"MUHTEŞEM ÖTESİ!"
SCHOOL LIBRARY JOURNAL

MARIE LU

TARAMA
(mursa)

ŞAMPİYON

PEGASUS

ŞAMPİYON

Tarama: Mursa
Epub: balci60

Pegasus Yayınları: 1070
Gençlik: 189

Şampiyon
Marie Lu
Özgün Adı: Champion

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör. Sibel Yıldız

Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No:11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan2015
ISBN: 978-605-343-541-9

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www/.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

MARIE LU

ŞAMPİYON

İngilizceden Çeviren:
Sefa Emre İlikli

PEGASUS YAYINLARI

Okuyucularıma

GRÖNLAND
KANADA
AVRUPA
BİRLİĞİ
CUMHURİYET
KOLONİLER
MEKSİKA
GÜNEY
AMERİKA
Ross City
ANTARKTİKA

RUSYA
MOĞOLİSTAN
ÇİN
Hei Cheng
(Deniz Şehirleri)
ORTA
DOĞU
HİNDİSTAN
AFRİKA
BİRLEŞİK
MİLLETLERİ
BATI
AVUSTURALYA
DOĞU
AVUSTURALYA

SAN FRANCISCO, KALİFORNİYA

AMERİKA CUMHURİYETİ

½½½

NÜFUS: 24,646,320

DAY

ŞU ANA KADAR GİRDİĞİM BÜTÜN KILIKLAR İÇERİSİNDE EN sevdiğim buydu herhalde.

Saçlarım her zamanki gibi altın sarısı değil, koyu kırmızıydı; omuzlarımı biraz geçecek şekilde kesilmiş ve atkuyruğu yapılmıştı. Mavi gözlerimin üzerinde doğal duran yeşil lensler vardı. Karanlıkta düğmeleri parıldayan, yarısı pantolonumun içine sokulmuş kırışık bir gömlek, ince bir ordu ceketi, siyah pantolon ve çelik topuklu botlar giyiyordum; boynumu, çenemi ve ağzımı saran kalın, gri bir atkı takmıştım. Başımda alnımın ortasına kadar inen koyu renkli bir asker şapkası ve yüzümde de tanınmamam için yüzümün sol yarısını kaplayan kızıl bir dövme vardı. Bunun yanı sıra her zamanki gibi kulaklık ve mikrofon takmıştım. Cumhuriyet bu konuda ısrar ediyordu.

Diğer şehirlerin çoğunda, bu kocaman lanet dövme yüzünden büyük ihtimalle normalde olduğundan daha da çok dikkat çekerdim; pek göze çarpmayan birşey olmadığını itiraf ediyordum. Ancak burada, San Francisco'da kalabalığa rahatça karışıyordum. Sekiz ay önce Eden'la Frisco'ya taşındığımızda ilk fark ettiğim şey yerel trendlerdi: gençler yüzlerine kırmızı veya siyah dövmeler yapıyorlardı; bazıları küçük ve kibardı, örneğin alınlarına Cumhuriyet mührünü boyuyorlar veya buna benzer bir şey yapıyorlardı, bazılarıysa devasa ve yayılan türdendi, örneğin Cumhuriyet'in haritasını çizdiriyorlardı. Bense bu akşam oldukça sıradan bir dövme seçmiştim çünkü suratımın tam ortasına bu sadakat işaretini yapıştıracak kadar Cumhuriyet'e bağlı değildim. Bunu June'a bırakıyordum. Onun yerine alev desenim vardı. Bu da yeterince iyiydi.

Bu gece yine uykusuzluğum tutmuştu, ben de uyumak yerine Marina denen bölgede tek başıma yürüyordum. Anladığım kadarıyla burası LA'deki Lake bölgesinin Frisco'su, daha çok tepesi olan bir versiyonuydu. Gece serin ve oldukça sessizdi, yağmur şehrin koyundan hafifçe çiseliyordu. Sokaklar dar, ıslak ve delik deşikti ve iki taraftan yükselen binalar -bunların birçoğu

bu gece alçakta bulunan bulutların içinde kaybolacak kadar yüksekti-eklektik, solgun kırmızı, altın ve siyah renklere boyanmış ve her ay meydana gelen depremlere dayanabilmeleri için çelik kirişlerle desteklenmişlerdi. Birer blok arayla sıralanmış beş altı kat yüksekliğindeki JumboTron'lar her zamanki gibi Cumhuriyet haberlerini gürültüyle ilan ediyorlardı. Hava sanki duman ve fabrika atıkları deniz suyuyla birleşmiş gibi tuzlu ve acı kokuyordu, uzaktan bir yerlerden de kızarmış balık kokusu geliyordu. Bazen bir köşeyi döndüğümde botlarımı ıslatacak kadar suyun yakınına gelivermiş oluyordum. Burada toprak koyun tam içine doğru eğim kazandığı için ufuk çizgisinde yüzlerce binanın yarısına kadar su altında olduğu görülebiliyordu. Koya doğru baktığımda aynı zamanda Golden Gate Harabeleri'ni de görebiliyordum, bu eski köprünün çarpık kalıntıları kıyının diğer tarafına yığılmıştı. Arada bir yanımdan geçenler oluyordu ancak şehrin geneli uykudaydı. Orada burada yakılmış ateşler sokakları aydınlatıyordu; bunlar sokakta yaşayanların toplanma bölgeleriydi. Lake'ten çok da farklı sayılmazdı.

Eh, artık bazı farklılıklar vardı tabii. Bir kere San Francisco Deneme Stadyumu artık boş ve kapalıydı. Yoksul bölgelerde daha az sokak polisi vardı. Şehirdeki grafitiler değişmişti. Yeni yapılan grafitilere bakınca insanların ne hissettiğine dair fikir edinmek mümkündü. Son zamanlarda gördüğüm mesajların çoğu gerçekten de Cumhuriyet'in yeni Seçmenini destekliyordu. Duvara karalanmış mesajlardan birinde, O bizim umudumuz, yazıyordu. Başka bir tanesinde: Seçmen bizi karanlıktan kurtaracak, yazıyordu. Bana soracak olursanız biraz fazla iyimserdi ancak sanırım bunlar iyiye işaretti. Anden doğru bir şeyler yapıyor olmalıydı. Ama dahası vardı. Arada bir, "Seçmen yalan söylüyor" veya "Beyni yıkanmış" ya da "Tanıdığımız Day öldü" gibi mesajlar da görüyordum.

Bilemiyordum. Bazen Anden ve halk arasındaki bu yeni güven bağı sadece bir iplik gibi geliyordu... ve o iplik de bendim. Ayrıca belki de olumlu grafitiler sahteydi ve propaganda yapan görevliler tarafından çizilmişlerdi. Neden olmasındı ki?

Söz konusu Cumhuriyet olunca bundan emin olmak pek de mümkün değildi.

Tabii ki Eden ve ben de Pacifica denen zengin bir bölgede bakıcımız Lucy'yle birlikte Frisco'da bir apartman dairesinde kalıyorduk. Cumhuriyet en çok aranan suçludan bir ulusal kahramana dönüşmüş olan on yedi yaşındaki gözdesine iyi bakmak zorundaydı, değil mi? Lucy'ye -katı, tıknaz, elli iki yaşında, klasik Cumhuriyet renkleriyle giyinmiş bir kadındı- Denver'da bize ilk geldiği zaman ne kadar kuşkuyla baktığımı hatırladım. Dairemize aceleyle girerken, "Cumhuriyet beni size yardımcı olmam için görevlendirdi," demişti. Gözleri hemen Eden'a kaydı. "Özellikle de küçüğe."

Evet. Bu benim pek hoşuma gitmemişti. Öncelikle Eden'ı gözümün önünden iki ay boyunca hiç ayırmadım. Hep yan yana yemek yedik, yan yana uyuduk, onu hiç yalnız bırakmadım. Artık tuvalet kapısında bile durmaya başlamıştım, sanki Cumhuriyet askerleri onu bir şekilde havalandırmadan çekip tekrar bir laboratuvara götürecek ve bir sürü makineye bağlayacakmış gibi geliyordu.

Lucy'ye, "Eden'in sana ihtiyacı yok," diye çıkıştım. "Ben varım. Ona ben bakarım."

Fakat bu ilk birkaç haftadan sonra sağlığım inişli çıkışlı bir hal aldı. Bazı günler iyiydim; bazı günler ise baş ağrısından yataktan kalkamayacak hale geliyordum. Bu kötü günlerde yerime Lucy geçiyordu ve birkaç kavganın ardından keyifsiz de olsa kendimizi rutine bıraktık. Gerçekten de bayağı lezzetli etli börekler yapıyordu. Frisco'ya taşındığımızda da bizimle birlikte gelmişti. Eden'a bakıyor, ilaçlarımı düzenliyordu.

Sonunda yürümekten yorulunca, Marina'dan çıkıp daha zengin bir komşu bölgeye kadar gelmiş olduğumu fark ettim. Kapısındaki metal levhaya OBSİDYAN SALONU yazısının işlenmiş olduğu bir kulübün önünde durdum. Oturur pozisyonda duvara doğru yaslandım, kollarımı dizlerime koydum ve müziğin titreşimlerini hissettim. Pantolonumun kumaşından hissettiğim metal bacağım buz gibiydi. Karşımdaki duvarda kırmızı spreyle Day=Hain yazıyordu. İç çektim, cebimden gümüş bir kutu çıkardım ve içinden uzun bir sigara aldım. Sigara boyunca yazılmış SAN FRANCISCO MERKEZ HASTANESİ yazısı üzerinde bir parmağımı gezdirdim. Reçeteli sigaralar. Doktor vermişti, değil mi? Parmaklarım titreyerek dudaklarıma götürdüm ve yaktım. Gözlerimi kapadım. Bir nefes çektim. Yavaş yavaş

kendimi mavi duman bulutları arasında kaybedip tatlı halüsinojenik etkilerinin beni yutmasını bekledim.

Bu sefer çok uzun sürmedi. Durmak bilmeyen, donuk baş ağrısı çok geçmeden kayboldu ve dünya bulanık bir parıltıya büründü, bunun tek sebebinin yağmur olmadığını biliyordum. Yanımda bir kız oturuyordu. Tess'di bu.

Lake'in sokaklarından alışık olduğum şekilde sırıttı. Yolun karşısındaki bir ekrana doğru işaret ederek, "JumboTron'lardan herhangi bir haber aldın mı?" diye sordu.

Ağzımdan mavi duman çıktı, yavaşça kafamı salladım. "Hayır. Yani Vatanseverlerle ilgili birkaç manşet vardı ama yer yarılmış da içine girmişsiniz sanki. Neredesiniz? Nereye gidiyorsunuz?"

Tess cevap vermek yerine, "Beni özledin mi?" diye sordu.

Onun parıldayan görüntüsüne baktım. Tam da onu sokaklardan hatırladığım gibiydi; kızıl-kahve saçları dağınık bir şekilde örülmüştü, gözleri kocaman ve ışıl ışıldı, nazik ve yumuşaktı. Küçük Tess. Vatanseverlerin Anden'a karşı düzenledikleri suikast girişimini sabote ettikten sonra ona... en son ne demiştim? Lütfen, Tess; seni burada bırakamam. Ancak yaptığım şey tam da buydu.

Arkamı döndüm ve sigaramdan bir nefes daha çektim. Onu özlüyor muydum? "Hem de her gün," diye cevapladım.

Tess daha da yakınıma gelerek, "Beni bulmaya çalışıyorsun," dedi. Neredeyse omzunun omzuma dokunduğunu hissedebildiğime yemin edebilirdim. "Seni gördüm, haberleri duyabilmek için JumboTron'ları ve yayınları taradığını, sokakta insanların konuşmalarını dinlediğini. Ama Vatanseverler şu anda saklanıyor."

Tabii ki saklanıyorlardı. Anden iktidara gelmişken, Cumhuriyet ve Koloniler arasında bir barış anlaşmasına varılmışken neden saldıracaklardı ki? Yeni amaçları neydi acaba? Hiçbir fikrim yoktu. Belki de yeni bir amaçları yoktu. Belki de artık varlıklarını sürdürmüyorlardı. Tess'e, "Keşke geri gelsen," diye mırıldandım. "Seni tekrar görmeyi çok isterdim."

"Peki ya June?"

Bunu sorarken Tess'in görüntüsü kayboldu. Onun yerine June geldi; uzun bir kuyruk yapılmış saçları ve ciddi, analizler yapan, her zaman analizler yapan altın parıltılı o koyu renk gözleri. June'un hayali bile göğsümün içine bir acı saplanmasına yetiyordu. Kahretsin. Onu çok özlemiştim.

Eden'la birlikte Frisco'ya taşınmadan önce ona Denver'da nasıl veda ettiğimi hatırlıyordum. Aramızdaki garip sessizliği bozmak için mikrofonumdan ona, "Geri geleceğimizden eminim," demiştim. "Eden'in tedavisi bitince." Bu bir yalandı tabii. Frisco'ya benim tedavim için gidiyorduk, Eden için değil. Ancak June bunu bilmiyordu, bu yüzden sadece, "Hemen gelin," demekle yetindi.

Bunun üzerinden sekiz ay geçmişti. O zamandan beri ondan haber almamıştım. Birbirimizi rahatsız etmekten çekindiğimiz için miydi, diğerimizin konuşmak istememesinden çok korktuğumuz için miydi yoksa ikimiz de ilk adımı atacak kadar umutsuz olamayacak derecede gururlu muyduk, bilemiyorum. Belki de artık o kadar ilgilenmiyordu. Ama zaten bu işler böyleydi. Önce konuşmadan bir hafta geçerdi, sonra bir ay, arkasından o kadar çok zaman geçerdi ki artık onu aramam garip olurdu. Ben de aramadım. Hem ne diyecektim ki? Endişelenme, doktorlar hayatımı kurtarmak için mücadele ediyor. Endişelenme, ameliyat etmeye kalkışmadan önce beynimdeki sorunlu bölgeyi küçültmek için devasa miktarlarda ilaç veriyorlar. Endişelenme, Antarktika daha gelişmiş hastanelerinde tedavi görebilmem için bana ülkeye giriş izni verebilir. Endişelenme, çok iyiyim.

Ölecekken, âşık olduğunuz kızla iletişimde kalmaya çalışmanın ne anlamı vardı ki?

Bu hatırlatma başımın arkasına keskin bir acı saplanmasına neden oldu. Kendi kendime yüzüncü kere, "Böylesi daha iyi," dedim. Öyleydi de. Onu bu kadar uzun süre boyunca görmeyince nasıl tanıştığımızın anısı giderek bulanıklaşıyordu ve onun ailemin öldürülmesiyle ilgili bağlantısını giderek daha da az düşünür olmuştum.

Tess'in aksine, June'un görüntüsü her ne sebeptense tek bir kelime etmiyordu. Parıldayan görüntüyü görmezden gelmeye çalıştım ama gitmeyi reddediyordu. İnatçının teki.

Sonunda, ayağa kalktım, sigaramı kaldırımda söndürdüm ve Obsidyan Salonu'nun kapısından içeri adım attım. Belki de müzik ve ışıklar onu benim sistemimden atardı.

Bir an için hiçbir şey göremedim. Kulüp zifirî karanlıktı ve ses sağır edici düzeydeydi. Hemen bir çift asker tarafından durduruldum. Biri elini sıkıca omzuma koydu. "Adın ve birliğin?"

Gerçek kimliğimi söylemeye hiç niyetim yoktu. Kafamdan bir isim uydurup aklıma gelen ilk "Onbaşı Schuster. Hava Kuvvetleri," diye cevap verdim. Aklıma hep ilk hava kuvvetleri geliyordu, genellikle Kaede yüzünden. "İkinci Deniz Üssü'ndenim."

Nöbetçi başıyla onayladı. "Hava kuvvetlerinden gelenler arkaya, sola, tuvaletlerin oraya. Ve eğer ordu koltuklarındakilerle kavga çıkardığını duyarsam dışarı atılırsın ve sabah komutanının kulağına gider. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım ve askerler geçmeme izin verdi. Karanlık bir koridordan ve ikinci bir kapıdan daha geçtim, sonra da içeride yanıp sönen ışıkların ve kalabalığın arasına karıştım.

Dans pisti, kolları kıvrılmış dağınık gömlekler ve kırışık üniformalarla eşleştirilmiş elbiseler giyen insanlarla doluydu. Salonun arka tarafındaki hava kuvvetleri koltuklarını buldum. İyi, birkaç tane boş koltuk vardı. Koltuklardan birine geçtim, ayağımı mindere dayadım ve başımı arkaya yasladım. En azından June'un görüntüsü yok olmuştu. Gürültülü müzik düşüncelerimi dağıtmıştı.

Daha koltuğa geceli birkaç dakika olmuştu ki kalabalık dans pistinden bir kız sendeleyerek bana doğru geldi. Sarhoş görünüyordu, gözleri parlak ve muzipti ve arkasına doğru bakınca bizi izleyip kikirdeyen bir grup kız gördüm. Kendimi gülümsemeye zorladım. Genelde kulüplerde ilgi görmek hoşuma giderdi ama bazen yalnızca gözlerimi kapamayı ve bu kaosun beni alıp götürmesini istiyordum.

Kız bana doğru eğildi ve dudaklarını kulağıma bastırdı. Gürültünün içinden, "Affedersin," diye bağırdı. "Kız arkadaşlarım senin Day olup olmadığını bilmek istiyor."

Daha şimdiden tanınmış mıydım? İçgüdüsel olarak geri çekildim ve diğerleri görebilsin diye kafamı hayır anlamında salladım. Alaycı bir şekilde sırıtarak, "Yanlış kişiyi buldunuz," dedim. "Ama iltifatın için teşekkür ederim."

Kızın suratı neredeyse tamamen karanlıktaydı fakat o halde bile kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum. Arkadaşları kahkahalara boğuldular. Hiçbiri bana inanmamış gibi görünüyordu. Kız, "Dans edelim mi?" diye sordu. Omzunun üzerinden yanıp sönen mavi ve altın renkli ışıklara bir bakış atıp bana geri döndü. Bu da arkadaşları onu gaza getirdiği için yaptığı bir şey olmalıydı.

Kibar bir şekilde geri çevirmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kızın tipini inceledim. Kulüp onu doğru düzgün göremeyeceğim kadar karanlıktı ve tek görebildiğim, teninde ve uzun atkuyruğu saçlarındaki neon renklerdi. Parlatıcı sürülmüş dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, bedeni ince ve pürüzsüzdü, kısa bir elbise ve ordu botları giyiyordu. Kelimeler dudaklarımda donup kaldı. Bu kızdaki bir şey bana June'u anımsatmıştı. June'un sekiz ay önce bir Princeps adayı oluşundan beri beni heyecanlandırabilen bir kız olmamıştı fakat şimdi bu gölgeler içindeki ikizi beni dans pistine çağırırken içimde umutların yeşermesine izin verdim.

"Tamam, neden olmasın?" diye karşılık verdim.

Kız kocaman gülümsedi. Koltuktan kalkıp elini tuttuğumda, arkadaşlarının hepsi şaşkınlıkla nefeslerini tuttular, sonrasında da yüksek sesle tezahürat yaptılar. Kız beni onların arasından geçirdi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kalabalıkların arasından geçip bütün aksiyonun döndüğü yerde kendimize ufak bir boşluk açmıştık bile.

Kendimi ona doğru bastırdım, o da bir elini ensemde gezdirdi ve kendimizi ritmin vuruşlarına bıraktık. Bu ışık ve uzuvlar denizinde kör olmuş bir haldeyken kendime, kız sevimliymiş, diye itiraf ettim. Şarkı değişti, sonra bir kere daha. Böyle kendimizi kaybetmiş bir şekilde ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ama öne doğru eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde, gözlerimi kapadım ve bunu yapmasına izin verdim. Hatta tüylerimin diken diken olduğunu bile hissettim. Beni iki kere öptü, dudakları yumuşak ve ıslaktı, dilinde votka ve meyve tadı vardı. Bir elimi kızın beline

koyup bedenlerimiz birbirine yapışana kadar onu kendime çektim. Öpüşleri hızlanmıştı. İçimden, o June, diyerek bu hayale kendimi bırakmayı seçtim. Gözlerimi kapadığımda, halüsinojenin etkisi altında bir an için buna inanabildim; burada beni öpenin o olduğunu, nefesimi sonuna kadar içine çektiğini hayal edebiliyordum. Kız da büyük ihtimalle hareketlerimdeki değişimi, biranda ortaya çıkan açlığımı ve arzumu hissetmiş olmalıydı çünkü dudaklarında bir sırıtma belirdi. O June'du. Yüzüme değen June'un koyu saçlarıydı, yanaklarıma dokunan June'un uzun kirpikleriydi, boynumdaki June'un koluydu, bedenime değen beden June'un bedeniydi. Ağzımdan hafif bir inleme çıktı.

Kız, "Hadi," diye fısıldadı. Ses tonundan yaramazlık akıyordu. "Biraz hava alalım."

Ne kadar olmuştu? Buradan gitmek istemiyordum çünkü bu gözlerimi açmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. June kaybolacak ve onun yerine bu tanımadığım kız gelecekti. Fakat kız beni elimden çekince gözlerimi açıp etrafa bakmak zorunda kaldım. June tabii ki yoktu. Kulübün ışıkları yanıp söndü ve bir an için kör oldum. Kız beni pistte dans eden kalabalığın arasından ve kulübün karanlık koridorundan geçirip işaretsiz bir kapıdan dışarı çıkardı. Sessiz bir arka sokağa çıktık. Yolumuzun üzerine düşen birkaç zayıf spot ışığı yüzünden her şey tüyler ürperten yeşilimsi bir parıltıya bürünmüştü.

Beni duvara doğru itip yeniden öpücüklere boğdu. Teni nemliydi ve ona dokunduğumda tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Ben de öpüşüne karşılık verdim ve bizi döndürüp onu duvara çivilediğimde, şaşkınlık içinde küçük bir kahkaha attığını duydum.

Kendime tekrar tekrar, o June, diyordum. Dudaklarım açlıkla sigara ve parfüm kokan boynunda dolaşıyordu.

Kulaklığımdan hafif bir statik sesi geldi; yağmur ve tavada pişen yumurta sesi. Gelen aramayı adamın sesi kulaklarımı doldururken bile duymazdan gelmeye çalıştım. Tam da sırası. Ses, "Bay Wing," dedi.

Cevap vermedim. Git. Meşgulüz.

Birkaç saniye sonra ses tekrar geldi. "Bay Wing, Denver On Dördüncü Şehir Devriyesi'nden Yüzbaşı David Guzman konuşuyor. Orada olduğunuzu

biliyorum."

Ah, demek arayan oydu. Bu zavallı yüzbaşı her zaman beni bulmakla görevlendiriliyordu.

Oflayıp kızın üzerinden çekildim. "Affedersin," dedim nefes nefese. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle kulağımı gösterdim. "Bir dakika."

Gülümseyip elbisesini düzeltti. "İçeride olacağım," dedi. "Beni bul." Sonra da kapıdan geçip tekrar kulübe girdi.

Mikrofonumu açtım ve sokakta yavaşça bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Sinir olmuş bir şekilde, "Ne istiyorsunuz?" dedim.

Yüzbaşı iç çekti ve mesajına geçti. "Bay Wing, yarın akşam Bağımsızlık Günü nedeniyle Denver'a gelmeniz isteniyor. Her zamanki gibi bu teklifi geri çevirebilirsiniz, genelde yaptığınız gibi," diye fısıldadı. "Ancak, bu fevkalade önem taşıyan istisnai bir toplantı. Katılmaya karar verirseniz, sabah özel bir jet sizi bekliyor olacak."

Fevkalade önem taşıyan istisnai bir toplantı. Bir cümlede bu kadar süslü kelimeyi bir arada hiç duymuş muydunuz? Gözlerimi devirdim. Her ay başkentteki lanet bir organizasyon için davetiye gelirdi. Örneğin yüksek rütbeli savaş generalleri için düzenlenen balo veya Anden'ın Deneme'lere son verdiğinde yapılan kutlama gibi. Ama benim bu şeylere katılmamı istemelerinin tek sebebi beni herkese gösterip, "Bakın, unuttuysanız diye söylüyoruz, Day bizim tarafımızda!" diyebilmekti. Şansını fazla zorlama, Anden.

Benden ses gelmeyince yüzbaşı son kozunu kullanırcasına, "Bay Wing," dedi. "Şanlı Seçmenimiz sizin gelmenizi bizzat rica etti. Princeps adayı da."

Princeps adayı.

Çizmelerim sokağın ortasında bir ezilme sesiyle durdu. Nefes alamadım.

Fazla heyecanlanma, ne de olsa üç tane Princeps adayı var ve herhangi birinden bahsediyor olabilir. Birkaç saniye geçti ve sonunda sordum. "Hangi Princeps adayı?"

"Sizin için önem taşıyan Princeps adayı."

Sesindeki alay yanaklarıma bir sıcaklık gelmesine neden oldu. "June mu?"

"Evet. Bayan June Iparis," diye yanıtladı Yüzbaşı. Sonunda dikkatimi çekebildiği için rahatlamış görünüyordu. "Kendisi bu sefer bunun kişisel bir rica olmasını istedi. Sizi Başkent Kulesi ziyafetinde görmeyi çok istiyor."

Başıma bir ağrı saplandı, nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kulüpteki kız aklımdan tamamen uçup gitti. June sekiz aydır kişisel olarak beni çağırmamıştı, ilk kez insanların arasına karışmamı rica ediyordu. "Bu ne için?" diye sordum. "Sadece Bağımsızlık Günü partisinden mi ibaret? Neden bu kadar önemli?"

Yüzbaşı duraksadı. "Ulusal güvenlik meselesi."

"Bu da ne demek oluyor?" Baştaki heyecanım yavaşça azalıyordu, belki de blöf yapıyordu. "Bakın, Yüzbaşı, halletmem gereken bazı işler var. Sabah beni ikna etmeyi tekrar deneyin."

Yüzbaşı sessizce küfretti. "İyi, Bay Wing. Öyle olsun." Duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve hattan ayrıldı. İlk başta duyduğum heyecan, çöken bir hayal kırıklığına dönüşürken öfkeyle kaşlarım çatıldı. Belki de artık eve dönmeliydim. Zaten artık geri dönüp Eden'ı kontrol etme zamanım gelmişti. Benimle dalga mı geçiyordu? Büyük ihtimalle June'un ricası hakkında yalan söylüyordu çünkü eğer benim başkente gitmemi o kadar çok isteseydi, kendisi...

"Day?"

Kulaklığımdan yeni bir ses geldi. Dondum.

İlaçlardaki halüsinojenlerin etkisi geçmemiş miydi henüz? Onun sesini hayal mi etmiştim? Neredeyse bir yıldır duymamış olmama rağmen, nerede olsa tanırdım bu sesi. Sadece sesi bile June'un önümde duran görüntüsünü yaratmaya yeterdi, sanki onunla bu sokakta tesadüfen karşılaşmışız gibi. Lütfen o olmasın. Lütfen o olsun.

Onun sesi bende hep bu etkiyi mi yaratıyordu?

Ne kadar süre bu şekilde donduğumu bilmiyordum fakat bir süre sonra tekrar etti. "Day, benim, June. Orada mısın?" İçim ürperdi.

Bu gerçekti. Gerçekten oydu.

Ses tonu hatırladığımdan farklıydı. Sanki bir yabancıyla konuşuyormuş gibi kararsız ve resmîydi. Sonunda kendimi toparlamayı başarıp mikrofonumu tekrar açtım. "Buradayım," diye cevap verdim. Kendi ses tonum da farklıydı; aynı şekilde kararsız ve resmîydi. Sesimdeki en ufak bir titremeyi bile duymamasını umdum.

June devam etmeden önce diğer tarafta kısa bir duraklama oldu. "Merhaba." Sonra uzun bir sessizlik oldu. "Nasılsın?"

Aniden sözcüklerin bir fırtına gibi patlamak üzere içimde biriktiğini hissettim. Her şeyi açık açık söylemek istedim: Birbirimizden ayrıldığımız o günden beri seni her gün düşünüyorum, seninle konuşmadığım için özür dilerim, keşke benimle konuşsaydın. Seni özledim. Seni özledim.

Bunların hiçbirini söylemedim. Onun yerine tek diyebildiğim, "İyiyim. Senden ne haber?" oldu.

June durdu. "Ah. Sevindim. Geç saatte aradığım için özür diliyorum, muhtemelen uyumaya çalışıyordun. Fakat Senato ve Seçmen senden bunu kişisel olarak rica etmemi istedi. Bunun gerçekten önemli olduğunu düşünmeseydim yapmazdım. Denver'da Bağımsızlık Günü dolayısıyla bir balo düzenlenecek ve balo sırasında olağanüstü bir toplantı yapılacak. Senin de orada olman gerekiyor."

"Neden?" Sanırım tek kelimelik cevaplara geçmiştim. Her nedense hattın diğer ucundan June'un sesi gelirken yapabildiğim tek şey buydu.

June nefesini bıraktı, kulaklığımdan belli belirsiz bir parazit cızırtısı geldi. "Cumhuriyet ve Koloniler arasında taslağı hazırlanmakta olan barış antlaşmasından haberin var, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Ülkedeki herkes bunu biliyordu: kıymetli küçük Anden'ımızın en büyük hedefi, kimbilir ne zamandır devam eden bu savaşı sona erdirmekti. Ve şimdiye kadar işler tıkırında görünüyordu, savaş cephesi geçtiğimiz dört aydır sessiz bir duraklama dönemine girmişti. Bir gün böyle bir şeyin olabileceğini kimbilebilirdi ki; tıpkı ülkenin her yerindeki Deneme stadyumlarının bomboş durması gibi. "Görünüşe göre Seçmen Cumhuriyet'in kahramanı olma yolunda ilerliyor, ha?"

"Bir şey söylemek için henüz erken." June'un kelimeleri karanlık bir hal aldı, sanki yüzündeki ifadeyi kulaklığımdan görebiliyordum. "Dün Koloniler'den öfkeli bir mesaj geldi. Onların cephe şehirlerinde yayılmakta olan bir veba var ve bunun sebebinin sınırdan onlara yolladığımız biyolojik silahların bazıları olduğuna inanıyorlar. Bu vebayı başlattığına inandıkları silahların kovanlarındaki seri numaralarını bile takip etmişler."

Zihnimdeki şok yüzünden sözleri bastırılmış geliyordu, bu sisin içinden Eden'in ve siyah, kanayan gözlerinin, savaşın bir parçası olarak kullanılan trendeki o çocuğun anıları geldi. "Barış antlaşması iptal mi demek bu?" diye sordum.

"Evet." June'un sesi alçaldı. "Koloniler bu vebanın onlara karşı yapılan resmî bir savaş hamlesi olduğunu söylüyor."

"Peki bunun benimle ne alakası var?"

Uzun, kaygı verici bir sessizlik daha. Beni o kadar keskin bir soğuk korkuyla doldurdu ki parmaklarımın uyuştuğunu hissettim. Veba. Her şey başlıyor. Her şey eski haline döndü.

June sonunda, "Buraya geldiğinde anlatırım," dedi. "Bunu kulaklıklar aracılığıyla konuşmasak iyi olur."

JUNE

SEKİZ AY ARADAN SONRA DAY'LE YAPTIĞIMIZ İLK KONUŞMA rezaletti. *Nefret etmiştim.* Ne zaman bu kadar çıkarcı birine dönüşmüştüm? Neden hep zayıflıklarını ona karşı kullanmak zorundaydım ki?

Dün gece saat 23:06'da, Anden bizim siteye gelip kapımı çaldı. Tek başınaydı. Koridorda korumalarının olduğunu bile sanmıyordum. Ona ilk uyarım bana söylemesi gereken her şeyin önemli ve de gizli olması gerektiğiydi.

İçeri girerken, "Senden bir ricam olacak," dedi. Anden genç bir Seçmen olma sanatını neredeyse mükemmelleştirmişti (sakin, havalı, serinkanlıydı; stres altında başını dik tutuyor, sinirlendiğinde ses tonu kontrolden çıkmıyordu) ancak bu sefer gözlerindeki derin endişeyi görebiliyordum. Köpeğim Ollie bile Anden'in huzursuz olduğunu hissetti ve ıslak burnunu onun eline değdirerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Ollie'yi dürterek uzaklaştırdım ve Anden'a döndüm. "Nedir?" diye sordum.

Anden elini koyu dalgalı saçlarından geçirdi. "Seni gecenin bu saatinde rahatsız etmek istemezdim," dedi ve başını sessiz bir endişeyle bana doğru eğdi. "Ama ne yazık ki bu konuşma daha fazla bekleyemez." O kadar yakında duruyordu ki eğer istesem başımı kaldırıp yanlışlıkla dudaklarımı dudaklarına değdirebilirdim. Bu düşünce karşısında kalp atışım hızlandı.

Anden tavrımdaki gerginliği fark etmiş olacaktı ki özür dilercesine bir adım geri attı ve aramızda nefes alacak boşluk bıraktı. Garip bir rahatlama ve hayal kırıklığı hissettim. "Barış antlaşması sona erdi," diye fısıldadı. "Koloniler bize yeniden savaş ilan etmeye hazırlanıyor."

"Ne?" diye fısıldadım. "Neden? Ne oldu ki?"

"Generallerimin dediğine göre birkaç hafta önce ölümcül bir virüs Kolonilerin cephelerinde saman alevi gibi yayılmaya başlamış." Gözlerimin durumu anladığımı gösteren bir şekilde büyüdüğünü görünce başını salladı. Bütün bir milletin güvenliğinin yükü omuzlarında olduğu için çok

bitkin görünüyordu. "Görünüşe göre biyolojik silahlarımızı cepheden geri çekmekte geç kalmışım."

Eden. Anden'in babasının Koloniler'de bir vebaya yol açmak için kullandığı deneysel virüsler. Aylarca bu konuyu düşünmemeye çalışmıştım; ne de olsa Eden artık Day'in korumasındaydı ve son duyduğuma göre yavaş yavaş normal bir yaşama ayak uydurmaya başlamıştı. Son birkaç aydır Anden Koloniler'le bir barış antlaşması üzerinde görüşmeye çalışırken cephe sessizdi. Şanslı olacağımızı ve biyolojik savaşın kötü bir sonuç doğurmayacağını düşünmüştüm. *İyimserlik işte.*

Bir süre sonra, "Senatörler bunu biliyor mu?" diye sordum. "Ya da diğer Princeps adayları? Bunu neden *bana* söylüyorsun? Senin en yakın danışmanın sayılmam."

Anden iç çekti ve burnunun kemiğini tuttu. "Kusura bakma. Keşke seni buna bulaştırmak zorunda kalmasaydım. Koloniler bu virüsün ilacının bizde olduğunu ve onlara vermediğimizi düşünüyorlar. İlacı paylaşmamızı talep ettiler yoksa bütün güçleriyle Cumhuriyet'e saldıracaklar. Ayrıca bu sefer eski savaşımız gibi olmayacak. Koloniler yeni bir müttefik edinmişler. Afrika'yla bir ticaret anlaşması yapmışlar, Kolonilere verilecek askerî yardım karşılığında Afrika topraklarımızın yarısını alacak."

Birden kötü bir şeylerin olacağını sezdim. O daha demeden lafın nereye gideceğini anlamıştım. "İlacımız yok, değil mi?"

"Hayır. Fakat hangi hastaların ilacı bulmamız için yardım etme potansiyeli olduğunu *biliyoruz."*

Başımı sallamaya başladım. Anden dirseğime dokunmak için uzandığında geri çekildim. "Kesinlikle olmaz," dedim. "Benden bunu isteyemezsin. Yapmayacağım."

Anden acı çekiyor gibi görünüyordu. "Yarın gece bütün Senatörleri bir araya getirmek için özel bir banket düzenlenmesini istedim. Bunu durdurmak ve Koloniler'le barış sağlamak istiyorsak başka bir seçeneğimiz yok." Ses tonu sertleşti. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onun da bu bankete katılmasını ve bizi dinlemesini istiyorum. Eğer söz konusu Eden'sa ondan izin almamız gerekiyor."

Ciddiydi. Bunu şaşkınlıkla fark ettim. "Onu asla ikna edemezsin. Bunun farkındasın, değil mi? Ülkenin sana desteği zaten zayıf, Day'in seninle kurduğu ittifak da kararsız sayılır. Sence *buna* nasıl tepki verir? Ya onu kızdırıp halkı harekete geçirmesine ve sana karşı ayaklanmalarına neden olursan? Veya *daha da kötüsü,* ya Day onlardan Koloniler'i desteklemelerini isterse?"

"Biliyorum. Bütün bunları düşündüm." Anden bitkin bir halde şakaklarına masaj yaptı. "Daha iyi bir seçenek olsaydı, onu seçerdim."

"Yani *benim* onu ikna etmemi istiyorsun," diye ekledim. O kadar sinir olmuştum ki bunu saklamakla uğraşmıyordum bile. "Böyle bir şey yapmayacağım. Day'i diğer Senatörler ikna etsin veya sen kendin dene. Olmazsa Kolonilerin şansölyesinden özür dilemenin bir yolunu bul, yeni bir antlaşma yapmak istediğini söyle."

"Day'in zayıf noktası *sensin,* June. Seni dinleyecektir." Anden bunları derken bile irkildi, sanki bunu itiraf etmek istemiyor gibiydi. "Sözlerimin beni nasıl biri gibi gösterdiğinin farkındayım. Zalim olmak istemiyorum, Day'in bizi düşman olarak görmesini istemiyorum. Ama Cumhuriyet halkını korumak için ne yapmam gerekirse *yapacağım.* Yoksa Koloniler saldıracak ve eğer bu gerçekleşirse virüsün buraya yayılma ihtimalinin olduğunu da biliyorsun."

Anden söylememiş olsa da durum bundan daha da kötüydü. Eğer Koloniler bize yanlarında Afrika'yla birlikte saldırırsa o zaman ordumuz onları geri püskürtemeyebilirdi. Bu sefer onlar kazanabilirdi. *Seni dinleyecektir.* Gözlerimi kapayıp başımı eğdim. Kabul etmek istemesem de Anden'ın haklı olduğunu biliyordum.

Ben de onun dediğini yaptım. Day'i arayıp başkente geri dönmesini istedim. Sadece onu tekrar görecek olma düşüncesi bile kalbimin küt küt atmasına neden olmuştu, geçen aylar boyunca onun hayatımdaki eksikliği beni yaralamıştı. Onunla o kadar uzun süredir konuşmamıştık ki... ve şimdi yeniden *bu şekilde* mi karşılaşacaktık?

Kardeşinden ne istediklerini öğrendiğinde Cumhuriyet hakkında ne düşünecekti acaba?

SAAT: 12.01

DENVER FEDERAL SUÇ ASLİYE MAHKEMESİ

GÖLGEDE SICAKLIK: 22°C

DAY'İ AKŞAMKİ BALODA GÖRMEME ALTI SAAT VAR.

METİAS'IN ÖLÜMÜNDEN BU YANA 289 GÜN 12 SAAT GEÇTİ.

Bugün Thomas ve Komutan Jameson mahkemeye çıkıyor.

Duruşmalardan bıktım. Son dört aydır bir düzine eski Senatör yargılandı ve Anden'a karşı düzenlenen, Day'le birlikte durdurmayı ucu ucuna başarabildiğimiz suikast planında yer almaktan suçlu bulundular. O Senatörlerin hepsi idam edildi. Razor zaten idam edilmişti. Bazen her hafta yeni biri yargılanıyor gibi hissediyordum.

Fakat bugünkü duruşma farklıydı. Bugün *tam olarak* kimin ne sebeple yargılandığını biliyordum.

Duruşma salonunun yuvarlak platformuna doğru bakan bir balkonda oturuyordum; beyaz ipek eldivenli ellerim huzursuzca kıpırdanıyor, bedenim yeleğimin içinde sürekli hareket ediyor, botlarım da balkonun sütunlarına vurup duruyordu. Sandalyem sentetik meşeden yapılmış, üzeri de yumuşak, kızıl kadifeyle kaplanmıştı ama kendimi bir türlü rahat hissedemiyordum. Sakinleşmek ve kafamı meşgul etmek için kucağımda dört tane düzleştirilmiş ataşı birbirine bağlayıp bir yüzük yapıyordum. Arkamda iki nöbetçi vardı. Ülkenin yirmi altı senatörü platformun etrafında üç çember sıra halinde dizilmişti. Kızıl ve siyah renklerdeki takımları, odanın ışıklarını yansıtan apoletleri ve kemerli tavandan yankılanan sesleriyle, birbirlerinin aynısıydılar. Oldukça ilgisiz görünüyorlardı; sanki insanların kaderleri hakkında değil de bir ticaret yolu hakkında konuşuyorlardı. Çoğu Anden'ın temizlemiş olduğu hain senatörlerin yerini alan yeni yüzlerdi.

Siyah ve altın renkli kıyafetimle göze batıyordum (burada nöbet tutan yetmiş altı asker bile tamamen kızıllar içindeydi; her bir senatör için iki, benim için iki, diğer her bir Princeps adayı için iki, Anden için dört, salonun ön ve arka girişlerinde on dört asker vardı, demek ki sanıklar -Thomas ve Komutan Jameson- yüksek risk oluşturuyordu ve her an ani bir harekette bulunabilirlerdi).

Ben bir senatör değildim tabii ki. Ben bir Princeps adayıydım ve bu belli olmalıydı.

Salonda benim gibi siyah ve altın renkli üniformadan giyen iki kişi daha vardı. Gözlerim şimdi de onlara, diğer balkonlarda oturdukları yerlere gitti. Anden beni Princeps pozisyonu için eğitime başlattıktan sonra, Kongre ona birkaç tane daha aday seçmesini tavsiye etti. Ne de olsa, sadece bir kişiyi Senatonun başkanı olmak için eğitmek olmazdı, hele bir de bu kişi hiçbir politik tecrübesi olmayan on altı yaşındaki bir kızsa. Anden da kabul etti. Her biri hâlihazırda Senatör olan iki Princeps adayı daha seçti. Birinin adı Mariana Dupree'ydi. Bakışlarım onun üzerinde kaldı, burnu yukarıda, gözleriyse katıydı. On yıldır Senatör olan bu kadın otuz yedi yaşındaydı. Beni ilk gördüğü andan beri benden nefret ediyordu. Gözlerimi ondan ayırıp ikinci Princeps adayının oturduğu balkona baktım. Otuz iki yaşındaki Serge Carmichael. Diken üstündeki bu harika politik beyin, benim gençliğimden ve tecrübesizliğimden hoşlanmadığını hiç zaman kaybetmeden bana belli etmişti.

Serge ve Mariana. Princeps olma yarışındaki iki rakibim. Bunu düşünmek bile bütün enerjimi tüketiyordu.

Onlarca metre ötemdeki bir balkonda, korumalarıyla sarılı halde oturan Anden sakin görünüyordu, askerlerinden biriyle bir şeyi gözden geçirmekteydi. Üzerinde parlak gümüş düğmeleri, gümüş apoletleri ve gümüş kol nişanları bulunan çok şık bir gri ordu ceketi vardı. Arada sırada salonun çemberinde bulunan mahkûmlara doğru bakıyordu. Bir an onu izledim, sükûnetine hayran kalmıştım.

Thomas ve Komutan Jameson millete ihanet suçlarından dolayı cezalandırılacaklardı.

Thomas, eğer bu mümkünse, normalden de tertipli görünüyordu. Saçları arkaya yapıştırılmıştı ve her bir botuna bir kutu cila harcadığını görebiliyordum. Salonun merkezinde hazır olda duruyor ve bütün Cumhuriyet komutanlarının gurur duyacağı bir dikkatle dimdik önüne bakıyordu. Aklından neler geçtiğini merak ettim. Acaba hastanenin arka sokağında ağabeyimi öldürdüğü o geceyi mi düşünüyordu? Metias'la ettiği onca sohbeti, onun gardını düşürdüğü zamanları mı düşünüyordu? Yoksa Metias'a yardım etmek yerine ona ihanet etmeyi seçtiği o uğursuz geceyi mi?

Öte yandan, Komutan Jameson darmadağın olmuş gibi duruyordu. O soğuk, duygudan yoksun gözleri üzerimdeydi. Son on iki dakikadır gözünü kırpmadan beni izlemişti. Bir an için ben de ona bakıp gözlerinde bir parça ruh görmeye çalıştım ancak orada buzlara gömülmüş bir nefretten ve vicdansızlıktan başka bir şey yoktu.

Başımı çevirip yavaşça derin nefesler almaya başladım ve başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Day tekrar düşüncelerimi kapladı.

Daireme gelip bana veda edeli 241 gün olmuştu. Bazen Day'in o günkü gibi nefes alamadan, beni kollarına alıp yumuşak dudaklarıyla öpmesini diliyordum. Fakat sonra bu dileğimi geçiştiriyordum. Bu düşüncenin kimseye bir faydası yoktu. Bana kaybettiğim şeyleri hatırlatıyordu, tıpkı burada oturup ailemi öldüren insanlara bakmanın eskiden sahip olduğum her şeyi hatırlatması gibi; aynı zamanda bana suçumu ve *Day'den benim* kopardığım şeyleri de hatırlatıyordu.

Ayrıca, Day herhalde beni bir daha hiç öpmek istemeyecekti. Hele bir de neden onun Denver'a geri dönmesini istediğimi duyunca...

Anden şimdi bana doğru bakıyordu. Bakışlarını yakaladığımda, bir kere başıyla onayladı, balkonundan ayrıldı ve bir dakika sonra benim balkonuma geldi. Ayağa kalktım ve nöbetçilerimle birlikte selam verdim. Anden sabırsızca elini salladı. "Otur, lütfen," dedi. Tekrar rahat sandalyeme oturduğumda eğilip göz hizama geldi ve "Nasılsın, June?" diye sordu.

Yanaklarıma ısı yayılırken kızarmamaları için çaba sarf ettim. Hayatımda Day'in olmadığı sekiz aydan sonra kendimi Anden'a gülümserken, ilgisinden zevk alırken, hatta bazen de bunu umarken buluyordum. "İyiyim, teşekkürler. Bu günü bekliyordum."

Anden onayladı. "Kesinlikle. Endişelenme, kısa süre sonra ikisi de hayatından sonsuza kadar çıkmış olacak." Omzumu güven verircesine sıktı. Sonra da aynı süratle metal nişanları ve apoletleri hafifçe çınlayarak ayrıldı, birkaç saniye sonra tekrar kendi balkonundaydı.

Yararsız bir cesaret girişimiyle başımı kaldırdım, Komutan Jameson'ın soğuk gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu biliyordum. Her bir Senatör, komutanın kararı hakkında oy vermek için ayağa kalkarken, nefesimi tutup onun gözlerinin bana yukarıdan baktığı bütün anıları dikkatle uzaklaştırdım, onları aklımın gerisindeki düzenli bir bölmeye katlayıp

koydum. Senatörler, Seçmenin hoşuna gideceğini düşündükleri şeyi söylemekte sabırsız davranıyordu fakat oylama hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Bu kadar kişinin yargılanıp idam edildiğini gördükten sonra kimsenin Anden'ı karşısına almaya cesaret edeceği yoktu. Benim sıram gelene kadar boğazım kupkuru olmuştu. Birkaç kez yutkundum ve yüksek sesle konuştum.

Sesim net ve sakin bir şekilde, "Suçludur," dedim.

Serge ve Mariana oylarını benden sonra verdiler. Thomas için bir kez daha oylama yaptık ve işimiz sona erdi. Üç dakika sonra kel, kırışıklarla dolu yuvarlak bir suratı ve sol eliyle avuçladığı yere kadar uzanan kızıl cübbesi olan bir adam Anden'ın balkonuna telaşla gidip aceleyle selam verdi. Anden adama doğru eğilip kulağına fısıldadı. Aralarında olan biteni sessiz bir ilgiyle izledim; acaba hareketlerinden son kararı tahmin edebilir miydim? Kısa bir görüşmeden sonra ikisi de başlarıyla onayladılar. Sonra da adam sesini bütün salonun duyabileceği şekilde yükseltti.

"Los Angeles Sekizinci Şehir Devriyesinden Yüzbaşı Thomas Alexander Bryant ve Komutan Natasha Jameson için verilen kararı açıklamaya hazır bulunuyoruz. Şanlı Seçmenimiz için herkes ayağa kalksın!"

Senatörler ve ben tek bir çınlamayla ayağa kalktık, Komutan Jameson ise aşağılar bir bakışla Anden'a doğru dönmekle yetindi.

Thomas, Anden'a karşı keskin bir şekilde selam çaktı. Anden doğrulup ellerini arkasına götürürken duruşunu bozmadı. Son kararı, asıl önem taşıyan oyu beklerken kısa bir sessizlik oldu. Gittikçe yükselen öksürme isteğimi bastırmaya çalıştım. Gözlerim ister istemez diğer Princeps adaylarına gitti, artık bunu sürekli yapmaya başlamıştım; Mariana tatmin olmuş bir şekilde kaşlarını çatmıştı, Serge'se sıkılmış görünüyordu sadece. Yapmakta olduğum ataş yüzüğünü yumruğumun içinde sıktım. Avcumda derin izler bırakacağını biliyordum.

Anden mahkeme salonuna, "Cumhuriyet Senatörleri bireysel kararlarını açıkladılar," diye seslendi, sözlerinde geleneksel konuşmaların bütün resmiyeti duyuluyordu. Sesinin hem bu kadar yumuşak olup hem de aynı zamanda bu kadar anlaşılır olmasına inanamıyordum. "Onların ortak kararını göz önüne aldım ve şimdi de kendi kararımı açıklıyorum." Anden durup ikisinin bulunduğu yere baktı. Thomas hâlâ selam veriyor, önündeki

boşluğa dikkatle bakıyordu. "Los Angeles Sekizinci Şehir Devriyesinden Yüzbaşı Thomas Alexander Bryant," dedi, "Amerika Cumhuriyeti tarafından *suçlu* bulundunuz..."

Salon sessizliğe gömüldü. Nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. *Bir şey düşün. Ne olursa...* Bu hafta okuduğum politikayla ilgili onca kitap mesela? Öğrendiğim bilgilerin bazılarını aklına getirmeye çalıştım ama birden hiçbirini hatırlayamaz olmuştum. Hiç benlik bir davranış değildi.

"13 Kasım gecesi Yüzbaşı Metias Iparis'in ölümü... infaz için gerekli izinler olmaksızın Grace Wing'in ölümü... Batalla Meydanında tek başına on iki protestocunun infazı..."

Sesi kafamdaki gürültü denizinin içinden gelip gidiyordu. Bir elimi sandalyemin koluna koydum, nefesimi yavaşça bıraktım ve sallanmamaya çalıştım. *Suçlu bulundu.* Thomas ağabeyimi ve Day'in annesini öldürmekten suçlu bulunmuştu. Ellerim titriyordu.

"... sebeplerinden dolayı iki gün sonra saat on yedide idam mangası tarafından vurulmasına karar verilmiştir. Los Angeles Sekizinci Şehir Devriyesi'nden Komutan Natasha Jameson, Amerika Cumhuriyeti tarafından *suçlu* bulundunuz..."

Anden'ın sesi donuk, tanınmaz bir mırıltıya dönüştü. Etrafımdaki her şey o kadar yavaşlamıştı ki sanki bütün bunlar için fazla hızlı yaşıyor ve bu dünyayı geride bırakıyordum.

Bir sene önce Batalla Binasında farklı bir mahkeme salonunun dışında durup büyük bir kalabalıkla birlikte hâkimin Day'e aynı cezayı vermesini izlemiştim. Şimdi Day hayattaydı ve Cumhuriyet'in yıldızlarından biriydi. Gözlerimi tekrar açtım. Anden cezasını okurken Komutan Jameson'ın dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Thomas ifadesizdi, ifadesiz miydi *gerçekten*? Göremeyecek kadar uzaktaydım fakat kaşları garip bir trajediyle çatılmış görünüyordu. Kendime, *bundan mutlu olmalıyım*, diye hatırlattım. Day de ben de sevinmeliydik. Thomas, Metias'ı öldürmüştü. Day'in annesini gözünü kırpmadan, bir saniye bile tereddüt etmeden vurmuştu.

Fakat şimdi mahkeme salonu gözlerimin önünden gitmişti ve tek görebildiğim Thomas'ın gençliği ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken o ve Metias'la birlikte sokaktaki sıcacık bir büfeden domuz *edame*

yediğimiz zamanlardı. Thomas'ın kendine verilen ilk silahla bana hava atışını hatırladım. Metias'ın beni akşamüzeri tatbikatlarına götürdüğü zamanı bile hatırladım. On iki yaşındaydım ve Drake'teki dersler daha bir hafta önce başlamıştı, o zamanlar her şey gözüme ne kadar da masum görünmüştü. Metias beni o öğleden sonra ders bitiminde, tam zamanında almıştı ve devriyesine tatbikat yaptırdığı Tanagashi bölgesine gitmiştik Şimdi bile saçıma düşen güneşin sıcaklığını hissedebiliyor, Metias'ın siyah yarım pelerininin savruluşunu, apoletlerinin ışıltısını görebiliyor ve parlayan botlarının betonda çıkardığı keskin tıkırtıyı duyabiliyordum. Ben bir köşeye oturup ileri düzey okuma (yapıyormuş gibi görünmek) için bilgisayarımı açarken, Metias askerlerini denetim için sıraya dizdi. Hatalarını göstermek için her askerin önünde durdu.

Yeni askerlerden birine, "Asker Rin," diye bağırdı. Asker kız, kardeşimin sesindeki sertlik karşısında yerinde zıpladı, sonra da Metias askerin ceketine iğnelenmiş tek nişana parmağıyla tıklarken utançla başını eğdi. "Eğer ben nişanımı böyle takacak olsam, Komutan Jameson benim unvanımı alırdı. Bu devriyeden atılmak mı istiyorsun, asker?"

Asker, "Ha... hayır komutanım!" diye kekeledi.

Metias eldivenli ellerini arkasına alarak devam etti. Sıranın sonuna yakın bir yerde duran Thomas'a gelene kadar üç askeri daha eleştirdi. Metias onun üniformasına amansız, dikkatli gözlerle baktı. Tabii ki, Thomas'ın kıyafeti tamamen mükemmeldi, yerinden fırlamış tek bir iplik bile yoktu, her bir nişan ve apolet, ışık saçana kadar parlatılmıştı, botları öyle kusursuzdu ki büyük ihtimalle kendi yansımamı görebilirdim. Uzun bir duraklama oldu. Bilgisayarımı bırakıp daha yakından izleyebilmek için öne eğildim. Sonunda ağabeyim onayladı. Thomas'a, "Aferin, asker," dedi. "Böyle devam edersen Komutan Jameson'ın seni yılın sonuna gelmeden terfi ettirmesini sağlayacağım."

Thomas'ın ifadesi değişmedi ama çenesini gururla kaldırdığını gördüm. "Sağ ol, Komutanım!" diye cevapladı. Metias'ın gözleri bir an için onun üzerinde durdu ve sonra devam etti.

Sonunda herkesi denetlemeyi tamamlayınca devriyesine döndü. "Hayal kırıklığına uğradım, asker," diye seslendi. "Artık benim emrimdesiniz, bu da Komutan Jameson'ın emrindesiniz demek oluyor. Kendisi bu gruptan

iyi bir performans bekliyor, bu yüzden daha çok çalışsanız iyi edersiniz. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz, Komutanım!"

Metias'ın gözleri Thomas'a döndü. Kardeşimin yüzünde saygı, hatta biraz da takdir vardı. "Eğer hepiniz ayrıntılara Asker Bryant kadar dikkat ederseniz, ülkedeki en iyi devriye oluruz. Hepiniz onu örnek alın." Son bir kez selam vermek için onlara katıldı. "Cumhuriyet çok yaşa!" Askerler hep bir ağızdan tekrar etti.

Bu anı yavaşça düşüncelerimden uçup gitti, Metias'ın sesi bir hayaletin fısıltısına dönüştü ve beni hüzün içinde zayıf ve bitkin düşürdü.

Metias her zaman Thomas'ın mükemmel asker olma konusundaki takıntısından bahsederdi. Thomas'ın, Komutan Jameson'a körü körüne bağlı oluşunu hatırladım, şimdi de aynı şekilde Seçmen'e bağlıydı. Sonra Thomas'la kendimi sorgu odasında karşı karşıya otururken gördüm, gözlerindeki azabı hatırladım. Beni korumak istediğini söyleyişini. Metias'la her akşamüstü çalışan, Los Angeles'in yoksul bir bölgesinden gelmiş olan o çekingen, garip çocuğa ne olmuştu? Bir şey görüşümü bulandırdı ve hemen gözlerimi sildim.

Vicdanlı *davranabilirdim*. Anden'dan onun hayatını bağışlamasını ve geri kalan yıllarını hapiste geçirmesini, böylece kendini affettirmek için bir şansı olmasını isteyebilirdim. Ancak bunun yerine ağzımı açmadan, duruşumu bozmadan, kalbim taşa dönmüş bir halde bekledim sadece. Metias benim yerimde olsa daha merhametli olurdu.

Fakat ben hiç ağabeyim kadar iyi biri olmamıştım.

Anden, "Böylece Yüzbaşı Thomas Alexander Bryant ve Komutan Natasha Jameson'ın duruşması sona ermiş bulunuyor." diye bitirdi. Thomas'a doğru bir elini kaldırıp bir kez başını salladı. "Yüzbaşı, Senatoya söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Thomas hiç kıpırdamadı, yüzünde herhangi bir korku, pişmanlık veya öfkeden eser yoktu. Onu yakından izledim. Bir an sonra, gözlerini Anden'a çevirip yere kadar eğildi. Net ve tereddütsüz bir sesle, "Şanlı Seçmenim," diye yanıtladı. "Sizin hoşunuza gitmeyecek ve sizi hayal kırıklığına uğratacak şekilde davranarak Cumhuriyet'in itibarını zedeledim. Kararımı

tümüyle kabul ediyorum." Doğruldu, sonra da tekrar selam verdi. "Cumhuriyet çok yaşa!"

Senatörler Anden'ın nihai kararına katıldıklarını bildirirken Thomas bana bir bakış attı. Bir an için gözlerimiz buluştu. Sonra başımı eğdim. Bir süre sonra tekrar başımı kaldırdım ve onun tekrar önüne baktığını gördüm.

Anden dikkatini Komutan Jameson'a çevirdi. Eldivenli elini ona doğru uzatarak, "Komutan," dedi. Çenesini asil bir şekilde kaldırdı. "Senatoya söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Komutan gözlerini Seçmen'in üzerinden ayırmadı. Gözleri soğuk ve karanlık kömürler gibiydi. Bir an durduktan sonra sonunda başını salladı. "Evet, Seçmenim," dedi, Thomas'ın aksine kulak tırmalayıcı ve alay eden bir sesle. Senatörler ve askerler huzursuzca kıpırdandılar ama Anden sessizlik için elini kaldırdı. "Senin için söyleyecek şeylerim var, evet. Senin ölmeni dileyen ilk kişi ben değildim, son kişi de ben olmayacağım. Seçmen olabilirsin ama daha sadece bir çocuksun. Kim olduğunu bilmiyorsun." Gözlerini kıstı... ve gülümsedi. "Fakat *ben* biliyorum. Senden daha çok şey gördüm ben, senden iki kat daha yaşlı mahkûmların kanını emdim, senden iki kat güçlü adamları öldürdüm, senden iki kat cesur adamları yaralı bedenlerinde titrer halde bıraktım. Bu ülkeyi kurtaracağını sanıyorsun, değil mi? Ama ben neler olacağını biliyorum. Tam babanın oğlusun ve tıpkı onun gibisin. O başarısız oldu, sen de başarısız olacaksın." Gülümsemesi büyüdü fakat gözlerine ulaşmadı. "Bu ülke sen başındayken yanıp kül olacak ve benim ruhum da cehennemde sana kahkahalarla gülecek."

Anden'in yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Gözleri açık ve korkusuzdu; o anda kendimi göğe kavuşmak isteyen bir kuş gibi ona doğru çekilirken buldum. Serinkanlı bir şekilde komutanın bakışlarına karşılık verdi. "Böylece bugünün duruşması sona ermiş bulunuyor," diye yanıtladı, sesi salonun bir ucundan diğer ucuna kadar yankılandı. "Tehditlerinizi idam mangasına saklamanızı öneririm, Komutan." Sonra da ellerini arkasında kavuşturdu ve askerlere işaret verdi. "Gözümün önünden alın şunları."

Anden'ın Komutan Jameson karşısında nasıl bu kadar korkusuz olabildiğini bilmiyordum. Kıskanmıştım. Çünkü askerler onu götürürken

tek hissedebildiğim derin, keskin ve soğuk bir dehşet çukuruydu. Sanki bizimle henüz işi bitmemişti. Sanki sırtımızı kollamamızı söyler gibiydi.

DAY

DENVER'A ACİL ZİYAFETİN SABAHI İNİŞ YAPTIK. BU KELİMELER bile beni güldürmeye yetiyordu: Acil durum *banketi* mi? Ziyafet dediğinde aklıma hâlâ bir kutlama geliyordu ve bir acil durumun nasıl olup da lanet olası bir açık büfeye dönüştüğünü anlayamıyordum, Bağımsızlık Günü için *olsa bile.* Bu Senatörler krizlerle bu şekilde, öküz gibi tıkınarak mı başa çıkıyorlardı?

Biz hükümetin ayarladığı geçici bir daireye yerleştikten sonra, Eden sabahın erken saatlerinde yaptığımız uçuştan dolayı bitkin düşüp sızdı. Beni bu akşamki davet için hazırlayacak asistanla buluşmaya gitmek için onu Lucy'ye emanet ettim.

Eden uyurken Lucy'ye, "Eğer onu görmek isteyen biri olursa," diye fısıldadım, "sebebi her ne olursa olsun, lütfen beni ara. Eğer biri..."

Benim paranoyaklığıma alışmış olan Lucy elini sallayarak beni susturdu. "İçiniz rahat olsun, Bay Wing," diye cevap verdi. Yanağımı okşadı. "Siz yokken kimse Eden'ı görmeyecek. Söz veriyorum. Eğer bir şey olursa hemen sizi ararım."

Başımı salladım. Gözlerimi Eden'dan alamıyordum, sanki gözümü kırpsam kaybolacaktı. "Teşekkürler."

Bu kadar şık bir davete katılmak için aynı derecede şık giyinmeliydim ve o kadar şık giyinebilmek için Cumhuriyet, Senatörlerden birinin kızını bana şehrin içindeki büyük alışveriş merkezlerine eşlik etmesi için gönderiyordu. Kızla bölgenin ortasındaki tren durağında buluştuk. Kim olduğunu anlamakta zorlanmadım, baştan aşağı şık bir üniforma giyinip kuşanmıştı; gözleri açık, teniyse koyu kahverengiydi, dolgun siyah kıvırcık saçları düğümlü örgü yapılmıştı. Beni gördüğü zaman gülümseyiverdi. Beni incelerken yakaladım onu, sanki daha şimdiden kıyafetlerimi eleştiriyor gibiydi. Elimi tutup, "Sen Day olmalısın," dedi. "Adım Faline Fedelma, Seçmen beni rehberin olmam için gönderdi." Giysilerime bir kaşını kaldırarak baktı. "Biraz işimiz var."

Üstüme başıma bir baktım. Pantolonumu çiziklerle dolu botlarımın içine tıkmıştım, kırışık bir gömlek ve eski bir atkım vardı. Sokakta lüks bile sayılırdı bu kıyafetler. "Onaylamana sevindim," diye yanıtladım. Ama Faline sadece gülüp kolunu koluma doladı.

Beni gece giyimi konusunda uzmanlaşmış olan hükümet mağazaları sokağından geçirirken, etrafımızda aceleyle koşuşturan insanlar gördüm. İyi giyimli, üst sınıfa mensup insanlar. Üç öğrenci kıkırdayarak yanımızdan geçti, üzerlerinde yepyeni askerî üniformaları ve cilalı botları vardı. Bir köşeyi dönüp dükkânlardan birine girdiğimizde askerlerin sokakta baştanbaşa nöbet tuttuklarını gördüm. *Çok sayıda* askerin.

Faline'e, "Şehir merkezinde hep bu kadar çok asker oluyor mu?" diye sordum.

Sadece omuz silkip kıyafetlerden birini üzerine tuttu ancak gözlerindeki huzursuzluğu görebiliyordum. "Hayır," diye yanıtladı, "pek değil. Ama senin endişelenmene hiç gerek olmadığına eminim."

Konuyu kapattım fakat içime bir gerginlik dalgası yayıldı. Denver, savunmasını güçlendiriyordu. June benim bu bankete katılmamı neden bu kadar çok istediğini açıklamamıştı. Bunu o kadar çok istemişti ki aylarca konuşmadıktan sonra benimle bizzat iletişime geçmişti. *Benden* ne isteyecekti ki? Cumhuriyet bu sefer ne istiyordu?

Eğer Cumhuriyet gerçekten yeniden savaşa giriyorsa, o zaman belki de Eden'ı ülkeden çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım. Artık ne de olsa ülkeden çıkacak gücümüz vardı. Beni burada ne tutuyordu, bilmiyordum.

Saatler sonra, güneş batıp da şehrin ortasında Seçmen'in doğum günü için havai fişek atmaya başladıklarında, bir jip beni alıp Colburn Binası'na doğru götürmeye başladı. Sabırsızca camdan bakıyordum. İnsanlar yoğun kümeler halinde kaldırımlardan yürüyorlardı. Bu gece her biri oldukça spesifik bir şekilde giyinmişti. Çoğunlukla kırmızı renkler vardı; eser miktarda altın makyaj yapmışlar ve beyaz eldivenlerinin arkasına veya askerî ceketlerine belirgin Cumhuriyet mührünü damgalamışlardı. Acaba bu insanların kaçı, *Anden bizim kurtarıcımız* grafitisine, kaçı *Anden yalan söylüyor* grafitisine katılıyordu? Birlikler caddelerde uygun adım yürüyordu. Bütün JumboTron'larda devasa Cumhuriyet mühürleri gösteriliyordu,

ardından da Colburn Binası'nın içinden kutlamanın naklen yayın görüntüleri geliyordu. Anden sayesinde son zamanlarda JumboTron'larda yapılan Cumhuriyet propagandası azalmaktaydı. Fakat hâlâ dış dünyadan bir haber yoktu. Herhalde her şeye bir anda sahip olmak imkânsızdı.

Colburn Binası'nın çakıllı merdivenlerine vardığımızda, caddelerdeki kutlamalar çorbaya dönmüştü; yüzlerce insan ve suratları asık nöbetçiler vardı. Yakındakiler benim jipten çıktığımı görünce haykırarak tezahürat yaptılar, öyle bir kükrediler ki kemiklerim titredi ve başımın arkasına bir sancı saplandı. Kararsız bir şekilde onlara el salladım.

Faline beni Colburn Binası'na çıkan merdivenlerin dibinde bekliyordu. Bu kez kendisi altın bir elbise içindeydi ve göz kapaklarında altın tozu ışıldıyordu. Onu takip etmeye başlamadan önce karşılıklı eğildik, sonra da diğerlerine yol açsınlar diye işaret vermeye başladı. "Güzelce temizlenmişsin," dedi. "Birisi seni gördüğüne çok sevinecek."

"Seçmenin sandığın kadar heyecanlanacağını sanmam."

Omzunun üzerinden bana gülümsedi. "Seçmen'den bahsetmiyordum ki."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bağıran kalabalığın arasından geçtik. Boynumu çevirip Colburn Binası'nın güzelliğine bir baktım. Her şey pırıltılar içindeydi. Bu gece her bir sütun, üzerinde Cumhuriyet mührü bulunan uzun, kızıl bayraklarla süslenmişti ve sütunların tam ortasında, binanın girişinin üzerinde şu ana kadar gördüğüm en büyük portre asılıydı. Anden'ın dev suratı. Faline'le birlikte Senatörlerin farklı konularda sohbet ettikleri ve diğer elit misafirlerin sanki ülkedeki her şey harika gidiyormuş gibi konuşup güldükleri koridordan geçtik. Fakat neşeli maskelerinin ardında gerginliğin izleri, kırpışan gözler ve çatılmış kaşlar görülüyordu. Onlar da buradaki olağandışı asker sayısını fark etmiş olmalıydılar. Onlar gibi doğru bir şekilde yürüyüp konuşmaya çalıştım ama Faline beni görünce vazgeçtim.

Birkaç dakika boyunca Colburn Binası'nın açık ve cafcaflı ortamında, politikacılar denizinde kaybolmuş halde takıldık. Apoletlerimin püskülleri çınlıyordu. Onu arıyordum, onu bulunca *-eğer bulabilirsem-* ne diyeceğimi

bilmememe rağmen. Bütün bu kahrolası lüksün içinde onu nasıl yakalayacaktım ki? Nereye dönsek yeni bir renkli elbise ve cilalı takımlar cümbüşü görüyordum; çeşmeler ve piyanolar, ince bardaklar taşıyan garsonlar, sahte gülümsemelerini takınmış şık insanlar... Aniden üzerimde klostrofobi hissettim.

Neredeyim? Burada ne işim var?

Sanki sırasını bekler gibi, kendime bu soruları sorar sormaz onu gördüm. Her nedense, bulanık tek bir portreye dönüşen bütün bu aristokratların ortasında, gözlerim onun siluetini yakaladı ve durdu. *June.* Etrafımdaki gürültü donuk, sıkıcı ve ilgi çekmeyen bir mırıltıya döndü ve birden çaresizce bütün dikkatim yüzleşebileceğimi sandığım bu kıza döndü.

Üzerinde yere kadar uzanan koyu kızıl bir elbise vardı ve dolgun, parlak saçları koyu dalgalar halinde başının üzerinde topuz yapılmış, ışık saçan, mücevher kakmalı kırmızı tokalarla yerine oturtulmuştu. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı, salondaki en nefes kesici kız olduğu zaten *şüphe götürmezdi.* Onu en son gördüğüm zamandan bu yana boyu uzamıştı ve duruşu, zarifliği, kuğu gibi boynu ve derin bakışlı, koyu renkli gözleriyle mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi.

Neredeyse mükemmelliğin. Daha yakından bakınca kaşlarımın çatılmasına sebep olan bir şey fark ettim. Üzerinde bir baskı havası vardı, belirsizlik ve özgüven eksikliği. Tanıdığım June gibi değildi. Sanki bu görüntüye karşı koyamıyormuşçasına birden hem kendimi hem de Faline'i ona doğru götürürken buldum. Ta ki etrafındaki insanlar kenara çekilip yanında duran adamı görene kadar.

Anden'dı. Tabii ki oydu, niye şaşırıyordum ki? Yakınında güzel giyinmiş birkaç kız boşu boşuna dikkatini çekmeye çalışıyordu fakat o sadece June'a odaklanmıştı. June'un kulağına bir şeyler fısıldayışını, sonra da onunla ve diğerleriyle rahat bir şekilde sohbet edişini izledim.

Sessizce arkamı dönünce, Faline ani karar değişikliğim karşısında kaşlarını çattı. "İyi misin?" diye sordu.

Rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Ah, kesinlikle. Endişelenme." Bu aristokratların arasında, banka hesaplarının ve şatafatlı

tavırlarının karşısında o kadar yersiz hissediyordum ki. Cumhuriyet bana ne kadar para verirse versin, ben her zaman sokaklardan gelen o çocuk olacaktım.

Ve sokaklardan gelen bir çocuğun, geleceğin Princeps'ine layık olmadığını unutmuştum.

JUNE

SAAT: 19.35

COLBURN BİNASI, ANA BALO SALONU

SICAKLIK: 20°C

KALABALIĞIN İÇİNDE DAY'İ GÖRDÜĞÜMÜ DÜŞÜNDÜM. BİR AN İÇİN altın sarısı saçlar ve mavi gözler çarptı gözüme. Dikkatim bir anda Anden ve diğer Princeps adaylarından koptu ve daha iyi görebilmek için boynumu çevirdim ancak yine gözden kaybolmuştu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde bakışlarımı yanımdakilere geri çevirdim ve önceden çalışılmış gülümsememi takındım. Day bu gece gelecek *miydi*? Day ona bu sabah gönderilen özel jete binmeyi reddetseydi Anden'ın adamları herhalde bize haber verirdi. Fakat o gece sesi mikrofondan o kadar mesafeli ve garip gelmişti ki belki de buraya gelmeye değmez diye düşünmüştü. Belki de artık birbirimizden uzakta, arkadaşlığımız hakkında net bir şekilde düşünecek zamanı bulunca benden nefret etmeye başlamıştı. Diğer Princeps adayları Anden'ın bir esprisine gülerken tekrar kalabalığı taradım.

İçimden bir his bana Day'in bu gece burada *olacağını* söylüyordu. Ancak ben pek de içgüdülerine göre hareket eden biri değildim. Dalgın bir şekilde saçımdaki mücevherlere dokunup hâlâ doğru yerlerinde olduklarından emin oldum. Çok rahat olduklarını söyleyemezdim ama yakutların koyu lülelerimin arasında göze çarpışı karşısında kuaförümün nefesi kesilmişti ve tepkisi beni bu sıkıntıyı çekmeye ikna etmeye yetmişti. Neden bu kadar güzel görünmekle uğraştığımı bilmiyordum. Gerçekten de Bağımsızlık Günü içindi sanırım çünkü bu büyük bir olaydı.

Anden şimdi de Senatörlere, "Bayan Iparis gerçekten de beklediğimiz gibi yaşına göre çok olgun," deyip bana doğru gülümsedi. Görünüşteki mutluluğu tamamen şovdu tabii ki. Anden'ı, onun ne zaman gergin

olduğunu anlayabilecek kadar yakından takip etmiştim ve bu geceki gerginliği yaptığı her harekette dışarı vuruyordu. Ben de gergindim. Bir ay içinde Cumhuriyetin her bir şehrinde Kolonilerin bayrakları dalgalanıyor olabilirdi. "Öğretmenleri daha önce hiçbir öğrencinin politika metinlerinde onun kadar hızlı ilerlemediğini söylüyor."

İltifatı karşısında otomatik olarak, "Teşekkür ederim, Seçmenim," diye karşılık verdim. İki Senatör de kıkırdadı ancak bu neşe dolu ifadelerinin ardında bana, Seçmen tarafından bir gün liderleri olabilme potansiyeliyle seçilmiş bu *çocuğa* karşı duydukları hınç yatıyordu. Mariana bana doğru sert de olsa diplomatik bir şekilde başını salladı fakat Serge, Anden'ın beni bu şekilde ayrı tutmasından pek hoşnut görünmüyordu. Senatör'ün bana yönelttiği karanlık somurtmayı görmezden geldim. Bu ifadesi eskiden beni rahatsız ediyordu ancak artık sadece bıkkınlık duyuyordum bunlardan.

"Ah, evet." Kaliforniya'dan Senatör Tanaka askerî ceketinin yakasını çekiştirdi ve karısıyla bakıştılar. "Seçmenim, bu harika bir haber. Öğretmenler elbette ki Senatörlüğün, metinlerin *dışında* ve Senato'nun içinde yıllar boyu gelen tecrübeyle öğrenildiğini de biliyorlardır. Tıpkı Senatör Carmichael gibi." Durup o sırada sıkıntıyla puflayan Serge'e zarafetle başını salladı.

Anden onun endişesini savuşturdu. "Elbette ki," diye tekrar etti. "Her şey zamanla yerine oturur, Senatör."

Yanımda duran Mariana iç çekti, bana doğru eğildi ve çenesiyle Serge'i gösterdi. "Kafasına yeterince uzun süre bakarsan, kanatlanıp uçabilir," diye mırıldandı.

Buna gülümsedim.

Konu benden uzaklaşıp Denemeler sonlandırıldığına göre liselere öğrencileri daha iyi nasıl seçebileceğimiz konusuna geldi. Politik sohbetler sinirlerime dokunuyordu. Day'i bulmak için tekrar kalabalığı taramaya başladım. Boşuna yaptığım aramalardan sonra, sonunda bir elimi Anden'ın koluna koydum ve ona doğru eğilip, "İzninle. Hemen geliyorum," diye fısıldadım. O da başıyla onayladı. Arkamı dönüp kalabalığın arasına karışırken, bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Balo salonunda boşu boşuna birkaç dakika dolaşıp yol üstünde bazı Senatörlere ve ailelerine selam verdim. Day neredeydi? Konuşmalardan parçalar duymaya ya da insanların nerede kümelenmiş olabileceğini fark etmeye çalışıyordum. Day bir yıldızdı. Eğer geldiyse insanların ilgisini çekiyor olmalıydı. Tam balo salonunun diğer tarafına doğru geçecekken hoparlörler beni durdurdu. Andımız başlıyordu. İç çekip iki yanında Cumhuriyet bayrağı tutan askerlerle çevrelenmiş olan Anden'ın sahnede durduğu yere döndüm.

"Amerikan Cumhuriyetinin bayrağına..."

Day. İşte oradaydı.

Yaklaşık on beş metre ötede duruyordu, sırtı hafifçe bana dönük olduğu için profilinin sadece bir kısmını görebiliyordum; saçları açık, dolgun ve mükemmel bir şekilde düzdü, kolunda da parlak altın elbiseli bir kız vardı. Onu daha yakından incelediğimde, ağzının hiç oynamadığını fark ettim. Bütün ant boyunca sessiz durmuştu. Salon alkışlarla dolup Anden hazırladığı konuşmasına başlarken dikkatimi tekrar ön tarafa verdim. Gözümün ucuyla Day'in dönüp omzunun üzerinden baktığını gördüm. Yüzünü bir anlık görmek ellerimi titretti; onun gerçekten ne kadar güzel olduğunu, gözlerinin nasıl da vahşi ve dizginlenemez baktığını, bütün bu düzen ve zarafetin içinde bile ne kadar özgür olduğunu unutmuş muydum?

Konuşma sona erince, Daye doğru gittim. Mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir askerî ceket giyiyordu. Kilo mu vermişti? Onu son gördüğümden beri en az beş kilo vermiş görünüyordu. Son zamanlarda hastaydı. Yaklaşırken Day beni görüp yanındaki kızla konuşmayı bıraktı. Gözleri büyüdü. Yanaklarımdan yükselen sıcaklığı hissettim ama bastırdım. Aylardır ilk kez görüşecektik ve aptal gibi görünmek istemiyordum.

Bir metre kadar uzakta durdum. Gözlerim yanında getirdiği kıza gitti, bu Senatör Fedelma'nın on sekiz yaşındaki kızı Faline'di.

Faline'le birbirimize kısa bir selam verdik. Gülümsedi. "Selam, June," dedi. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

Buna içtenlikle gülümsemeden edemedim, diğer Princeps'lere dağıttığım sahte gülümsemelerimden sonra içim rahatlamıştı. "Sen de

öyle," diye cevap verdim.

Faline bir utandırıcı saniye daha geçmesini beklemedi, yanaklarımın hafifçe pembeleştiğini gördü ve bize reverans yaptı. Sonra da tekrar kalabalığın içine karışarak beni ve Day'i bu insan denizinde yalnız bıraktı.

Bir an için sadece birbirimize baktık. Çok uzamadan sessizliği bozdum. "Merhaba," dedim. Yüzüne bakıp hafızamdaki her bir küçük detayı tazeledim. "Seni gördüğüme sevindim."

Day de gülümseyip eğildi fakat gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. Bana bakışı göğsümden ateş çıkmasına sebep oluyordu. "Davetin için teşekkürler." *Sesini tekrar duymak...* Derin bir nefes aldım ve kendime onu neden buraya davet ettiğimi hatırlattım. Gözleri dans edercesine bir yüzüme bir elbiseme gidip geliyordu; yorum yapmaya hazırdı ama sonra vazgeçti ve elini salona doğru salladı. "Küçük partiniz güzel gidiyor."

Kimse duymasın diye, "Hiç de öyle göründüğü kadar eğlenceli olmuyor bunlar," dedim alçak bir sesle. "Bu Senatörlerden bazıları sevmedikleri insanlarla konuşmaya zorlandıkları için patlayabilirmiş gibi geliyor bana."

Muzipliğim Day'in dudaklarının rahatlamış bir gülümsemeyle kıvrılmasını sağladı.

"Burada mutlu olmayan tek kişinin ben olmadığıma sevindim."

Anden sahneden ayrılmıştı ve Day'in yorumu yakında bankete gitmek için ona eşlik etmem gerekeceğini hatırlattı. Bu düşünce beni ayılttı. "Zamanı gelmek üzere," dedim ve Day'e benimle gelmesi için işaret ettim. "Bu ziyafet çok gizli. Sen, ben, diğer Princeps adayları ve de Seçmen."

Day bana yetişirken, "Neler oluyor?" diye sordu. Kolu bir kez koluma değdi, bütün tüylerim diken diken oldu. Nefes almaya çalıştım. *Odaklan, June.* "Son konuşmamızda pek ayrıntı vermedin. Umarım Kongredeki bütün bu züppe hıyarlara katlanmamın iyi bir sebebi vardır."

Day'in Senatörlere hitap ediş şekli beni eğlendirdi. "Oraya vardığımızda sebebini öğreneceksin. Ve hakaretlerini en aza indir." Gözlerimi ondan ayırıp gitmekte olduğumuz koridora baktım. Jasper Salonu, ana balo salonundan ayrılan gizli bir salondu.

Day kulağıma, "Bundan pek hoşlanmayacağım, değil mi?" diye fısıldadı.

İçimde suçluluk duygusu yükseldi. "Sanırım hayır."

Özel ziyafet salonunda durduk (yedi sandalyeli küçük, kiraz ağacı kerestesinden dikdörtgen bir masa vardı) ve bir süre sonra Serge ve Mariana da içeri girdi. Anden'a ayrılan sandalyenin iki yanına oturdular. Ben de Anden'ın istediği gibi Day'in yanındaydım. İki garson masanın etrafında dolaşıp, her bir sandalyenin önüne leziz karpuz ve domuz eti salatası bulunan tabakları koydu. Serge ve Mariana nezaketen sohbet ettiler ancak ne Day'in ne de benim ağzımdan tek bir kelime çıktı. Arada ona kaçamak bakışlar atıyordum. Kaşları çatılmış halde çatalları, kaşıkları ve bıçakları süzüyor, yardım istemeden ne yapması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. *Ah, Day.* Bunun karnımda neden acı dolu, çırpınan bir hisse sebep olduğunu veya neden ona şefkat duymama yol açtığım bilmiyordum. Işığın kirpiklerine nasıl vurduğunu unutmuştum.

Önündekilerden birini gösterip bana, "Bu ne?" diye fısıldadı.

"Tereyağı bıçağı."

Day bir parmağını bıçağın keskin olmayan, yuvarlak kenarında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Bu," dedi, "bıçak falan *değil?*"

Yanında duran Serge de Day'in tereddüdünü hissetti. Soğuk bir şekilde, "Sizin oralarda çatal bıçağa pek alışık değilsiniz galiba?" diye sordu.

Day gerildi ama bir an bile duraksamadı. Daha büyük olan et bıçağını aldı, bilerek önündeki düzenini bozdu ve rahat bir şekilde bıçakla oynamaya başladı. Serge de Mariana da masadan uzaklaştı. "Bizim oralarda işlev daha önemlidir," diye yanıtladı. "Böyle bir bıçak hem yemeği parçalayabilir, hem tereyağı sürebilir hem de boğaz kesebilir."

Tabii ki Day hayatında kimsenin boğazını kesmemişti fakat Serge bunu bilmiyordu. Küçümser bir şekilde burun kıvırdı ama kanı çekilmişti. Day'in yarı ciddi şakasına gülmemek için öksürüyor gibi yapmak zorunda kaldım. Onu iyi tanımayanlar için sözleri gerçekten korkutucu olabilirdi.

Daha önce fark etmediğim bir şey daha gördüm; Day solgun görünüyordu. Hatırladığımdan *çok daha* solgun. Neşem azaldı. Bu seferki hastalığı sandığımdan daha ciddi bir şey miydi?

Bir dakika sonra Anden salona girdi ve her zamanki gibi herkesi bir heyecan kapladı. Hepimiz ayağa kalktık, o da oturmamızı işaret etti.

Yanında dört asker vardı, içlerinden biri ardından kapıyı kapattı ve sonunda özel yemeğimiz başlamış oldu.

Anden, "Day," diye selam verdi. Day'e kibar bir şekilde başını salladı. Day bu ilgiden rahatsız olmuş görünüyordu ama karşılık vermeyi başardı. "Talihsiz koşullar altında da olsa seni yeniden görmek güzel."

Day de karşılık olarak, "Çok talihsiz," dedi. Koltuğumda huzursuzca kımıldandım, bundan daha garip bir durum hayal edemiyordum.

Anden bu katı cevaba karşılık vermedi. "Sana son durumu anlatayım." Çatalını bıraktı. "Koloniler'le üzerinde çalıştığımız barış antlaşması askıya alındı. Bir virüs Kolonilerin güneyindeki cephe şehirlerine çok kötü bir şekilde yayıldı."

Day yanımda kollarını kavuşturdu ve yüzünde şüpheli bir ifadeyle karşısındakilere baktı ancak Anden devam ediyordu. "Virüsün sorumlusunun biz olduğumuza inanıyorlar ve barış görüşmelerinin sürmesini istiyorsak bize ilacı göndereceksiniz diyorlar." Serge boğazını temizleyip devam etmek istedi ama Anden sessiz olması için elini kaldırdı. Sonra da bütün detayları sıralamaya başladı. Koloniler'in Cumhuriyete başta ne kadar sert bir mesaj gönderdiklerini, birliklerini mahveden virüs hakkında bilgi talep ettiklerini, etkilenen askerlerini hızla geri çektiklerini ve ültimatomlarını cephelerdeki generallere yayınlamalarını, eğer ilaç hemen gönderilmezse sonuçların çok kötü olacağı konusundaki uyarılarını anlattı.

Day yerinden hiç kıpırdamadan, tek bir kelime bile etmeden bütün bunları dinledi. Bir eli masanın kenarını o kadar sert bir şekilde tutuyordu ki yumruğu beyaza dönmüştü. Acaba bunun nereye gitmekte olduğunu ve bunların onunla ne ilgisi olduğunu anlamış mıydı? Ancak Anden sözlerini bitirene kadar sadece bekledi.

Serge sandalyesine yaslandı ve kaşlarını çattı. "Eğer Koloniler barış antlaşmamızla oyun oynamak istiyorsa," diye alay etti, "bırakalım oynasınlar. Uzun süredir savaşıyorduk zaten, biraz daha savaşabiliriz."

Mariana, "Hayır, yapamayız," diye araya girdi. "Birleşmiş Milletler'in barış antlaşmamızın bozulduğunu kabul edeceğine *içtenlikle* inanıyor musun?"

"Koloniler'in elinde bunu bizim başlattığımıza dair kanıt var mı? Yoksa bunlar sadece boş suçlamalardan mı ibaret?"

"Kesinlikle. Eğer bizim gidip de..."

Day birden konuşmaya başladı, yüzü Anden'a dönüktü. "Oyalanmayalım," dedi. "Bana neden burada olduğumu söyleyin." Sesini yükseltmemişti ancak sesinin karanlık tonu masadaki konuşmayı susturmaya yetmişti. Anden bakışlarına aynı derecede ciddi bir bakışla karşılık verdi. Derin bir nefes aldı.

"Day, ben bunun babamın biyosilahlarından biri yüzünden olduğuna ve bu virüsün kardeşin Eden'in kanından geldiğine inanıyorum."

Day gözlerini kıstı. "Ve?"

Anden devam etmekte tereddüt ediyor gibiydi. "Senatörlerimin burada olmamasını istememin birkaç sebebi var." Öne eğildi, sesini alçalttı ve Day'e mütevazı bir şekilde baktı. "Şu anda başka kimseyi değil, *seni* dinlemek istiyorum. Sen halkın kalbisin, Day, her zaman öyleydin. Onları korumak için her şeyini feda ettin." Day yanımda kaskatı kesilmişti ama Anden devam etti. "Halk için korkuyorum. Onların güvenliği için endişeleniyorum, onları tam da parçaları bir araya getirmeye başlamışken düşmanın eline bırakmaktan korkuyorum." Sesini alçalttı. "Almam gereken zor kararlar var."

Day bir kaşını kaldırdı. "Nasıl kararlar?"

"Koloniler umutsuzca bir ilaç arıyor. Bu ilacı alabilmek için bizi, senin ve benim umursadığımız her şeyi *yok edecekler.* Bu ilacı bulabilmemiz için tek yol Eden'i geçici olarak..."

Day sandalyesini itti ve masadan kalktı. "Hayır," dedi. Sesi düz ve soğuktu fakat Day'le eski, hararetli tartışmamızı onun sakinliğinin altında yatan derin öfkeyi tanıyacak kadar iyi hatırlıyordum. Tek bir kelime daha etmeden gruba arkasını dönüp uzaklaştı.

Serge yerinden fırladı, şüphesiz Day'e kabalığı yüzünden bağıracaktı fakat Anden ona uyarı dolu bir bakış attı ve oturmasını işaret etti. Sonra da bana*, ne olur onunla konuş, lütfen,* diyen gözlerle baktı.

Day'i uzaklaşırken izledim. *Geri çevirmeye, ondan bunu istediğimiz için bizden nefret etmeye sonuna kadar hakkı var.* Ama yine de kendimi

sandalyemden kalkıp banket masasından uzaklaşırken ve ona doğru aceleyle koşarken buldum.

"Day, bekle," diye seslendim. Sözlerim son kez aynı odada bulunduğumuz, birbirimize veda ettiğimiz zamanı bana acı içinde hatırlattı.

Ana balo salonuna çıkan daha küçük koridora girdik. Day arkasını dönmedi ancak yetişmeme izin verecek şekilde yavaşladı. Sonunda ona yetişince derin bir nefes aldım. "Bak, biliyorum..."

Day bir parmağını dudaklarına götürüp beni susturdu, sonra da elimi tuttu. Eldiveninin kumaşından teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Bunca aydan sonra parmaklarına dokunmak beni öyle şaşırttı ki cümlemin sonunu unuttum. Her şeyi, dokunuşu, yakınlığı, doğru geliyordu. "Gizli bir yerde konuşalım," diye fısıldadı.

Koridorda sıralanmış kapıların birinden içeri girdik, sonra da kapıyı kapatıp kilitledik. Gözlerim odayı taradı. Yemek salonuydu; yuvarlak bir masa, beyaz kumaşla kaplanmış on iki sandalye ve arka duvarda içeriye ay ışığının girdiği kemerli büyük bir pencere vardı. Burada Day'in saçları gümüş bir örtüye dönüşmüştü. Bakışları tekrar bana döndü.

Hayal mi görüyordum, yoksa o da kısacık bir süre el ele tutuşmamızdan dolayı en az benim kadar afallamış mıydı. Birden elbisenin belimi ne kadar sıktığını, rüzgârın açık omuzlarıma ve köprücük kemiğime esişini, kumaşın ve saçlarımdaki mücevherlerin ağırlığını hissettim. Day'in gözleri boynumdaki küçük çukurda duran yakut kolyedeydi. *Bana veda hediyesi.* Karanlıkta yanakları biraz pembeleşti. "Yani," dedi, "burada olmamın sebebi cidden bu mu?"

Sesindeki öfkeye rağmen, dobra oluşu aylar boyu yapılan hesaplanmış politik konuşmalardan sonra ferah bir esinti gibi geliyordu. Doya doya içime çekmek istedim. "Koloniler başka hiçbir koşulu kabul etmiyor," diye cevapladım. "Virüsün ilacının bizde olduğunu düşünüyorlar ve bu ilacı içinde barındırabilecek tek kişi Eden. Cumhuriyet bir şey bulup bulamayacaklarını görmek için diğer... deneyler... üzerinde testler yapmaya başladı bile."

Day korkuyla çekildi, sonra kollarını göğsünde kavuşturup bana sert sert bakmaya başladı. Ay ışığının vurduğu pencerelere bakarak kendi

kendine, "Testler yapmaya başladılar bile," diye mırıldandı. "Bu fikir karşısında daha fazla hevesli olamadığım için üzgünüm," diye ekledi duygusuzca.

Bir an için gözlerimi kapadım. "Çok zamanımız yok," diye itiraf ettim. "İlacı teslim etmediğimiz her gün Koloniler daha da sinirleniyor."

"Peki ya onlara hiçbir şey vermezsek ne olacak?"

"Ne olacağım biliyorsun. Savaş çıkacak."

Day'in gözlerinde ufak bir korku belirdi ama yine de omuz silkti. "Cumhuriyet ve Koloniler ben bildim bileli savaşıyor. Bu sefer ne değişecek ki?"

"Bu sefer onlar kazanacak," diye fısıldadım. "Güçlü bir müttefikleri var. Genç ve yeni bir Seçmen'e geçiş döneminde zayıf olduğumuzun farkındalar. Eğer ilacı onlara teslim etmezsek başka hiçbir şansımız kalmaz." Gözlerimi kıstım. "Kolonilere gittiğimizde gördüklerimizi hatırlamıyor musun?"

Day bir saniye için duraksadı. Sesli söylemese bile yüzündeki çatışmayı açıkça görebiliyordum. Sonunda iç çekip kızgınca dudaklarını birbirine bastırdı. "Cumhuriyet'in tekrar Eden'ı almasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Eğer Seçmen bunu yapacağımı düşünüyorsa o zaman gerçekten desteğimi ona vermekle büyük hata etmişim. Ben ona sırf Eden'i tekrar bir laboratuvara tıksınlar diye yardım etmedim."

"Üzgünüm," dedim. Onu Anden'ın da bu durumdan nefret ettiğine dair ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. "Sana bu şekilde sormamalıydı."

"Seni bunu yapmaya o zorladı, değil mi? Eminim sen de itiraz etmişsindir, ha? Bunun nasıl bir şey olduğunu *biliyorsun."* Sesi daha da bezmiş geliyordu. "Cevabımın ne olacağını sen *biliyordun* zaten. Niye beni bile bile çağırdın ki?"

Gözlerinin içine bakıp aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Çünkü seni görmek istedim. Sen de bu yüzden kabul etmedin mi?"

Bu onu bir an için durdurdu. Sonra etrafında döndü, ellerini saçlarından geçirdi ve ofladı. "Peki *sen* ne düşünüyorsun? Bana doğruyu söyle. Eğer üzerinde bu ülkedeki hiç kimseden bir baskı olmasa benden ne yapmamı isterdin?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. *Kendini topla, June.* "Ben..." diye başladım, sonra tereddüt ettim. Ne diyebilirdim ki? Mantıken Anden'ın değerlendirmesine katılıyordum. Eğer Koloniler tehditlerini yerine getirirse, bir süpergücün tam desteğiyle bize saldırırsa, *tek bir* hayatı riske atmaktan kaçınmamız halinde, birçok masumun hayat sona erecekti. Daha kolay bir seçenek yoktu. Ayrıca Eden'la olabilecek en iyi şekilde, en iyi doktorlarla ve en konforlu koşullarda ilgilenilmesini sağlayabilirdik. Day de bu potansiyel prosedürlerin tamamında onunla birlikte olabilirdi, tam olarak neler olduğunu görebilirdi. Fakat bunu bütün ailesini kaybetmiş, kardeşi üzerinde deneyler yapıldığını görmüş, *kendi* üzerinde deneyler yapılmış bir çocuğa nasıl anlatabilirdim ki? İşte bu, Day'in geçmişini kâğıt üzerinde biliyor olsa da Anden'ın benim kadar iyi anlamadığı kısımdı; hâlâ Day'i tanımıyordu, onunla yolculuk etmemiş ve onun yaşadığı acılara tanık olmamıştı. Bu sorunun cevabı basit mantıkla verilemeyecek kadar karmaşıktı.

En önemlisi de *Anden kardeşinin güvenliğini garanti edemezdi.* Her şeyde bir risk olacaktı ve dünyadaki hiçbir şeyin Day'in *bu* riski almasını sağlayamayacağına yemin edebilirdim.

Day yüzümdeki çaresizliği görmüş olmalıydı çünkü yumuşayıp yanıma geldi. Resmen ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum, yakınlığının sıcaklığı beni nefes nefese bırakıyordu. Kısık sesle, "Bu gece buraya *senin* için geldim," dedi. "Diyecekleri hiçbir şey beni ikna edemezdi, senin benim gelmemi istemen hariç. Ve senden gelen bir ricayı geri çeviremem. Bana senin buraya gelmemi kişisel olarak..." Yutkundu. İfadesinde beni mahveden tanıdık bir duygu savaşı yaşanıyordu; bunlardan birinin eskiden birbirimize hissettiğimiz *arzu* olduğunu biliyordum ve bir yandan da eziyet çekiyordu çünkü ailesini yok eden bir kızı arzuluyordu. "Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim, June."

Sanki üzerinden çok ağır bir yük kalkmış gibi söylemişti bunu. Acaba göğüs kafesimi döver gibi atan kalbimi duyabiliyor muydu? Fakat konuşmaya başladığımda, sesimi pürüzsüz ve sakin tutabilmeyi başardım. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Solgun görünüyorsun."

O ağırlık gözlerine yeniden yerleşti ve uzaklaşıp eldiveninin kenarıyla oynamaya başlarken o kısacık özel an kayboldu. Hatırlıyordum, *eldivenlerden hep nefret etmişti.* "Son birkaç hafta boyu fena grip olmuştum,"

diye yanıtladı ve bana çabucak sırıttı. "Ama artık iyileşiyorum." (Gözleri hafiften yana doğru seğiriyor, kulağının kenarını kaşıyor, uzuvları kaskatı, kelimeleri ve gülümsemesi arasındaki zamanlama yanlış) Başımı yan yatırıp ona kaşlarımı çattım.

"Day, sen hiç yalan söyleyemiyorsun," dedim. "Bana aklından ne geçtiğini söylesen iyi edersin."

Otomatik olarak, "Söyleyecek hiçbir şey yok," diye yanıtladı. Bu sefer gözlerini yere çevirdi ve ellerini ceplerine soktu. "Eğer biraz kötü duruyorsam Eden için endişelendiğimden. Gözleri için bir senedir tedavi görüyordu ama hâlâ iyi göremiyor. Doktorlar bana Edenin özel lenslere ihtiyacı olabileceğini söylüyor ve o zaman bile eskisi gibi göremeyebilirmiş."

Day'in bu bitkin görünüşünün ardındaki asıl sebebin bu olmadığını görebiliyordum ancak o da Eden'in tedavisinden konu açınca soru sormayı bırakacağımı biliyordu. Eh, eğer gerçekten bana söylemek istemiyorduysa ben de ona baskı yapacak değildim. Garip bir şekilde boğazımı temizledim. "Bu çok korkunç," diye fısıldadım. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Onun dışında nasıl, iyi mi?"

Day başını salladı. Tekrar ay ışığındaki sessizliğimize döndük. Elimde olmadan en son bir odada yalnız başımıza kaldığımız zamanı hatırladım. Yanaklarıma yaşlar süzülürken yüzümü ellerine almıştı. Dudaklarıma doğru, *özür dilerim* deyişini hatırladım. Şimdi aramızda bir metre boşlukla durmuş birbirimize bakarken, bu kadar süre ayrı kalmanın, ilk buluşmanın verdiği elektrikle dolu bir anın ve yabancıların kararsızlıklarının getirdiği mesafeyi tam anlamıyla hissedebiliyordum.

Day sanki görünmez bir güç çekmiş gibi bana doğru eğildi. Yüzündeki trajik yalvarış mideme sancıların girmesine sebep oldu. Gözleri, *lütfen benden bunu isteme,* diye yalvarıyordu. *Lütfen kardeşimden vazgeçmemi isteme. Başka ne istersen yaparım. Ne olur bunu isteme.* "June, ben..." diye fısıldadı. Sesi, içinde biriktirdiği kalp sızısı yüzünden çatlayacak gibiydi.

Bu cümleyi bitirmedi. Onun yerine iç çekip başını eğdi. Kasvetli bir ses tonuyla, "Seçmeninin koşullarını kabul edemem," dedi. "Kardeşimi bir denek olması için Cumhuriyet'e teslim etmeyeceğim. Ona başka bir çözüm için birlikte çalışabileceğimi söyle. Bütün bunların ne kadar ciddi

olduğunu anlıyorum. Cumhuriyet'in düştüğünü görmek istemiyorum. Yardım edip başka bir yol bulmaktan mutluluk duyarım. Ama *Eden* bu işe karışmayacak."

İşte konuşmamız böylece sona ermişti. Day başını bana doğru sallayarak veda etti, birkaç saniye durdu sonra da kapıya doğru adım attı. Birden bitkin düşüp duvara yaslandım. O yakınımda olmayınca enerjim düşmüş, renkler solmuş, daha biraz önce gümüş parıltılar saçan ay ışığı grileşmişti. Son bir kez solgunluğunu inceledim ve gözümün kenarıyla analiz ettim. Bakışlarımdan kaçtı. Ters giden bir şey vardı ve bunu bana söylemeyi reddediyordu.

Göremediğim şey neydi?

Kapıyı çekip açtı. Odadan dışarı adımını atmadan önce ifadesi sertleşti. "Ve eğer Cumhuriyet herhangi bir sebepten dolayı Eden'i zorla benden almaya kalkarsa halkı Anden'a o kadar büyük bir hızla düşman ederim ki daha ne olduğunu anlayamadan bir devrimle karşı karşıya kalır."

DAY

CİDDEN, ARTIK KÂBUSLARIMA ALIŞMIŞ OLMAM GEREKİYORDU.

Bu sefer Eden'la birlikte San Francisco'da bir hastanede gördüm bizi. Bir doktor Eden'a yeni bir çift gözlük takıyordu. En az haftada bir kez kendimizi hastanede buluyorduk, böylece Eden'in gözlerinin ilaçlara yavaş yavaş nasıl alıştığını gözlemleyebiliyorlardı ancak bir doktorun kardeşime cesaret vererek gülümsediğini ilk görüşümdü. Bu iyiye işaretti, değil mi?

Eden bana döndü, sırıttı ve abartılı bir hareketle göğsünü kabarttı. Gülmemi tutamadım. Yeni devasa çerçeveleriyle oynayıp bana, "Nasıl görünüyor?" diye sordu. Gözleri hâlâ aynı solgun mor renkteydi ve tam olarak bana odaklanamıyordu fakat artık etrafındaki duvarlar ve pencereden gelen ışık gibi şeyleri çıkarabildiğini fark ettim. Bunu görünce yüreğim hopladı. Gelişme vardı.

Saçlarını karıştırıp, "On bir yaşındaki bir baykuşa benziyorsun," diye cevap verdim. Kıkırdayıp elimi kafasından çekti.

Ofiste birlikte oturup evrak işlerinin hallolmasını beklerken Eden'in kendini kaptırmış bir halde kâğıt parçalarını ayrıntılı bir tasarımla katlamasını izledim. Yaptığı şeyi görebilmek için kâğıtlara doğru eğilmesi gerekiyordu, gözleri konsantrasyondan neredeyse şaşı olacaktı, elleri hünerli ve temkinliydi. Yemin ederim, bu çocuk hep bir şeyler yapıp duruyordu.

Bir süre sonra, "Yaptığın şey ne?" diye sordum.

Bana hemen cevap veremeyecek kadar fazla odaklanmıştı. Sonunda maketine son bir üçgen kâğıt daha ekleyince yukarı kaldırıp bana gösterdi ve her zamanki şımarık sırıtışını yaptı. Kâğıt yığınının içinden çıkıyormuş gibi görünen bir yaprağı gösterip, "İşte," dedi. "Bunu çek."

Dediğini yaptım. İnanılmaz bir şekilde maket incelikle işlenmiş üç boyutlu bir güle dönüştü. Rüyamda ona gülümsedim. "Bayağı etkileyici."

Eden kâğıttan maketini geri aldı.

O anda hastanenin her yerinde alarmlar çalmaya başladı. Eden kâğıttan gülü yere düşürüp ayağa fırladı. Görmeyen gözleri korkuyla açılmıştı. Doktorların ve hemşirelerin toplanmış olduğu hastane pencerelerine baktım. San Francisco'nun ufuklarından bize doğru hava gemileri gittikçe yaklaşıyordu. Şehir alev alev yanmaktaydı.

Alarm beni sağır etti. Eden'in elini tutup odadan aceleyle çıktık. "Buradan çıkmamız gerekiyor," diye bağırdım. Gittiği yeri göremeyip tökezleyince onu sırtıma aldım. Etrafımızdaki insanlar kaçışıyordu.

Merdivenlere geldim ve orada bir sıra Cumhuriyet askeri bizi durdurdu. İçlerinden biri Eden'ı sırtımdan aldı. Eden çığlık atıyor, göremediği kişileri tekmelemeye çalışıyordu. Kendimi askerlerden kurtarmaya çalıştım fakat kollarımı oynatamıyordum, benim elim kolum ise sanki derin bir çamur birikintisine batıyor gibiydi. Tanıyamadığım bir ses, *ona ihtiyacımız var,* diye fısıldadı. *O hepimizi kurtarabilir.*

Haykırıyordum ancak kimse sesimi duymuyordu. Kolonilerin uçakları hastaneye nişan alıyorlardı. Etrafımızdaki camlar paramparça oluyordu. Ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum. Eden'in kâğıttan çiçeği yerdeydi, kenarları alevlerden küle dönüşmüştü. Artık kardeşimi göremiyordum.

Gitmişti. Ölmüştü.

Nabız gibi atan bir baş ağrısı beni uykumdan uyandırdı. Askerler yok oldu - alarm sustu-, hastanenin içindeki kaos odanın koyu mavi renginde kayboldu. Derin bir nefes alıp Eden'ı aramaya çalıştım fakat baş ağrısı kafatasımın arkasına bıçak gibi saplandı ve acıdan nefesim kesilerek doğruldum. Şimdi nerede olduğumu hatırlamıştım. Denver'daki geçici dairedeydim, June'la görüştüğümüz günün ertesi sabahıydı. Yatak odamdaki şifonyerin üzerinde her zamanki telsizim duruyordu, Vatanseverlerin kullanıyor olabileceğini düşündüğüm bir kanal açıktı.

"Daniel?" Yanımdaki yatakta yatan Eden kımıldadı. Bütün bu acının içinde bile içim rahatlayıverdi. *Sadece bir kâbus.* "İyi misin?" Bir an sonra daha güneşin doğmadığını fark ettim, oda hâlâ karanlık görünüyordu ve tek

görebildiğim kardeşimin gecenin mavimsi karanlığındaki siluetiydi. Hemen cevap vermedim. Bunun yerine bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ona döndüm ve başımı ellerime aldım. Beynimin tabanına yeniden bir acı saplandı. Eden'a, "İlacımı getir," diye mırıldandım.

"Lucy'yi çağırayım mı?"

"Hayır. Onu uyandırma," diye cevapladım. Lucy benim yüzümden iki uykusuz gece geçirmişti zaten. "İlaç."

Acı beni normalden daha kaba yapıyordu ama ben daha özür dilemeye fırsat bulamadan Eden yataktan fırladı. Hemen yataklarımızın arasındaki şifonyerde duran yeşil hapların olduğu şişeyi el yordamıyla aramaya başladı. Şişeyi alıp bana uzattı.

"Teşekkürler." Şişeyi ondan aldım, elim titreyerek avcuma üç tane koydum ve onları yutmaya çalıştım. Boğazım çok kuruydu. Kendimi yataktan iterek kaldırıp mutfağa doğru sendeledim. Arkamdan Eden bir kez daha, "İyi olduğuna emin misin?" diye mırıldandı ancak başımdaki ağrı o kadar kuvvetliydi ki onu neredeyse hiç duyamamıştım. Neredeyse hiç *göremiyordum* bile.

Mutfağa girip musluğu açtım, avcuma biraz su doldurup ilaçla birlikte içtim. Sonra da karanlığın içinde yere çöktüm, başımı buzdolabının soğuk metaline dayadım.

Kendimi, *yok bir şeyin,* diye avuttum. Baş ağrılarım bir yıldır daha da kötüleşmişti ama doktorlar bu ağrıların her seferinde yarım saatten daha fazla sürmeyeceğini söylemişlerdi. Tabii eğer bu baş ağrıları sıradışı bir seviyeye çıkarsa hemen acil servise kaldırılmam gerektiğini de söylemişlerdi. Bu nedenle her başım ağrıdığında, acaba sıradan bir gün mü, yoksa hayatımın son gününü mü yaşıyorum diye merak ediyordum.

Birkaç dakika sonra Eden bir duvara çok fazla yaklaştığında bipleyen yürüme ölçeriyle mutfağa girdi. "Belki de Lucy'den doktor çağırmasını istemeliyiz," diye fısıldadı.

Sebebini bilmiyordum ama Eden'in duvarlara dokuna dokuna mutfağa girdiğini görünce birden bir gülme geldi. "Şu halimize bak," diye karşılık verdim. Gülmemi öksürüğe çevirdim. "Nasıl bir takımız ama?"

Eden beni çekingen elini başıma koyarak buldu. Yanıma bağdaş kurarak oturdu ve buruk bir şekilde sırıttı. "Hey... senin metal bir bacağın ve yarım beynin var, benim de duyularımdan dördü kalınca neredeyse tam bir insan ediyoruz."

Daha çok güldüm ama baş ağrım daha da arttı. "Sen ne ara bu kadar iğneleyici oldun bakalım, küçük herif?" Sevecen bir şekilde dürttüm.

Baş ağrım devam ederken bir saat boyunca kambur bir şekilde bekledik. Artık acı içinde kıvranıyordum. Beyaz gömleğim ter içinde kalmıştı, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Eden yanıma oturdu ve ellerimi minik ellerine aldı. Solgun mor gözlerini kısıp, "Acıyı düşünmemeye çalış," dedi sessizce. Siyah çerçeveli gözlüklerini yüzüne doğru bastırdı. Kâbusumdan bazı parçalar gözümün önüne geldi. Elinin elimden koparılışı. Çığlıkları. Ellerini o kadar güçlü bir şekilde sıktım ki canı yandı. "Nefes almayı unutma. Doktor hep derin nefes almanı söylüyor, değil mi? Nefes al, nefes ver."

Gözlerimi kapayıp küçük kardeşimin dediklerini yapmaya çalıştım ancak başım bu kadar zonklarken dediklerini duymak bile zordu. Bu acı işkence gibiydi, kendimi kaybediyordum, kızgın bir bıçak sanki sürekli beynimin arkasına saplanıp duruyordu. *Nefes al, nefes ver.* Sırası şöyleydi... önce donuk, uyuşturan bir acı, hemen sonrasındaysa başınıza girebilecek en korkunç acı, kafatasınızdan geçen bir mızrak sanki ve bu darbenin şiddeti o kadar büyük ki bütün vücudunuz kaskatı kesiliyor; tam üç saniye sürdükten sonra yarım saniyelik bir rahatlama geliyordu. Sonra da her şey başa dönüyordu.

Eden'a nefesim kesilmiş halde, "Ne kadar oldu?" diye sordum. Pencereden yavaş yavaş mavi ışıklar süzülmeye başlamıştı.

Eden küçük kare bir bilgisayar çıkarıp üzerindeki tek tuşa bastı. Cihaza, "Saat?" diye sordu. Hemen, *" Sıfır beş otuz"* diye cevap geldi. Geri cebine koydu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Neredeyse bir saat olmuş. Daha önce bu kadar uzun sürmüş müydü?"

Ölüyorum. Gerçekten ölüyorum. Böyle anlarda June'la görüşmediğimiz için seviniyordum. O mücevherli saçları ve kızıl elbisesi içinde nefes keserken beni yerlerde, ter ve kir içinde, zayıf düşmüş ve ağlarken, küçük

kardeşimin eline ölmemek için sıkı sıkı tutunmuş olarak görmesi düşüncesi... Aslında annem ve John'un da beni böyle göremediklerine seviniyordum açıkçası.

Yeniden acıyla inleyince Eden cihazı tekrar çıkarıp düğmeye bastı. "Yeter. Doktor çağırıyorum." Bilgisayar bipleyip komutunu beklemeye başlayınca, "Day için ambulans gerekiyor," dedi. Ben karşı çıkmaya fırsat bulamadan bağırarak Lucy'yi çağırdı.

Birkaç saniye sonra Lucy'nin geldiğini gördüm. Işıkları yakmadı, baş ağrımı daha da fenalaştırmaktan başka bir işe yaramadığını biliyordu. Onun yerine karanlıktaki tıknaz siluetini gördüm ve, "Day! Ne kadardır buradasın?" diye haykırdığını duydum. Bana telaşla yaklaşıp tombik ellerinden birini yanağıma koydu. Sonra da Eden'a bakıp çenesine dokundu. "Doktor çağırdın mı?"

Eden başını salladı. Lucy tekrar suratımı inceledi sonra endişeli bir şekilde cık cık deyip ıslak bir havlu getirmeye gitti.

Şu anda en son gitmek istediğim yer bir Cumhuriyet hastanesiydi fakat Eden çoktan aramıştı, zaten ölmemeyi de tercih ederdim. Görüşüm bulanıklaştı ve bunun sebebinin gözlerimin sürekli yaşarmasından dolayı olduğunu fark ettim. Bir elimle yüzümü sildim ve Eden'a zayıfça gülümsedim. "Kahretsin, bozuk bir musluk gibi her yere su damlatıyorum."

Eden da gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı. "Evet, daha iyi olduğun zamanlar da olmuştu," diye cevap verdi.

"Hey, Eden. John sana kapımızın önündeki çiçekleri sulama işini vermişti, hatırlıyor musun?"

Eden biran kaşlarını çattı, anılarının içine dalmıştı, sonra birden yüzünde bir gülümseme belirdi. "Çok iyi bir iş çıkarmıştım ama, değil mi?"

"Kapımızın önüne o küçük derme çatma mancınığı kurmuştun." Gözlerimi kapayıp o anıya daldım, geçici olarak bütün bu acıdan dikkatimi aldı. "Evet, o şeyi hatırlıyorum. O zavallı çiçeklere su topları fırlatıp duruyordun. İşin bittikten sonra çiçeklerin tek yaprağı bile kalmış mıydı? John nasıl da sinirlenmişti ama?" Normalden daha da sinirlenmişti çünkü

Eden daha dört yaşındaydı ve eh, kocaman kocaman gözleriyle size bakan bebek kardeşinizi nasıl cezalandıracaktınız ki?

Eden kıkırdadı. Yeniden bir acı saplanınca irkildim.

"Annem eskiden bizim için ne derdi?" diye sordu. Artık onun da dikkatimi dağıtmaya çalıştığını görebiliyordum.

Gülümsemeyi başardım. "Annem eskiden üç erkek çocuğunun olmasının sana cevap yetiştiren evcil bir kasırgaya sahip olmaya benzediğini söylerdi." Bir an için ikimiz de güldük, en azından ben tekrar gözlerimi acıyla kısana kadar.

Lucy elinde havluya geri geldi. Alnıma koyduğunda serinliğiyle rahatladım. Önce nabzımı, sonra da ateşimi kontrol etti.

O devam ederken, "Daniel," dedi Eden. Yakına geldi, gözleri görmeksizin kafamın sağına doğru bir noktaya bakıyordu. "Dayan, olur mu?"

Lucy, Eden'in ses tonundan ne demek istediğini algıladı ve ona kaşlarını çatarak baktı. "Eden," diye kızdı. "Bu evde daha olumlu düşünceler istiyorum."

Boğazım düğümlendi, nefesim daraldı. John gitmişti, annem gitmişti, babam gitmişti. Eden'ı göğsümde ağır bir sızıyla izledim. Eskiden aramızda en küçük o olduğu için, John'un ve benim hatalarımdan ders çıkarıp içimizdeki en şanslının o olacağını, belki bir üniversiteye girip makinist olarak iyi bir yaşam sürebilir, belki hayatının zor anlarında onun yanında olup ona rehberlik edebiliriz diye umuyordum. Ben de gidersem ona ne olacaktı? Ya Cumhuriyet'e karşı tek başına direnmesi gerekirse ne yapacaktı?

Birden onu yakına çekip, "Eden," diye fısıldadım. Ses tonumdaki aciliyet karşısında gözleri büyüdü. "İyi dinle, tamam mı? Eğer Cumhuriyet seni götürmeye çalışırsa, eğer evde olmadığımda veya hastanedeyken ve kapımızı çalarlarsa sakın onlarla gitme. Beni anladın mı? Önce beni ara, Lucy'ye seslen..." Tereddüt ettim. "June, Iparis'i çağır."

"Senin Princeps adayını mı?"

"O benim Princeps..." Yeni bir acı dalgasıyla irkildim. "Sadece dediğimi yap. Onu çağır. June'a onları durdurmalarını söyle."

"Anlamıyorum..."

"Bana söz ver. Ne olursa olsun, onlarla gitmeyeceksin. Tamam mı?" Bir acı darbesiyle yere yığılıp dizlerimi göğsüme doğru sıkı sıkı çekince cevabım yarıda kaldı. Haykırma isteğimi bastırdım, başım ikiye ayrılıyor gibi geliyordu. Beynimin yere akmadığından emin olmak için titreyen elimi başımın arkasına götürdüm. Üstümde bir yerlerde Eden bağırıyordu. Lucy tekrar doktoru aradı, bu sefer çılgına dönmüştü.

"Acele edin!" diye haykırdı. *"Acele edin!*

Sıhhiyeciler vardığında bilincim gidip gelmekteydi. Bir buhar ve duman bulutunun içinden mutfağın zemininden kaldırılıp apartmandan dışarı taşındığımı, sonra da sıradan bir polis jipi gibi gizlenmiş bir ambulansa soktuklarını hissettim. Kar mı yağıyordu? Birkaç hafif kar tanesi yüzüme geldi, soğuk iğneler batıyor gibiydi. Eden ve Lucy'ye seslendim, göremediğim bir yerden bana yanıt verdiler.

Sonra da ambulansa binip gittik.

Uzun bir süre tek görebildiğim şey, bir ileri bir geri yüzen renk balonları ve karışık çemberlerdi, sanki kalın ve engebeli bir camdan bakıyor gibiydim. Ne olduklarını anlamaya çalıştım. İnsan mıydı bunlar? Umarım öyleydiler, yoksa gerçekten ölmüş *olabilirdim* ya da belki de okyanusta yüzmekteydim ve etrafımdaki enkaz yanımdan geçip gitmekteydi. Tabii eğer doktorlar beni Pasifik'e fırlatıp unutmadılarsa; bu biraz anlamsızdı. Eden neredeydi? Onu götürmüş olmalıydılar. Aynı kâbusumdaki gibi. Onu laboratuvara götürmüşlerdi.

Nefes alamıyordum.

Ellerimi boğazıma götürmeye çalıştım fakat sonra biri bağırarak bir şeyler söyledi ve kollarımın üzerinde beni yere yapıştıran bir ağırlık hissettim. Boğazımdan soğuk bir şey geçiyor, sanki beni boğuyordu.

"Sakin ol! Bir şeyin yok. Yutmaya çalış."

Sesin dediği şeyi yaptım. Yutmak beklediğimden daha da zordu ama sonunda bir kere yutkunmayı başardım ve o soğuk şey her neyse boğazımdan geçip karnıma indi ve iliklerime kadar ürperdim.

Ses, "İşte," dedi, sakinleşmişti. "İleride gelecek baş ağrılarını dindirecektir sanırım.'' dedi. Artık benimle konuşmuyor gibiydi ve bir saniye sonra başka bir ses duydum.

"Biraz işe yarıyor gibi görünüyor, doktor."

Bundan sonra tekrar bayılmış olmalıydım çünkü tekrar uyandığımda tavanın deseni değişmişti ve odama akşamüzeri güneşi girmekteydi. Gözlerimi kırpıp etrafa baktım. Basımdaki öldürücü ağrı gitmişti, en azından şimdilik. Ayrıca artık bir hastane odasında olduğumu anlayabilecek kadar iyi görebiliyordum, bir duvarda her zamanki gibi Anden'ın portresi, diğerinde de haberleri yayınlayan bir ekran vardı. İnledim, sonra da gözlerimi kapayıp ofladım. Aptal hastaneler. Bıkmıştım hepsinden.

"Hasta uyandı." Kafamı çevirince yatağımın yanında bu cümleyi söyleyen bir monitör gördüm. Bir saniye sonra hoparlörlerden gerçek bir insan sesi geldi. "Bay Wing?" dedi.

"Evet?" diye yanıtladım.

Ses, "Harika," dedi. "Kardeşiniz sizi görmeye geliyor."

Sesi daha kesilir kesilmez, kapım savrularak açıldı ve Eden peşinde iki bezmiş hemşireyle birlikte koşarak içeri girdi. "Daniel," diye nefesi kesildi, "sonunda uyanmışsın! Çok beklettin." Sonra göremediği için ben daha onu uyaramadan bir çekmecenin köşesine ayağı takıldı ve hemşireler o yere düşmesin diye kollarından tutmak zorunda kaldı.

"Eden, yavaş," diye seslendim. Kendimi zinde ve acısız hissetmeme rağmen sesim yorgundu. "Ne kadardır uyuyorum? Burası neresi?.." Bir an kafam karıştı, durdum. Garipti. Bakıcımızın adı neydi? Düşüncelerime uzanıp cevabı yakaladım. *Lucy.* "Lucy nerede?" diye bitirdim.

Hemen cevap vermedi. Hemşireler sonunda Eden'ı yatakta yanıma yerleştirince, iyice yakınıma gelip kollarını boynuma attı. Ağladığını fark edince şoka uğradım. "Hey," deyip başını okşadım. "Sakin ol, bir sorun yok. Uyandım işte."

"Başaramayacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı. Soluk gözleri benimkileri aradı. "Gittin sandım."

"İşte bak, gitmedim. Buradayım." Bir süre kafasını göğsüme gömüp, gözyaşlarıyla gözlüklerini ve hastane önlüğümü ıslatarak hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin verdim. Son zamanlarda başvurduğum bir savunma mekanizmam vardı; kalbimin kabuğuma geri çekilip vücudumdan çıkıyordum, sanki orada değilmişim de dünyayı başka birinin gözlerinden görüyormuşum gibi. *Eden benim kardeşim değil. O gerçek bile değil. Hiçbir şey gerçek değil. Her şey bir illüzyon.* Bunu düşünmek yardımcı oluyordu. Eden yavaş yavaş kendine gelirken duygusuz bir şekilde bekledim ve sonra dikkatli bir şekilde tekrar vücuduma geri geldim.

Son gözyaşını da silince doğruldu ve bana sokuldu. "Lucy önceden belge işlerini hallediyor." Sesi biraz titriyordu. "Yaklaşık on saattir kendinde değildin. Seni binamızın ana girişinden hemen çıkarmaları gerektiğini söylediler, seni gizlice çıkaracak vakit yoktu."

"Kimse gördü mü?"

Eden hatırlamaya çalışırken şakaklarına masaj yaptı. "Belki. Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum, dikkatim çok dağılmıştı. Beni içeri almadıkları için bütün sabahı bekleme salonunda geçirmek zorunda kaldım."

"Peki ne olduğunu..." Yutkundum. "Doktorlardan herhangi bir şey duydun mu?"

Eden rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Pek değil. Ama en azından sen iyisin şimdi. Doktorlar sana verdikleri ilaca çok kötü tepki verdiğini söylediler. Artık o ilacı kullanmayacakmışsın, başka bir şey deneyeceklermiş."

Eden'in bunu söyleyiş şekli kalbimin hızlanmasına neden oldu. Durumun gerçek yüzünü tam olarak anlayamamıştı, hâlâ böyle bayılmamın sebebinin durumumun daha kötüye gidişi değil de sadece kötü tepki verdiğim için olduğunu düşünüyordu. Mideme hasta edici bir his çöküverdi. Tabii ki bütün bunlara olumlu bakacaktı; bunun sadece geçici bir problem olduğunu sanıyordu elbette. İlk iki ilaç bir işe yaramayınca bu lanet ilacı iki ay boyunca kullandım ve bütün bu fazladan baş ağrıları, kâbuslar ve mide bulantılarıyla birlikte bu hapların en azından birazcık iyi geldiğini, hippokampüsümdeki -beynimin alt kısmına verilen süslü ad buydu- sorunlu

noktayı başarılı bir şekilde küçülttüğünü umuyordum. Görünüşe göre bir işe yaramamıştı. Peki ya, *hiçbir şey* işe yaramazsa ne olacaktı?

Derin bir nefes alıp kardeşim için gülümsedim. "Eh, en azından artık biliyorlar. Belki bu sefer daha iyi bir şey denerler."

Eden da gülümseyerek eşlik etti; ne kadar tatlı ne kadar saf kalpliydi. "Evet."

Birkaç dakika sonra doktorum geldi ve Eden tekrar bekleme salonuna geçti. Doktor alçak sesle bana, "diğer seçeneklerimizden", bu sefer nasıl bir şey deneyeceklerinden bahsederken, aynı zamanda da şanslarının ne kadar düşük olduğunu söylüyordu. Korktuğum gibi verdiğim tepki sadece geçici bir ilaç sıkıntısından ibaret değildi. Doktor, "İlaç yavaş yavaş etkilenen bölgeyi küçültüyor," dedi ancak yüz ifadesi kasvetliydi. "Yine de bölge iltihaplanmaya devam ediyor ve vücudun eski ilacı kabul etmemeye başladı, bu yüzden yeni bir ilaç bulmak zorundayız. Şu anda zamana karşı yarışıyoruz, Day, yeterince küçültüp sana büyük zarar vermeden önce onu çıkarmaya çalışıyoruz." Bütün bunları ifadesiz bir yüzle dinliyordum; sesi sanki su altından geliyor gibiydi, önemsiz ve odaksızdı.

Sonunda onu durdurup, "Bakın, bana açık açık söyleyin. Ne kadar zamanım kaldı? Eğer hiçbir şey işe yaramazsa?" diye sordum.

Doktor dudaklarını büzdü, duraksadı ve iç çekerek başını salladı. "Büyük ihtimalle bir ay," diye itiraf etti. "Belki de iki. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Bir ya da iki ay. *Eh, geçmişte de yanıldılar, bir ya da iki ay, büyük ihtimalle dört ya da beş ay falan demektir.* Ama yine de... Kapıya doğru baktım, Eden büyük ihtimalle orada kulağını kapıya dayamış, boşu boşuna dediklerimizi duymaya çalışıyordu. Sonra tekrar doktora döndüm ve boğazımdaki düğümle yutkundum. "İki ay," diye tekrar ettim. "Başka hiç şansım var mı?"

"Daha riskli tedavileri deneyebiliriz ancak bunlara kötü reaksiyon gösterirsen yan etkileri ölümcül olabilir. Sen hazır olmadan yapılacak bir ameliyatın seni öldürme ihtimali yüksek." Doktor kollarını kavuşturdu. Gözlükleri floresan ışığı öyle bir yansıtıyordu ki gözleri görünmüyordu. Bir makine gibi duruyordu. "Sana önerim, Day, önceliklerini bir sıraya koyman."

"Önceliklerimi bir sıraya koymam mı?"

"Kardeşini kötü habere alıştır," diye yanıtladı. "Ve bitmemiş bir işin varsa hallet."

JUNE

ACİL ZİYAFETTEN SONRAKİ SABAH SAAT 08.10'DA ANDEN BENİ ARADI.

"Yüzbaşı Bryant," dedi. "Son arzusunu bildirdi, isteği seni görmekmiş."

Yatağımın kenarında oturup doğru dürüst uyuyamadığım bir geceden sonra gözlerimi kırpıştırarak Anden'ın ne dediğini anlamak için gereken enerjiyi toplamaya çalıştım.

"Son gününe hazırlanması için yarın onu Denver'ın diğer yakasındaki bir hapishaneye yollayacağız. Seni bundan önce görüp göremeyeceğini sordu."

"Ne istiyormuş?"

"Her ne söyleyecekse, sadece senin duymanı istiyormuş," diye cevapladı. "Unutma, June, bunu geri çevirme hakkın var. Son isteğini gerçekleştirmek zorunda değiliz."

Yarın, Thomas ölmüş olacak. Acaba Anden bir askeri idam ettirdiği için suçluluk duyuyor muydu? Thomas'la tek başına bir hapishane hücresinde yüzleşme düşüncesi bir panik dalgası hissetmeme sebep oldu ama kendimi topladım. Belki Thomas ağabeyim hakkında bir şeyler söyleyecekti. Duymak istiyor muydum?

"Onunla görüşeceğim," diye cevapladım sonunda. "Ve umarım bu son kez olur."

Anden ses tonumda bir şeyler duymuş olmalıydı ki sesi yumuşadı. "Tabii ki. Sana eşlik edecek birilerini ayarlayacağım."

SAAT: 09.30.

DENVER EYALET CEZAEVİ.

Thomas ve Komutan Jameson'ın tutuldukları bina soğuk floresan ışıklarla aydınlatılmaktaydı ve botlarımın sesi yüksek tavanda yankılanıyordu. Birkaç asker bana eşlik ediyordu fakat bizim dışımızda bina boştu ve insanın içini karartıyordu. Anden'ın portreleri belli aralıklarla duvarlarda asılıydı. Gözlerim yanlarından geçtiğimiz her bir hücreye odaklanıyordu, sakinliğimi ve konsantrasyonumu koruyabilmek için onları inceliyor ve detayları aklımdan geçiriyordum. (10x10 metre boyutunda, düz çelik duvarlar, kurşun geçirmez camlar, hücrelerin içleri yerine dışlarına yerleştirilmiş kameralar. Birçoğu boştu ancak dolu olanlarda Anden'a karşı komplo düzenleyen üç Senatör bulunuyordu. Bu kat özellikle Anden'a karşı suikast girişiminde bulunan tutuklulara ayrılmıştı.)

Askerlerden biri nazikçe kasketine dokunarak selam verdi. "Eğer herhangi bir sorun yaşayacak olursanız bizi çağırın yeter. O haini daha kılını kıpırdatamadan yere yapıştırırız."

"Teşekkürler," diye yanıtladım, yaklaşırken gözlerim hâlâ hücrelere odaklıydı. Biraz önce dediği şeye ihtiyacım olmayacağını çünkü Thomas'ın asla Seçmen'e ihanet edip bana zarar vermeye çalışmayacağını biliyordum. Thomas birçok şey olabilirdi ancak isyancı değildi.

Koridorun sonunda her birinde iki askerin nöbet tuttuğu yan yana iki hücreye geldik.

Bana daha yakın olan hücrede biri hareket etti. O tarafa döndüm. Daha hücrenin içini incelemeye fırsat bulamadan içerideki kadın parmaklarını çelik parmaklıklara vurdu. Ürktüm ve Komutan Jameson'ın suratına bakarken boğazımdan yükselen çığlığı geri bastırdım.

Gözlerini benimkilere kilitlerken, soğuk terler dökmeme sebep olan bir şekilde gülümsedi. Bu gülümsemeyi hatırlıyordum. Metias'ın öldüğü gece, benim devriyesine ajan olarak katılmama onay verdiğinde de böyle gülümsemişti. Orada hiçbir duygu yoktu; merhamet, hatta öfke bile. Beni korkutan çok az şey vardı. Ağabeyimin gerçek katilinin soğuk, acımasız ifadesiyle karşı karşıya kalmak da onlardan biriydi.

Alçak sesle, "Vay," dedi. "Iparis bizi görmeye gelmiş." Gözleri bana doğru döndü; askerler beni korumak için bana doğru yaklaştılar. *Korkma.* Elimden geldiği kadar dik durmaya çalıştım, sonra da çenemi kasıp irkilmeden onunla yüzleşmeye çalıştım.

"Zamanımı boşa harcıyorsunuz, Komutan," dedim. "Buraya sizin için gelmedim. Ve sizi bir dahaki sefere gördüğümde idam mangasının önünde duruyor olacaksınız."

Bana sadece gülümsüyordu. "Şimdi arkasına saklanacak genç ve yakışıklı bir Seçmen'in olduğu için ne kadar da cesursun. Öyle değil mi?" Gözlerimi kısınca kahkaha attı. "Komutan DeSoto bu çocuğun hiçbir zaman olmayacağı kadar iyi bir Seçmen olurdu. Koloniler bizi işgal edince bu ülkeyi yerle bir edecekler. Halk küçük bir çocuğa destek verdiğine pişman olacak." Parmaklıklara yaslandı, sanki bana yaklaşabildiği kadar yaklaşmaya çalışıyordu. Zorlukla yutkundum fakat korkumun altında kaynayan öfkemi hissedebiliyordum. Gözlerimi çevirmedim. Garipti ama sanki gözlerinde bir parıltı görüyordum, çarpık gülümsemesinin ardında endişe verici bir şey vardı. "Benim favorilerimden biriydin. Neden seni devriyeme almakta bu kadar istekliydim, biliyor musun? Çünkü sende kendimi görüyordum. Sen ve ben, biz aynıyız. Ben de Princeps olacaktım, biliyor musun? Bunu hak etmiştim."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Aklımdan Komutan Jameson'ın beni Metias'ın öldüğü gece onun cesedinin bulunduğu yere götürüşü geldi. "Çok yazık olmuş!" diye patladım. Bu sefer sözlerimdeki zehre engel olamıyordum. *Umarım seni de Razor'ı idam ettikleri gibi pis bir şekilde idam ederler.*

Komutan Jameson sadece kahkaha attı. Gözleri sulandı. "Dikkatli olsan iyi edersin, Iparis," diye fısıldadı. "İleride bana benzeyebilirsin."

Sözleri kanımı dondurdu ve sonunda arkamı dönüp gözlerimi ondan ayırmak zorunda kaldım. Onun hücresinde nöbet tutan askerler bana bakmıyorlardı; sadece gözlerini ileriye dikmişlerdi. Yürümeye devam ettim. Arkamda hâlâ onun yumuşak, alçak sesli gülüşünü duyabiliyordum. Kalbim göğüs kafesime vuruyordu.

Thomas kalın cam duvarları olan dikdörtgen bir hücrede tutuluyordu, camlar o kadar kalındı ki içeride olan hiçbir şeyi duyamıyordum. Dışarıda bekleyip Komutan Jameson'la karşılaşmamdan sonra kendimi toparladım. Bir an için acaba gelmeyip onun bu son isteğini geri mi çevirseydim dedim; belki de bu daha iyi olurdu.

Yine de eğer şimdi ayrılırsam tekrar Komutan Jameson'la karşılaşmak zorunda kalacaktım. Buna kendimi hazırlamak için biraz daha zamana ihtiyacım olabilirdi. Bu yüzden derin bir nefes alıp Thomas'ın hücresinin kapısındaki çelik parmaklıklara doğru adım attım. Nöbetçilerden biri kapıyı açtı, arkamdan iki nöbetçinin daha girmesine izin verdi, sonra da kapıyı arkamızdan kapattı. Ayak seslerimiz küçük, boş odada yankılandı.

Thomas zincirlerini şıngırdatarak ayağa kalktı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar darmadağınıktı ve eğer elleri bağlı olmasaydı, hemen gidip kırışık üniformasını ütüler ve dağınık saçlarını tarardı. Fakat bunun yerine, Thomas topuklarını birbirine vurdu. Rahat diyene kadar bana bakmadı.

"Sizi görmek güzel, Princeps adayı," dedi. Ciddi, katı yüzünün ardında bir parça hüzün mü vardı yoksa? "Son arzumu yerine getirdiğiniz için teşekkür ederim. Benden sonsuza kadar kurtulmanıza az kaldı."

Başımı salladım, kendime kızmıştım, yaptığı her şeye rağmen Thomas'ın Cumhuriyete karşı sarsılmaz sadakati karşısında içimde bir parça acıma duygusunun kalmasına sinir olmuştum. "Otur ve rahat ol," dedim. Bir an bile beklemedi, tek bir hareketle ikimiz de soğuk hücre duvarına çömeldik, o hücrenin duvarına yaslandı, bense bacaklarımı altıma aldım. Bir süre böylece durduk, aramızdaki garip sessizlik sürdü.

Önce ben konuştum. "Artık Cumhuriyete bu kadar sadık olmana gerek yok," diye cevap verdim. "Bırakabilirsin bunları yani."

Thomas sadece başını salladı. "Sonuna kadar bağlılık, bir Cumhuriyet askerinin görevidir ve ben hâlâ bir askerim. Ölene kadar da öyle olacağım."

Neden onun öleceği düşüncesi kalbimi bu kadar garip şekillerde sızlatıyordu bilemiyordum. Mutlu, rahatlamış, öfkeli ve üzgündüm. Sonunda, "Neden beni görmek istedin?" diye sordum.

"Bayan Iparis, yarından önce..." Thomas devam etmeden önce bir saniyeliğine durdu.

"Sana o gece Metias'a hastanede olanların bütün ayrıntılarını anlatmak istiyorum. Sadece... sadece bunu sana borçlu olduğumu hissediyorum. Eğer birinin bilmesi gerekiyorsa o da sensin."

Kalbim çarpmaya başladı. Bütün bunları tekrar yaşamaya hazır mıydım, bunları bilmeye ihtiyacım var mıydı? Metias ölmüştü; olanların ayrıntılarını bilmek onu geri getirmeyecekti. Fakat kendimi Thomas'ın bakışlarına sakin, dengeli bir şekilde karşılık verirken buldum. Bana bunu *gerçekten* de borçluydu. Dahası ben bunu ağabeyime borçluydum. Thomas idam edildikten sonra, *birileri* ağabeyimin ölümünün, gerçekten olanların anısını taşımalıydı.

Yavaşça kalp atışlarımı dindirdim. Ağzımı açtığımda, sesim biraz çatladı. "İyi," diye cevapladım.

Sesi alçaldı. "O gece hakkındaki her şeyi hatırlıyorum. Her bir ayrıntısını."

"O zaman anlat."

Thomas, emirlerine sadık bir asker oluşunun hakkını vererek anlatmaya başladı. "Ağabeyinin öldüğü gece, Komutan Jameson beni aradı. Hastanenin girişinin dışındaki jiplerde bekliyorduk. Metias ana kapıların önünde bir hemşireyle sohbet ediyordu. Ben de biraz ötede, jiplerin arkasında duruyordum. Sonra arama geldi."

Thomas konuşurken etrafımızdaki hapishane eriyip kayboldu ve o korkunç geceki sahneyle yer değiştirdi; hastane, askerî jip, askerler ve sokaklar, sanki Thomas'ın yanında yürür gibi onun gördüğü her şeyi görebiliyordum. Olayı tekrar yaşıyordum.

Thomas, "Kulaklığımdan Komutan Jameson'a selam verdim," diye devam etti. "Bana karşılık vermedi bile. Bana, 'Bu gece olmalı,' dedi. 'Eğer şimdi harekete geçmezsek yüzbaşın Cumhuriyet'e, hatta Seçmen'e bile ihanet edebilir. Sana doğrudan emir veriyorum, Teğmen Bryant. Bu gece Yüzbaşı Iparis'i yalnız kalabileceğiniz bir yere götürmenin bir yolunu bul. Nasıl yaptığın umurumda değil.'"

Thomas gözlerimin içine bakıp tekrar etti: "*Cumhuriyet'e ihanet.* Dişlerimi sıktım. Metias'ın vefat eden vatandaşlar veri tabanını *hack*'lediğini ilk öğrendiğim andan beri bu kaçınılmaz aramayı korku içinde bekliyordum. Komutan Jameson'dan bir sır saklamak neredeyse imkânsızdı. Gözlerim girişte duran ağabeyine fırladı. "Evet, Komutanım," diye fısıldadım.

"'İyi,' dedi. 'Hazır olduğunda bana söyle, devriyenin geri kalanına farklı emirler vererek o sırada başka bir yerde olmalarını sağlayacağım. Çabuk ve temiz olsun.'"

"İşte o zaman ellerim titremeye başladı. Komutana itiraz etmeye çalıştım ama sesi sadece daha da soğuklaştı. 'Eğer sen yapmayacaksan, *ben* yapacağım, inan bana, ben yaparsam ortalık kirlenir ve kimse bundan mutlu olmaz. Anlaşıldı mı?'"

"Ona hemen cevap vermedim. Onun yerine ağabeyinin hemşireyle el sıkışmasını izledim. Arkasını dönüp beni aradı sonra da beni jiplerin orda dururken gördü. Eliyle beni çağırdı, ben de yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak başımı salladım. Sonunda, Anlaşıldı, Komutanım,' diye cevap verdim."

"Bana, 'Bunu yapabilirsin, Bryant,' dedi. 'Ve eğer başarılı olursan kendini yüzbaşılığa terfi olmuş bil.' Arama sona erdi."

"Hastanenin girişinde Metias ve başka bir askere katıldım. Metias bana gülümsedi. 'Uzun bir gece daha, ha? Yemin ederim, eğer yine şafak sökene kadar burada kalırsak, Komutan Jameson'a hiç durmadan sızlanacağım.'"

"Kendimi onunla birlikte gülmeye zorladım. 'O zaman umalım da olaysız bir gece olsun.' Bu yalan ağzımdan öyle kolay çıktı ki.'"

"Metias, 'Evet, umalım da öyle olsun,' dedi. 'En azından yanımda sen varsın.'"

"'Aynen,' dedim. Metias tekrar bana baktı, gözleri bir an üzerimde durdu, sonra tekrar başka yöne döndü."

"İlk dakikalar olaysız geçti. Ama sonra, giysileri yırtık pırtık bir gecekondu çocuğu sendeleyerek girişe geldi ve bir hemşireyle konuşmaya başladı. Üstü başı dağılmıştı; yanaklarında çamur, kir ve kan lekeleri vardı, pis koyu renk saçlarını yüzünden çekmişti ve çok pis topallıyordu. Hemşireye, 'Girmeme izin var mı, kuzen?' diye sordu. 'Bu gece için hâlâ yer var mı? Param var.'"

"Hemşire sadece not defterine bir şeyler karalamaya devam etti. Sonunda, 'Ne oldu?' diye sordu."

"Çocuk, 'Kavga ettim,' diye yanıtladı. 'Sanırım bıçaklandım.'"

"Hemşire ağabeyine baktı ve Metias iki askerine başıyla işaret etti. Gidip çocuğun üzerini aradılar. Bir süre sonra ceplerine bir şey atıp çocuğu içeri gönderdiler. Yanımızdan topallayarak geçerken Metias'a daha da yaklaşıp, 'Bunun tipini beğenmedim. Bıçaklanmış biri gibi yürümüyor, değil mi?' diye fısıldadım."

"Ağabeyinle birbirimize kısaca baktık. Çocuk hastanenin içine doğru gözden kaybolunca başıyla onayladı. 'Katılıyorum. Gözünü onun üzerinden ayırma. Rotasyon bitince onu biraz sorgulamak istiyorum.'"

Thomas burada durup yüzüme bir şey arar gibi baktı, belki de konuşmayı kesmesi için izin vermemi bekliyordu ama vermedim.

Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Bu kadar yakınlaşınca kızardım. Ağabeyin de bunu hissetmiş olmalıydı ki aramızda garip bir sessizlik oldu. Onun her zaman benden hoşlandığını biliyordum fakat bu gece özellikle barizdi. Belki de geçirdiği yorucu günle ilgili bir şeydi, üniversitede yaptığın soytarılıklar onun dengesini bozmuştu, her zamanki hâkimiyet havası yumuşamış ve bitkin düşmüştü. Ve benim sakin dış görünüşümün altında, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. *Bu gece Yüzbaşı Iparis'i yalnız kalabileceğiniz bir yere götürmenin bir yolunu bul. Nasıl yaptığın umurumda değil.* Bu zayıflığı benim tek şansımdı."

Thomas kısa bir an için ellerine baktı fakat devam etti.

"Böylece, bir süre sonra, Metias'ın omzuna dokundum. 'Yüzbaşı,' diye mırıldandım. 'Bir dakika sizinle özel bir şey konuşabilir miyim?'"

"Metias gözlerini kırptı. Bana, Acil bir şey mi var?' diye sordu."

"Ona, 'Hayır, efendim,' dedim. 'Pek değil. Ama... Bilseniz daha iyi olur.'"

"Ağabeyin bir an için kafası karışmış bir halde bana baktı, bir ipucu arıyordu. Sonra da askerlerden birine girişteki yerini almasını işaret etti ve ikimiz birlikte hastanenin arkasına yakın karanlık bir sokağa doğru gitmeye başladık."

"Metias hemen resmî tavrını bir kenara bıraktı. 'Ters giden bir şeyler mi var, Thomas? İyi görünmüyorsun.'

"Tek düşünebildiğim *Cumhuriyet'e ihanetti.* O böyle bir şeyi asla yapmazdı. Yapar mıydı? Birlikte büyümüş, birlikte eğitim almış,

yakınlaşmıştık... Sonra komutanımın emirlerini hatırladım. Belimde, kınında duran bıçağın ağırlığını hissettim. Ona, 'İyiyim,' dedim."

"Ama ağabeyin güldü. Yapma. Benden daha önce hiçbir şeyini saklaman gerekmemişti. Bunu biliyorsun, değil mi?'"

"Söyle işte şunu Thomas, dedim kendime. Alıştığım yaşam ve geri dönülemez nokta arasında bocalıyordum. *Zorla söyle şu kelimeleri. Bırak duysun.* Sonunda ona bakıp, 'Bu aramızdaki şey ne?' dedim."

"Ağabeyinin gülümsemesi uçtu. Sesi çıkmıyordu. Sonra bir adım geri gitti. 'Ne demek istiyorsun?'"

"Ona, 'Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim. 'Bu. Yıllardır sürmekte olan bu şey.'"

"O anda Metias benim yüzümü dikkatle incelemeye başladı. Uzun saniyeler geçti. Sonunda kelimenin altım çizerek, 'Bu,' dedi, 'gerçekleşemez. Sen benim astımsın.'"

"O zaman sordum: Ama sizin için bir anlamı var, efendim. Değil mi?'"

"Metias'ın yüzünde neşeli ve trajik bir şeyler dans etti. Yaklaştı. Aramızdaki duvarda sonunda bir çatlak oluştuğunu biliyordum. Bana, 'Peki ya *senin* için bir anlamı var mı?' diye sordu."

Thomas yine durdu. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Suçluluk duygusu göğsümde bir bıçak gibi dönüyordu fakat artık geri dönmek için çok geçti. Ben de ileri bir adım attım, gözlerimi kapadım ve onu öptüm."

Bir boşluk daha. "Ağabeyin tahmin ettiğim gibi donakaldı. Tamamen hareketsizdik. Ayrıldık, etrafımıza sessizlik çökmüştü ve o anda acaba çok büyük bir hata mı yaptım yoksa son birkaç senedir gelen işaretleri yanlış mı okudum diye merak ettim. Veya belki de, *belki de* ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Bu düşünce bana garip bir rahatlama hissi vermişti. *Belki de Metias, Komutan Jameson'ın planını öğrenirse daha iyi olacaktı. Belki de bundan kurtulmanın bir yolu vardı."*

"Ama sonra öne doğru eğildi ve beni öptü, böylece aramızdaki duvar tamamen yıkılmış oldu."

Birden, "Sus," deyiverdim. Thomas konuşmayı kesti. Duygularını bir tür asaletin arkasına saklamaya çalışıyordu ancak utancı yüzünden gün gibi

okunuyordu. Arkama yaslandım, yüzümü ondan başka bir tarafa çevirdim ve ellerimi şakaklarıma bastırdım. Üzüntüye yenik düşeceğimi hissettim. Thomas, Metias'ı, ağabeyimin onu sevdiğini bile bile öldürmekle kalmamıştı sadece.

Thomas bir de *bu bilgiyi alıp ona karşı kullanmıştı.*

Senin ölmeni istiyorum. Senden nefret ediyorum, içimdeki hiddet dalgası büyüdükçe büyüyordu ki o anda kafamda Metias'ın sesini, mantığın zayıf sesini duydum.

Her şey düzelecek, June'cuk. Beni dinle. Her şey yoluna girecek.

Nazik sözleri beni geri getirene kadar bekledim, kalbim durmadan çarpıyordu. Gözlerimi açtım ve Thomas'a sakin bir bakış attım. "Ondan sonra ne oldu?"

Thomas'ın tekrar konuşmaya başlaması uzun sürdü. Sesi titriyordu. "Hiçbir çıkış yolu yoktu. Metias'ın neler döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Planımıza kör bir şekilde düşmüştü. Elim belimdeki bıçağa gitti ama yapmaya cesaret edemedim. Nefes bile alamıyordum."

Gözlerim doldu. Umutsuzca hem her bir ayrıntıyı duymak, hem de Thomas'ın susmasını, bu gecenin bitmesini ve bir daha asla geri gelmemesini istiyordum.

"Birden bir alarm patlayıverdi. Geriye sıçradık. Metias utanmış ve kafası karışmış görünüyordu ancak bir saniye sonra alarmın hastaneden geldiğini fark edebildik."

"O an bozulmuştu. Ağabeyin yüzbaşı moduna geçip hastanenin girişine koştu. Kulaklığına, 'İçeri girin,' diye bağırdı. Arkasına dönüp bakmadı. 'Yarınızı içeride istiyorum, kaynağı belirleyin. Diğerlerini girişte toplayın ve emrimi bekleyin. *Hemen!*'"

"Ardından koşmaya başladım. Saldırma şansımı kaybetmiştim. Komutan Jameson acaba başarısızlığımı bir şekilde görebilmiş miydi? *Cumhuriyet'in her yerde gözleri vardır. Her şeyi bilirler.* Paniklemiştim. Ağabeyini yalnız yakalamak için başka bir an, başka bir şans bulmak zorundaydım. Eğer bunu yapamazsam Metias'ın kaderi çok daha acımasız ellere düşecekti."

"Onu girişte yakalayana kadar yüzü öfkeyle kararmıştı. 'İçeri girmişler,' dedi. 'O gördüğümüz çocuktu. Eminim. Bryant, beş kişiyle birlikte doğudan dolaşın. Ben de diğer tarafa gideceğim.' Ağabeyin çoktan harekete geçmiş, askerlerini topluyordu. 'Bir şekilde hastaneden çıkmak zorunda kalacak,' dedi bize. 'Kaçmaya çalıştığında onu bekliyor olacağız.'"

"Metias'ın emirlerine uydum ama duyma mesafesinden çıkar çıkmaz askerlerime doğuya doğru gitmelerini söyleyip gölgelere karıştım. *Onu takip etmeliyim. Bu benim son şansım. Eğer başarısız olursam ölmüş sayılırım zaten.* Sırtımdan ter akıyordu. Gölgelerin içine sızıp Metias'ın bana kurnazlık ve görünmezlikle ilgili öğrettiği bütün dersleri aklımdan geçirdim."

"Sonra gecenin içinde bir yerlerden cam kırılma sesleri duydum. Ağabeyin sese doğru yanımdan tek başına ve korumasız bir şekilde hızla geçerken bir duvarın arkasına saklandım. Sonra da onu takip ettim."

"Gecenin karanlığı beni yuttu. Bir an için Metias'ı arka sokaklarda kaybettim. *Nereye gitti?* Ağabeyinin nereye gittiğini çözebilmek için sokaklardan birinde dönüp durdum."

"Tam o anda bir çağrı geldi. Komutan Jameson bana bağırdı. 'Onu öldürmek için ikinci bir şans bulmak zorundasın, Teğmen. Hem de hemen.'"

"Sonunda, birkaç dakika sonra Metias'ı buldum. Tek başınaydı, omzuna saplanmış bir bıçakla yerden kalkmak için çabalıyordu, etrafında kan ve cam kırıkları vardı. Biraz ötesinde bir lağım kapağı vardı. Yanına koştum. Omzundaki bıçağı tutarken bana kısa bir an gülümsedi."

"Nefesi kesilerek, 'O Day'di.' dedi. 'Lağımdan kaçtı,' Sonra da bana uzandı. 'Gel. Ayağa kalkmama yardım et.'"

"Kendime, *işte şans,* dedim. *Bu tek şansın ve eğer şimdi yapmazsan, asla yapamayacaksın.*"

Sesimi bulmaya çalışırken Thomas'ın sesi de alçaldı. Onu tekrar durdurmak istedim fakat yapamadım. Uyuşmuştum.

Thomas başını kaldırdı ve, "Keşke sana aklımdan geçen bütün görüntüleri anlatabilsem; Komutan Jameson'ın Metias'ı sorgulamasını, ondan işkenceyle bilgi almasını, tırnaklarını sökmesini, merhamet

dileyene kadar onu doğramasını, bütün savaş esirlerine yaptığı gibi onu da yavaş yavaş öldürmesini." Konuşurken kelimeler hızlanıyor, ağzından karmaşık bir telaşla yuvarlanıyorlardı. "Cumhuriyet bayrağı, Cumhuriyet mührü, Metias'ın beni devriyeye kabul ettiği zaman ettiğim yemin aklıma geldi. Cumhuriyet'e ve Seçmen'ime ölene kadar bağlı kalacağıma dair ettiğim yemin. Gözlerim Metias'ın omzuna gömülen bıçağa kaydı. *Hadi. Şimdi yap,* dedim kendime. Yakasından tuttum, bıçağı omzundan söküp göğsüne iyice sapladım. Sapına gelene kadar."

"Soluğumun kesildiğini duydum. Sanki başka bir şey bekliyormuşum gibi. Sanki aynı şeyleri yeterince dinlersem değişecekmiş gibi. Hiç değişmeyecekti."

Thomas, "Metias'tan kırık bir haykırış yükseldi," diye fısıldadı. "Belki de benden çıkmıştı, artık hatırlayamıyorum. Tekrar yere yığıldı, eli hâlâ bileğimi tutuyordu. Gözleri şok içinde kocaman açılmıştı."

"Nefes alamadan, 'Üzgünüm,' dedim." Thomas devam ederken bana bakıyordu, özrü hem ağabeyime hem de banaydı. "Titreyen vücudunun yanında diz çöktüm. Ona, 'Üzgünüm, üzgünüm,' dedim. Bana *başka hiçbir şans* bırakmadın!"

Thomas devam ediyordu ancak onu artık neredeyse hiç duyamıyordum. "Ağabeyinin gözlerinde bir kavrayış kıvılcımı çaktı. Sonra da canı yandı, fiziksel acının çok ötesinde bir şey, kanayan bir farkına varma anı. Sonra da iğrenme. Hayal kırıklığı. 'Şimdi anladım sebebini,' diye fısıldadı. Öpüşmemizden bahsedip bahsetmediğini sormama gerek yoktu."

"Hayır! O öpücük gerçekti! diye haykırmak istedim. *O bir vedaydı, verebildiğim tek şeydi. Ama gerçekti. Yemin ederim."*

"Onun yerine, 'Neden Cumhuriyete karşı çıkmak zorundaydın ki?' dedim. 'Seni uyarmıştım, hem de tekrar tekrar. Cumhuriyet'e çok fazla karşı çıkarsan sonunda başın yanar. Seni *uyarmıştım*! Sana beni dinlemeni söylemiştim!'"

"Ama ağabeyin kafasını salladı. Gözleriyle, *Bu senin asla anlayamayacağın bir şey,* diyordu. Ağzından kan sızdı ve bileğimi daha da sıkı tuttu. 'June'a zarar verme,' dedi. 'Hiçbir şey bilmiyor.' Sonra da gözlerinde alev alev yanan, dehşet içinde bir ışık belirdi. *'Ona zarar vermeyeceksin. Bana söz ver.'"*

"Ben de ona, 'Onu koruyacağım. Nasıl yaparım, bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum,' dedim."

"Gözlerindeki ışık yavaşça söndü ve eli gevşedi. Gözlerindeki ışık sönene kadar bana baktı ve o zaman öldüğünü anladım. *Kımılda. Buradan uzaklaş,* dedim kendime. Ama hiçbir şey düşünemeden Metias'ın bedeninin yanında çöküp kalmıştım. Aniden onu yitirdiğimin farkına vardım. Metias ölmüştü, asla geri gelmeyecekti ve hepsi benim suçumdu. Hayır. *Cumhuriyet çok yaşa.* Önemli olan buydu, dedim kendime, evet, evet, önemli olan buydu. Bu -Metias'la aramdaki şey her neyse- gerçek değildi, nasıl olsa hiçbir zaman gerçekleşemezdi. Metias yüzbaşımken olmazdı. Metias ülkeye ihanet ederken olamazdı. En iyisi buydu. *Evet. Öyleydi.*"

"Sonunda yaklaşan birliklerden bağrışmalar duydum. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Gözlerimi sildim. Artık devam etmeliydim. Yapmıştım, Cumhuriyet'e sadık kalmıştım. Bir tür hayatta kalma içgüdüsü harekete geçirmişti beni. Her şey bastırılmıştı, sanki hayatımın üzerine bir sis çökmüş gibiydi. İyi olmuştu. Onun getirdiği garip sükûnete, her şeyin yitmişliğine ihtiyacım vardı. Acımı dikkatle göğsüme geri yerleştirdim ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, ilk birlikler olay yerine geldiğinde Komutan Jameson'ı aradım."

"Tek bir kelime etmeme bile gerek kalmamıştı. Sessizliğim ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Bana, 'Fırsatın olunca küçük Iparis'i getir,' dedi. 'Ve eline sağlık, Yüzbaşı.'"

"Karşılık vermedim."

Thomas sustu; sahne uçup gitti. Kendimi yeniden hücrede buldum, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmış, kalbim tıpkı ağabeyimi bıçakladığı gibi beni de bıçaklamışçasına yarılıp açılmıştı.

Thomas boş gözlerle aramızdaki zemine bakıyordu. Bir süre sonra, "Onu seviyordum, June," dedi. "Gerçekten seviyordum. Asker olarak yaptığım her şey, *bütün* çabalarım ve eğitimim onu etkileyebilmek içindi." Gardını sonunda indirmişti ve çektiği işkencenin gerçek derinliğini şimdi görebiliyordum. Sesi katılaştı, sanki kendini dediği şeye inandırmaya çalışıyordu. "Ben Cumhuriyet'in dediğini yaparım, Metias beni bu şekilde eğitti. O bile bunu anlamıştı."

Kalbimin onun için ne kadar acıdığını görünce şaşırdım. *Metias'ın kaçmasına yardım edebilirdin. Bir şey yapabilirdin. Ne olursa.* Fakat şimdi bile, Thomas yolundan vazgeçmiyordu. Asla değişmeyecekti ve asla ama asla Metias'ın gerçekte nasıl biri olduğunu bilemeyecekti.

Sonunda benimle buluşmak istemesinin asıl sebebini kavradım. Gerçek bir itirafta bulunmak istemişti. Tıpkı beni ilk tutukladığında gerçekleşen sohbetimiz gibi, umutsuzca onu affetmemi diliyordu, yaptığı şeyi haklı çıkaracak bir şey arıyordu, ne kadar küçük olursa olsun. Yaptığı şeyin bir mazereti olduğuna inanmaya çalışıyordu. Benim ona anlayış göstermemi istiyordu. Gitmeden önce huzur istiyordu.

Ancak çabalarını benim üzerimde boşa harcamıştı. Ona huzuru veremezdim, son gününde bile. Bazı şeyler affedilemezdi.

Sessizce, "Senin için üzülüyorum," dedim. "Çünkü çok zayıfsın."

Thomas dudaklarını birbirine bastırdı. Hâlâ bir parça onay arayarak, "Day'in yolunu seçebilirdim. Bir suçluya dönüşebilirdim. Ama bunu yapmadım. Her şeyi *doğru* yaptım. Metias benim bu yanımı seviyordu. Bana saygı duyuyordu. *Bütün* kuralları yerine getirdim, *bütün* kanunlara uydum, başladığım yerden buraya kadar geldim," dedi. Doğruldu, gözleri daha da umutsuz bir hal almıştı. "Bir yemin ettim, June. Hâlâ bu yemine bağlıyım. Ülkem için her şeyimi -her şeyimi- feda ederek gururla öleceğim. Ve buna rağmen, efsane olan kişi Day, bense idama götürülüyorum." Sonunda azap ve içindeki eziyetle, hissettiği haksızlıkla sesi çatladı. "Bu çok anlamsız."

Ayağa kalktım. Arkamda nöbetçiler kapıya yöneldi. "Yanılıyorsun," dedim üzgün bir şekilde. "Tamamen anlamlı."

"Neden?"

"Çünkü Day ışıkta yürümeyi seçti." Ona son kez arkamı döndüm. Kapı açıldı; hücrenin parmaklıklarından geçtim, önümde koridor, yeni bir nöbetçi rotasyonu ve özgürlük vardı. "Metias da."

SAAT: 15.32

O öğleden sonra kafamı toparlamak için Ollie ile Denver Üniversitesinin koşu pistine gittim. Dışarıda gökyüzü akşamüzeri batan güneşin ışığında sarı ve puslu görünüyordu. Gökyüzünün Koloniler'in hava gemileriyle dolduğunu, hava çatışmaları ve patlamalarla alev alev yandığım hayal etmeye çalıştım. On iki gün içinde Kolonilere bir şey sunmamız gerekiyordu. Day'in yardımı olmadan bunu nasıl yapacaktık?

Bu düşünce beni endişelendiriyordu ama çok şükür Thomas ve Komutan Jameson ile ilgili düşünceleri aklımdan atıyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Koşu ayakkabılarım kaldırımı dövüyordu.

Koşu pistine gelince, her bir girişte nöbetçilerin bulunduğunu fark ettim. Her bir kapı için en az dört asker. Anden da rutin egzersizini buralarda bir yerlerde yapıyor olmalıydı. Askerler beni tanıyıp geçmeme izin verdiler ve beni büyük ve açık bir alanı çevreleyen koşu pistinin bulunduğu stadyuma götürdüler. Anden ortalıkta görünmüyordu. Belki de stadyumun yer altındaki soyunma odalarındaydı.

Ollie sabırsızca patilerinin üzerinde dans edene dek beklerken hızlıca ısındım ve pistte koşmaya başladım. Kıvrımlı pistte gittikçe hızlandım ve dönüşlerde tam tempoyla başladım; saçlarım arkamda uçuşuyor ve Ollie yanımda nefes nefese koşuyordu. Komutan Jameson'ın elinde silahla beni kovaladığım hayal ettim. *Dikkatli olsan iyi edersin, Iparis. İleride bana benzeyebilirsin.* Pistin hedefli kısmına dönünce kayarak durdum, belimdeki silahı çıkardım ve hızla art arda her birini vurdum. Dördünü de on ikiden. Durmadan tekrar pisti dolaştım ve bu rutini üç kere tekrar ettim. On kere. On beş kere. Sonunda durdum, kalbim göğsümde deliler gibi çarpıyordu.

Sonra yürümeye başladım, nefesimi düzenlemeye çalıştım, düşüncelerim dönüyordu. Eğer Day'le hiç tanışmamış olsaydım Komutan Jameson'a dönüşür müydüm? Soğuk, hesapçı, acımasız birine? Day'in kim olduğunu anladığımda tam olarak buna dönüşmemiş miydim zaten?

Askerleri -Komutan Jameson'ın *ta kendisini-* onun evine, acaba zarar görürler mi diye bir an bile düşünmeden götürmemiş miydim? Silahımı ayarladım, sonra tekrar nişan aldım. Kurşunlarım tahtaların tam ortasına isabet etti.

Eğer Metias hayatta olsaydı yaptığım şey hakkında ne düşünürdü acaba?

Hayır. Ağabeyimi Thomas'ın bu sabahki itiraflarını hatırlamadan düşünemiyordum. Son kurşunumu da attım, sonra da Ollie'yle birlikte pistin tam ortasına oturup başımı ellerime aldım. Çok yorulmuştum. Eski halimden kurtulabileceğimi sanmıyordum. Ve her şeyi şimdi tekrar yapıyordum; Day'i Cumhuriyet'in yararına kullanmaya, onu tekrar kardeşini feda etmesi için ikna etmeye çalışıyordum.

Sonunda ayağa kalktım, kaşımdaki teri sildim ve yer altındaki soyunma odalarına doğru yürümeye başladım. Ollie kapıların yanındaki serin gölgeliğin altında durup beni beklemeye koyuldu; önüne koyduğum suyu şapır şupur içmeye başladı. Merdivenlerden inip köşeyi döndüm. Duşlardan dolayı içerisi nemliydi ve koridorun sonuna konmuş olan ekranın üzerinde ince bir buhar tabakası vardı. Sonu erkek ve kadın soyunma odalarına ayrılan koridordan geçtim. İleride sesler yankılanıyordu.

Bir saniye sonra Anden'in yanında iki korumayla soyunma odasından çıktığım gördüm. Bu görüntü karşısında utançtan yüzüm kızardı. Anden duştan birkaç saniye önce çıkmış gibi görünüyordu, üstü çıplaktı ve ıslak saçlarını bir havluyla kuruluyordu, egzersizden sonra kasları gerilmişti. Bir omzunda kırışık bir gömlek vardı, kumaşın beyazlığı zeytin rengi teninde çarpıcı bir tezat oluşturmuştu. Korumalardan biri onunla fısıldayarak konuşuyordu ve mutsuzca acaba konuştukları şeyin Koloniler'le mi ilgili olduğunu merak ettim. Bir an sonra Anden önüne bakıp onları izlediğimi fark etti. Sohbet yarıda kesildi.

Anden onu rahatsız eden şeyin üstünü örten kibar bir gülümsemeyle, "Bayan Iparis," dedi. Boğazını temizledi, havlusunu korumalardan birine verdi ve bir kolunu gömleğinden geçirdi. "Tam olarak giyinik halde olmadığım için özür dilerim."

Hepsinin gözleri üzerime sabitlenirken etkilenmemiş görünme çabasıyla başımı eğdim. "Sorun değil, Seçmenim."

Korumalarına onay verdi. "Siz gidin. Merdivenlerde görüşürüz."

Korumalar aynı anda eğildi ve bizi yalnız bıraktılar. Anden bana geri dönmeden önce onlar köşeden dönüp gözden kaybolana kadar bekledi. Gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Sabahın yeterince iyi geçti umarım," dedi. Kaşları çatıldı. "Bir sorun çıkmadı herhalde?"

"Çıkmadı," diye onayladım, Thomas'la yaptığımız konuşmanın üzerinde durmak istemiyordum.

"Güzel." Anden nemli saçlarından bir elini geçirdi. "O zaman benden daha iyi bir sabah geçirdin demektir. Antarktika'daki Ross City'nin Başkanıyla özel bir konferansta birkaç saat geçirdim, işgal olursa diye onlardan askerî yardım istedik." İç geçirdi. "Antarktika bizi anlıyor fakat onları memnun etmek kolay değil. Day'in kardeşini kullanarak bu sorunu çözebilir miyiz, bilemiyorum, Day'i buna izin vermesi için nasıl ikna ederiz onu da bilemiyorum."

Kollarımı kavuşturup, "Onu hiç kimse ikna edemez," diye yanıtladım. "Ben bile. Onun zayıf noktasının ben olduğumu söylemiştin ama onun en büyük zayıf noktası ailesi."

Anden bir an sustu. Aklından neler geçtiğini merak ederek dikkatlice yüzünü inceledim. Onun istediğinde ne kadar acımasız olabileceğini, Thomas'ı idama mahkûm ederken kılını kıpırdatmayışını, Komutan Jameson'ın hakaretini tekrar onun yüzüne nasıl yapıştırdığını, onu yok etmek isteyen herkesi hiç tereddüt etmeden ortadan kaldırışını hatırladım. Bu yumuşak sesinin ve nazik kalbinin derinliklerinde soğuk bir şeyler yatıyordu. "Onu zorlama," dedim. Anden şaşkın bir şekilde bana baktı. "Bunu düşündüğünü biliyorum."

Anden gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. Nazikçe, "Sadece yapmak zorunda olduğum şeyleri yapabilirim, June," dedi. Neredeyse kederli geliyordu sesi.

Hayır. *Senin Day'i öyle incitmene asla izin vermeyeceğim. Benim onu incittiğim gibi onu incitemeyeceksin.* "Seçmen sensin. Sen hiçbir şey yapmak *zorunda* değilsin. Ve eğer Cumhuriyet'i umursuyorsan halkın inandığı o bir kişiyi kızdırma riskini göze almazsın."

Artık çok geçti, dilimi ısırdım. *Halk Day'e inanıyor ama* sana *inanmıyor.* Anden gözle görülür bir şekilde incindi ve buna bir karşılık vermese de kötü şöhretli üslubuma lanet ettim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "O şekilde söylemek istememiştim."

Anden tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir duraklama oldu. "Göründüğü kadar kolay değil." Kafasını salladı. Saçından gömleğine bir damla düştü. "Sen başka bir şey yapabilir miydin? Bir kişi yerine bütün bir

milleti riske atabilir miydin? Bunu haklı gösteremem. Eğer bir panzehir vermezsek Koloniler saldıracak ve bütün bu saçmalık *benim* sorumlu olduğum bir şeyden doğdu."

"Hayır, bunun sorumlusu babandı. Bu *senin* sorumlu olduğun anlamına gelmez."

Anden birden katı bir sesle, "Eh, ben babamın oğluyum," dedi. "Ne fark eder ki?"

Bu sözler ikimizi de şaşırttı. Ağzımı kapayıp bir şey dememeye karar verdim ancak düşüncelerimde bir fırtına kopuyordu. Tabii ki fark eder. Fakat sonra Anden'ın bana Cumhuriyet'in kuruluşu hakkında anlattıklarını, babasının ve ondan önceki Seçmenlerin o ilk karanlık yıllarda nasıl davranmaya zorlandıklarını hatırladım. *Dikkatli olsan iyi edersin, Iparis. İleride bana benzeyebilirsin.*

Belki de dikkatli olması gereken tek kişi ben değildim.

Koridorun sonundaki ekranda gösterilen bir şey dikkatimi dağıttı. Ona doğru döndüm. Day'le ilgili bir haber vardı; yakından çekilmiş eski görüntülerini, sonra Denver hastanesinden kısa bir sahneyi gösterdi ancak videonun büyük bir kısmı kesilmiş olsa da, binanın önünde toplanmış kalabalıkları görebiliyordum. Anden da dönüp ekrana baktı. Protesto mu vardı? Neyi protesto ediyorlardı ki?

Daniel Altan Wing standart muayene için hastaneye yatırıldı, yarın taburcu edilecek.

Anden bir elini kulağına bastırdı. Arama gelmişti. Bana bir bakış attı, mikrofonunu açtı ve, "Evet?" dedi.

Sessizlik. Yayın devam ederken Anden'ın yüzünün rengi soldu. Bir an için bana Day'in bankette ne kadar solgun olduğunu hatırlattı ve bu iki düşünce korkutucu tek bir düşünceye dönüştü. Day'in benden sakladığı sırrın bu olduğunu bir anda tek bir şüphe kırıntısı olmadan anladım. Göğsümde korkunç bir his vardı.

Anden bir an sonra, "Bu görüntülerin yayınlanmasına kim izin verdi?" dedi, sesi artık bir fısıltıya dönüşmüştü, içindeki öfkeyi duyabiliyordum.

"Bir dahaki sefer falan yok. *Önce* beni bilgilendireceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Boğazım düğümlendi. Sonunda araması bitince elini indirip bana uzun, ciddi bir bakış attı.

"Day," dedi. "Hastanede."

"Neden?" diye sordum.

"Çok üzgünüm." Başını trajik bir şekilde eğdi, sonra da kulağıma fısıldamak için eğildi. Anlattı. Ve birden başım dönüyordu, sanki bütün dünya bir anda bulanıklaşmıştı, sanki bunların hiçbiri gerçek değildi, sanki şu anda tekrar Los Angeles Merkez Hastanesinde Metias'ın soğuk, cansız bedeninin yanında diz çökmüş, artık tanıyamadığım bir yüze bakıyordum. Kalp atışlarım yavaşlayıp durdu. Her şey durdu. *Bu gerçek olamaz.*

Bütün bir milleti harekete geçirmiş olan bu çocuk nasıl ölüyor olabilirdi?

DAY

BENİ DAİREME GERİ GÖNDERMEDEN ÖNCE BİR GÜN DAHA hastanede tuttular. Şu ana kadar haberler kesin yayılmıştı, oradan geçenler benim hastaneye taşındığımı görmüş ve bunu başkalarına anlatmışlardı. Hemen sonrasında çıkan saman alevini kimse durduramadı ve söylentiler şehrin her yerine yayıldı. Habercilerin iki kez bunu gizlemeye çalıştıklarına şahit oldum. Hastaneye standart bir *check-up* için gitmiştim; yok hastaneye kardeşimi ziyaret etmek için gitmişim. Bir sürü saçma hikâye. Fakat kimse yemiyordu bunları.

Bütün günü kendi yatağımın lüksü içinde, camdan bakıp hafifçe yağan sulu karı izleyerek geçirdim, Eden da ayağımın dibindeki yatağın üzerine oturmuş, Cumhuriyet'ten hediye olarak aldığımız bir robot yapma kitiyle oynuyordu. Bir robot oluşturmaya başlamıştı yeni yeni; manyetik bir Işık küpünü -avuç içi kadar yanlarında küçük ekranları olan bir kutu- birkaç tane kol, bacak ve kanat küpleriyle birleştirip uçan küçük bir JumboTron Adam oluşturdu. Ona bakıp keyifle gülümsedi sonra da küpleri ayırıp bir çift yürüyen bacak olacak şekilde tekrar bir araya getirdi, yere basınca JumboTron yayınlarını gösteriyorlardı. Ben de gülümsedim, onun mutlu olması beni de etmişti. Cumhuriyet'le ilgili iyi tek bir şey varsa o da Eden'in bir şeyler inşa etme sevgisini beslemeleriydi. Her hafta sadece üst sınıfa mensup ailelerin çocuklarında gördüğüm yeni bir mekanizma geliyordu bize. Şimdi ne yaptığını düşününce, acaba Eden için bu özel talep June'dan mı gelmişti diye merak ettim. Veya Anden babasının bize çektirdikleri için suçlu hissediyordu sadece.

Acaba June haberleri duymuş muydu henüz? Duymuş olmalıydı.

Eden yatağıma tırmanıp yeni tasarımını camın kenarına koymak için öne eğilirken, "Dikkat et," dedim. El yordamıyla pencere pervazını ve camı buldu. "Eğer düşüp bir şeyi kırarsan tekrar hastaneye gitmek zorunda kalırız ve ben bundan hiç de mutlu *olmam."*

Eden sakince, "Yine onu düşünüyorsun, değil mi?" diye yapıştırdı. Görmeyen gözlerini kısarak yüzünden birkaç santim ötede duran küplere doğru bakıyordu. "Hep sesini değiştiriyorsun."

Ona şaşırarak gözlerimi kırptım. "Ne?"

Bana bakıp bir kaşını kaldırdı, bu ifade onun çocuk yüzünde komik duruyordu. "Ah, yapma. Çok belli. Hem bu June senin için ne anlam taşıyor ki? Bütün ülke ikinizin dedikodusunu yapıyor ve senin Denver'a gelmeni istediğinde nefes almadan bavulları toplayıverdik. Eğer Cumhuriyet beni götürmeye gelirse onu çağırmamı söyledin. Er ya da geç anlatmak zorunda kalmayacak mısın? Hep ondan bahsediyorsun."

"Hep ondan bahsetmiyorum."

"Tabii ya."

Eden'in yüz ifademi görememesine sevindim. Daha onunla hiç June ve onun ailemizin geri kalanıyla bağlantısı hakkında konuşmamıştık, ondan uzak durmak için başka bir sebep daha. "O benim arkadaşım," dedim sonunda.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözlerim tekrar penceremizin dışındaki yağmurlu sahneye döndü. "Evet."

Eden daha fazlasını anlatmamı bekledi ama ben susunca omuz silkip tekrar robotuna döndü. "İyi," diye mırıldandı. "Ne zaman istersen."

Sanki sırasını bekliyormuş gibi kulaklığımdan yumuşak statik sesi geldi ve beni gelen bir arama olduğu yönünde uyardı. Açtım. Bir an sonra, June'un fısıltılı sesi kulağımda yankılandı. Hastalığım hakkında hiçbir şey söylemedi, sadece, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Onun beni hemen arayacağını biliyordum. Eden'in oyun oynayışını bir saniye daha izledim. "Başka bir yere gitmeliyiz," diye fısıldadım. Kardeşim biran için meraklanıp bana baktı. Hastaneden çıktığım ilk günü on bir yaşındaki kardeşime üzücü hastalık sonucumu anlatarak mahvetmek istemiyordum.

"O zaman bir yürüyüşe ne dersin?"

Camdan dışarı baktım. Akşam yemeği vakti gelmişti ve caddedeki kafelerin giriş katları neredeyse tamamı şapkaların, kapüşonların ve şemsiyelerin altına saklanmış, bu alacakaranlıkta kendi halinde oturan devamlı müşterilerle doluydu. Çok dikkat çekmeden etrafta dolanmak için iyi bir zaman olabilirdi. "Peki ya, şuna ne dersin? Sen buraya gel, biz de buradan çıkalım."

June, "Harika," dedi. Sonra da kapattı.

On dakika sonra, kapının zili çaldı ve Eden baştan ayağa ürktü. Yaptığı yeni küp robot yatağımdan düştü, üç tane uzvu koptu. Eden gözlerini bana çevirdi. "Kim geldi?" diye sordu.

Kapıya yürürken, "Endişelenme," dedim. "June geldi."

Eden sözlerimi duyunca rahatladı; yüzünde parlak bir sırıtış belirdi, yatağının kenarından hopladı ve robotunu camın kenarında bıraktı. Elleriyle tutunarak yatağın öbür ucuna gitti. "Eh?" dedi. "İçeri çağırmayacak mısın?"

Görünüşe göre sokaklarda yaşadığım süre içinde Eden'in büyüyüp serpilmesini kaçırmıştım. O sessiz çocuk, inatçı ve dik başlı olmuştu. *Bunu* kimden almıştı acaba? İç çektim, ondan bir şeyler saklamaktan nefret ediyordum ama *bunu* nasıl açıklayacaktım? Geçtiğimiz yıl içerisinde ona June'un kim olduğunu anlatmıştım: bize yardım etmeye karar veren ve şu anda ülkenin gelecekteki Princeps'i olmak için eğitim gören bir kızdı. Geri kalanını ona nasıl anlatacağımı henüz bilemiyordum, bu yüzden sadece susmayı tercih ettim.

June kapıyı açtığımda gülümsemedi. Önce Eden'a sonra da bana baktı. "O kardeşin mi?" dedi sessizce.

Başımı salladım. "Henüz onunla tanışmamıştın, değil mi?" Arkama dönüp ona seslendim. "Eden. Hani nezaket kuralları?"

Eden yataktan el salladı. "Merhaba," diye seslendi.

June içeri girsin diye kenara adım attım. Eden'a doğru gitti, gülümseyerek yanına oturdu ve Eden'in küçük elini tuttu. İki kere salladı. Yumuşak sesiyle, "Seninle tanıştığıma sevindim, Eden," dedi. Kapıya yaslanıp tanışmalarını izledim. "Nasılsın?"

Eden omuz silkti. "Bayağı iyiyim sanırım," diye cevap verdi. "Doktorlar gözlerimin durumunun sabitlendiğini söyledi. Her gün on tane farklı hap alıyorum." Başını eğdi. "Ama sanırım güçleniyorum." Göğsünü biraz şişirdi, sonra da kollarını kasıp sahte bir poz verdi. Gözleri odaklı değildi ve June'un biraz soluna bakıyordu. "Nasıl görünüyorum?"

June güldü. "Gördüğüm birçok insandan daha iyi göründüğünü söyleyebilirim. Senin hakkında çok şey duydum."

Eden da aceleyle, "Ben de senin hakkında çok şey duyuyorum, en çok da Daniel'dan. Senin çok ateşli olduğunu düşünüyor," diye cevap verdi.

"Tamam, bu kadar yeter." Onun duyabileceği kadar yüksek sesle boğazımı temizledim, sonra da görememesine rağmen ona huysuz bir bakış attım. "Hadi, çıkalım."

Kapıya doğru giderken, "Yemek yedin mi?" diye sordu. "Diğer Princeps adaylarıyla birlikte Anden'ı takip ediyor olmalıydım ama Anden kısa bir brifing için Zırh kışlalarına çağrıldı; askerler arasında çıkan bir gıda zehirlenmesiyle ilgili bir şey. Bu yüzden birkaç saat boş vaktim vardı." Bunu söylerken yanakları hafifçe kızardı. "Belki bir şeyler yiyebiliriz diye düşündüm."

Bir kaşımı kaldırdım. Sonra yanağım yanağına değebilecek şekilde ona doğru eğildim, ona dokununca titremesi beni heyecanlandırdı. Alçak, yumuşak bir sesle kulağına doğru gülümseyerek, "Yoksa, June," diye takıldım, "Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?"

June daha da kızardı ama bu sıcaklık gözlerine yansımadı.

Yaramazlık anım sona ermişti. Boğazımı temizledim, sonra da omzumdan Eden'a baktım. "Sana yiyecek bir şeyler getiririm. Kendin dışarı çıkma. Lucy ne derse onu yap."

Eden başını salladı, çoktan küp robotla ilgilenmeye geri dönmüştü bile.

Birkaç dakika sonra, siteden çıkıp şiddetlenmeye başlayan yağmura adım attık. Başımı eğip yüzümü bir asker kasketinin gölgesinde gizliyordum; boynum kalın kırmızı atkımla koruma altındaydı ve ellerim de asker ceketimin ceplerine gömülmüştü. Cumhuriyet kıyafetlerine garip bir şekilde

bayağı alışmıştım. June yakasını yukarı çekmişti ve nefesi ağzından buhar halinde çıkıyordu. Sulu sepken biraz şiddetlenmişti, yüzüme taze buz parçaları ve su çarpıp kirpiklerimi gıdıklıyordu. Çoğu gökdelenin camlarından koyu kırmızı bayraklar sarkıyordu ve JumboTron'lar Anden'ın doğum günü onuruna yayınlarının kenarına kırmızı ve siyah bir sembol koymuşlardı. Caddedeki diğer insanlar bulanık bir görüntü halinde geçip gidiyorlardı. Rahat bir sessizlik içinde yürüyor, birbirimizin sade yakınlığının tadını çıkarıyorduk.

Aslında biraz garipti. Bugün iyi günlerimden biriydi ve June'a ayak uydurmakta çok zorluk çekmiyordum; bugün, birkaç ayım kalmış gibi *gelmiyordu.* Belki de bana verdikleri yeni ilaçlar bu sefer işe yarayacaktı.

June sonunda bizi apartmanımdan birkaç blok ötedeki dumanı tüten küçük bir kafede durdurana kadar konuşmadık. Neden burayı seçtiğini hemen anlamıştım; neredeyse boştu, yağmurda ıslanmış, çok iyi aydınlanmayan yüksek bir apartmanın birinci katındaki küçük bir yerdi. Buralardaki birçok kafe gibi üstü açık olmasına rağmen, bizim güzelce oturabileceğimiz birkaç loş kuytusu vardı ve ışıklar sadece her bir masada bulunan küp şeklindeki lambalardan geliyordu. Garsonlardan biri bizi içeri aldı, June'un isteği üzerine gölgedeki köşelerden birine oturttu. Kafenin her yerinde düz tabaklarda kokulu sular vardı. Bulunduğumuz yer ısıtıcı lamba sayesinde oldukça sıcak olmasına rağmen ürperdim.

Biz neden buraya geldik? Önce üzerime garip bir pus geldi, sonra da geçti. *Buraya akşam yemeği yemeye geldik, gelmemizin sebebi bu.* Başımı salladım. Birkaç gün önce Lucy'nin adını hatırlayamadığım zaman yaşadığım kısa mücadeleyi hatırladım. Korkutucu bir düşünce geldi aklıma.

Belki bu yeni bir belirtiydi. Veya sadece paranoyakça davranıyordum.

Siparişlerimizi verdiğimizde June konuşmaya başladı. Lambanın turuncu ışığında gözlerindeki altın kıvılcımlar parladı. "Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı.

Ellerimi lambaya tutup sıcaklığın tadını çıkardım. "Ne işe yarayacaktı ki?"

June kaşlarını çattı ve işte o anda gözlerinin biraz şişmiş olduğunu fark ettim, sanki ağlamış gibiydi. Bana başını salladı. Neredeyse duyamayacağım

kadar alçak bir sesle, "Her yerde söylentiler dönüyor," diye devam etti. "Görgü tanıkları otuz dört saat önce senin dairenden bir sedyeyle hastaneye götürüldüğünü söylüyor, içlerinden biri görünüşe göre senin durumunu konuşan bir görevliye kulak misafiri olmuş."

İç çekip yenildiğimi kabul ettiğimi gösterir şekilde ellerimi havaya kaldırdım.

"Biliyor musun, eğer bütün bu durum bir şekilde sokaklarda ayaklanmalara sebep oluyorsa ve Anden'a sıkıntı çıkarıyorsa özür dilerim. Bunu gizli tutmam söylendi ve ben de *tuttum,* elimden geldiğince. Eminim şanlı Seçmenimiz insanları yatıştırmanın bir yolunu bulacaktır."

June dudağını ısırdı. "Bir çözümü olmalı, Day. Doktorların..."

"Her şeyi denediler." Sanki bunu bekliyormuş gibi başımın arkasından acılı bir spazm geçerken irkildim. "Üç kere deney yaptılar. Bu zamana kadar yavaş ve acılı bir ilerleme kaydettik." June'a doktorların bana söylediklerini anlattım, hippokampüsümdeki sıradışı enfeksiyonu, beni zayıflatan, vücudumdaki enerjiyi emip bitiren ilaçları. "İnan bana, bütün çözümleri deniyorlar."

"Ne kadar zamanın var?" diye fısıldadı.

Sustum, lambadan büyülenmiş gibi yaptım. Buna cevap verebilecek cesaretim olup olmadığını bilmiyordum.

June omuzlarımız birbirine değene kadar yaklaştı. "Ne kadar zamanın var?" diye tekrar etti. "Lütfen, umarım bana söyleyecek kadar beni umursuyorsundur hâlâ."

Tekrar ona baktım, yavaşça onun çekimine -her zaman olduğu gibi- kendimi bırakıyordum. *Beni bunu yapmaya zorlama, lütfen.* Bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum çünkü gerçekten doğru olduğu anlamına gelebilirdi. Ama o kadar üzgün ve korkmuş görünüyordu ki içimde tutamadım. Nefesimi bıraktım, sonra da elimi saçlarımdan geçirip başımı eğdim. "Bir ay dediler," diye fısıldadım. "Belki de iki. Önceliklerimi belirlememi söylediler."

June gözlerini kapadı, sanırım koltuğunda hafifçe salındığını görüyordum. Dalgın dalgın. "İki ay," diye mırıldandı. Yüzündeki azap tam

olarak neden ona söylemek istemediğimi hatırlattı.

Aramızda geçen uzun bir sessizliğin ardından June kendine gelip cebinden bir şey almak için uzandı. Döndüğünde avcunda küçük, metalik bir şey vardı. "Sana bunu vermek istiyordum," dedi.

Ona boş boş baktım. Ataştan yapılmış bir yüzüktü, ince teller zarif bir şekilde bükülmüş ve çember haline getirilmişti, tıpkı ona yaptığım yüzük gibi. Gözlerim iyice açıldı ve ona kitlendi. Hiçbir şey demedi; sadece aşağı bakıp yüzüğü sağ elimin yüzük parmağına takmama yardım etti. Sonunda, "Biraz zamanım vardı da," diye mırıldandı.

Bir elimi şaşkınlıkla yüzüğün üzerinde gezdirdim, kalbimin telleri iyice gerilmişti. İçimden bir düzine duygu geçiyordu. "Özür dilerim," diyebildim bir süre sonra, olanlara biraz daha umut katmaya çalıştım. Onun bu hediyesinden sonra tek söyleyebildiğim bu muydu? "Hâlâ şansım olduğunu düşünüyorlar. Yakında başka ilaçlar da deneyecekler."

Kesin bir şekilde, "Bana bir seferinde sokak adın olarak neden Day'i seçtiğini anlatmıştın," dedi. Elini elimin üzerine koydu, ataştan yüzüğü gözlerden gizlemiş oldu. Teninin sıcaklığını tenimde hissetmek nefesimi kesiyordu. "Her yeni sabahla birlikte her şey tekrar mümkündür, değil mi?" Omurgam tatlı bir şekilde ürperdi. Yüzünü tekrar avcuma almak, yanaklarını öpmek ve koyu, üzgün gözlerinin içlerine bakıp ona iyi olacağımı söylemek isterdim. Ama bu sadece başka bir yalan olurdu. Kalbimin yarısı onun yüzündeki acıdan dolayı sızlıyordu; diğer yarısı ise suçluluk duygusuyla fark ettim ki onun hâlâ umursadığını bildiği için mutlulukla kabarıyordu. Trajik sözlerinin içinde, o ince metal yüzüğün kıvrımlarında sevgi vardı. Değil mi?

Sonunda derin bir nefes aldım. "Bazen güneş daha erken batar. Günler sonsuza kadar sürmez, bilirsin. Ama elimden gelen en iyi şekilde mücadele edeceğim. Sana bunun sözünü verebilirim."

June'un gözleri yumuşadı. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Ben de, "Neden sen de bunu çekmek zorunda kalasın ki?" diye mırıldandım. "Ben sadece... bu şekilde her şeyin daha kolay olacağını düşündüm."

June, "Kimin için daha kolay?" diye patladı. "Sen mi, ben mi, yoksa halk mı? Bana tek bir şey bile söylemeden sessizce ölmeyi mi tercih ederdin?"

Kendimi, "Evet, ederdim," diye cevabı yapıştırırken buldum. "Sana eğer o gün söylemiş olsaydım, Princeps adayı olmayı kabul edecek miydin?

June'un dilinin ucunda her ne varsa ağzından çıkmadı. Bunun üzerine durdu, sonra da yutkundu. "Hayır," diye itiraf etti. "Bunu yapacak cesaretim olmazdı. Beklerdim."

"Aynen öyle." Derin bir nefes aldım. "Sence o anda sana sağlığım hakkında sızlanmak mı istedim? Senin ve hayatta kaçmayacak bir pozisyonun önünde mi duracaktım?"

June sıkılmış dişlerinin arasından, "O *benim* yapmam gereken bir seçimdi," dedi.

"Ben de bu seçimi önünde *ben* olmadan yapmanı istedim."

June başını salladı ve omuzları hafifçe düştü. "Gerçekten seni bu kadar az umursadığımı mı düşünüyorsun?"

O sırada yemeklerimiz geldi -dumanı tüten birer kâse çorba, dürümlerin bulunduğu tabaklar ve Eden için güzelce hazırlanmış bir paket- ve ben de şükranla sessizliğe geçtim. Kendi kendime, *benim için daha kolay olurdu,* diye de ekledim. *Her günü seninle birlikte sadece birkaç ayım kaldığını hatırlayarak geçirmektense uzaklaşmayı tercih ederdim.* Tabii utancımdan bunu yüksek sesle söyleyemezdim. June bir karşılık vermemi beklerken, sadece başımı sallayıp omuz silktim.

İşte o anda sesi duyduk. Şehrin her yanından bir siren duyuluyordu.

Sağır ediciydi. İkimiz de donduk, sonra da caddedeki binaların hepsinin yanlarına dizili hoparlörlere baktık. Hayatımda daha önce hiç böyle bir siren duymamıştım; havayı yaran ve kulakları sağır eden sonsuz bir çığlık, yolunun üzerindeki her şeyi yutuyordu. JumboTron'lar kararmıştı. June'a afallamış bir bakış attım. *Bu da neyin nesi böyle?*

Fakat June artık bana bakmıyordu. Gözleri sokağın tamamı boyunca alarmı bangır bangır çalan hoparlörlerin üzerindeydi ve yüzünden dehşete uğradığı anlaşılıyordu. Birlikte JumboTron'ların tekrar açılmalarını izledik;

bu sefer bütün ekran kan kırmızısıydı ve her birinde altın rengi kalın harflerle yazılmış iki kelime vardı.

SIĞINAKLARA GİDİNİZ

"Ne demek bu?" diye bağırdım.

June elimi tutup koşmaya başladı. "Hava saldırısı geliyor demek. Zırh saldırı altında."

JUNE

"EDEN"

Day'in ağzından çıkan ilk kelime buydu. JumboTron'lar kızıl uyarılarını yayınlamaya devam ederken şehrin her tarafında alarm yankılanmaya devam ediyor, beni ritmik kükremesiyle sağır ederken şehirdeki diğer bütün sesleri bastırıyordu. Sokak boyunca insanlar camlardan bakıyor, binaların girişlerinden dışarıya akın ediyorlardı; onlar da bizim kadar bu alışılmadık alarm karşısında afallamışlardı. Askerler sokaklarda düzene giriyor, düşmanın yaklaştığını gördükçe mikrofonlarına bağırıyorlardı. Day'in tam yanında koşuyordum ve ilerlerken aklımda düşünceler ve rakamlar dönüyordu. (Dört saniye. On iki saniye. On beş saniyede bir blok, yani eğer bu hızla gidersek Day'in apartmanına ulaşmamıza yetmiş beş saniye vardı. Daha hızlı gidebileceğimiz bir yol var mıydı? Ve *Ollie.* Onu dairemden çıkarıp yanıma almalıydım.) Garip bir şekilde odaklanmıştım, tıpkı aylar önce Day'i Batalla Binasından ilk kaçırdığım anki gibi, tıpkı Day'in halka seslenmek için Başkent Kulesine tırmanıp benim de askerleri peşinden alıp başka yöne çektiğim zamanki gibi. Senato salonunda sessiz ve rahatsız bir gözlemci olabilirdim ancak sokaklara çıktığımda, kaosun ortasında düşünebiliyor ve harekete geçebiliyordum.

Lisedeyken bu özel alarm hakkında ders alıp tatbikat yaptığımızı hatırlıyordum fakat Los Angeles Kolonilerden o kadar uzaktaydı ki o eğitim tatbikatları bile nadirdi. Bu alarm sadece düşmanlar şehrimize saldırdığında, sadece tam olarak şehrin sınırına gelip işgal etmeye başlarlarsa kullanılmak üzereydi. Denver'daki süreç nasıl işliyordu, bilmiyordum ancak o kadar da farklı olamayacağını düşünüyordum; hemen binaları tahliye etmemiz, sonra da en yakındaki yer altı sığınağını bulmamız ve bizi daha güvenli bir şehre götürecek yer altı trenlerine binmemiz gerekiyordu. Üniversiteye gelip resmen bir asker olduktan sonra bu tatbikat benim için değişmişti: Askerler hemen komutanlarının kulaklıklarından belirtecekleri bir yere gideceklerdi. Her an savaşa hazır olmak durumundaydık.

Ama bu alarmın hiç Cumhuriyetin şehirlerinden birine gerçek bir saldırı yapıldığı için kullanıldığını görmemiştim çünkü henüz öyle bir şey olmamıştı. Saldırıların çoğu daha bize ulaşamadan geri püskürtülmüştü. Bugüne kadar. Ve Day'in yanında koşarken aklından tam olarak neyin geçtiğini biliyordum. Midemde tanıdık bir suçluluk duygusunu harekete geçirmişti.

Day daha önce bu alarmı hiç duymamıştı, hiçbir zaman da bunun için tatbikat yapmamıştı. Çünkü o yoksul bir bölgedendi. Daha önce bundan hiç emin değildim ve bunu pek fazla düşünmediğimi kabul ediyordum ancak Day'in kafası karışmış yüz ifadesini görünce her şey açıklığa kavuştu. Yer altı sığınakları sadece üst sınıfa mensup, cevher bölgelerinde yaşayan kişiler içindi. Yoksul insanlar kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydı.

Üstümüzde bir jet motorunun çığlıklarını duyduk Bir Cumhuriyet jetiydi. Sonra birkaç tane daha. Bağırışlar yükselip alarmla birbirine karışıyordu, kendimi Anden'dan her an gelebilecek bir aramaya hazırladım. Sonra, ufukta Zırh boyunca parlayan turuncu ışıkları gördüm. Cumhuriyet duvardan saldırıya karşılık veriyordu. *Bu gerçekten oluyor.* Ancak olmamalıydı. Koloniler, panzehiri onlara vermemiz için az da olsa bize *zaman tanımışlardı* ve bunun üzerinden sadece dört gün geçmişti. Öfkem daha da arttı. Bu kadar uçarı bir yolla bizi hazırlıksız yakalamak mı istemişlerdi?

Day'in elini tutup hızlandım. "Edeni arayabilir misin?" diye bağırdım.

Day nefes nefese, "Evet," dedi. Artık eski kuvvetine sahip olmadığını hemen anladım, nefes alırken biraz zorluk çekiyordu, adımları biraz daha yavaştı. Boğazıma bir düğüm oturdu. Kötüye giden sağlığının ilk göstergesi nedense bu oldu ve kalbim sıkıştı. Arkamızda başka bir patlama daha gecenin içinde yankılandı. Elini daha da sıkıca tuttum.

"Eden'a apartmanınızın girişinde hazır olmasını söyle," diye bağırdım. "Nereye gidebileceğimizi biliyorum."

Kulaklığımdan telaşlı bir ses geldi. Anden'dı. "Neredesin?" dedi. Sesinde hafif bir korku tınısı duyunca ürperdim, çok nadir duyduğum başka bir şey de buydu. "Başkent Kulesi'ndeyim. Seni alması için bir jip göndereceğim."

"Day'in apartmanına gönder jipi. Bir dakika içinde orada olacağım. Ve Ollie... köpeğim..

Anden, "Onu hemen sığınaklara gönderteceğim," dedi. "Dikkatli ol." Sonra bir klik sesi geldi ve bir saniye boyunca statik duyduktan sonra bağlantı sona erdi. Yanımda duran Day talimatlarımı kendi mikrofonundan Eden'a aktarıyordu.

Siteye geldiğimizde, Cumhuriyet jetleri her saniye havayı yaran bir çığlıkla üzerimizden geçip havada düzinelerce iz bırakır olmuştu. Kalabalıklar sitenin dışında toplanmaya ve şehir devriyeleri tarafından farklı yönlere götürülmeye başlanmıştı. Ufuktaki jetlerden bazılarının Cumhuriyet jetleri değil, tanımadığım düşman jetleri olduğunu fark edince içimi bir korku kapladı. Eğer bu kadar yakındalarsa, o zaman uzun menzilli füzelerimizi geçmiş olmalıydılar. Gökyüzünün öbür ucunda iki siyah nokta süzülüyordu. Bunlar Koloniler'in hava gemileriydi.

Day, Eden'ı benden önce gördü. Sitenin girişindeki demir parmaklıklara tutunmuş, boşu boşuna etrafındaki insan denizini gözlerini kısarak görmeye çalışan küçük, altın sarısı saçlı bir çocuktu. Bakıcıları çocuğun omuzlarından sıkı sıkı tutarak arkasında duruyordu. Day, "Eden!" diye bağırdı. Oğlan kafasını bize doğru çevirdi. Day merdivenlerden sıçrayarak çıktı ve onu kollarına aldı, sonra da bana döndü. "Nereye gideceğiz?" diye bağırdı.

Başkaları duymasın diye, "Seçmen bizim için bir jip gönderiyor," dedim kulağına. Birkaç kişi yanımızdan panik içinde geçerken bizi tanır gibi olmuştu bile. Yakamı olabildiğince yukarı çekip başımı eğdim. *Hadi ama,* diye kendi kendime söylendim.

Day, "June," dedi. Göz göze geldik. "Diğer bölgelere ne olacak peki?"

İşte korktuğum soru gelmişti. *Yoksul bölgelere ne olacak peki?* Tereddüt ettim ve o kısa sessizlik anında Day cevabı anladı. Dudakları ince birer çizgi halini aldı. Gözlerinde derin bir öfke yükseldi.

Jipin gelişi beni hemen cevap vermekten kurtardı. Kalabalığın bir iki metre ötesinde durdu ve içinde Anden'ın yolcu koltuğundan bana bir kere elini salladığını gördüm. Day'e aceleyle, "Hadi gidelim," dedim. Asker kapıyı açarken merdivenlerden indik. Day önce Eden ve bakıcının binmesine yardım etti sonra ikisi içeri girince biz de bindik Üzerimizden

jetler uçarken jip boynumuzu kıracak kadar hızla yola çıktı. Uzaklarda tekrar parlak turuncu bir bulut Zırh'ın üzerinde mantar gibi yükseldi. Bir tek bana mı öyle gelmişti, yoksa öncekinden daha yakını mı vurmuşlardı? (Patlamanın boyutuna bakacak olursak en az otuz metre daha yakındı.)

Anden arkasına dönmeden, "Hepinizin güvende olduğunu görmek güzel," dedi. Her birimizi hızlıca selamladı, sonra da şoföre bir emir verdi, o da bir sonraki bloktan sert bir dönüş yaptı. Eden korkuyla ciyakladı. Bakıcı omuzlarından tutup onu yatıştırmaya çalıştı.

Daha dar bir caddeye saparken, "Neden uzun yoldan gidiyoruz?" diye sordu Anden. Uzaktaki diğer bir patlamadan dolayı zemin sallandı.

Şoför, "Özür dilerim, Seçmenim," dedi. "Söylenenlere göre Zırh'ın içinde birkaç patlama olmuş, en hızlı güzergâhımız güvenli değil. Denver'ın diğer yakasında birkaç jipi bombalamışlar."

"Yaralanan var mı?"

"Şansımıza çok fazla yok. Birkaç jip tepetaklak olmuş, birkaç tutsak kaçmış ve bir asker ölmüş."

"Hangi tutsaklar?"

"Hâlâ teyit bekliyoruz."

İçime iğrenç bir his doğdu. Thomas'ı görmeye gittiğimde Komutan Jameson'ın hücresinin kapısında duran nöbetçilerin rotasyonu vardı. Ayrıldığımda, nöbetçiler farklıydı.

Anden hüsrana uğramış bir ses çıkardı, sonra da arkaya dönüp bize baktı. "Yer Altı Bir adında bir sığınağa doğru gidiyoruz. Sığınağa girmek veya sığınaktan çıkmak için, nöbetçilerim girişinde parmak izlerinizi tarayacak. Şoförümüzü duydunuz, kendi başınıza dışarı çıkmak güvenli değil. Anladınız mı?"

Şoför bir elini kulağına bastırdı, beti benzi attı ve Anden'a baktı. "Efendim, kaçan tutsakların kimlikleri belirlendi. Üç kişi kaçmış." Tereddüt etti ve yutkundu. "Yüzbaşı Thomas Bryant. Teğmen Patrick Murrey. Komutan Natasha Jameson."

Dünyam yerinden oynadı sanki. Biliyordum. Biliyordum. Daha dün Komutan Jameson'ı parmaklıklar ardında görmüş, Thomas'la hapiste

çürürken konuşmuştum. Kendime, *çok uzağa gitmiş olamazlar,* dedim. Duyularımı dengede tutmaya zorlayarak, "Anden," dedim. "Dün, Thomas'ı görmeye gittiğimde farklı bir nöbetçi rotasyonu vardı. O askerlerin orada bulunması gerekiyor muydu?" Day'le birbirimize çabucak baktık ve bir an için sanki bütün dünya bizi aptal yerine koyarak hayatlarımızla zalim bir oyun oynuyormuş gibi geldi.

Anden mikrofonuna, "Tutsakları bulun," diye patladı. Onun yüzü de bembeyazdı. "Gördüğünüz yerde vurun." Konuşmaya devam ederken bana baktı. "Ve bana görevde olan nöbetçileri getirin. *Hemen.*"

Yeni bir patlama yeri sarsarken korkuyla büzüldüm. *Uzağa gitmiş olamazlar. Günün sonunda bulunup vurulmuş olurlar.* Kendime tekrar tekrar bunu söyleyip duydum. Hayır, burada başka bir şeyler dönüyordu. Aklım olasılıkların üzerinden geçti:

Komutan Jameson'ın kaçmayı başarması tesadüf değildi, Kolonilerin saldırısı onun transfer edildiği gün gerçekleşmişti. Cumhuriyet'in saflarında Anden'ın henüz köklerim kurutamadığı hainler olmalıydı. Komutan Jameson, Kolonilere onlar aracılığıyla bilgi sızdırıyor olabilirdi. Çünkü Koloniler nasıl olduysa Zırh askerlerinin vardiya değişim zamanını biliyordu ve özellikle bugün gıda zehirlenmesi nedeniyle Zırh'ta daha az asker konumlanmıştı. Bize en zayıf anımızda saldırabilmişlerdi.

Eğer durum buysa o zaman Koloniler aylardır bir saldırı planlıyor olabilirdi. Belki de veba salgını başlamadan bile önce.

Ve Thomas. O da bütün bunların içinde miydi? Yoksa beni uyarmaya mı çalışıyordu. Bu yüzden beni çağırmıştı. Son arzusu için fakat aynı zamanda nöbetçilerle ilgili yanlış bir şeyler olduğunu umarım diye. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Ama peki neden beni uyarmamıştı ki?

Uyuşmuş bir şekilde, "Bundan sonra ne olacak peki?" diye sordum.

Anden kafasını koltuğa dayadı. O da herhalde kaçan tutsaklar hakkındaki olasılıkların bir listesini yapıyordu ancak sesli olarak söylemedi. "Jetlerimizin hepsi Denver'ın dışında çatışmada. Zırh uzun bir süre daha dayanacaktır ama Koloniler'in yeni kuvvetler gönderme ihtimali de yüksek. Yardıma ihtiyacımız olacak Yakındaki diğer şehirler alarma geçti ve destek için ek kuvvet gönderiyorlar ama," Anden omzunun üzerinden dönüp bana baktı, "yeterli olmayabilir. Sivilleri yer altına

aktarmaya devam ederken June, seninle hemen özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Day birden sessizce, "Yoksulları nereye götürüyorsunuz, Seçmenim?" deyiverdi. Anden tekrar koltuğunda geriye döndü. Day'in saldırgan bakışlarına elinden geldiği kadar sakin bir ifadeyle karşılık verdi. Eden'a bakmaktan kaçındığını fark ettim. "Dış bölgelere doğru yola çıkan birliklerim var," dedi. "Ben başka bir emir verene kadar sivillere sığınak bulup onları koruyacaklar."

Day soğuk bir sesle, "Onlar için yer altı sığınakları yok sanırım," dedi.

"Üzgünüm." Anden uzun bir nefes verdi. "Sığınaklar uzun süre önce, babam daha Seçmen olmadan önce inşa edilmişti. Yenilerini yapmak için çalışıyoruz."

Day ileri eğilip gözlerini kıstı. Sağ eliyle Edenin elini sıkıca tutuyordu. "O zaman sığınakları bölgeler arasında ikiye ayırın. Yarısını yoksullara yarısını zenginlere. Üst sınıftakiler de kellelerini alt sınıftakiler kadar ortaya koymalı."

Anden kesin bir şekilde, "Hayır," dedi ancak sesinde pişmanlığı duyabiliyordum. Day'le bu konuyu tartışma hatasına düşmüştü ve onu durduramazdım. "Eğer böyle bir şey yaparsak lojistik bir kâbus olur. Dış bölgelerde aynı kaçış güzergâhları yok; eğer patlamalar şehri vurursa yüz binlerce insan herkesi zamanında organize edemeyeceğimiz için açıkta kalacaktır. Önce cevher bölgeler tahliye ediliyor. Ondan sonra..."

"Bunu *yapacaksınız?* diye bağırdı. "Lanet olası lojistiğiniz umurumda değil!"

Anden'ın yüzü sertleşti. "Benimle bu şekilde konuşamazsın," diye patladı. Sesinde Komutan Jameson'ın duruşmasından hatırladığım o keskinlik vardı. "Ben senin Seçmeninim."

Day de, "Ve seni de oraya *ben* çıkarttım," diye yapıştırdı. "İyi, mantıklı mı konuşacağız? Ben varım. Eğer yoksulları korumak için *şu anda* daha büyük bir çaba göstermezsen, sana tam teşekküllü bir ayaklanmayla karşı karşıya kalacağını garanti edebilirim. Tam da Koloniler saldırırken böyle bir şeyin gerçekleşmesini ister misin? Dediğin gibi Seçmen sensin. Fakat eğer ülkenin geri kalanındaki yoksullar bu konuyla nasıl başa çıktığını duyarsa artık Seçmen olmayacaksın ve ben bile onların bir devrim başlatmasına

engel olamayabilirim. Zaten Cumhuriyetin beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorlar. Sence Cumhuriyet hem içeriden *hem de* dışarıdan gelen bir savaşa karşı ne kadar dayanabilir?"

Anden yine önüne dönmüştü. "Bu konuşma sona erdi." Her zamanki gibi tehlikeli bir şekilde alçak sesle konuşuyordu fakat her bir kelimeyi duyabiliyorduk.

Day küfredip tekrar koltuğuna yaslandı. Onunla bakıştım, sonra da başımı salladım. Day'in haklı olduğu bir nokta vardı, tabii ki ve Anden'ın da. Asıl *sorun* bütün bu saçmalığa zamanımızın olmamasıydı. Bir anlık sessizlikten sonra, koltuktan öne doğru eğilip boğazımı temizledim ve bir alternatif denedim.

"Yoksulları zengin bölgelere tahliye etmeliyiz," dedim. "Yerin üstünde olacaklar yine ama zengin bölgeler çatışmaların olduğu Zırh hizasında değil, Denver'ın merkezinde yer alıyor. Hatalı bir plan fakat yoksullar da onları korumak için birlikte kararlaştırılmış bir çaba içinde olduğumuzu görecekler. Ondan sonra, sığınaklardaki insanlar yer altı trenleriyle LA'e tahliye edilirken bizim de herkesi yer altına aktarmak için zamanımız olacaktır."

Day bir şeyler mırıldandı fakat aynı zamanda da istemeye istemeye onayladığını gösteren bir şekilde homurdandı. Bana minnettar bir bakış attı. "Bana daha iyi bir plan gibi geldi. En azından halk için *bir şeyler* yapmış olacağız." Bir saniye sonra mırıldandığı şeyin ne olduğunu anladım. *Sen bu ahmaktan daha iyi bir Seçmen olurdun.*

Anden sözlerimi değerlendirirken bir an sustu. Sonra katılarak başını salladı ve bir elini kulağına bastırdı. "Komutan Greene," dedi ve bir dizi emir vermeye başladı.

Day'le göz göze geldim. Hâlâ altüst olmuş bir haldeydi fakat en azından gözleri birkaç saniye önceki gibi hiddetle alev alev yanmıyordu. Dikkatini tekrar bir kolunu koruyucu bir şekilde Eden'a dolamış olan Lucy ye çevirmişti. Eden jipin koltuğunun bir köşesine kıvrılmış, dizlerini yukarı çekip kollarını onlara dolamıştı. Yanımızdan bulanık bir şekilde geçen manzaraya gözlerini kısmış bakıyordu ama ne kadarını görebildiğinden emin değildim. Day'den ona doğru uzanıp Edenin omzuna dokundum.

Hemen gerildi. "Korkma, benim, June," dedim. "Ve endişelenme. Bize hiçbir şey olmayacak, beni duydun mu?"

Eden büyük gözlerini bana ve Day'e çevirerek, "Neden Koloniler sınırı geçti?" diye sordu.

Yavaşça yutkundum, ikimiz de ona cevap veremedik. Sonunda sorusunu tekrar edince, Day ona daha da sıkı sarıldı ve kulağına bir şey fısıldadı. Eden tekrar ağabeyinin omzuna dayandı. Hâlâ mutsuz ve korkuyordu ancak en azından duyduğu dehşet geçmişti ve yolculuğu başka bir şey söylemeden tamamladık.

Sanki yolculuk sonsuza kadar sürmüş gibi geliyordu (aslında sadece iki dakika on iki saniye sürmüştü) fakat sonunda Denver şehir merkezinin ortasına yakın bir yerdeki isimsiz bir binaya vardık, dört tarafında da kesişen destek kirişleriyle kaplanmış otuz katlı bir gökdelendi. Düzinelerce şehir devriyesi sivil kalabalığa karışmış, onları girişte gruplar halinde düzenliyorlardı. Şoförümüz jipi binanın yanına, devriyelerin derme çatma yapılmış bir çitin kapısından geçirdikleri yere çekti. Camdan bakınca yanlarından geçtiğimiz askerlerin bize keskin bir şekilde selam çaktıklarını gördüm. İçlerinden biri Ollie'yi tasmasından tutuyordu. Onu görünce içim rahatlayarak kendimi koltuğa bıraktım. Jip durunca iki asker düzgün bir şekilde kapılarımızı açtı. Anden dışarı adım attı. Etrafı hemen dört devriyenin yüzbaşılarıyla çevrildi, hepsi de ona tahliyenin nasıl gittiği hakkındaki güncel bilgileri veriyordu. Köpeğim askerini çılgınca bana doğru çekiyordu. Askere teşekkür ettim, tasmasını aldım ve Ollie'nin başını okşadım. Sıkıntıdan nefes nefese kalmıştı.

Kapımı açan asker, "Bu taraftan, Bayan Iparis," dedi. Day beni gergin bir sessizlik içinde takip ediyordu, eh hâlâ sıkıca Eden'in elini tutuyordu. En son Lucy çıktı. Anden'ın yüzbaşılarla konuşmaya daldığı yere dönüp baktım, durup bana çabuk bir bakış attı. Ardından Gözleri Eden'a kaydı. Aklından geçenlerin Day'le aynı olduğunu biliyordum: *Eden'ı koru.* Başımla onayladım, ona anladığımın işaretini verdim ve sonra bekleyen kalabalığın yanından geçip onu gözden kaybettim.

Girişte sıra olan sivillerle ilgilenmek yerine, askerler bizi ayrı bir girişten geçirip dönen merdivenlerden indirdi, sonunda geniş bir çift çelik kapının bulunduğu loş ışıklı bir koridora vardık. Girişteki askerler beni tanıyınca duruşlarını değiştirdi.

"Bayan Iparis geldi," dediler. İçlerinden biri Day'i görünce gerildi ama Day onunla göz göze gelince hemen başka bir tarafa baktı. Kapılar bizim için açıldı.

Ilık ve nemli bir hava patlaması ve düzenli bir kaosla karşı karşıya kaldık, içine adım attığımız oda devasa bir depoya benziyordu (bir Deneme stadyumunun yarısı kadardı, tavanda üç düzine floresan ve altı sıra çelik kiriş vardı), sol duvarındaki tek bir JumboTron ise etrafımızda kafası karışık bir şekilde dolanıp duran üst sınıfa mensup sivillere bangır bangır talimat veriyordu. Aralarında kurtarılan alt sınıftan bir avuç (tam olarak söylemek gerekirse on dört) insan vardı, bunlar da cevher bölgelerin evlerinin temizlikçileri ve kapıcıları olmalıydı. Askerlerin onları başka bir sıraya dizdiklerini görünce hayal kırıklığına uğradım. Üst sınıftakilerden birkaçı onlara üzülerek bakarken diğerleri küçümseyerek seyrediyorlardı.

Day de onları gördü. "Sanırım hepimiz eşit yaratıldık," diye mırıldandı. Hiçbir şey demedim.

Sağ duvarda bir iki daha küçük oda sıralanmıştı. Odanın en ucunda yer altı treninin sonunun bir tünelde beklediği görülüyordu ve hem askerler hem de sivillerin oluşturduğu kalabalıklar platformun her iki tarafında beklemekteydi. Askerler altüst olmuş, korku içindeki insanları trene düzenli bir şekilde bindirmeye çalışıyordu. Bu trenin onları nereye götüreceğini bilmiyordum.

Yanımda Day bu sahneyi sessiz, kaynayan gözlerle izliyordu. Eden'in elini sıkı sıkı tutuyordu. Acaba bu insanların giydikleri aristokratik giysileri aklına mı yazıyordu?

Nöbetçilerden biri bizi daha küçük odalardan birine doğru götürürken, "Bu karmaşa için üzgünüm," dedi.

Kasketinin ucuna kibarca dokundu. "Tahliyelerin ilk aşamalarındayız ve gördüğünüz gibi ilk parti hâlâ ilerleme aşamasında. Eğer bir süreliğine özel bir süitte bekleyebilirseniz, sizi ve aynı zamanda da Day ve ailesini ilk partiyle birlikte gönderebiliriz."

Mariana ve Serge muhtemelen kendi odalarındaydı. "Teşekkürler," diye yanıtladım. Birkaç kapıyı geçtik. Uzun, dikdörtgen camlarından bakınca içeride duvarlarında Anden'ın portreleri bulunan boş odalar görünüyordu. Birkaçı sanki üst rütbeli subaylara ayrılmıştı, bazılarındaysa sorun çıkaran

insanlar, yanlarında birer çift asker bulunan asık suratlı tutuklular bulunuyordu. Yanından geçtiğimiz odaların birinde etrafı nöbetçilerle sarılı birkaç kişi vardı.

Bu odada durdum. İçeridekilerden birini tanımıştım. Gerçekten o muydu? Pencereye bir adım daha yaklaşarak, "Bekleyin," diye seslendim. Hiç şüphe yoktu, kocaman gözlü ve kısa, dağınık küt saçlı genç bir kızın, gri gözlü bir çocuğun ve hatırladığımdan daha da pejmürde görünen üç gencin yanındaki bir sandalyede oturduğunu gördüm. "Bunların burada ne işi var?"

Day benim yaptığımı yaptı. Gördüğüm şeyi o da görünce hızla nefesini içine çekti. Bana, "Bizi buraya sok," diye fısıldadı. Sesinde çaresiz bir telaş vardı. "*Lütfen?*"

Asker ilgimiz karşısında şaşırarak, "Bunlar gözaltında, Bayan Iparis," dedi. "Böyle bir şey.."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Onları görmek istiyorum," diye böldüm.

Asker tereddüt etti, etrafa bakındı, sonra da isteksizce başını salladı. "Tabii," dedi. Yaklaştı ve kapıyı açtı, sonra da bizi içeri aldı. Lucy, Eden'in elini sıkı sıkı tutarak dışarıda bekledi. Kapı arkamızdan kapandı.

Tess'e ve bir avuç Vatansevere bakıyordum.

DAY

VAY CANINA. TESS'İ EN SON GÖRDÜĞÜMDE, ANDEN'İ öldürmemiz gereken sokağın ortasında duruyordu, yumruklarını sıkmıştı, yüzü parçalanmış bir resim gibiydi. Artık farklı görünüyordu. Daha sakindi. Büyümüştü. Aynı zamanda bayağı da uzamıştı ve bir zamanlar yuvarlak ve bebeksi olan yüzü incelmişti. Bir garip gelmişti.

O ve diğerleri sandalyelere zincirlenmişlerdi. Bu görüntünün ruh halime bir faydası olmadı. Yanındaki arkadaşlarından birini hemen tanıdım. Pascao, kısa kıvırcık saçlı ve inanılmaz açık gri gözleri olan koyu tenli Koşucu. Pek değişmemişti fakat şimdi yakından bakınca burnundaki ve sağ şakağının yakınındaki yara izlerini görebiliyordum. Bembeyaz dişlerini göstererek iğneleyici bir şekilde gülümsedi. Bana çapkın bir şekilde göz kırparak, "Sen misin, Day?" dedi. "Her zamanki gibi göz kamaştırıcısın. Cumhuriyet üniforması yakışmış."

Sözleri içimi acıttı. Bakışlarımı onların başında nöbet tutan askerlere çevirdim. "Neden tutukladınız onları?"

İçlerinden biri bana doğru burnunu havaya dikti. Üzerindeki bütün o lanet madalyalara bakılacak olursa bu grubun başı falan olmalıydı. "Eski Vatansever üyeleri bunlar," dedi, sanki bana laf çarpmaya çalışırcasına son kelimeye iyice vurguladı. "Onları askerî donanımlarımızı devre dışı bırakıp Kolonilere yardım etmeye çalışırken Zırh'ın kenarında yakaladık."

Pascao içerlemiş bir şekilde sandalyesinde kıpırdandı. "Saçmalık, seni at gözlüklü herif," diye yapıştırdı. "Zırh'ın oralardaydık çünkü sizin zavallı askerlerinize yardım etmeye çalışıyorduk. Belki de hiç uğraşmamalıydık."

Tess daha önce bana karşı hiç kullanmadığı ihtiyatlı gözlerle izliyordu beni. Bileklerinin etrafındaki bu devasa kelepçelerin içinde kolları çok küçük görünüyordu. Dişlerimi sıktım; bakışlarım askerlerin kemerlerindeki silahlara kaydı. Kendime, *ani bir hareket yapma,* diye hatırlattım. *Tetiği çekmeyi çok seven bu ahmakların yanında olmaz.* Gözümün köşesiyle

bakınca içlerinden birinin omzunun kanadığını gördüm. Askere, "Onları bırakın," dedim. "Onlar düşmanımız değil."

Asker bana soğuk bir nefretle bana gözlerini dikti. "Kesinlikle olmaz. Verilen emirlere göre onları gözaltında tutmamız gerekiyor, ta ki..."

Yanımda June çenesini kaldırdı. "Kimden gelen emirlere göre?"

Askerin cesaret gösterisi biraz söndü. "Bayan Iparis, emirlerim direkt olarak Seçmen'den geldi." June'un gözlerinin kısıldığını görünce yanakları kızardı, sonra da Zırh'ın çevresindeki görev turu ve çatışmaların ne kadar yoğun sürdüğü hakkında bir şeyler saçmalamaya başladı. Tess'e doğru bir adım attım ve aynı göz hizasına gelene kadar çömeldim. Nöbetçiler silahlarına davrandılar ama June onlara hemen durmalarını söyleyerek uyardı.

Tess'e, "Geri geldin," diye fısıldadım.

Tess hâlâ temkinli görünse de gözlerindeki bir şey yumuşadı. "Evet."

"Neden?"

Tess kararsız kaldı. Pascao'ya baktı, o da insanı ürküten gri gözlerini tamamen bana çevirdi. "Geri geldik," diye cevap verdi, "çünkü Tess senin bizi aradığını duydu."

Beni duymuşlardı. Aylar boyunca durmadan gönderdiğim radyo yayınları uçup kaybolmamıştı; bir şekilde *beni duymuşlardı.* Tess konuşacak cesareti toparlamadan önce yavaşça yutkundu. Sandalyelerden birine bağlı olan kıvırcık saçlı bir kıza başıyla işaret vererek, "Birkaç ay önce sesini hava dalgaları arasında ilk Frankie yakaladı," dedi. "Senin bizimle iletişime geçmeye çalıştığını söyledi." Tess başını eğdi. "Cevap vermek istemedim. Ama sonra hastalandığını duydum... ve..."

Demek öyle. Haberler cidden yayılmıştı.

Pascao yüz ifademi yakalayınca, "Dur bakalım şimdi," diye araya girdi.

"Cumhuriyet'e sadece *sana* üzüldüğümüz için geri gelmedik. Hem sizlerden hem de Koloniler'den gelen haberleri dinliyorduk. Savaş tehdidini duyduk."

June birden, "Ve yardımımıza koşmaya mı karar verdiniz?" deyiverdi. Gözleri şüphe doluydu. "Neden birden bu kadar cömertleştiniz?"

Pascao'nun iğneleyici sırıtışı kayboldu. June'a başını eğerek baktı. "Sen June Iparis'sin, değil mi?"

Yüzbaşı ona June'u daha resmî bir şekilde selamlamasını söylemeye başladı fakat June sadece başını salladı.

"Demek planlarımızı sabote edip ekibimizi ikiye bölen sendin." Pascao omuz silkti. "Darılmadık, Razor'ın hayranı falan değildik yani."

June, "Neden ülkeye geri geldiniz?" diye tekrar etti.

"İyi, tamam. Kanada'dan kovulduk." Pascao derin bir nefes aldı. "Her şey yerle bir olduktan sonra oraya saklanmıştık," etrafındaki askerlere bir bakış atmak için durdu, "hani şey sırasında, işte. Anden'la buluşmamız sırasında. Ama Kanadalılar onların ülkesinde bulunmamamız gerektiğini anladılar ve tekrar güneye kaçmak zorunda kaldık. Çoğumuz oraya buraya saçıldık. Grubun orijinal halinin yarısı nerede bilmiyorum, büyük ihtimalle hâlâ Kanada'dadırlar. Day'le ilgili haberler çıkınca küçük Tess bizden ayrılıp Denver'a tek başına geri dönüp dönemeyeceğini sordu. Onun gidip de... şey... eh, ölmesini istemedim, bu yüzden biz de geldik." Pascao bir an yere baktı. Konuşmayı bitirmemişti fakat bundan sonra sadece gevezelik ettiğini görebiliyordum, asıl sebeplerinden başka her şeyi söylüyordu. "Koloniler'in işgali üzerine, savaşta sizlere yardım etmeye çalışırsak o zaman belki affedilip ülkede kalmamıza izin verirler diye düşündüm ama Seçmeninizin bizim en büyük..."

"Bu da ne böyle?"

Odadaki askerler selam çakarken hepimiz sesin geldiği yere döndük. Doğrulup Anden'ın arkasında bir grup korumayla kapının ağzında durduğunu gördüm, gözleri karanlık ve meşumdu, bakışlarını önce June'a ve bana, sonra da Vatanseverlere yöneltti. Generalleriyle konuşması için onu ardımızda bıraktığımızdan bu yana çok uzun bir süre geçmemiş olmasına rağmen üniformasının omuzlarında ince bir toz tabakası oluşmuştu ve yüzü kasvetliydi. Bizimle konuşan yüzbaşı gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Özürlerimi sunarım, Seçmenim," diye başladı, "ancak bu suçluları Zırh'ın yakınında gözaltına aldık..."

Bunun üzerine June kollarını kavuşturdu. Anden'a, "O zaman buna onay veren kişi *siz değildiniz,* Seçmenim," dedi. Sesinde şu anda Anden'la çok iyi geçinemediklerini anlatan bir ton vardı.

Anden ortama göz gezdirdi. Arabadaki tartışmamız büyük ihtimalle hâlâ kafasını kurcalıyordu ancak bana bakma zahmetine girmedi. Eh, iyi olmuştu. Belki de ona düşünecek bir şey vermiştim. Sonunda yüzbaşıya başını salladı. "Kim bunlar?"

"Eski Vatanseverler, efendim."

"Anlıyorum. Bu emri kim verdi?"

Kaptan kıpkırmızı kesildi. "Hımm, Seçmenim," diye yanıtladı, resmî konuşmaya çalışıyordu, "Komutanım..."

Fakat Anden çoktan yalancı yüzbaşıyı dinlemeyi bırakmış, odadan çıkıyordu. Arkasını dönmeden, "Zincirleri çözün," dedi. "Şimdilik burada tutun ve sonra da onları son grupla birlikte tahliye edin. Onları dikkatle izleyin." Onu takip etmemizi işaret etti. "Bayan Iparis, Bay Wing. Lütfen."

Askerlerin zincirleri çözmelerini izleyen Tess'e bir kez daha baktım. Sonra da June'la dışarı çıktım. Eden hemen yanıma koştu, neredeyse bana çarpıyordu. Elini tuttum.

Anden bizi bir grup Cumhuriyet askerinin önünde durdurdu. Bu sahne karşısında kaşlarım çatıldı. Askerlerden dördü elleri başlarının arkasında yerde diz çökmüşlerdi. Gözleri yerdeydi. Biri sessizce ağlıyordu.

Gruptaki diğer askerler silahlarını yerdeki askerlere doğrultmuşlardı. Amirleri Anden'a anlatmaya başladı. "Bunlar Komutan Jameson ve Yüzbaşı Bryant'tan sorumlu olan nöbetçiler. İçlerinden birinin Koloniler'le yaptığı şüpheli bir görüşme bulduk.

Bizi buraya demek bu yüzden getirmişti, olası hainlerin yüzlerini görebilelim diye. Yakalanan nöbetçilere baktım. Ağlayan nöbetçi başını kaldırıp Anden'a yalvaran gözlerle baktı. "Lütfen, Seçmenim," diye yalvardı. "Onların kaçmasıyla hiçbir alakam yok. Ben... ben bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben..." Kafasına tüfeğin namlusunu yiyince sesi kesildi.

Anden'ın normalde düşünceli ve içine kapanık yüzü buz gibi olmuştu. Gözlerimi diz çöken askerlerden ona çevirdim. Bir an için konuşmadı. Sonra

adamlarına başıyla onay verdi. "Bunları sorgulayın. Eğer işbirliği yapmazlarsa vurun. Bunu bütün birliklere yayın. Saflarımızdaki diğer hainlere bir ders olsun. Onların kökünü *kurutacağımızı* bilsinler."

Tüfekli askerler topuklarını birbirine vurdu. "Evet, efendim." Suçlanan hainleri ayağa kaldırdılar. Mideme hastalıklı bir his saplandı. Fakat Anden lafını geri almadı; bunun yerine, barınaklardan yaka paça götürülen, yalvaran ve haykıran askerleri izledi. June çarpılmışa dönmüştü. Gözleri tutukluları takip ediyordu.

Anden yüzünde vahim bir ifadeyle bize döndü. "Koloniler yardım bulmuş."

Üstümüzde bir yerlerden boğuk bir gümbürtü geldi, ardından da cevap olarak yer ve tavan sallandı. June sanki analiz etmek istercesine Anden'a daha da yakından baktı. "Nasıl bir yardım?"

"Havada filolarını gördüm, tam Zırh'ın ötesinde. Hepsi Koloniler jeti değildi. Bazılarının üzerine Afrika yıldızları boyanmıştı. Generallerim bana Koloniler'in Zırhımızdan beş yüz metre öteye bir hava gemisini ve bir hava filosunu getirip park edebilecek, giderken de geçici uçak pistleri oluşturabilecek kadar kendilerine güvendiklerini söylüyor. Yeni bir saldırı için sayılarını artırıyorlar."

Elim Eden'in elini daha da sıkıca kavradı. Yer altı tünelinin yakınında toplanan kalabalığa gözlerini kısarak bakıyordu ama büyük ihtimalle hareket eden bulanık kitlelerden başka bir şey göremiyordu. Keşke yüzündeki o korku dolu ifadeyi silebilseydim. "Denver daha ne kadar dayanabilir?" diye sordum.

Anden acıyla, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Zırh güçlüdür fakat bir süpergüçle uzun süre savaşamayız."

June, "Peki şimdi ne yapacağız?" dedi. "Eğer tek başımıza onlarla savaşamıyorsak o zaman bu savaşı öylece kaybedecek miyiz?"

Anden başını salladı. "Bizim de yardıma ihtiyacımız var. Birleşmiş Milletler'le veya Antarktika'yla görüşme ayarlayıp sorumluluk almaya hazır olup olmadıklarını göreceğim. Bize şey için yeterince zaman kazandırabilirler belki..." Yanımda sessiz ve sakince duran kardeşime baktı.

Suçluluk duygusu ve hiddetle çarpıldım. Anden'a gözlerimi kısarak baktım, kardeşimin kolunu daha da sıkıca tuttum. Eden bunun içinde olmamalıydı. Kardeşimi kaybetmek ile bu lanet ülkeyi kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalmamalıydım.

"Umarım iş oraya varmaz," dedim.

O ve June Antarktika hakkında derin bir konuşmaya dalarken, Tess ve Vatanseverlerin tutulduğu odaya baktım. Camdan bakınca, Tess'in dikkatlice omzu kanayan kızla ilgilendiğini görebiliyordum, askerlerse tedirgin ifadelerle onları izliyordu. Bu eğitimli katillerin neden elinde bir avuç sargı ve alkol bulunan küçük bir kızdan koktuklarını bilmiyordum. Anden'ın o suçlanan askerlerin sığınaktan götürülüp öldürülmeleri emrini verişini düşününce ürperdim. Pascao hüsrana uğramış görünüyordu ve bir an camın öbür tarafından göz göze geldik. Ağzını oynatmasa bile, ne düşündüğünü biliyordum.

Vatanseverleri bir savaşın ortasında, yerin üzerinde siviller ve askerler öldürülürken bir odaya tıkmanın lanet olası bir israf olduğunu biliyordu.

Birden, "Seçmenim," deyip Anden'a ve June'a döndüm. Durup bana baktı. "Onları bu sığınaktan çıkarın." Anden konuşmayıp beni devam etmeye mecbur bırakınca, "Buradaki kuvvetlerimize yardımcı olabilirler. Bahse girerim, bu gerilla oyunlarını askerlerinizin hepsinden daha iyi biliyorlardır. Siz de bir süre yoksul bölgeleri tahliye etmeyeceğinize göre, bulabildiğiniz her türlü yardıma ihtiyacınız olabilir."

June ufak laf çarpışıma bir şey demedi fakat Anden kollarını kavuşturdu. "Day, ben Vatanseverleri baştaki anlaşmamız uyarınca affettim ama onların yüzünden yaşadığım zor günleri de unutmuş değilim. Arkadaşlarının tutsak gibi zincire vurulduğunu görmek istemesem de onların bu kadar uzun süre boyunca terör estirdikleri bir ülkeye şimdi yardım edeceklerine inanmak için bir sebep göremiyorum."

"Onlardan bir zarar gelmeyecektir," diye ısrar ettim. "Cumhuriyet'e karşı savaşmak için hiçbir sebepleri yok."

Anden, "Üç tane idam mahkûmu daha yeni kaçtı," diye patladı. "Koloniler başkentimize sürpriz bir saldırı başlattılar. Şimdi de bana suikast

düzenlemeye çalışan insanlar birkaç metre ötemde oturuyor. Şu anda pek affedici bir ruh halinde değilim."

Ben de, "Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye karşılık verdim. "Sana ihanet edenleri ne de olsa yakalamadın mı? Vatanseverlerin Komutan Jameson'ın kaçışıyla gerçekten bir alakaları olduğunu düşünüyor musun? Özellikle onları ölümlerine terk etmişken hem de? Sence annemin katillerinin kaçmaları fikri *hoşuma gidiyor mu?* Vatanseverleri özgür bırak, senin için savaşsınlar."

Anden gözlerini kıstı. "Sana onların Cumhuriyet'e bu kadar sadık olduklarını düşündüren şey ne?"

"Bırak onlara *ben* önderlik edeyim," dedim. Eden şaşırıp kafasını bana doğru kaldırdı. "Sadakati o zaman görürsün." June bana uyaran bir bakış attı; derin bir nefes aldım, çaresizliğimi yuttum ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Haklıydı. Eğer Anden'ı yanımda istiyorsam, ona sinirlenmenin bir anlamı yoktu. Alçak bir sesle, "Lütfen," diye ekledim. "Yardım etmeme izin ver. *Birilerine* güvenmek zorundasın. İnsanlar orada öylece ölmesinler."

Anden bir süre yüzümü inceledi ve babasına gerçekten de ne kadar çok benzediğini fark edince tüylerim diken diken oldu. Bu benzerlik bir an için göründü sadece ve sonra kaybolup yerine Anden'ın ciddi ve endişeli bakışları geldi. Sanki bir an bizim kim olduğumuzu hatırlamış gibiydi. Derin bir iç çekti ve dudakları gerildi. Sonunda, "Planını bana anlat," dedi. "O zaman bakarız. Bu sırada kardeşini trenlerden birine bindirmeni öneririm." Yüz ifademi görünce, "Sen ona katılana kadar güvende olacak, söz veriyorum."

Sonra arkasını dönüp June'a kendisine eşlik etmesi için işaret etti. Bir asker onu ve June'u bir grup generale doğru götürürken nefesimi bıraktım. June giderlerken omzundan bana baktı. Benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Bu savaşın Anden'ı nasıl etkilediği konusunda endişeleniyordu. Hepimizi nasıl etkilediği konusunda da.

Lucy düşüncelerimi böldü. "Belki de kardeşini tahliye trenine bindirmeliyiz," dedi. Bana anlayışlı bir şekilde baktı.

"Doğru." Eden'a baktım ve omzuna dokundum. Seçmen'in verdiği söze inanmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. "Hadi, trene gidip seni

buradan nasıl kurtaracağımız konusundaki ayrıntıları öğrenelim."

Eden, "Peki ya sen?" diye sordu. "Gerçekten bir saldırıya önderlik mi edeceksin?"

"Los Angeles'ta sizle tekrar bir araya geleceğim. Söz veriyorum."

Eden tren platformuna gidip askerler bize ön tarafa doğru eşlik ederken hiç konuşmadı. Yüz ifadesi ciddileşmişti ve somurtuyordu. Sonunda trenin kapalı cam kapısına geldiğimizde, göz hizasına eğildim. "Bak... hemen seninle gelemediğim için üzgünüm. Burada kalıp yardım etmem gerekiyor, tamam mı? Lucy yanında. Seni koruyacaktır. Yakında size yetişeceğim..."

Eden, "Tamam, iyi," diye homurdandı.

"Ah." Boğazımı temizledim. Eden hep hastalanır, kafası hep teknik şeylere çalışırdı ve arada sırada çekilmez olabiliyordu fakat çok nadiren böyle sinirlenirdi. Kör olmasından sonra bile olumlu kalabilmişti. Bu yüzden lafını sakınmaması beni şaşırttı. "Eh, o zaman iyi," demeye karar verdim. "Senin için bir sorun olmamasına..."

"Benden bir şeyler saklıyorsun, Daniel," diye araya girdi. "Bunu görebiliyorum. Ne saklıyorsun?"

Durdum. "Hayır saklamıyorum."

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun." Eden ellerimden sıyrıldı ve kaşlarını çattı. "Bir şeyler dönüyor. Seçmen'in sesinde bunu duyabiliyordum ve sen de geçen gün bana garip bir şeyler demiştin, Cumhuriyet askerlerinin kapımıza geleceğinden korkuyordun... Neden birden böyle bir şey yapsınlar ki? Artık her şey yolunda sanıyordum."

İç çekip başımı eğdim. Eden'in gözleri biraz yumuşadı ama çenesi kararlıydı. "Ne saklıyorsun?" diye tekrar etti.

On bir yaşındaydı. Gerçeği duymayı hak ediyordu.

"Cumhuriyet senin üzerinde yeniden deney yapmak istiyor," diye yanıtladım, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltmıştım. "Koloniler'de yayılmakta olan bir virüs var. Onlar panzehirin senin kanında olduğunu düşünüyor. Seni laboratuvara geri götürmek istiyorlar."

Eden bana uzun uzun sessizce baktı. Üzerimizde boğuk bir gümbürtü yine toprağı salladı. Acaba Zırh dayanabiliyor muydu? Saniyeler geçti. Sonunda koluna bir elimi koydum. Onu rahatlatmaya çalışarak, "Seni götürmelerine izin vermeyeceğim," dedim. "Tamam mı? Sana hiçbir şey olmayacak. Anden -yani Seçmen- halk arasında bir devrim çıkması riskini göze almadan seni götüremeyeceğini biliyor. Benim iznim olmadan bunu yapamaz."

Eden, "Koloniler'deki bütün herkes ölecek, değil mi?" diye mırıldandı. "Virüse yakalananlar yani?"

Tereddüt ettim, vebanın belirtilerinin tam olarak ne olduğu hakkında pek bir şey sormamıştım, kardeşimden bahsettikleri an dinlemeyi bırakmıştım. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Ve sonra da onu Cumhuriyet'e yayacaklar." Eden başını yere eğip parmaklarını kenetledi. "Belki de şu anda yayıyorlardır. Eğer başkenti ele geçirirlerse hastalık yayılacaktır, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye tekrar ettim.

Eden'in gözleri yüzümü tarıyordu. Neredeyse kör olmasına rağmen gözlerindeki mutsuzluğu görebiliyordum. "Bütün kararları sen vermek zorunda değilsin aslında."

"Öyle bir şey yaptığımı sanmıyordum. LA'e kaçmak istemiyor musun?" Orası daha güvenli ve sana söyledim, ben de yanınıza geleceğim. Söz veriyorum."

"Hayır, o değil. Neden bunu bir sır olarak saklamaya karar verdin?"

Üzüldüğü şey *bu* muydu? "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Eden, "Neden?" diye ısrar etti.

"*Kabul eder* miydin?" Yanına yaklaştım, sonra da askerlere ve sivillere bir bakış atıp sesimi alçalttım. "Anden'a destek olacağımı bildirdim ama bu Cumhuriyet'in ailemize neler yaptığını unuttuğum anlamına gelmiyor. Ve de *sana* yaptıklarını. Senin hastalanmanı izlerken, veba devriyeleri kapımıza gelip seni o sedyenin üzerinde götürürlerken, kandan gözlerin siyaha dönmüşken..." Durdum, gözlerimi kapadım ve o sahneyi aklımdan attım.

Kafamda zaten bir milyon kere dönüp durmuştu; tekrar izlemeye gerek yoktu. Bu anı başımın arkasındaki ağrının canlanmasına sebep oldu.

Eden da karşı gelen alçak bir sesle, "Bunu bilmiyorum mu sanıyorsun," diye karşılık verdi. "Sen benim ağabeyimsin, annemiz değilsin."

Gözlerimi kıstım. "Artık öyleyim."

"Hayır, değilsin. Annem öldü." Eden derin bir nefes aldı. "Cumhuriyet'in bize ne yaptığını biliyorum. Tabii ki biliyorum. Ama Koloniler bizi işgal ediyor şu anda. Yardım etmek istiyorum."

Eden'in bana bunları söylediğine inanamıyordum. Cumhuriyet'in her yolu deneyeceğini anlamıyordu, yaptıkları deneyleri gerçekten unutmuş muydu? Eğilip küçücük bileğini tuttum. "Seni öldürebilir bu. Bunun farkında mısın? Ve kanını kullandıktan sonra bir çare bulamayabilirler bile."

Eden tekrar benden uzaklaştı. "Bu *benim* yapmam gereken bir seçim. Senin değil."

Sözleri June'un sözlerinin bir yankısıydı. "İyi," diye çıkıştım. "O zaman kararın nedir çocuk?"

Kendini hazırladı. "Belki de yardım etmek istiyorum."

"Dalga geçiyor olmalısın. Onlara yardım etmek mi istiyorsun? Bunu sadece dediklerime karşı çıkmak için mi yapıyorsun?"

"Ciddiyim."

Boğazım düğümlendi. "Eden," diye başladım, "annemi ve John'u kaybettik. Babam yok. Bir tek sen varsın. Seni de kaybetmeyi göze alamam. Şu ana kadar yaptıklarımın hepsini senin için yaptım. Cumhuriyet'i veya Koloniler'i kurtarmak için hayatını riske atmana izin vermiyorum."

Eden'in gözlerindeki mücadele söndü. Kollarını tırabzanlara dayayıp başını ellerine koydu. "Eğer senin hakkında bildiğim tek bir şey varsa," dedi, "o da senin bencil biri olmadığın."

Durdum. Bencil. *Bencildim* çünkü Eden'in güvende olmasını, zarar görmemesini istiyordum ve onun bu konuda ne düşündüğü hiç umurumda değildi. Fakat sözleri karşısında içimden suçluluk duygusu yükseldi. John beni kaç kere korumaya çalışmıştı? Kaç kere beni Cumhuriyet'e karşı

gelmemem veya Eden'a ilaç bulmaya çalışmamam için uyarmıştı? Ben onu hiç dinlememiştim ve pişman değildim. Eden bana Cumhuriyet'in ona hediye ettiği görmeyen gözlerle bakıyordu. Ve şimdi de kendini kurbanlık bir koyun gibi feda ediyordu ve bunun sebebini hiç bilmiyordum.

Hayır. Biliyordum. O bendi, onun yerinde olsam yapacağım şeyi yapıyordu.

Ancak onu kaybetme düşüncesi katlanılamayacak kadar ağırdı. Elimi omzuna koyup onu içeriye yönlendirmeye başladım. "Önce LA'e git. Bunu sonra konuşacağız. Bu konuyu iyice düşünsen iyi olur çünkü eğer bir kere gönüllü olursan..."

Eden, "Ama zaten düşündüm," diye cevapladı. Sonra da elimden kurtulup balkon kapısından geri adım attı. "Ve ayrıca, eğer beni almaya gelirlerse sence gerçekten onları durdurabilir miyiz?"

Ve şimdi sıra ona gelmişti. Lucy onun trene binmesine yardım etti ve ayrılmak zorunda kalmadan önce kısa bir an elini tuttum. Ne kadar mutsuz görünürse görünsün, Eden elimi sıkıca tuttu. Bana, "Acele et, tamam mı?" dedi. Onun yanında duran Lucy insanın içini rahatlatan bir şekilde gülümsedi.

"Endişelenme, Daniel," dedi. "Onu gözümün önünden hiç ayırmayacağım."

Ona şükranla başımı salladım. Sonra Eden'ı sıkıca kucakladım, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. "Yakında görüşürüz, evlat," diye fısıldadım. Sonra isteksizce parmaklarını parmaklarımdan çözdüm. Eden trenin içinde kayboldu. Birkaç saniye sonra, tren istasyondan ayrılmaya başladı ve tahliye edilen ilk partiyi Cumhuriyet'in batı kıyısına götürmeye başladı, geriye sadece Eden'in aklımda çınlayan sözleri kalmıştı.

Belki de yardım etmek istiyorum.

Tren ayrıldıktan sonra biraz tek başıma oturup düşüncelere daldım, söylediklerini tekrar tekrar düşündüm. Artık ona ben bakıyordum, onu tehlikeden korumaya tamamen hakkım vardı ve onu Cumhuriyet'in laboratuvarlarından kurtarmak için yaptığım her şeyden sonra oraya geri gitmesine asla izin vermeyecektim. Gözlerimi kapayıp ellerimi saçlarıma geçirdim.

Bir süre sonra, Vatanseverlerin tutulduğu odaya geri döndüm. Kapı açıktı. İçeri girince Pascao kollarını esnetmeyi bıraktı ve Tess de yaralanan kızın omzunun sargısını tamamlarken başını kaldırdı.

Onlara, "Evet," dedim, gözlerim Tess'in üzerindeydi. "Sizler şehre Kolonilere eziyet çektirmeye mi gelmiştiniz?" Tess gözlerini indirdi.

Pascao omuz silkti. "Eh, bizim dışarı çıkmamıza izin vermezlerse bir önemi yok. Niye ki? Aklında bir şey mi vardı?"

"Seçmen izin verdi," diye yanıtladım. "Başta ben olduğum sürece, bizim Cumhuriyet'e karşı çıkmayacak kadar iyi insanlar olacağımızı düşünüyor." Ne kadar aptalca bir korkuydu. Kardeşim hâlâ onlardaydı, değil mi?

Pascao'nun yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Eh. Eğlenceli olabilir gibi geliyor kulağa. Aklında ne vardı?"

Ellerimi ceplerime sokup kendini beğenmiş maskemi tekrar takındım. "En iyi yaptığım şey."

JUNE

THOMAS'LA YAPTIĞIM SON KONUŞMADAN BU YANA 51.5 SAAT GEÇTİ.

DAY'İ SON GÖRDÜĞÜMDEN BU YANA DA 15 SAAT.

KOLONİLER'İN DENVER ZIRHINI BOMBALAMAYA ARA VERMELERİNDEN

BU YANAR SEKİZ SAAT GEÇTİ.

SEÇMEN'İN ANTARKTİKA'DAKİ ROSS CİTY'YE DOĞRU YOL ALAN uçağındaydık.

Anden'in karşısında oturuyordum. Ollie ayak ucumda yatıyordu. Diğer iki Princeps adayı bitişiğimizdeki kompartımandaydı, aramızda cam vardı (90x180 santimetre, kurşungeçirmez, kesiminin köşelerine bakacak olursak bana bakan tarafa Cumhuriyet simgesi kazınmıştı). Pencerenin dışında gökyüzü parlak bir maviydi ve bulutlar bir battaniye gibi görüşümüzün altını kaplamıştı. Birazdan uçak inişe geçecekti ve büyümekte olan Antarktika metropolü görüş alanımıza çıkacaktı.

Yolculuğun büyük bir kısmını konuşmadan, Anden'ın Denver'dan savaşla ilgili sonu gelmek bilmeyen telefonlara cevap vermesini dinleyerek geçirdim. Ancak Antarktika denizlerinin üzerine yaklaştığımız zaman konuşmayı bıraktı. Işığın yüzünün çizgileriyle oyunlar oynayışını, bıkmış usanmış düşüncelerin yüzdüğü genç yüzünün hatlarını çizişini izledim.

Bir süre sonra, "Antarktika'yla nasıl bir geçmişimiz var?" diye sordum. Aslında söylemek istediğim şuydu: *Sence bize yardım edecekler mi?* Ancak bu soru sadece boş bir sohbet olurdu, cevaplaması mümkün değildi, bu yüzden de sormanın bir manası yoktu.

Anden pencereden dönüp açık yeşil gözlerini bana çevirdi. "Antarktika bize yardımda bulunuyor. Onlarca yıldır onlardan uluslararası destek görüyoruz. Bizim ekonomimiz tek başına ayakta durabilecek kadar güçlü değil."

Bir zamanlar çok güçlü olduğuna inandığım bu ülkenin aslında hayatta kalmak için mücadele ediyor olması gerçeği beni hâlâ sarsıyordu. "Peki onlarla ilişkilerimiz şimdi nasıl?"

Anden bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Gözlerindeki gerginliği görebiliyordum fakat yüzü sakinliğini koruyordu. "Antarktika, eğer Kolonilerle barış sağlayabilecek bir antlaşma taslağı ortaya koyabilirsek, yardımlarını iki katına çıkarmaya söz verdi. Ve eğer bu antlaşmayı yılın sonuna kadar yapamazsak, yardımlarını yarıya indireceği tehdidinde bulundu." Bekledi. "Yani onları sadece yardım istemek için değil, aynı zamanda desteklerini kesmesinler diye ziyaret ediyoruz."

Her şeyin neden paramparça olduğunu açıklamak zorundaydık. Yutkundum. "Neden Antarktika?"

Anden, "Afrika'yla aralarında uzun süredir bir rekabet var," diye yanıtladı. "Eğer Koloniler'le çıkacak bir savaşta bize yardım edecek bir güç varsa o da Antarktika olacaktır." Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine koydu. Eldivenli elleri bacaklarımdan otuz santimetre uzaktaydı. "Neler olacağını göreceğiz. Onlara çok borcumuz var ve son birkaç yıldır bizden pek memnun değiller."

"Başkan'la yüz yüze hiç görüştünüz mü?"

Anden, "Bazen babamla ziyaret ederdik," diye cevap verdi. Bana midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep olan çarpık bir gülümseme gönderdi. "Toplantılarda insanları büyülerdi. Sence benim hiç şansım var mı?"

Ben de ona gülümsedim. Sorusundaki çift anlamı hissedebiliyordum; sadece Antarktika hakkında konuşmuyordu. "Karizmatiksin, eğer sorduğun şey buysa," demeye karar verdim.

Anden birazcık güldü. Bu ses içimi ısıttı. Başka bir yere bakıp gözlerini indirdi. "Son zamanlarda pek kimseyi büyülemeyi başaramadım," diye mırıldandı.

Uçak inişe geçti. Dikkatimi pencereye çevirip derin bir nefes aldım, yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalıştım.

Aşağı inerken bulutlar daha da yaklaştı ve hemen sonra dönen gri bir sisin içindeydik; birkaç dakika sonra bulutların altından çıkıp çılgın parlak renklere sahip yoğun bir gökdelen tabakasıyla kaplanmış muazzam bir kara parçasıyla karşılaştık. Bu manzara karşısında nefesim kesildi. Cumhuriyet ve Antarktika arasında ne kadar büyük bir refah ve teknoloji uçurumu olduğunu görmek için bir bakış yeterliydi. Şehrin üzerinde şeffaf bir kubbe uzanıyordu fakat tıpkı bulutlardan geçtiğimiz gibi kolayca içinden geçtik. Her bir binanın isteğe göre renk değiştirme özelliği vardı, görünüşe göre (iki tanesi pastel yeşilinden laciverte, biri de altından beyaza dönüvermişti) ve her bir bina yepyeni, parlak ve kusursuzdu, Cumhuriyet'teki binaların çok azı böyleydi. Devasa, zarif köprüler gökdelenlerin birçoğunu birbirine bağlıyordu. Güneşin altında bembeyaz parlayan bu köprülerin her biri binanın bir katını yanındakine bağlıyor ve fildişinden yapılmış bal peteği şeklinde bir ağ oluşturuyordu. En üstlerdeki köprülerin ortalarında yuvarlak platformlar vardı. Daha yakından bakınca, platformlarda park etmiş bir hava aracı olduğunu gördüm. (Garip başka bir şey daha: Bütün gökdelenlerin çatılarının üzerinde uçan devasa gümüşten hologram sayılar vardı, her biri sıfır ila otuz bin arasında değişiyordu. Kaşlarımı çattım. Bunlar her bir çatının üzerinde bulunan bir ışıktan mı çıkıyordu? Belki de her bir gökdelende yaşayan kişi sayısını ifade ediyordu, yine de eğer böyleyse, binaların boyutu göz önüne alındığında otuz bin düşük bir rakamdı.)

Pilotumuzun sesi hoparlörlerden inişimizi haber verdi. Şekerleme rengindeki binalar bütün görüşümüzü kaplamaya başlarken, köprü platformlarından birine doğru gidiyorduk Aşağıda birilerinin jetimizin inişi için aceleyle hazırlık yaptığını gördüm. Sonunda platformun üzerine geçtiğimizde, ani bir darbeyle hepimiz koltuklarımızda yana kaydık. Ollie başını kaldırıp hırladı.

Anden afallamış ifademi görünce, "Şu anda manyetik olarak yerleştik," dedi. "Bu noktadan sonra pilotun başka bir şey yapmasına gerek yok. Platformun kendisi bizi yere çekerek indirecek."

Yere o kadar yumuşak bir şekilde iniş yaptık ki hiçbir şey hissetmedim. Uçaktan Senatörler ve korumalarımızla birlikte inerken, dışarıda havanın

ne kadar güzel olduğunu görünce şoka uğradım. Serin bir esinti, güneşin sıcaklığı. Dünyanın dibinde değil miydik? (Tahminimce yirmi iki dereceydi, güneybatı esintisi vardı ve yerden ne kadar yüksekte olduğumuzu düşünürsek oldukça hafif bir esintiydi.) Sonra içinden geçtiğimiz ince, maddesiz kubbeyi hatırladım. Bu Antarktikalıların şehirlerinde havayı kontrol etmek için kullandıkları bir yöntem olabilirdi.

İkinci şoku da hemen beyaz biyolojik tehlikelere karşı koruyucu giysi giyip gaz maskesi takmış kişilerce plastik bir çadıra sokulduğumuzu görünce yaşadım. (Koloniler'deki veba haberleri buraya yayılmış olmalıydı.) İçlerinden biri hemen gözlerimi, burnumu, ağzımı ve kulaklarımı inceleyip bütün vücudumu açık yeşil bir ışıkla taradı. Karşımdaki kişi, kadın mıydı erkek miydi emin değildim, sonuçları elindeki bir cihazda analiz ederken gergin bir sessizlik içinde bekledim. Gözümün kenarıyla Anden'ın da aynı testlerden geçtiğini gördüm. Görünüşe göre Cumhuriyet'in Seçmeni olmak, vebaya yakalanmış olma riskinizi ortadan kaldırmıyordu. Hepimize giriş izni verilip brandanın altından dışarıya çıkarılana kadar en az on dakika geçmişti.

Anden birkaç korumayla birlikte iniş köprüsünde bekleyen üç Antarktikalıyı selamladı (Her biri alışılmadık bir stilde dikilmiş yeşil, siyah veya mavi takımlar giymişti). Mariana, Serge ve ben yaklaşırken içlerinden biri, "Umarım uçuşunuz iyi geçmiştir," dedi. Bizi İngilizce konuşarak karşılamıştı fakat aksanı belirgin ve yumuşaktı. "Eğer isterseniz sizleri kendi jetlerimizden biriyle geri gönderebiliriz."

Cumhuriyet mükemmel bir halde değildi; bunu uzun süredir, özellikle de Day'le tanıştığımdan beri biliyordum. Ama bu Antarktikalı kadının sözleri o kadar kibirliydi ki saçlarımın diken diken olduğunu hissettim. Görünüşe göre, Cumhuriyet jetlerimiz onlar için yeterince iyi değildi. Tepkisinin ne olacağını görmek için Anden'a baktım ama o sadece başını eğip kadına güzel bir şekilde gülümsedi. *"Gracias*, Leydi Medina. Her zaman böyle zarifsiniz," diye cevap verdi. "Teklifiniz için minnettarım ancak kesinlikle yük olmak istemem. Bizimkiyle idare ederiz."

Anden'a hayranlık duymadan edemedim. Her gün, omuzlarındaki yükün yeni bir göstergesiyle karşılaşıyordum.

Biraz tartıştıktan sonra, istemeden de olsa korumalardan birinin Ollie'yi kalacağım otele götürmesine izin verdim. Sonra da Antarktikalılar

bizi platformdan alıp köprüden geçerek bağlı binaya (kızıl renkliydi fakat bizim inişimiz onuruna mı böyleydi, emin değildim) doğru götürürken sessiz bir kafileye dönüştük. Şehre bakabilmek için köprünün kenarından yürümeye dikkat ediyordum. İlk defa kaç kat bulunduğunu saymam uzun sürdü (her bir kattan uzanan köprülere dayanarak, bu bina en az üç yüz katlıydı; yaklaşık üç yüz yirmi yediydi ama sonunda başdönmesi hissinden kurtulabilmek için başka bir yere bakmam gerekti). En üst katlar gün ışığı içindeydi ancak alt katlar da aydınlıktı; zemin katında yürüyenler için güneş ışığını taklit ediyor olmalıydılar. Anden ve Leydi Medina'nın sanki kırk yıllık dostlarmışçasına sohbet edip gülüşmelerini izledim. Anden o kadar doğaldı ki bu kadını gerçekten seviyor mu yoksa sadece nazik bir politikacı rolü mü yapıyor diye merak ettim. Görünüşe bakılırsa merhum Seçmenimiz en azından oğlunu uluslararası ilişkiler konusunda iyi eğitmişti.

Binanın köprü girişinde incelikle oyulmuş, helezonlarla çerçevelenmiş bir kemerli geçit bizi karşılamak için kayarak açıldı. Gösterişli bir şekilde dekore edilmiş lobiye gelince durduk. (Üzerine bastığımda renk girdapları oluşan kalın, fildişi renginde büyüleyici bir kilim; palmiye saksısı dizileri; parlak reklamları ve anlamadığım şeyler için interaktif kanalları gösteren eğimli cam bir duvar). Yürürken, Antarktikalılar her birimize ince birer gözlük verdi. Anden ve Senatörlerin birçoğu sanki bu ritüele alışmış gibi hemen gözlüklerini taktı ama Antarktikalılar yine de gözlüklerin nasıl çalıştığını açıkladı. Acaba benim kim olduğumu biliyorlar mıydı veya umurlarında mıydı diye merak ettim. Gözlükler karşısında kafamın karıştığını kesinlikle fark etmişlerdi.

Leydi Medina bize zengin aksanıyla, "Ziyaretiniz boyunca bu gözlükleri takınız," dedi fakat aslında sözlerinin bana yönelik olduğunun farkındaydım. "Sizlere Ross City'nin gerçek halini görmeniz için yardımcı olacaktır."

Merakla gözlükleri taktım.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. *Hissettiğim* ilk şey, kulaklarımdaki hafif bir gıdıklanma oldu ve *gördüğüm* ilk şey ise her bir Antarktikalının başının üzerinde uçan, küçük parlayan rakamlar oldu. Leydi Medina'da 28,627: SEVİYE 29 yazarken, yanındaki (şu ana kadar çıtı çıkmamış olan) iki kişide sırayla 8,819: SEVİYE 11 ve 11,201:

SEVİYE 13 yazıyordu. Lobinin etrafına bir göz atınca, bir sürü sanal sayı ve kelimeyle karşılaştım; köşedeki soğanlı bitkinin üzerinde SU: +1 yazarken, yandaki yarım çember şeklindeki koyu bir sehpanın üzerinde TEMİZLİK: +1 uçuyordu. Gözlüklerimin köşesinde küçük, parlayan kelimeler gördüm:

JUNE IPARIS

PRINCEPS ADAYI 3

AMERİKA CUMHURİYETİ SEVİYE 1

EYLÜL. 22. 21*32*

GÜNLÜK PUAN: 0

TOPLAM PUAN: 0

Tekrar yürümeye başlamıştık. Başka kimse gerçek dünyanın üzerinde beliren sanal metin ve rakamların belirmesiyle özel olarak ilgileniyor gibi görünmüyordu, bu yüzden kendi içgüdülerimle hareket edecektim. (Antarktikalılar gözlük takmıyor olsalar da arada sırada gözlerini sanal şeylere kırpıştırıyorlardı. Bu yüzden onların gözlerine veya beyinlerine bütün bu sanal şeyleri onlara kalıcı olarak gösteren bir şeyin yerleştirilip yerleştirilmediğini merak ettim.)

Leydi Medina'ya eşlik edenlerden biri, geniş omuzlu, beyaz saçlı, kopkoyu gözlü ve altın-kahve tenli bir adam, diğerlerinden daha yavaş yürüyordu. Sonunda kafilenin sonunda bana ulaştı ve ayak uydurdu. Varlığı gerilmeme sebep oldu. Ama konuşmaya başladığında sesi alçak ve nazikti. "Bayan June Iparis?"

"Evet, efendim," diye karşılık verip Anden'ın yaptığı gibi başımı saygılı bir şekilde eğdim. Gözlüğümün köşesindeki sayıların değiştiğini görünce şaşırdım:

EYLÜL. 22. 2 132

GÜNLÜK PUAN: 1

TOPLAM PUAN: 1

Zihnim dönüyordu. Bir şekilde gözlük benim başımı eğdiğimi kaydedip bu Antarktika sistemine bir puan eklemişti, yani başını eğmek bir puan ediyordu. O anda başka bir şeyi daha fark ettim: Beyaz saçlı adam konuştuğunda, kesinlikle hiçbir aksan duyamamıştım; şimdi mükemmel bir İngilizceyle konuşuyordu. Leydi Medina'ya bir bakış attım ve Anden'a söylediklerinin bir kısmını duyduğumda onun İngilizcesinin de artık kulağa mükemmel geldiğini fark ettim. Gözlüğü takarken kulağımda hissettiğim o gıdıklanma... belki de bir tür çeviri cihazı olarak görev görüyordu, böylece Antarktikalılar bizimle hiç duraksamadan iletişim kurarken kendi ana dillerini kullanabiliyorlardı.

Beyaz saçlı adam bana doğru eğilip fısıldadı: "Ben Muhafız Makoare, Leydi Medina'nın yeni korumalarından biriyim. Beni şehrimize ilk kez geldiğiniz için sizin rehberiniz olmakla görevlendirdi, Bayan Iparis. Cumhuriyetinizden oldukça farklı, değil mi?"

Leydi Medina'nın aksine, Muhafiz Makoare'nin konuşma şekli hiç de küçümser değildi ve sorusu beni sinir etmemişti. "Teşekkür ederim, efendim," diye minnetle karşılık verdim. "Ve, evet, itiraf etmeliyim ki her yerde karşıma çıkan bu sanal rakamlar bana oldukça yabancı. Pek anlayamadım."

Gülümsedi ve çenesindeki beyaz kirli sakalı kaşıdı. "Ross City'de yaşam bir oyundur ve hepimiz onun oyuncularıyız. Antarktika vatandaşlarının sizler gibi gözlük takmalarına gerek yoktur, on üç yaşımıza geldiğimizde hepimizin şakaklarına çipler yerleştirilir. Bu, etrafımızdaki her şeye puan veren bir programdır." Bitkileri gösterdi. "Şu bitkinin üzerindeki *Su-Artı Bir* yazısını görüyor musunuz?" Başımı salladım.

"Eğer bu bitkiyi sularsanız, örneğin, bunu yaptığınız için bir puan kazanırsınız. Ross City'de yapacağınız hemen hemen bütün olumlu hareketler size başarı puanı kazandıracaktır, olumsuz davranışlarsa puanınızı azaltacaktır. Puan topladıkça seviyeniz yükselir. Şu anda Seviye Birdesiniz." Durup kafasının üzerinde uçuşan sanal rakamı işaret etti. "Ben Seviye On Üç'üm."

Salondan ayrılıp asansöre binerken, "Peki mantığı nedir bu... seviyelere gelmenin?" diye sordum. "Şehirdeki statünüzü mü beliriyor? Sivillerinizi kontrol altında mı tutuyor?"

Muhafız Makoare onayladı. "Göreceksiniz."

Asansörden çıkıp bu binayı başka bir binaya bağlayan diğer bir köprüye geçtik (bu sefer üstü kemerli camdan bir çatıyla kaplıydı). Yürürken, Muhafız Makoare'nin neden bahsetmiş olduğunu anlamaya başladım. Girdiğimiz yeni bina devasa bir akademiye benziyordu ve cam panellerden sıra sıra dizilmiş öğrencilere baktığımız zaman, hepsinin başının üstünde kendi seviyelerinin ve puanlarının yazdığını gördüm. Odanın ön tarafında, dev bir cam ekran bir dizi matematik sorusu gösteriyordu, her birinin üzerinde de parlayan bir puan yazıyordu.

KALKÜLÜS 2. DÖNEM

S 1: 6 PUAN

S2: 12 PUAN

Ve böyle devam ediyordu. Bir ara öğrencilerden birinin eğilip yanındakinin kâğıdına bakmaya çalıştığını gördüm. Başının üzerindeki puanı kırmızı yandı ve bir saniye sonra rakam beş eksildi.

KOPYA ÇEKMEK: -5 PUAN

1 ,642: SEVİYE 3

Öğrenci donakaldı, sonra da hemen kendi kâğıdına döndü.

Muhafız Makoare durumu analiz ettiğimi görünce gülümsedi. "Ross City'de seviyeniz her şeyinizdir. Seviyeniz ne kadar yüksekse o kadar çok para kazanır, o kadar iyi işlere başvurabilir, o kadar saygın olursunuz. En yüksek puanlara sahip olanlar herkes tarafından takdir görür ve oldukça ünlüdürler." Kopya çeken öğrenciyi gösterdi. "Ve görebildiğiniz üzere, vatandaşlarımız bu yaşam oyununa o kadar kendilerini kaptırmışlardır ki çoğu skorunu düşürecek şeyler yapmamaları gerektiğini bilir. Bu sebeple Ross City'deki suç oranı da oldukça düşüktür."

"Büyüleyici," diye mırıldandım, koridorun sonuna gelip başka bir köprüye geçerken bile gözlerimi sınıftan alamıyordum. Bir süre sonra gözlüğümün köşesinde yeni bir mesaj belirdi.

1000 METRE YÜRÜYÜŞ: +2

PUAN GÜNLÜK PUAN: 3

TOPLAM PUAN: 3

Rakamların yükseldiğini görmek içimi kısa bir an için başarmanın verdiği heyecanla kapladı. Muhafız Makoare'ye döndüm. "Bu seviye sisteminin vatandaşlarınız için ne kadar iyi bir motivasyon şekli olduğunu anlayabiliyorum. Harikulade." Aklımdaki diğer düşünceyi dile getirmedim fakat gizliden gizliye merak ediyordum: *İyi ve kötü davranışları nasıl ayırt ediyorlar?* Buna kim karar veriyordu? Birileri hükümete karşı konuştuğunda ne oluyordu? Onların puanı artıyor muydu yoksa düşüyor muydu? Buradaki teknoloji bana mucizevi geliyordu; Cumhuriyet'in gerçekten de ne kadar geri kalmış olduğunu ilk kez gerçekten apaçık ortaya koyuyordu. Her zaman işler bu kadar orantısız mıydı? Gerçekten de bir zamanlar lider olmuş muyduk?

Sonunda politik toplantılar için kullanılan, yarım çember şeklinde büyük bir salonu olan bir binada durduk (Leydi Medina buraya "Müzakere Odası," diyordu). Dünyanın her yerindeki ülkelerin bayrakları sıralanmıştı. Salonun ortasında maun ağacından uzun bir masa vardı ve bir tarafında Antarktikalı delegeler otururken, diğer tarafına da biz geçtik. Konuşmalar başlarken Leydi Medina'yla aynı seviyelerde bulunan iki delege daha bize katıldı fakat üçüncü delege dikkatimi çekti. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, bakır rengi saçları, koyu teni ve güzelce şekil verilmiş bir sakalı vardı. Başının üzerinde *SEVİYE 202* yazıyordu.

Leydi Medina onu bize takdim ederken, "Başkan Ikari," dedi. Anden ve diğer Senatörler saygıyla başlarını eğdi. Ben de aynısını yaptım. Gözlerimi konuşmadan çevirmeye cüret edemesem de görüş alanım içinde Cumhuriyet'in bayrağını seçebiliyordum. Gözlüğümden bakınca üzerinde parlak harflerle yazan sanal AMERİKA CUMHURİYETİ metnini görebiliyordum. Tam yanında ise siyah ve gri şeritleri ve ortasındaki parlak altın kuşuyla Koloniler bayrağı duruyordu.

Bazı ülkelerin bayraklarının üzerinde *Müttefik* kelimesi yazıyordu. Ama bizimkinde yoktu.

Başından beri tartışma gergin sürmüştü.

Başkan, "Babanızın planı size geri tepmiş gibi görünüyor," dedi Anden'a. Sertçe ileri eğildi. "Birleşmiş Milletler elbette Afrika'nın Koloniler'e yardım eli uzatmış olmasından dolayı kaygılı. Koloniler onlara gönderdiğimiz görüşme davetini geri çevirdi."

Anden iç çekti. "Bilim insanlarımız bir çare bulmak için gece gündüz çalışıyor," diye devam etti. Day'in kardeşinden veya Day'in işbirliği yapmak istememesinden hiç bahsetmediğini fark ettim. "Fakat Kolonilerin ordusu, arkalarında Afrika'nın finansal ve askerî desteğiyle bizi eziyor. Onları geri püskürtebilmek için yardıma ihtiyacımız var yoksa bir ay içinde işgal edecekler. Virüs bize de yayılabilir..."

Başkan, "Sözlerinizde tutku var," diye araya girdi. "Ve Cumhuriyetin yeni lideri olarak büyük şeyler yapmakta olduğunuza hiç şüphem yok. Ancak böyle bir durumda... Öncelikle virüs kontrol altına alınmalı. Ve Koloniler'in sınırlarınıza girmiş olduğunu öğrendim."

Başkan'ın bal rengi gözleri delici bir şekilde parlaktı. Serge konuşmaya girmeye çalışınca daha başlayamadan onu susturdu, gözlerini Anden'ın üzerinden hiç ayırmıyordu. "Seçmeninizin yanıtlamasına izin verin," dedi. Serge somurtarak sustu, Senatörlerin kendilerinden memnun bir şekilde birbirlerine baktıklarını gördüm. Sinirlenmiştim. Onlar -Senatörler, Antarktika Başkanı hatta Anden'ın kendi Princeps adayları bile- kendi üstü kapalı yöntemleriyle Anden'ın üzerine geliyorlardı. Lafını bölerek. Yaşının altını çizerek. Anden'a baktım, sessizce kendini savunmasını diliyordum. Mariana ona bir kere başını salladı.

"Efendim?" dedi.

Anden önce Serge'e onaylamaz bir bakış atıp sonra da çenesini kaldırıp sakin bir şekilde yanıt verince rahatladım. "Evet. Onları şimdilik durdurabilmeyi başardık ama başkentimizin hemen dışındalar şu anda."

Başkan öne eğilip dirseklerini masaya koydu. "Yani virüsün sizin bölgenize geçmiş olma ihtimali var, öyle mi?"

Anden, "Evet," diye yanıtladı. "Ordunuz dünyada bir numara. Sınırlarımızı korumamıza yardım edin. Ancak en önemlisi, bir ilaç bulmamıza yardım edin. Bizi sadece ilaç karşılığında geri çekilecekleri konusunda uyarmışlardı. Ve bunu başarabilmek için zamana ihtiyacımız var."

Başkan dudaklarını birbirine bastırdı ve bir kere başını salladı. "Askerî destek, para veya teçhizat olmaz. Korkarım, bize bunun için fazla borçlusunuz. Bilim insanlarıma hastalığa bir ilaç bulmanıza yardım etmelerini teklif *edebilirim.* Ama hastalığın yayıldığı bir bölgeye birliklerimi *göndermeyeceğim.* Bu fazla tehlikeli." Anden'ın yüzündeki ifadeyi görünce gözleri katılaştı. "Lütfen son gelişmeleri bize iletmeye devam edin, bunun çözülmesini en az sizin kadar ben de umuyorum. Sizlere daha fazla yardımcı olamayacağımız için üzgünüm, Seçmen."

Anden masaya eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Sizi ikna edebilmek için ne yapmalıyım, Başkan?"

Başkan koltuğuna yaslanıp bir an için Anden'ı düşünceli bir bakışla süzdü. Bu bakış içimi ürpertti. Anden'ın bunu demesini bekliyordu. Sonunda, "Bana harcadığım emeğe değecek bir şey teklif etmeniz gerekiyor," dedi. "Babanızın asla teklif etmediği bir şey,"

"Nedir o?"

"Toprak."

Bu sözler üzerine kalbim acıyla sıkıştı. Topraklarımızı vermek. Ülkeyi kurtarmak için kendimizi başka bir ülkeye satmamız gerekiyordu. Kendi bedenlerimizi satmak kadar kirletici geliyordu. Çocuğunu bir yabancıya vermek gibi. Yuvamızın bir parçasını koparmak gibi. Anden'a bakıp sakin dış görünüşünün ötesindeki duyguları çözmeye çalıştım.

Anden uzun bir süre ona baktı. Babasının böyle bir durumda ne diyeceğini mi düşünüyordu? Halkına onun kadar iyi bir lider olup olmadığını mı düşünüyordu? Sonunda Anden başını eğdi. Tevazuda bile zarifti. Alçak sesle, "Tartışmaya açığım," dedi.

Başkan bir kere başıyla onayladı. Dudaklarının kenarlarındaki küçük gülümsemeyi görebiliyordum. "O zaman konuşacağız," diye yanıtladı. "Eğer virüse bir çare bulursanız ve toprakta anlaşırsak o zaman size askerî destek sözü veriyorum. O zamana kadar dünya herhangi bir pandemikle nasıl başa çıkıyorsa bununla da o şekilde başa çıkacaktır."

Anden, "Ne demek istediniz, efendim?" diye sordu.

"Sizin ve Kolonilerin limanlarınızı ve sınırlarınızı kapatmak zorunda kalacağız. Diğer devletler de bilgilendirilmek zorunda. Anlayışla

karşılayacağınıza eminim."

Anden susmuştu. Başkanın yüzümdeki çarpık ifadeyi görmemesini umdum. Bütün Cumhuriyet karantina altına alınacaktı.

DAY

JUNE ANTARKTİKA'YA GİTMİŞTİ. EDEN DA İKİNCİ PARTİYLE Los Angeles'a. Geri kalanımız Kolonilerin saldırısı devam ederken bu sığınakta durup dinliyorduk. Bu sefer çatışma daha da kötü geliyordu kulağa. Bazen yer o kadar çok sallanıyordu ki üzerimize sığınağın tavanından ince toz yağıyor, bekleyen trenlere sıra halinde aceleyle binmeye çalışan insanları gri külle kaplıyordu. Tüneldeki dönen ışıklar hepimizi kırmızıya boyamıştı. Şehrin diğer sığınakları ne durumdaydı, merak ettim. Her bir tren saat başı ayrılıp yerine yenisi geldikçe tahliye daha da aciliyet kazanıyordu. Bu tünelin daha ne kadar dayanacağını kimbilebilirdi. Arada sırada askerlerin huzursuzluk çıkaranları tekrar sıraya doğru ittiklerini görüyordum. Tehditkâr bir şekilde tüfeklerini doğrultarak, "Tek sıra!" diye böğürüyorlardı. Yüzleri o çok iyi tanıdığım yaz maskelerinin ardında gizlenmişti. "Karşı çıkanlar geride bırakılacaktır, soru yok. İlerleyin!"

Sığınakların birinin ucunda Pascao, Tess ve diğer Vatanseverlerle birlikte üstümüze toz yağa yağa bekliyordum. Başta birkaç asker beni trenlerden birine zorla bindirmeye çalıştı ama sonra onlara bir dolu küfürle saldırınca beni bıraktılar. Şimdi beni görmezden geliyorlardı. Birkaç saniye insanların trene binmelerini izledikten sonra Pascao'yla konuşmamıza devam ettim. Tess dibimdeydi ancak aramızdaki sözsüz gerginlik, çok daha uzaktaymış gibi hissettiriyordu. Her zamanki baş ağrım donuk bir ritimle başımın arkasına vuruyordu.

Pascao'ya, "Sen şehri benden daha çok gördün," diye fısıldadım. "Sence Zırh ne durumda?"

Pascao, "Pek iyi değil," diye yanıtladı. "Aslında, Koloniler'e yardım eden bir ülke varken, bu şekilde bir saldırı karşısında Zırh birkaç gün içinde yıkılırsa çok şaşırmam. İnan bana, çok uzun süre dayanamayacaktır."

Kaç kişinin hâlâ trene binmeyi beklediğine bakmak için döndüm. "Koloniler'e nasıl bir şeytanlık yapsak?"

Başka bir ses çıkıverdi. Konuşan Hacker'lardan Frankie'ydi, şu omzu yaralanan kız. Düşünceli bir sesle, "Eğer birkaç tane elektrobomba bulabilirsek," dedi, "onları Koloniler'in silahlarından bazılarını bozmak için falan yeniden ayarlayabilirim. Jetlerinden de kurtulabiliriz."

Jetler. Doğruydu. Anden, Zırh'ın diğer tarafındaki derme çatma pistlere park edilmiş Koloni jetlerinden bahsetmişti. "Birkaç tane bulabilirim," diye fısıldadım. "Hatta birkaç tane de el bombası."

Pascao heyecan içinde dilini şaklattı. "Yani planında nitrogliserinle eğlenmek de mi var? Sen işe koyul o zaman." Baxter'a bir şey söylemek için döndü, Baxter da bana ters bir bakış attı. Kulağı her zamanki gibi ezilmiş görünüyordu. "Hey, Baxter, oğlum. Gioro ve Frankie'yle git, maharetlerini konuştururlarken onları koru."

Alçak sesle, "Pascao," dedim. "Onları tuzağa düşürmeye var mısın?"

Güldü. "Koşucuların en iyi olduğu şey de bu değil mi zaten?"

"Onlarla biraz oynayalım, ben geçici pistlerine doğru giderken benim dublörüm olmanı istiyorum."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Güzel." Durumun amansızlığına rağmen gülümsedim. Ses tonuma bir parça kendini beğenmişlik sızıverdi. "Bu gecenin sonunda ellerinde bir avuç pahalı, işe yaramaz ordu makinesi kalacak."

Baxter bana, "Sen aklını kaçırmışsın, herkesi kör ediyorsun," diye patladı. "Cumhuriyet'in kendisi bile Koloniler'i dışarıda tutamıyor, sence bizim bu küçücük *grubumuzun* onları yenmek için hiç şansı var mı?"

"Onları yenmemiz gerekmiyor. Tek yapmamız gereken onları geciktirmek. Ve bunu gayet iyi yapabileceğimizden eminim."

Baxter yüksek sesle öfkesini belli ederek homurdandı ama Pascao'nun gülümsemesi daha da büyüdü. Tess yanımda rahatsızca kımıldandı. Büyük ihtimalle eskiden işlediğim suçları, hepsine nasıl tanıklık etmek zorunda kaldığını ve her birinden sonra beni nasıl bandajlamak zorunda kaldığını düşünüyordu. Belki de benim için endişeleniyordu. Veya belki de mutluydu. Belki de burada olmamamı tercih ederdi. Fakat benim yüzümden geri

gelmişti. Öyle demişti, değil mi? Hâlâ bir şekilde umursuyor olmalıydı. Bu garip boşluğu doldurabilmek için söylenecek doğru şeyi aradım ama onun yerine diğerlerini sorguladım. "Bana odada affedilmek için buraya geri geldiğinizi söylemiştiniz. Fakat Cumhuriyet'ten başka bir ülkeye kaçmayı da deneyebilirdiniz, değil mi? Cumhuriyet'e yardım etmek zorunda da kalmazdınız. Anden -yani Seçmen- hepinizi yine de affederdi. Gözlerimi Pascao'ya çevirdim. Bunu biliyordun, değil mi? Neden hepiniz buraya geri geldiniz? Sadece *benim* yakarışlarımı duyduğunuz için gelmediğinizi biliyorum."

Pascao'nun gülümsemesi gitti ve bir an için gerçekten ciddi göründü. İç çekti, sonra da küçük grubumuza baktı. Bir zamanlar çok daha büyük bir şeyin parçası olduklarını hayal etmek zordu. Sonunda, "Biz Vatanseverleriz, değil mi?" dedi. "Birleşik Devletlerin şu ya da bu şekilde geri gelmesini sağlamak için çabalıyor olmamız gerekiyor. Koloniler'de dönenlere bakınca bu değişimi gerçekleştirecek doğru kişinin onlar olduğunu sanmıyorum. Fakat itiraf etmeliyim ki yeni Seçmen de bu potansiyel var ve Razor'ın bize yaptıklarından sonra, *ben* bile Anden'ın beklediğimiz çözüm olabileceğini düşünüyorum." Pascao durup Baxter'a başını salladı, o da omuz silkti. "Baxter bile öyle düşünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Yani sizler buraya ciddi ciddi Cumhuriyet'in savaşı kazanmasına yardım etmek için geldiniz, öyle mi? Bize gerçekten kendimizi savunmamız için yardım etmek mi istiyorsunuz?" Pascao tekrar başını salladı. "Peki neden odada bunları söylemediniz? Oldukça asil gelirdi kulağa."

"Hayır gelmezdi," Pascao kafasını salladı. "Bize inanmazlardı. Her buldukları fırsatta Cumhuriyet askerlerini havaya uçuran o Vatanseverler mi? Evet, tabii. Onun yerine affedilme kartını oynamanın bizim için daha iyi olacağını fark ettim. Senin Seçmenin ve Princeps adayın için daha gerçekçi bir cevap olurmuş gibi gelmişti."

Sustum. Pascao bocaladığımı görünce ellerini çırpıp ayağa kalktı. Bana, "Hadi işe koyulalım," dedi. "Yukarıda bütün bu cehennem varken kaybedecek zamanımız yok." Diğer Vatanseverleri yanına topladı ve her birine bireysel görevlerini verdi. Çömeldim.

Tess derin bir nefes aldı ve tekrar ona baktığımı görünce odaya geldiğimden beri ilk kez benimle konuştu. "Özür dilerim, Day." Bunu kimse duymasın diye çok hafif bir şekilde söylemişti.

Olduğum yerde kalakaldım. "Neden ki?" diye yanıtladım. "Sen özür dileyecek hiçbir şey yapmadın."

"Evet, yaptım." Başka bir yere baktı. Ne ara bu kadar büyümüştü? Hâlâ ince ve narindi ama sanki gözleri daha olgun birine aitti. "Seni arkada bırakmak istemedim, her şey için June'u suçlamak da istemedim. Onun gerçekten kötü olduğuna inanmıyorum. Buna *hiç* inanmadım zaten. Sadece çok... öfkeliydim."

Yüzü her zamanki beni kendine çekiyordu, onu çöplükte gördüğüm ta o ilk günkü gibi. Keşke onu kucaklayabilseydim ancak arkama yaslanıp bekledim, bu kararı ona bıraktım. Yavaşça, "Tess..." dedim, ona hissettiğim şeyleri en iyi şekilde ifade edebilecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Kahretsin, ona geçmişte bir sürü aptalca şey söylemiştim. "Seni seviyorum. Aramızda ne olursa olsun."

Tess kollarını dizlerine sardı. "Biliyorum."

Yavaşça yutkunup yere baktım. "Fakat senin istediğin şekilde değil. Eğer sana yanlış bir izlenim verdiysem özür dilerim. Sana hiçbir zaman hak ettiğin kadar iyi davranamadığımı düşünüyorum." Ağzımdan sözcükler çıkıp ona acıyla saplandıkça kalbim acıyla sıkıştı. "Bu yüzden özür dileme. Suç senin değil, benim."

Tess başını salladı. "Senin beni o şekilde sevmediğini biliyorum." Ses tonuna bir parça keskinlik girdi. "Ama senin için neler hissettiğimi *bilmiyorsun.* Kimse bilmiyor."

Ona dürüstçe baktım. "O zaman anlat."

"Day, sen benim için sadece *hoşlandığım* birinden çok daha fazlasısın." Kendini açıklama çabasıyla kaşları çatıldı. "Bütün dünya bana arkasını dönüp beni ölüme terk ettiğinde *sen* beni yanına aldın. Bana ne olacağı konusunda tek endişelenen kişi sendin. Sen her şeyimdin. *Her şeyim.* Benim ailem oldun; hem annem babam, hem kardeşim hem de bana bakan kişi oldun, tek arkadaşım, tek yoldaşım sendin, hem koruyucum hem de

koruduğumdun. Görüyor musun? Senin düşünmüş olabileceğim gibi sevmedim seni ama sevgimin bir parçasının da o şekilde olduğunu inkâr edemem. Fakat hissettiklerim onun ötesinde."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek yapabildiğim *görmekti.*

Tess titreyen nefesini bıraktı. "Bu yüzden June'un seni benden ayırabileceğini düşündüğümde ne yapacağımı bilemedim. Sanki benim için önemli olan her şeyi alıp götürüyor gibi gelmişti. Sanki benim hiç sahip olamadığım şeyleri *senden* alıp götürüyormuş gibi gelmişti." Gözlerini indirdi. "İşte bu yüzden özür diliyorum. Özür diliyorum çünkü sen benim her şeyim olmak zorunda kalmamalısın. Sen hayatımdaydın ama kendime de sahip olduğumu unutmuştum." Derin bir sohbete dalmış olan Vatanseverlere bakmak için durdu. "Bu yeni bir duygu, hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Ve böylece ikimiz de tekrar çocuk olmuştuk. Çocukluğumuzu, yıkılmış bir gökdelenin kenarından bacaklarımızı sarkıtıp güneşin her akşam ufukta okyanusa batışını izlediğimiz zamanları hatırladım. O zamanlardan bu yana ne kadar çok şey görmüş ne kadar çok yol katetmiştik.

Uzanıp burnuna bir kere dokundum, tam da eski günlerdeki gibi. İlk kez gülümsedi.

Gece ilerleyip şafak sökmeden önceki saatlere gelmişti ve yağış sonunda durmuştu, şehir ay ışığında parıldıyordu. Tahliye alarmı hâlâ arada sırada çalıyordu ve JumboTron'lar meşum kızıl sığınaklara gitme uyarısını göstermeye devam ediyordu. Fakat çatışmaya kısa bir ara verilmişti ve gökyüzü jetlerle ve patlamalarla dolu değildi. Sanırım iki tarafın da dinlenmesi falan gerekiyordu. Gözlerimden yorgunluğu silip başımın ağrısını görmezden gelmeye çalıştım; *ben de* biraz dinlensem iyi olacaktı.

Birlikte sabahı gözlemlerken Pascao bana, "Kolay olmayacağını biliyorsun," diye fısıldadı. "Büyük ihtimalle Cumhuriyet askerleri için tetiktelerdir." Zırh'ın üzerine tünemiştik, şehrin hemen ötesindeki alanı gözlüyorduk. Zırh'ın dışında yaşayanlar yok değildi fakat komşu şehirlerle

doğrudan kaynaşan büyük bir bina sürüsü olan LA'in aksine, Denver'ın nüfusu, duvarlarının güvenliğinin dışında daha seyrekti. Orada burada küçük bina kümeleri vardı. Boş görünüyorlardı ve acaba Cumhuriyet, Koloniler'in uzaktan geldiklerini görüp insanları Zırh'ın içine mi tahliye etti diye merak ettim.

Koloniler'in hava gemileri yakıt doldurmak için kendi topraklarına dönmüş olsa da birçok jeti tarlalarda bırakmışlardı ve bulundukları yerler projektör ışıklarıyla gayet güzel aydınlatılıyordu. Kolonilerin bizi ele geçirmesi düşüncesinden ne kadar iğrendiğimi görünce şoke olmuştum. Bir sene öncesine kadar bu aynı senaryo karşısında avazım çıktığı kadar bağırarak tezahürat yaparak desteklerdim. Ancak şimdi Koloniler'in sloganı kafamda tekrar tekrar çalıyordu. Özgür bir devlet, korporatif bir devlet demektir. Onların şehirlerinde gördüğüm reklamlar içimi ürpertiyordu.

Gerçekten hangisini tercih ettiğime karar vermek zordu: kardeşimin Koloniler'in yönetimi altında büyürken görmek mi, yoksa Cumhuriyet tarafından tekrar üzerinde deney yapılması için götürülmesini görmek mi?

"Evet, gözetliyor olacaklardır," diye katıldım. Sonra Zırh'ın kenarına arkamı dönüp duvardan aşağı inmeye başladım. Zırh'ın dışında, Cumhuriyet jetleri park etmiş duruyordu, içlerinde pilotlar hazır bekliyordu. "Ama biz Cumhuriyet askerleri değiliz. Eğer onlar bize sürpriz saldırı yapabiliyorsa biz de onlara yapabiliriz."

Pascao'yla tıpatıp aynı giyinmiştik, baştan aşağı siyahlara bürünüp yüzümüze maske geçirmiştik. Aramızda biraz boy farkı olmasa bizi hiç kimsenin ayırt edebileceğini sanmıyordum.

Pascao mikrofonundan *hacker*'larımıza, "İkiniz de hazır mısınız?" diye mırıldandı. Sonra da bana bakıp başparmaklarıyla onay işareti verdi. Onlar yerlerini aldılarsa Tess de yerini almış demekti. *Güvende ol.*

Yere indik ve birkaç Cumhuriyet askeri bizi küçük ve gizli bir yer altı geçidine götürdü. Zırh'ın dışına ve tehlikeli bölgeye çıkıyordu. Askerler sessizce başlarını sallayarak bize "iyi şanslar" dileyip tekrar içeri girdiler. Bunların hepsi umarım işe yarardı.

Koloni jetlerinin park edildikleri yere baktım. On beş yaşıma girdiğimde Los Angeles'taki Burbank hava üssünde duran on adet yepyeni F-472 Cumhuriyet savaşçı jetini ateşe vermiştim. Bu beni Cumhuriyet'in en çok arananlar listesinin tepesine çıkaran, June'un tutuklandığım zaman bana kendisinin itiraf ettirdiği suçlardan biriydi. Bunu yapmak için öncelikle hava üslerinden galonlar dolusu yüksek derecede patlayıcı özellikli mavi nitroglid çalıp onları jetlerin kuyrukları boyunca uzanan egzoz borularına dökmüştüm. Motorları çalıştığı anda kuyrukları alevler içinde patlamıştı.

Bu anı bana çok net bir şekilde geri geldi. Jetlerin tasarımı farklı görünüyordu, kanatları garip bir şekilde öne doğru kıvrılmıştı ancak sonuçta onlar da sadece birer makineydi. Ve bu sefer tek başıma çalışmıyordum. Cumhuriyet'in desteği arkamdaydı. En önemlisi de patlayıcıları bendeydi.

Pascao'ya, "Hamleni yapmaya hazır mısın?" diye fısıldadım. "Bombalarını aldın mı?"

"Sence bombaları getirmeyi unutur muyum *ben?* Beni bunu sormayacak kadar iyi tanıyorsun." Pascao'nun sesi alaycı bir tona büründü. "Day, bu sefer adilik yapmak yok. Anladın mı, güzel çocuk? Eğer birden düzenbazlık yapmaya kalkacak olursan bana söylemekle iyi edersin. En azından o anda yüzüne tokadı yapıştıracak zamanım olur."

Laf çarpışına güldüm biraz. "Evet, efendim."

Kıyafetlerimiz bizi gölgelere karıştırıyordu. Tek bir çıt çıkarmadan Zırh'ın silahlarının bizi koruyabileceği kısa mesafeyi geçene kadar süründük. Artık menzil dışına çıkmıştık ve Koloniler'in derme çatma uçak pistleri erişebileceğimiz mesafede görünüyordu. Askerler pist boyunca nöbet tutuyordu. Yakınlarında birkaç sıra tank vardı. Hava gemileri burada olmayabilirdi fakat herhangi bir çatışmanın üstesinden gelebilecek kadar savaş aracı vardı.

Pascao'yla birlikte pistin yakınındaki bir enkaz yığınının arkasında çömeldik. Bu karanlıkta tek görebildiğim siluetiydi. Mikrofonuna bir şey fısıldamadan önce başını bir kez salladı.

Birkaç gergin saniye boyunca bekledik. Sonra Zırh'ın dış yüzeyi boyunca dizili JumboTron'lar aynı anda açıldı. Ekranlarda Cumhuriyet bayrağı

görüntüleniyordu ve şehrin hoparlörlerinden andımız gecenin içinde bangır bangır okunmaya başladı. Bütün bu olay tıpkı Cumhuriyet'in tipik propaganda videolarından birine benziyordu; JumboTron'lar vatansever askerlerin ve sivillerin, savaş zaferlerinin ve refah içindeki sokakların görüntülerini yayınlamaya başlamıştı. Pistteki askerlerin dikkati JumboTron'lara kaydı. İlk başta tetikte ve dikkatliydiler ama video birkaç saniye daha devam ettikçe Koloniler askerleri gevşedi.

Güzel. Cumhuriyet'in sadece moral vermek için bu videoyu yayınladığını düşünmüşlerdi. Koloniler'i yüksek alarm durumuna geçirecek bir şey değildi, sadece onların dikkatini çekecek kadar ilginçti. Bütün askerlerin JumboTron'ları izlediği bir bölgeyi seçtim, sonra da Pascao'ya başımı salladım. Bana işaret verdi. Harekete geçme zamanım gelmişti.

Gözlerimi daha da kısıp piste nereden sızabilirim, görmeye çalıştım. Burada dört Koloni askeri vardı, hepsi de yayına odaklanmıştı; pilot gibi giyinmiş bir asker en uzaktaydı, bana arkası dönük duruyordu ve buradan bakınca bir arkadaşıyla birlikte yayınla dalga geçiyor gibi görünüyordu. Askerlerin hepsinin durduğum yerden başka bir tarafa bakmalarını bekledim. Sonra hiç ses çıkarmadan sınırı geçip koşarak en yakındaki jetin arka iniş tekerleğinin arkasına saklandım. Kendimi sıkı bir yumak haline getirip siyah kıyafetimle gölgelerin içine gizlendim.

Nöbetçilerden biri rahat bir şekilde omzunun üzerinden jete doğru baktı. İlginç bir şey göremeyince tekrar Zırh'ı gözetlemeye döndü.

Birkaç saniye daha bekledim. Sonra sırt çantamı ayarlayıp jetin egzoz borusuna tırmandım. Bunun bana hissettirdiği déjà vu duygusu kalbimin beklentiyle küt küt atmasına sebep oldu. Artık boşa harcayacak zaman yoktu; çantamdan küçük, metal bir küp çıkarıp borunun içine sıkı sıkı yapıştırdım. Ekranı o kadar hafif bir kırmızı ışık yayıyordu ki neredeyse göremiyordum. Sağlamca yerleştiğinden emin olduktan sonra borunun kenarına kaydım. Nöbetçiler küçük propaganda yayınımızdan kısa bir süre sonra sıkılacaklardı. Meydan boşalınca borudan atladım. Yastıklı botlarım ses çıkarmadan yere indi. Tekrar jetin iniş takımlarının gölgesine saklandım, nöbetçilere bakındım ve bir sonraki jet sırasına geçtim. Pascao da pistin diğer tarafında tam olarak aynı şeyi yapıyor olmalıydı. Eğer bütün bunlar

planlandığı gibi giderse o zaman her sıra için bir patlayıcı yeterince fazla hasara yol açacaktı.

Üçüncü jet sırasına gelip oradaki işimi hallettiğimde ter içindeydim. Uzakta JumboTron'ların propagandası devam ediyordu ama bazı askerlerin ilgisini yitirmiş olduğunu görebiliyordum. Buradan gitme zamanıydı. Tekrar sessizce yere doğru alçaldım, gölgelerin içinde bir süre asılı kaldım ve yere inip hızla karanlığa karışmak için doğru anı seçip kendimi aşağı bıraktım.

Ancak tam olarak doğru anı seçememiştim. Ellerimden biri kaydı ve egzoz borusunun metal kenarı avcumu yardı. Zayıf düşmüş bedenim yere mükemmel bir şekilde iniş yapamadı, acıyla inledim ve iniş takımlarının gölgesine çok yavaş geçebildim. Nöbetçilerden biri beni fark etti. Onu durdurmaya fırsat bulamadan gözleri büyüdü ve tüfeğini bana doğru kaldırdı.

Daha bağırmaya fırsat bulamadan parlak bir bıçak uçup askerin boynuna saplandı. Biran dehşet içinde izledim. Pascao'ydu. Onun işi olduğunu biliyordum, dikkatleri kendi üzerine çekerken bir yandan da kıçımı kurtarmıştı. Pistin diğer tarafından birkaç bağırış gelmeye başlamıştı bile. Onların dikkatini benim üzerimden almıştı. Bu fırsatı değerlendirip pistin dışındaki güvenli sayılabilecek yere kaçtım.

Mikrofonumu açıp Pascao'yu aradım. Acil bir şekilde, "Pascao, güvende misin?" diye fısıldadım.

O da, "Senin kadar güvendeyim, güzel çocuk," diye tısladı, nefes nefese kalışı ve ayak sesleri kulaklığımdan yüksek sesle geliyordu. "Şimdi pistin menzilinden çıktım. Frankie'ye işareti ver, peşimdeki iki askeri savuşturmam gerek." Kapattı.

Frankie'yle bağlantı kurdum. Ona, "Hazırız," dedim. "Patlat."

Frankie, "Nasıl istersen," diye yanıtladı. JumboTron'lar birden videoyu durdurup kapandı. Şehrin her yanında bangırdayan ses kesildi, hepimiz tüyleri diken diken eden bir sessizliğe gömülmüştük. Şu anda herhalde Pascao'yu takip etmekte olan askerler, diğer bütün askerler gibi afallayarak boş JumboTron'lara bakıyorlardı.

Sessizlik içinde birkaç saniye geçti.

Sonra parlak, kör edici bir patlama pistin merkezini yardı. Kendimi sabitledim. Yoldaki ilk asker dizisine bakınca onların yere uçtuğunu ve yavaşça, sersemlemiş bir halde ayağa kalktıklarını gördüm. Elektrik kıvılcımları havayı doldurmuş, jetler arasında ileri geri çılgınlar gibi zıplıyorlardı. Yolun daha da ilerisindeki askerler tüfeklerini binalara doğru çevirip oraya buraya ateş etmeye başlamışlardı ama ön sıradakiler silahlarının artık çalışmadığını fark etmişlerdi. Zırh'a doğru koşmaya devam ettim.

Bir başka patlama aynı yeri sarstı ve devasa altın bir sis gözün alabildiğine her yeri kapladı. Koloni birliklerinden panik içinde haykırışlar yükseldi. Ne olduğunu göremiyorlardı ancak şu anda yerleştirdiğimiz her bir bombanın sırada duran jetleri yok ettiğini, onları hem sakatlayıp hem de silahlarındaki mıknatısları geçici olarak devre dışı bıraktığını biliyordum. Bazıları tüfeklerini çıkarıp karanlığın içine rastgele ateş ediyordu, sanki Cumhuriyet askerleri sırada bekliyormuş gibi. Tam olarak haksız da sayılmazlardı. Tam o anda Zırh'ın hizasındaki Cumhuriyet jetleri gökyüzüne fırladı. Kükreyişleri beni sağır etti.

Mikrofonumu tekrar Frankie'ye çevirdim. "Tahliyeler nasıl gidiyor?"

"Olabildiğinde sorunsuz bir şekilde," diye cevapladı. "Herhalde iki parti daha kaldı. Büyük gösterin için hazır mısın?"

"Hadi bakalım," diye fısıldadım.

JumboTron'lar tekrar canlandı. Ama bu sefer, hepsinin ekranında benim boyalı suratım vardı. Daha önceden kaydettiğimiz bir video. Koloniler'e, onlar geriye kalan jetleri için kapışırken kocaman gülümsüyordum ve o anda sanki bir yabancının yüzüne bakıyormuş gibi hissettim, geniş, siyah şeridinin arkasında yabancı ve korkutucu bir yüzdü. Bir an için bu videoyu çektiğimizi bile hatırlayamadım. Bu düşünce üzerine panik içinde bu anıyı aradım, sonunda da bulup rahatlayarak iç çektim. JumboTron'daki ben, "Benim adım Day," dedi, "ve Cumhuriyet halkı için savaşıyorum. Sizin yerinizde olsam biraz daha dikkatli olurdum."

Frankie tekrar hattımı kesti. Cumhuriyet jetleri gökyüzünde çığlık çığlığa geçiyordu, pisti turuncu ateş topları aydınlatıyordu. Yaptığımız numarayla ve jetlerinin yarısının yok olması üzerine bir de şaşırtma avantajı eklenince

Koloni askerleri geri çekilmek için yarışıyorlardı. Kumandanlıklarına giden aramaların hızlı ve öfkeli olduğuna bahse girebilirdim.

Frankie tekrar çevrimiçi oldu. Sesi çok memnun geliyordu. "Cumhuriyet birlikleri başarımızın haberini aldı," dedi. Arkada nihayet Pascao'nun hattının açıldığını da duydum. "Koşucular, iyi iş çıkardınız. Gioro ve Baxter da yoldalar." Dikkati dağılmış görünüyordu. "İçeri geri dönüyoruz. Bana birkaç saniye verirseniz biz..."

Sesi kesilmişti. Şaşkın bir şekilde gözlerimi kırptım. "Frankie?" deyip tekrar bağlandım. Cevap yoktu. Tek duyduğum statikti.

Pascao beyaz gürültünün içinden, "Nereye gitti bu?" dedi. "Sende de çevrimdışı mı?"

"Evet." İleriye doğru kaçıyordum, kötü ihtimali düşünmemeye çalışıyordum. Zırh'ın güvenli duvarları çok uzakta değildi -içinden geçmemiz gereken dar girişi seçebiliyordum- ve burada, bütün bu kaosun ortasında, birkaç Cumhuriyet askerinin tozun dumanın içinden çıkıp bizi takip etmiş olabilecek Koloni askerlerine doğru koştuklarını gördüm. Kapıya birkaç metre kalmıştı sadece.

Yanımdan bir kurşun geçip kulağımı ıskaladı. Sonra kanımı donduran bir çığlık duydum. Arkamı dönünce Tess ve Frankie'nin arkamda koştuklarını gördüm. Birbirlerine dayanıyorlardı. Arkalarında beş veya altı Koloniler askeri olmalıydı. Kemerimden bir bıçak çıkarıp olabildiğince sert bir şekilde onlara fırlattım. İçlerinden birinin tam yanına isabet etti, dizlerinin üzerine düştü. Diğerleri de beni fark etti. Tess ve Frankie kapıya ancak ulaşabildiler. Onlara doğru koştum. Arkamdaki askerler tüfeklerini kaldırdı.

Tam Tess, Frankie'yi girişten içeri doğru iterken kapının yakınındaki gölgelerin içinden bir asker fırladı. Hemen tanıdım onu. *Thomas'tı,* bir elinde silahı vardı.

Gözlerini bana ve Tess'e dikmişti ve ifadesi karanlık, ölümcül ve çok kızgındı. Bir an için bütün dünya sessizliğe büründü. Silahına baktım. Onu kaldırdı. *Hayır.* İçgüdüsel olarak Tess'e doğru hareket edip onun önüne siper oldum. *Bizi öldürecek.*

Ancak bu düşünce daha aklımdan geçerken Thomas bize arkasını döndü ve yaklaşmakta olan Koloni askerleriyle yüz yüze geldi. Eli öfkeyle titreyip silahı daha da sıkı kavradı. İçimden şok dalgaları geçiyordu ama bunu düşünecek zaman yoktu. Tess'e, *"Hadi,"* dedim. Yan kapıdan sendeleyerek geçtik.

Tam o anda da Thomas silahını kaldırdı. Önce bir el ateş etti, sonra bir kere daha ve bir kere daha. Her bir kurşun düşman birliklere doğru giderken korkunç bir şekilde haykırıyordu. Ne dediğini bir saniye sonra anlayabildim.

"Seçmenim çok yaşa! Cumhuriyet çok yaşa!"

Koloni askerleri karşılık verene kadar altı el ateş etmeyi başardı. Tess'i göğsüme bastırıp gözlerini kapadım. Karşı koyarcasına çığlık attı. Kulağına, "Bakma," diye fısıldadım. Tam da o anda Thomas'ın kafası sertçe geriye döndü ve bütün bedeni gevşedi. Gözlerimin önüne annemin görüntüsü geldi.

Başından vurulmuştu. Onu başından vurmuşlardı. *Kurşuna dizilerek idam edildi.*

Patlama Tess'i hoplattı, dudaklarından boğuk bir hıçkırık çıktı. Kapı savrulup kapandı.

Güvenli bir şekilde geçer geçmez Pascao bizi karşıladı. Baştan ayağa tozla kaplıydı ama suratında hâlâ yarım bir sırıtış vardı. "Son tahliye partisi bizi bekliyor," dedi ve başını sallayarak bizi sığınaklara götürecek olan park etmiş iki jipi gösterdi. Cumhuriyet askerleri bize doğru gelmeye başlamışlardı bile fakat daha hiçbirimiz rahatlayamadan, Frankie'in yere yığıldığını ve Tess'in onun üzerine eğildiğini gördüm. Pascao'nun yarım sırıtışı kayboldu. Askerler yan kapıyı mühürlerken Frankie'nin etrafında toplandık. Tess bir malzeme kiti çıkardı. Frankie havale geçirmeye başladı.

Ceketi çıkarılmıştı, altında kana bulanmış bir gömlek vardı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve nefes almaya çalışıyordu.

Tess, Frankie'nin gömleğinin kumaşını yırtarken, "Biz kaçarken vuruldu," dedi. Kaşları terlemişti. "Üç ya da dört kere." Titreyen elleri Frankie'nin

vücudunda uçuşuyor, yaralara pudra saçıyor ve merhem sürüyordu. Bunu yaptıktan sonra kalın bir sargı bezi rulosu çıkardı.

Pascao, Tess onu önünden itip Frankie'nin kanayan yaralarından birine kararlı bir şekilde bastırırken, "Başaramayacak," diye mırıldandı. "Gitmemiz gerekiyor. Hem de hemen."

Tess kaşını sildi. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bana bir dakika daha ver," diye ısrar etti. "Kanamayı kontrol altına almamız lazım."

Pascao karşı çıkmaya başladı ama tehlikeli bir bakışla onu susturdum. "Bırak yapsın." Sonra gözlerim zavallı Frankie'nin üzerinde, Tess'in yanında diz çöktüm. Başaramayacağını görebiliyordum. "Ne dersen yapacağım," diye mırıldandım. "Yardım etmemize izin ver."

Tess, artık beyazdan çok kırmızıya dönmüş olan sargılara doğru elini sallayarak, "Yaralarının üzerine baskı uygulayın," diye yanıtladı. Aceleyle lapa hazırlamaya gitti.

Frankie'nin göz kapakları titreşti. Boğuk bir çığlık attı sonra da bize baktı. "Gitmeniz... gerek. Koloniler... buraya geliyor."

Ölmesi tam bir dakika sürdü. Tess bir süre daha ilkyardım uyguladı, sonra elimi elinin üzerine koyarak onu durdurdum. Pascao'ya baktım. Cumhuriyet askerlerinden biri tekrar bize yaklaştı ve sert bir şekilde kaşlarını çattı. Jiplerin açık kapılarını göstererek, "Bu son uyarınız," dedi. "Yola çıkıyoruz."

Pascao'ya, "Git," dedim. "Biz de tam arkandaki jipe bineceğiz."

Pascao bir an Frankie'nin görüntüsü karşısında çarpılmış halde tereddüt etti fakat sonra ayağa fırlayıp ilk jipe binerek gözden kayboldu. Arkalarında bir toz bulutu bırakarak hızla yola çıktılar.

Frankie'nin cansız bedeninin üzerine eğilmiş duran Tess'e, "Hadi," dedim. Zırh'ın diğer tarafında, çatışma sesleri yükseliyordu. "Gitmek zorundayız."

Tess ellerimden zorla kurtulup sargı rulosunu sertçe duvara fırlattı. Sonra dönüp Frankie'nin kül rengi yüzüne baktı. Ayağa kalkıp Tess'i de aynı şeyi yapmaya zorladım. Kanlı ellerim kollarında iz bıraktı. Askerler ikimizi de tutup bizi geride kalan jipe götürdü. Sonunda jipe bindiğimizde, Tess

gözlerini benimkilere çevirdi. Gözyaşlarıyla doluydular, onun çektiği azabı görmek kalbimi parçalıyordu. Askerler Frankie'yi bir kamyona yüklerken uzaklaşmaya başladık. Sonra da bir köşeyi dönüp sığınağa doğru hızlandık.

Varana kadar Pascao'nun jipindekiler inmişti ve trene doğru gidiyorlardı. Askerler gergindi. Bizi sığınağın girişindeki tel örgülerden geçirirlerken, Zırh'taki yeni bir patlama yeri salladı. Sanki bir rüyadaymışçasına, metal merdivenlerden ve loş kırmızı ışıkların aydınlattığı koridorlardan aceleyle geçtik, dışarıdan yere vuran çizmelerin sesi boğuk bir şekilde geliyordu. Aşağı indik durduk, ta ki sonunda sığınağa varıp bizi bekleyen trene binene kadar. Askerler bizi içeri çekti.

Tren hareketlenip sığınaktan uzaklaşırken boşluğun içinde bir dizi patlama yankılandı ve bizi neredeyse yere devirdi. Tess bana tutundu. Onu sıkıca tutarken arkamızdaki tünel yerle bir oldu ve bizi karanlığa gömdü. Hızlandık. Patlamaların yankıları yerden çınlıyordu.

Birden baş ağrım patladı.

Pascao bana bir şey demeye çalışıyordu fakat artık onu duyamıyordum. Hiçbir şey duyamıyordum. Etrafımdaki dünya griler içinde donuklaştı ve dönmeye başladım. *Neredeydik? Bir* yerlerden Tess'in adımı haykırdığını duydum ama ondan sonra ne dediğini bilmiyordum çünkü kendimi bir acı denizinde kaybedip karanlığa düştüm.

JUNE

SAAT: 21:00

ODA: 3323, LEVEL INFINITY HOTEL, ROSS CITY.

HEPİMİZ KENDİ OTEL ODALARIMIZA YERLEŞMİŞTİK. OLLİE YATAĞIMIN ayakucunda dinleniyordu, yorucu günün sonunda bitkin düşmüştü. Ancak ben uykuya dalmayı hayal bile edemiyordum. Bir süre sonra sessizce yataktan kalktım, Ollie için kapının yanına üç tane köpek bisküvisi bırakıp dışarı çıktım. Sanal gözlüklerim cebime tıkılmış halde koridorlarda dolaştım, dünyayı uçan rakamlar ve kelimeler hücum etmeden görebildiğim için rahatlamıştım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama sonunda iki kat yukarı, Anden'ın odasının yakınına çıkmıştım. Burası daha sessizdi. Anden, birkaç korumayla birlikte bu katta kalan tek kişi olabilirdi.

Yürürken bir kapının önünden geçtim. Bu kapı herkese açık, merkezî bir yer olduğunu düşündüğüm bir salona çıkıyordu. Arkamı dönüp içeriye bir göz attım. Kireçle badana edilmiş gibi görünüyordu, sebebi herhalde gözlüğümü takmadığım için bütün simülasyonları göremiyor olmamdı; salon bir dizi uzun silindirik kabinlere ayrılmıştı. Her biri uzun, şeffaf cam levhalardı. İlginçti. Otel odamın köşesinde de bu silindir kabinlerden bir tane vardı ancak henüz denemekle uğraşmamıştım. Koridora bir bakış atıp çekingen bir şekilde kapıyı ittim. Ses çıkarmadan kayarak açıldı.

İçeri adım attım ve kapı arkamdan kayarak kapanır kapanmaz, oda Antarktika dilinde anlayamadığım bir şey ilan etti. Sanal gözlüklerimi cebimden çıkarıp taktım. Otomatik olarak odanın sesi canlandı ve cümlesini bu sefer İngilizce olarak tekrar etti. "Simülasyon salonuna hoş geldin, June Iparis." Sanal skorumun on puan yükseldiğini gördüm, beni simülasyon odasını ilk kez kullandığım için tebrik ediyordu. Beklediğim gibi oda şimdi parlak ve rengârenkti, silindir kabinlerin hepsinin camlarında çeşitli görüntüler vardı.

Panellerden biri, *Evinizin dışındaki portal erişim noktanız!* diyordu. *Üç boyutlu bir tecrübe için sanal gözlüklerinizle birlikte kullanın.* Metnin arkasındaysa dünyanın her bir yanından güzel manzaralar gösteren canlı bir video vardı. Acaba internete portallarıyla mı bağlanıyorlardı? Birden merakım uyandı. Daha önce hiç Cumhuriyet'in dışındaki internete bağlanmamıştım, Cumhuriyet'in maskeleri ve filtreleri olmaksızın dünyanın neye benzediğini görmemiştim. Silindir cam kabinlerden birine yaklaştım ve içeri adımımı attım. Etrafımdaki cam aydınlandı.

"Merhaba, June," dedi. "Senin için ne bulmamı istersin?"

Ne arasaydım ki? Aklıma gelen ilk şeyi aramaya karar verdim. Çekinerek cevap verdim, sesimi anlayacak mı diye merak ettim. "Daniel Altan Wing," dedim. Dünyanın geri kalanı Day hakkında ne biliyordu?

Birden etrafımdaki her şey kayboldu. Beyaz bir çemberin içinde duruyordum, etrafımda her birinde görüntüler, videolar ve metinler bulunan yüzlerce -binlerce- dikdörtgen uçuşuyordu. İlk başta ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden olduğum yerde durup etrafımdaki görüntülere baktım. Her bir ekranda Day hakkında farklı bir bilgi vardı. Çoğu haber metinleriydi. En yakınımdaki, Day'in Başkent Kulesi'nin üzerinde durup halkı Anden'ı desteklemeye çağırdığı eski bir videoyu gösteriyordu. Ona yeterince uzun bir süre boyunca baktığımda (üç saniye), bir ses konuşmaya başladı. "Bu videoda, Daniel Altan Wing -Day olarak da bilinir- Cumhuriyet'in yeni Seçmenine desteğini sunuyor ve ulusal bir ayaklanmayı önlüyor. Kaynak: Amerika Cumhuriyetinin halka açık arşivleri. Yazının tamamını görmek ister misiniz?"

Gözlerim başka bir ekrana gitti ve ilk ekrandan gelen ses sustu. Bakmaya devam edince ikinci ekran canlandı, açık kahverengi tenli ve açık ela gözlü tanımadığım bir kızla yapılan röportaj oynatılıyordu. Saçındaki kızıl bir şeritle övünüyordu. "Son beş yıldır Nairobi'de yaşıyorum ama AC'ye yaptığı saldırıları internette çıkana kadar onu hiç bilmiyorduk. Artık bir kulübe üyeyim..." dedi. Video burada durdu ve aynı yatıştırıcı ses, "Kaynak: Kenya Radyo ve Televizyon Şirketi. Videonun tamamını görmek ister misiniz?"

Dikkatle ileriye bir adım attım. Her hareket edişimde, dikdörtgen ekranlar etrafımda yeniden düzene girip incelemem için bir sonraki görüntü dizisini önüme getiriyordu. Day'in onunla birlikte Vatanseverler

için çalışırken çekilmiş görüntüleri çıkıverdi, Day'in omzunun üzerinden yüzünde bir sırıtışla baktığı bulanık bir fotoğrafı gördüm. Yanaklarımı kızarttı, bu yüzden hemen başka bir yere baktım. İki fotoğraf dizisine daha baktım, sonra da aramamı değiştirmeye karar verdim. Bu sefer hep merak ettiğim bir şeyi aramaya karar verdim. "Amerika Birleşik Devletleri," dedim.

Day'in videolarının ve görüntülerinin bulunduğu ekranlar kayboldu ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Etrafıma dönerek yeni ekranlar geldi ve onlar yerlerine yerleşirken hafif bir esinti hisseder gibi olmuştum. Karşıma ilk çıkan şey, anında Vatanseverlerin hem kullanıp hem de sembollerini dayandırdıkları bayrak olduğunu fark ettiğim görüntü oldu. Ses, "Eski Amerika Birleşik Devletleri'nin bayrağı. Kaynak: Wikiversite, Özgür Akademi. Birleşik Devletler Tarihi Yüz İki, On Birinci Sınıf. Girdinin tamamını görmek ister misiniz? Metin versiyonu için, 'Metin,' deyin," dedi.

"Girdinin tamamını göster," dedim. Ekran bana yaklaştı ve beni içeriğin içine aldı. Gözlerimi kırpıştırdım, üzerime gelen görüntülerden dolayı bir an için dengemi kaybetmiştim. Gözlerimi açtığımda neredeyse tökezliyordum. Hem tanıdık hem de yabancı gelen bir manzaranın üstündeki gökyüzünde uçuyordum. Dış hatları Kuzey Amerika'nın başka bir versiyonu gibi görünüyordu, sadece Los Angeles'tan San Francisco'ya uzanan bir göl yoktu ve Koloniler toprakları hatırladığımdan çok daha geniş görünüyordu. Ayaklarımın altında bulutlar uçuşuyordu. Ayakkabımın altından esen serin rüzgârı hissediyordum.

Ses konuşmaya başladı. "Amerika Birleşik Devletleri -aynı zamanda ABD, Birleşik Devletler ve Amerika olarak da bilinir- federal anayasal bir cumhuriyet olarak bir arada bulunan elli eyaletten oluşan, Kuzey Amerika'nın ileri gelen ülkelerinden biriydi. İngiltere'den bağımsızlığını 4 Temmuz 1776'da ilan etti ve 3 Eylül 1783'te tanındı. Birleşik Devletler gayriresmî olarak 1 Ekim 2054'te iki ülkeye ayrıldı ve 14 Mart 2055'te, resmî olarak batıda Amerika Cumhuriyeti ve doğuda Amerika Kolonileri oldu."

Ses burada durakladı ve değişti. "Bir konu başlığına geçmek ister misiniz? Popüler konu başlıkları: Üç Yıllık Sel, 2046 Seli, Amerika Cumhuriyeti, Amerika Kolonileri."

Kuzey Amerika'nın batı ve doğu kıyılarında bir dizi açık mavi renkte imleç çıkmıştı. Bir süre kalbim çarparak onlara baktım, sonra da Koloniler'in güney kıyı şeridinde yakın bir yerdeki imlece dokunmak için uzanmaya çalıştım. Manzaranın dokusunu hissedebilmeme şaşırdım. "Amerika Kolonileri," dedim.

Dünya baş döndüren bir hızla üzerime geldi. Şimdi sağlam bir zemin üzerinde duruyor gibi görünüyordum ve etrafımda binlerce insan sel basmış bir şehirdeki derme çatma barınaklarda tıkış tıkış duruyor, yüzlercesiyse tanıyamadığım üniformalar içindeki askerlere var güçleriyle saldırıyordu. Askerlerin arkasındaki kutularda ve çuvallarda ise erzak var gibi görünüyordu.

Ses, "Hükümetin, sınırları içine yapılan mülteci akınına bir son vermek için ülkeyi sıkıyönetimle idare ettiği Amerika Cumhuriyeti'nin aksine," diye başladı, "Amerika Kolonileri 14 Mart 2055'te, ABD'nin 2046 Selinde biriken borcu ödemeyi başaramaması üzerine, şirketler federal yönetimi ele geçirdikten sonra kuruldu." Birkaç adım ileri gittim, sanki bu sahnenin tam ortasında, halk ayaklanmasının birkaç metre ötesindeydim. Etrafımdaki görüntü sallanıyordu ve pikselliydi, sanki birinin kişisel olarak çektiği bir videodan alınmış gibiydi. "Bu sivil kayıtta, Atlanta şehri, Birleşik Devletler Federal Acil Durum İdare Kurumuna karşı on beş günlük bir ayaklanma gerçekleştirmekte. Üç aylık bir süreçte bütün doğu şehirlerinde benzer ayaklanmalar görüldü ve sonrasında bu şehirler, etrafı kuşatılan hükümetin sahip olmadığı para kaynağına sahip olan askerî DesCon şirketine bağlılıklarını ilan ettiler."

Sahne bulanıklaşıp netleşti, beni her birinde DesCon'un logosu olduğunu hatırladığım bir sembolün bulunduğu binalarla dolu devasa bir kampüsün ortasına yerleştirdi. "On iki diğer şirketle birlikte, DesCon para kaynaklarını sivillere yardım etmek için kullandı. 2058'in başlarında, Birleşik Devletler hükümeti doğuda tamamen ortadan kalktı ve yerine ülkenin en iyi on üç şirketinin koalisyonuyla kurulan ve hepsinin ortak kârlarıyla desteklenen Amerika Kolonileri doğdu. Bir dizi şirket birleşmesinden sonra, Amerika Kolonileri şu anda dört yönetici şirketten oluşmakta: DesCon, Cloud, Meditech ve Evergreen. Belli bir şirkete geçmek ister misiniz?"

Sustum, üç boyutlu videonun sonuna kadar devam etmesini bekledim, son sahnede umutsuz bir sivil yüzünü bir askerin doğrulttuğu silahtan korumaya çalışıyordu. Sonra sanal gözlüklerimi çıkardım, gözlerimi ovuşturdum ve şimdi bomboş ve steril görünen cam silindirden dışarı adımımı attım. Etrafımda hareket eden görüntülerin eksikliği karşısında başım dönüyor, kendimi uyuşmuş hissediyordum.

Bu kadar radikal bir şekilde birbirinden farklı ideolojilere sahip iki ülke nasıl birleşebilirdi ki? Cumhuriyet ve Koloniler'i bir zamanlar oldukları şeye dönüştürmek için ne gibi bir umudumuz olabilirdi ki? Belki de düşündüğüm kadar uçarı bir şekilde birbirlerinden farklı değillerdi. Koloniler'in şirketleri de Cumhuriyet'in hükümeti aynı şey değil miydi? Mutlak güç mutlak güçtü, adı ne konursa konsun. Değil mi?

Salondan çıktım, düşüncelere dalmıştım ve odama gitmek için bir köşeyi dönerken neredeyse Anden'a çarpıyordum.

Beni görünce, "June?" deyiverdi. Dalgalı saçları sanki ellerini sürekli içinden geçirmiş gibi hafifçe dağılmıştı ve gömleği kırışıktı, kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı ve yakasındaki düğmeler açılmıştı. Bana gülümseyip eğilmeyi başarabilecek kadar kendini toplayabildi. "Bu katta ne yapıyorsun?"

"Sadece keşfe çıkmıştım." Gülümsemesine karşılık verdim. Bütün internet araştırmamı ona anlatamayacak kadar yorgundum. "Dürüst olmam gerekirse burada ne yaptığımı bilmiyorum."

Anden yavaşça güldü. "Ben de. Bir saattir bu koridorlarda dolaşıyorum." Bir an durduk, sonra süitine doğru döndü ve bana sorgulayan bir bakış attı. "Antarktikalılar bize yardımcı olmayacaklar ama odama en iyi şaraplarından birini gönderecek kadar nazik davranmışlar. Bir yudum almak ister misin? Bana eşlik edecek birine ve biraz tavsiyeye ihtiyacım var."

En düşük rütbeli Princeps adayından tavsiyeye mi? Ona ayak uydurdum, ne kadar yakın olduğumuzun oldukça farkındaydım. "Ne kadar naziklermiş," diye yanıtladım.

Neredeyse onu duyamayacağım kadar alçak bir sesle, "Aşırı derecede nazik," diye mırıldandı. "Bir sonraki sefere bize geçit töreni düzenleyecekler."

Anden'ın süiti tabii ki benimkinden daha güzeldi, en azından Antarktikalılar ona *bu* inceliği göstermişlerdi. Duvarın yarısı boyunca kıvrımlı bir pencere yer alıyor, bize Ross City'nin binlerce titreşen ışığa boğulmuş nefes kesen bir manzarasını sunuyordu. Şu anda burada yaz mevsiminin olması gerektiğini düşünecek olursak Antarktikalılar bu akşamı da simüle ediyor olmalıydılar fakat görüntü kusursuzdu. Şehre iniş yaparken içinden geçtiğimiz kubbe şeklindeki ince tabakayı düşündüm. Belki de o da devasa bir ekran görevi görmekteydi. Gökyüzünde nefes kesen turkuaz, eflatun ve altın renklerdeki şeritler sessizce dans ediyordu, hepsi arka fonda yıldızlarla fırıl fırıl dönüyor, sonra kaybolup geri geliyorlardı. Nefesim kesilmişti. Güney kutup ışıklarını taklit ediyor olmalıydı. Haftalık derslerimizde bu güney ışıkları hakkında bir şeyler okumuştum fakat simulasyon olsun ya da olmasın, bu kadar güzel görüneceklerini tahmin etmemiştim.

"Güzel manzara," dedim.

Anden alaycı bir şekilde sırıttı, bıkkın ruh halinden ufak bir eğlence kıvılcımı parladı. "Cumhuriyet'in Seçmeni olmanın gereksiz avantajları," diye cevapladı. "Bana bu camın içinden görebileceğimiz fakat kimsenin dışarıdan içeriyi göremeyeceği konusunda garanti verdiler. Tabii, beni kandırıyor da olabilirler."

Camın yanındaki yumuşak koltuklara oturduk. Anden ikimize de birer bardak şarap doldurdu. Bana bardaklardan birini uzatırken, "Suçlanan nöbetçilerden biri Komutan Jameson hakkında itirafta bulundu," dedi. "Benim yönetimimden memnun olmayan, Kolonilerin satın aldığı Cumhuriyet askerleri. Koloniler, Komutan Jameson'ın bizim ordumuz hakkındaki bilgisinden faydalanıyor. Kendisi hâlâ sınırlarımız içinde bile olabilir."

Uyuşmuş bir şekilde şarabımı yudumladım. Demek her şey doğruydu. Umutsuzca zamanda geri gidip Thomas'ı hücresinde ziyaret ettiğim ana dönebilmeyi ve sıradışı düzeni zamanında fark edebilmeyi diledim. *Ve hâlâ sınırlarımız içinde olabilir.* Thomas neredeydi?

Anden yüzümdeki ifadeyi görünce, "Onu bulabilmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, için rahat olsun," dedi.

Elimizden gelen her şey yeterli olmayabilirdi. Özellikle dikkatimiz ve askerlerimiz bu kadar yayılmış, bunca farklı cephede savaşmaya çalışıyorken. "Şimdi ne yapacağız?"

Anden, "Yarın sabah Cumhuriyet'e geri döneceğiz," diye yanıtladı. "Yapacağımız şey işte bu. Ve Koloniler'i Antarktika'nın yardımı olmadan geri püskürteceğiz."

Bir süre durduktan sonra, "Topraklarımızın bir kısmını gerçekten onlara verecek misin?" diye sordum.

Anden bir yudum daha almadan önce şarabını bardağında döndürdü. "Onları henüz geri çevirmiş değilim," dedi. Sesinde kendinden iğrendiğini duyabiliyordum. Babası böyle bir hamleyi ülkeye yapılacak en büyük ihanet olarak görüyor olmalıydı.

Sessizce, "Üzgünüm," dedim, onu nasıl teselli edebileceğimi bilmiyordum.

"Ben de üzgünüm. İyi haber şu ki Day'in ve kardeşinin başarıyla Los Angeles'a tahliye edildiğini duydum." Uzun bir nefes verdi. "Onu bir şey yapmak için zorlamak istemiyorum ama başka bir seçeneğim kalmıyor. O sözünü tuttu, biliyorsun. Bize yapabileceği her şekilde yardım etmeyi kabul etti, kardeşini vermek dışında. Eden'i istemeye yüzüm olmaması umuduyla yardım etmeye çalışıyor. Keşke onu da getirseydik. Keşke o da durumu benim gözlerimden görebilseydi." Yere baktı.

Kalbim Day'in savaş sırasında ölmesi düşüncesi karşısında yine sıkıştı ve yaralanmadan kurtulduğunu öğrenince rahatladı. "Peki ya Antarktikalıları Day'i tedavi etmeleri için ikna edebilirsek? Hastalığından kurtulmasının tek yolu bu olabilir ve en azından Eden üzerinde deney yapılması riskini değerlendirmesini sağlayabilir."

Anden başını salladı. "Pazarlık yapmak için elimizde hiçbir şey yok. Antarktika bize içlerinden ne kadar geliyorsa o kadar yardım teklif ettiler. Bizim hastalarımızdan birini tedavi etmekle uğraşmayacaklardır."

Derinlerde bir yerde ben de bunu biliyordum. Bu sadece aklıma gelen son, çaresiz bir fikirdi. Day'in *kendi* hayatını kurtarmak için kardeşini asla vermeyeceğini onun kadar iyi anlıyordum. Gözlerim tekrar dışarıdaki ışık gösterisine döndü.

Anden biraz durduktan sonra, "Onu suçlamıyorum, hem de hiç," dedi. "Seçmen olarak seçildiğim an o biyolojik silahları durdurmalıydım. Tam babamın öldüğü gün hem de. Eğer kafam çalışsaydı öyle yapardım. Ama artık bunun üzerine düşünmek için çok geç. Day'in geri çevirmeye her türlü hakkı var."

İçimde ona karşı bir acıma duygusu büyüyordu. Eğer Eden'i zorla alıkoymaya kalksa Day halkı şüphesiz ayaklandırırdı. Eğer Day'in kararına saygı gösterirse zamanında bir çare bulamayıp Koloniler'in başkentimizi - ve de ülkemizi- işgal etmesi riskini göze almış oluyordu. Eğer topraklarımızın bir kısmını Antarktika'ya verecek olursa halk onu hain olarak görebilirdi. Ve eğer limanlarımız mühürlenirse, hiçbir şekilde ithalat yapamayacak ve ihtiyaçlarımızı karşılayamayacaktık.

Ve Day'i de suçlayamıyordum. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. On yaşımda Cumhuriyet beni öldürmeye çalışmıştı; kaçmadan önce deneyler yapmışlardı. Sonraki birkaç yılı Los Angeles'ın en zorlu gecekondu mahallelerinde geçirmiştim. Cumhuriyet'in ailemi zehirlemesini, annemi ve ağabeyimi öldürmesini ve kendi ürettikleri vebalarla küçük kardeşimi kör etmesini izlemiştim. Cumhuriyet'in deneyleri nedeniyle şu anda ölmekteydim. Ve şimdi de bütün bu yalanlardan ve zulümden sonra, Cumhuriyet gelmiş onlara yardım etmem için bana yalvarıyordu. Tekrar küçük kardeşim üzerinde güvenliğinin kesin garantisini vermeyen deneyler yapmalarına izin vermem için yalvarıyorlardı. *Ben* ne derdim? Ben de herhalde tıpkı onun gibi reddederdim. Benim ailemin kaderi de Cumhuriyet yüzünden korkunç olmuştu... fakat Day hep ön safhalardaydı, her şeyin gerçekleşmesini küçüklüğünden beri izliyordu. Day'in Anden'a desteğini sunması bile başlı başına bir mucizeydi.

Anden'la birlikte dört dakika daha şaraplarımızı yudumlayıp sessizlik içinde şehrin ışıklarını seyrettik.

Her zamanki yumuşak ses tonuyla, "Day'i kıskanıyorum, biliyor musun," dedi. "Onun kararları kalbini dinleyerek vermesini kıskanıyorum. Verdiği her karar dürüstçe ve insanlar onu bu yüzden seviyor. O kalbini dinlemeyi *göze alabilir.*" Yüzü karardı. "Ama Cumhuriyet'in dışındaki dünya çok daha karmaşık. Orada duygulara yer yok, değil mi? Ülkemizin bütün

ilişkileri hassas diplomatik ağlarla bir arada duruyor ve bu ağlar bizi birbirimize yardım etmekten alıkoyuyor."

Sesinde bir şey kırılmıştı. Bardağımı koyup, "Politik sahnede duygulara yer yok," diye tekrar ettim. Yardımcı oluyor muydum, bilmiyordum ancak kelimeler yine de ağzımdan çıkıyordu. Onlara inanıp inanmadığımı bile bilmiyordum. "Duyguların başarısız olduğu yerde mantık seni kurtaracaktır. Day'i kıskanıyor olabilirsin ama sen asla onun gibi olamayacaksın ve o da senin gibi olamayacak. O Cumhuriyet'in Seçmeni değil. O kardeşini koruyan bir çocuk. *Sen* bir politikacısın. Sen kalbini kıran, insanları inciten ve kandıran, başka kimsenin anlayamayacağı kararlar vermek zorundasın. Bu senin görevin." Fakat bunları söylerken bile aklımın gerisindeki şüpheyi, Day'in ektiği tohumları hissedebiliyordum.

Duygular olmazsa insan olmanın ne anlamı var?

Anden'ın gözleri hüzün doluydu. Omuzlarını çökertti ve bir an için onu olduğu gibi görebildim; bir muhalefet dalgasına karşı tek başına ayakta durmaya çalışan ve sadece korkudan dolayı işbirliği yapan bir Senato'yla ülkesinin yükünü omuzlarında taşımaya çalışan genç bir liderdi. "Bazen babamı özlüyorum," dedi. "Bunu kabul etmemem gerekir ama öyle işte. Dünyanın geri kalanının onu bir canavar olarak gördüğünü biliyorum." Kadehini sehpaya koydu, sonra başını ellerine alıp bir kere yüzünü ovuşturdu.

Kalbim onun için sızlıyordu. En azından başkaları benden nefret etmeden ağabeyimin ölmesine üzülebiliyordum. Bir zamanlar sevdiğin anne babanın bu kadar kötü şeylerin sorumlusu olduğunu bilmek nasıl bir his olmalıydı, kimbilir.

Yumuşak bir sesle, "Çektiğin acıdan dolayı suçluluk duyma," dedim. "O yine de senin baban."

Bakışları üzerimde gezindi ve sanki görünmez bir el tarafından çekilmiş gibi ileri eğildi. Orada biraz bocaladı, arzu ve mantık arasında tehlikeli bir şekilde gidip geldi. Şimdi çok yakındaydı, biraz bile ilerlesem dudaklarımızın birbirine değebileceği kadar yakın. Nefesinin tenime hafifçe değişini, yakıldığının sıcaklığını ve aşkının sessiz nazikliğini

hissedebiliyordum. Bu anın içinde onun büyüsüne kapılmış gibi hissediyordum.

"June..." diye fısıldadı. Gözleri yüzümde dans ediyordu.

Sonra bir eliyle çeneme dokundu, tatlılığıyla öne doğru gelmeye ikna etti ve beni öptü.

Gözlerimi kapadım. Onu durdurmalıydım fakat bunu istemiyordum. Cumhuriyet'in genç Seçmeninin çıplak arzusunda, bana doğru eğilişinde, bozulmayan kibarlığının bile altından ortaya çıkan tutkusunda insanı elektriklendiren bir şey vardı. Benden başka hiç kimseye kalbini açmayışında. Onun aleyhinde gerçekleşen her şeye rağmen, yine de alnı açık, başı dik bir halde dışarı çıkabilecek gücü buluşunda. Ülkesi için yılmadan devam edişinde. Tıpkı herkes gibi. Direnemeyip kendimi bıraktım. Dudaklarımdan ayrılıp yanağımı öptü. Sonra da kulağımın tam altını, çenemin yumuşak çizgisini. Ardından yumuşacık bir dokunuşla boynumu. Baştan ayağa ürperdim. Kendini tuttuğunu hissedebiliyordum ve aslında parmaklarını saçlarımdan geçirip kendini kaybetmek istediğini biliyordum.

Ancak bunu yapmadı. O da bunun gerçek olmadığım benim kadar biliyordu.

Durmak zorundayım. Ve büyük bir çaba sarf ederek geri çekildim. Nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Yapamam."

Anden utanıp başım eğmişti. Fakat şaşırmamıştı. Odanın loş ışığında yanakları hafifçe pembeleşmişti ve bir elini saçlarından geçirdi. "Bunu yapmamalıydım," diye fısıldadı. Birkaç rahatsız saniye boyunca konuşmadan durduk, sonra Anden iç çekip tamamen arkasına yaslandı. Ben de biraz omuzlarımı düşürdüm, ikimiz de hayal kırıklığına uğramış ve rahatlamıştık. "Senin... Day'i derinden sevdiğini biliyorum. Onunla yarışmayı hayal bile edemeyeceğimi biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmam yakışıksızdı. Özür dilerim, June."

İçimden onu hemen tekrar öpmek, onu gerçekten umursadığımı söylemek ve yüzündeki içimi acıtan acıyı ve utancı silmek geldi. Ama aynı zamanda da onu sevmediğimi ve onu bu şekilde kandıramayacağımı biliyordum. Bu kadar ileriye gitmemizin gerçek sebebini onu en karanlık

anında geri çevirmeye gönlümün razı olmamasıydı. Onun aslında... başka biri olmasını dilememdi. Gerçek içimi suçluluk duygusuyla kapladı. Üzgün bir şekilde, "Gitmeliyim," dedim.

Anden benden daha da uzaklaştı. Her zamankinden daha da yalnız görünüyordu. Yine de kendini toparladı ve başını saygıyla eğdi. Zayıflık anı geçmişti ve her zamanki kibarlığı yerine gelmişti. Her zamanki gibi acısını gizlemeyi iyi biliyordu. Sonra ayağa kalktı ve bir elini bana uzattı. "Odana kadar sana eşlik edeyim. Dinlen, yarın sabah erken bir vakitte gideceğiz."

Ben de ayağa kalktım ama elini tutmadım. "Sorun değil. Kendim dönebilirim." Onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum; dediğim her şeyin onu sadece daha da incittiğini görmek istemiyordum. Sonra da kapıya dönüp onu geride bıraktım.

Ollie odama döndüğümde beni kuyruğunu sallayarak karşıladı. Onu biraz sevdikten sonra, o yanımda kıvrılıp hemen uykuya dalarken odamdaki internet portalını denemeye karar verdim. Anden ve babası hakkında arama yaptım. Odamdaki portal daha önce kullandıklarımın daha basitleştirilmiş bir versiyonuydu, interaktif doku ve üç boyutlu sesler eklenmemişti ama yine de Cumhuriyet'te gördüğüm hiçbir şey bunun yanından bile geçemezdi. Sessizce arama sonuçlarını elekten geçirdim. Birçoğu sahnelenmiş fotoğraflar ve propaganda videolarıydı. Anden'ın küçük bir çocukken portresinin yapılışı, eski Seçmen'in resmî basın toplantılarında Anden'ın önünde duruşu. Uluslararası toplumun bile baba ile oğlu arasındaki ilişki hakkında pek bir bilgisi yoktu. Fakat daha da derinlere indikçe şaşırtıcı derecede gerçek bir şeye rastladım. Dört yaşındaki Anden'ın babası sabırla ona nasıl yapacağını gösterirken ciddi ve genç bir yüzle selam verdiği bir video gördüm. Merhum Seçmen'in ağlayan, korkmuş bir Anden'ı kollarına alıp etrafındaki kalabalığa hiç aldırmadan kulağına bir şey fısıldadığı bir fotoğraf buldum. Onun uluslararası basını kızgın bir şekilde küçük oğlundan uzaklaştırdığı, oğlunun elini eklemleri beyazlayacak kadar sıkı bir şekilde tuttuğu bir video gördüm. Onunla Afrika'dan bir muhabir arasında geçen ender bulunan bir röportaja rastladım. Muhabir ona Cumhuriyet'te en çok neyi önemsediğini soruyordu.

Merhum Seçmen hiç tereddüt etmeden, "Oğlum," diye cevapladı. Yüz ifadesi hiç yumuşamamıştı fakat sesinin keskinliği biraz değişmişti.

"Oğlum her zaman benim her şeyim olacak çünkü o da bir gün Cumhuriyet'in her şeyi olacak." Muhabire gülümsemek için bir an durdu. O gülümsemede, sanırım bir zamanlar var olan bir adamı görür gibi oldum. "Oğlum... bana *hatırlatıyor.*"

Sonraki sabah başkente dönmeyi planlamıştık ancak haberleri tam Ross City'de jetimize binerken aldık. Düşündüğümüzden daha erken gelmişti.

Denver düşmüştü.

DAY

"DAY, GELDİK,"

Tess'in yumuşak sesini duyunca sersem bir şekilde gözlerimi açtım. Bana eğilmiş gülümsüyordu. Başımda bir baskı vardı, uzanıp saçıma dokununca sargıyla sarıldığını fark ettim. Elimdeki kesik beyaz ketenle sarılmıştı. Bir saniye sonra da tekerlekli sandalyede oturduğumu fark ettim.

Ağzımdan o anda, "Yok artık," çıkıverdi. "Tekerlekli sandalye mi?" Başım dumanlı ve hafifti, bir doz ağrı kesici almanın bilindik etkisi. "Neredeyiz? Bana ne oldu?"

"Trenden inince büyük ihtimalle hastaneye uğraman gerekecek. Herkes bütün bu karmaşanın seni kötü etkilediğini düşünüyor." Askerlerden biri beni vagon boyunca iteklerken Tess de yanımda yürüyordu. İleride Pascao'nun ve diğer Vatanseverlerin trenden indiklerini gördüm. "Los Angeles'tayız. Evimize geri geldik."

"Eden ve Lucy neredeler?" diye sordum. "Biliyor musun?"

Tess, "Onlar Ruby bölgesindeki geçici dairenize yerleştiler bile," diye yanıtladı. Bir an sustu. "Sanırım artık senin evin cevher bölgeleri."

Evim. Trenden çıkıp diğer askerlerle platforma indik. Los Angeles her zamanki gibi sıcaktı, sonbaharın sonundaki tipik puslu bir gündeydik ve sarımsı ışık karşısında gözlerimi kıstım. Tekerlekli sandalye çok yabancı ve sinir bozucuydu. İçimden sandalyeden fırlayıp onu rayların üzerine tekmelemek geldi aniden. Ben bir Koşucuydum, bu aptal şeye muhtaç kalmamam gerekirdi. Tekrar kötü olmuştum, bu sefer de kargaşa yüzünden mi tetiklenmişti? Zayıflığım karşısında dişlerimi sıktım. Doktorun en son tahmini aklımdan çıkmıyordu. *Bir, belki de iki ay.* Şiddetli baş ağrılarının sıklığı kesinlikle artıyordu.

Askerler jipe binmeme yardım ettiler. Ayrılmadan önce Tess açık camdan uzanıp bana kısa bir süre sarılıverdi. Ondan gelen bu sıcaklık beni şaşırttı. Ona sarılıp bu kısa anın tadını çıkarmaktan başka yapabileceğim bir şey

yoktu. Sonunda jip istasyondan ayrılana kadar birbirimize baktık ve bir dönemeçten sonra Tess gözden kayboldu. O anda bile koltuğumda geriye dönüp onu görmeye çalıştım.

Bir kavşakta durduk. Tahliye edilmiş bir grup insanın jipimizin önünden geçmelerini beklerken, Los Angeles şehir merkezinin caddelerini inceledim. Bazı şeyler aynı duruyordu: kargaşa çıkaran mültecilere bağırarak emirler veren sıra sıra askerler; kaldırımlarda durup yeni mülteci akınını protesto eden siviller; cesaret vermek için Cumhuriyet'in cephedeki sözde zafer mesajlarını gösteren JumboTron'lar, halka: *Koloniler'in yurdunuzu zapt etmelerine izin vermeyin! Davayı savunun!* diye hatırlatma yapıyordu.

Zihnimde Eden'la yaptığım konuşma dönüyordu.

Gözlerimi kırptım, sonra da caddelere daha da yakından baktım. Bu sefer alışık olduğumu düşündüğüm sahneler yeni bir bağlama oturdu. Sıra olmuş emirler veren askerler aslında yeni gelen mültecilere erzak dağıtıyordu. Yeni gelenleri protesto eden sivillere izin verilmişti, askerler izliyordu fakat silahları kemerlerinde duruyordu. Ve gözüme bir zamanlar oldukça uğursuz görünen JumboTron propaganda görüntüleri şimdi iyimserlik mesajları gibi geliyordu, karanlık zamanlarda yapılan bir umut yayınıydı âdeta ve insanların ruh halini canlı tutabilmek için gösterilen umutsuzca bir çabaydı. Jipimizin durduğu yerin yakınında, genç bir askerin etrafını çevreleyen bir çocuk grubu gördüm. Onların göz hizasına çökmüştü ve çocuklara bir hikâye anlatmak için elindeki kuklayı oynatıyordu. Penceremi açtım. Sesi net ve neşeliydi. Arada bir çocukların gülme sesleri geliyordu, korkuları ve kafa karışıklıklarını o an için unutmuşlardı. Yakınlarında ebeveynleri hem bitkin hem de minnettar yüzlerle onları izliyordu.

Halk ve Cumhuriyet... birlikte çalışıyordu.

Bu yabancı fikir karşısında kaşlarım çatıldı. Cumhuriyet'in hepimize korkunç şeyler yaptığı ve hâlâ yapabiliyor olma ihtimali bir gerçekti. Fakat... belki ben de sadece işime gelen şeyleri görüyordum. Belki de şimdi eski Seçmen'in ölmesinden sonra, Cumhuriyet askerleri de maskelerini çıkarmaya başlamışlardı. Belki de gerçekten Anden'ı takip *ediyorlardı.*

Jip beni ilk önce Eden'in kaldığı daireye götürdü. Varınca, Eden hemen beni karşılamaya çıktı, yüzünde önceki tartışmamızdaki mutsuzluktan eser yoktu. "Orada bir sürü yaramazlık yapmışsın diye duydum," dedi ve Lucy'yle birlikte jipe bindiler. Yüzüne onaylamayan bir ifade geldi. "Beni sakın bir daha böyle korkutma."

Ona iğneleyici bir şekilde sırıtıp saçlarını karıştırdım. "Şimdi *senin* kararın için neler hissettiğimi daha iyi anlıyorsundur."

Los Angeles Merkez Hastanesi'ne varana kadar, geleceğimizin haberi saman alevi gibi yayılmıştı ve dev bir kalabalık jipimi bekliyordu. Çığlık atıyor, ağlıyor, ilahiler söylüyorlardı ve bizi hastaneye sokabilmek için iki devriye dolusu askerin yeterince geniş bir yol açması gerekti. Birçoğunun saçında kızıl bir şerit vardı, diğerleriyse pankartlar tutuyordu. Hepsi aynı şeyi haykırıyordu.

BİZİ KURTAR.

Gergin bir şekilde gözlerimi çevirdim. Hepsi Denver'da Vatanseverlerle birlikte ne yaptığımı görmüş ve duymuştu. Fakat ben yenilmez bir süper asker değil, düşmanlar ülkemizi ele geçirirken hastanede çaresizce yatmak üzere olan, ölüm döşeğindeki bir çocuktum.

Eden tekerlekli sandalyemin kollarından bana doğru eğildi. Hiçbir şey demese bile, ciddi suratına tek bir bakışta aklından neler geçtiğini anladım. Bu düşünce içimi korkuyla titretti.

Kardeşim, *onları kurtarabilirim,* diye düşünüyordu. *Onları kurtarmama izin ver.*

Hastaneye girip askerler arkamızdan kapıları kapattıktan sonra beni tekerlekli sandalyemde üçüncü kattaki odalara götürdüler. Eden dışarıda beklerken, doktorlar üzerime bir sürü metal nod ve kablo bantladı. Beyin taraması yapıldı. Sonunda dinlenmeme izin verdiler. Bütün bunlar olurken başım sürekli nabız gibi atıyordu, bazen o kadar artıyordu ki yatağa uzanmış olmama rağmen hareket eder gibi hissediyordum. Hemşireler gelip bana bir iğne yaptı. Birkaç saat sonra oturabilecek kadar kuvvetli hissettiğimde bir çift doktor beni görmeye geldi.

Daha genç ve tecrübesiz olan, "Endişelenme," diye beni rahatlatmaya çalıştı. "Hâlâ birkaç ayın var. Tahmin sonucun değişmedi."

"Ah," dedim. Eh, *içim rahatladı.*

Daha yaşlı olan doktor rahatsızca sakalını kaşıdı. "Hâlâ ayağa kalkıp normal işlerini halledebilirsin, onlar her neyse," diye homurdandı, "fakat kendini sıkmaman lazım. Tedavine gelince..." Burada durdu, sonra da gözlüklerinin üzerinden bana baktı. Garip bir yüz ifadesiyle, "Biraz daha radikal ilaçlar deneyeceğiz," diye devam etti. "Ama açık olmam gerekirse, Day... en büyük düşmanımız zaman. Seni çok riskli bir ameliyata hazırlamak için büyük bir mücadele veriyoruz ancak ilaçlarının bize kalan zamandan daha fazla süreye ihtiyacı olabilir. Elimizden gelenler sınırlı."

"Ne yapabiliriz?" diye sordum.

İçinde damlayan bir sıvı bulunan plastik keseye başını salladı. "Eğer bütün ilaçları alabilirsen birkaç ay sonra ameliyata hazır olabilirsin."

Başımı eğdim. Birkaç ayım kalmış mıydı? Her şeyi ucu ucuna yetiştiriyorlardı gerçekten. "Yani," diye mırıldandım, "ameliyat zamanı gelene kadar ölmüş olabilirim. Ya da Cumhuriyet yok edilmiş olabilir."

Son cümlem doktorun yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu. Cevap vermedi ama zaten buna gerek yoktu. Diğer doktorların bitmemiş işlerimi halletmemi söylemelerine şaşmamalıydı. En iyi koşullarda bile zamanında iyileşemeyebilirdim. Ancak Cumhuriyet'in yok oluşunu görecek kadar yaşama ihtimalim de vardı. Bu düşünce tüylerimi ürpertti.

Antarktikalıların bize yardım etmesinin tek yolu, onlara bu vebaya karşı ilacımız olduğunu kanıtlayıp, Koloniler'in işgalini durdurmak için asker göndermeleri için bir sebep vermekti. Ve bunu yapmanın tek yolu *da* Eden'in kendisini Cumhuriyet'e feda etmesine izin vermekti.

İlaçlar beni bayılttı ve kendime ancak tam bir gün sonra gelebildim. Doktorlar yokken, odada kısa yürüyüşler yaparak bacaklarımı test ettim. Tekerlekli sandalye olmadan yürüyebilecek kadar güçlü hissediyordum. Yine de abartıp odanın bir ucundan diğer ucuna sıçramaya çalışınca tökezledim. Olmayacaktı. Hüsranla ofladım, sonra da tekrar yatağa geçtim. Gözlerim

duvarda Denver'dan görüntüler gösteren bir ekrana kaydı. Cumhuriyet'in ne kadarını gösterdiklerine dikkat ettiklerini görebiliyordum. Koloniler birliklerinin içeriye akın edişlerini canlı canlı görmüştüm ama ekranda sadece şehrin uzaktan çekilmiş görüntüleri vardı. Seyirciler sadece birkaç binadan yükselen dumanı ve Zırh'ın yakınında uçmakta olan uğursuz bir dizi Koloniler hava gemisini görebiliyordu. Sonra görüntü kesilip Cumhuriyet jetlerinin pistte dizilip çatışmaya hazırlandığı görüntülere geçiyordu. İlk defa propaganda yapılmasından memnundum. Bütün ülkenin korkudan ödünü patlatmanın bir anlamı yoktu. Cumhuriyet'in mücadele ettiğini göstermeleri daha iyiydi.

Frankie'nin cansız yüzünü aklımdan atamıyordum. Veya Koloni askerleri tarafından vurulan Thomas'ın başının arkaya savruluşunu. Zihnimde tekrar canlanınca irkildim. Bir yarım saat daha sessizce bekleyip ekrandaki görüntülerin Denver'daki çatışmadan, işgalci Koloni birliklerini yavaşlatmaya nasıl yardım ettiğim hakkındaki haber başlıklarına geçişini izledim. Sokakta şimdi saçlarında kızıl şeritleri ve ellerinde pankartlarıyla daha fazla insan toplanmıştı. Gerçekten de benim bir fark yarattığımı düşünüyorlardı. Bir elimle yüzümü ovuşturdum. Sadece bir çocuk olduğumu anlamıyorlardı; bütün olanlara bu kadar karışmayı hiç istememiştim. Vatanseverler, June veya Anden olmasaydı hiçbir şey yapamazdım. Tek başıma bir işe yaramazdım.

Kulaklığımdan birden statik sesi çıkıverdi; gelen bir arama vardı. Sonra tanımadığım bir erkek sesi kulağıma: "Bay Wing," dedi. "Sizinle mi görüşüyorum?"

Somurttum. "Kimsiniz?"

Adam sesine tüylerimi diken diken eden çılgın bir heyecan ekleyerek, "Bay Wing," dedi. "Ben Koloniler'in Şansölyesi'yim. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Şansölye mi? Yavaşça yutkundum. Evet, tabii. Mikrofona, "Bu bir şaka mı?" diye patladım. "Hacker veletlerden biri..."

"Yapma. Pek de komik bir şaka olmazdı, değil mi?"

Koloniler'in kulaklık hatlarımıza bu şekilde erişip böyle aramalar yapabildiğini bilmiyordum. Kaşlarımı çatıp sesimi alçalttım. "İçeriye nasıl

girdin?" Koloniler Denver'da kazanmakta mıydı? Şehir tam da biz kaçtıktan sonra düşmüş müydü?

Adam, "Kendi yöntemlerim var," diye yanıtladı, sesi inanılmaz sakindi. "Görünüşe göre halkınızın bir kısmı bizim tarafa iltica etmiş. Onları suçladığımı söyleyemem."

Cumhuriyet'in içinden biri Koloniler'e veri akışlarımızı bu şekilde kullanabilsinler diye bilgi sızdırmış olmalıydı. Birden aklım Vatanseverlerle yaptığım işe, Koloni askerlerinin Thomas'ı kafasından vurduğu ana gitti, görüntü içimi şiddetle titretti ve onu uzaklaştırmaya çalıştım. *Komutan Jameson.*

Şansölye ben karşılık veremeden, "Umarım seni sıkıntıya sokmuyorumdur," dedi, "özellikle de durumunu göz önüne alacak olursak. Ve eminim Denver'daki yaramazlığından sonra biraz yorgun hissediyorsundur. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

Buna karşılık vermedim. Acaba başka neleri biliyordu, hangi hastanede olduğumu biliyor muydu yoksa... ya da daha da kötüsü, yeni dairemizin yerini, Eden'in nerede kaldığını? Sonunda, "Ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

Şansölyenin gülümsediğini kulaklığımdan bile duyabiliyordum. "Zamanını boşa harcamak istemem, bu yüzden sohbetimizin ana konusuna geçelim. Cumhuriyet'in şimdiki Seçmeninin şu Anden Stravopoulos denen genç olduğunu biliyorum." Sesi küçümser bir tondaydı. "Ama şimdi gerçekçi olalım, sen de ben de ülkeyi kimin yönettiğini biliyoruz. Ve o kişi *sensin.* Halk seni seviyor, Day. Birliklerim Denver'a ilk girdiğinde, bana ne söylediler biliyor musun? 'Siviller duvarlara Day'in posterlerini yapıştırmışlar. Onu tekrar ekranlarda görmek istiyorlar.' Adamlarımla işbirliği yapmamaya inat ediyorlar ve onları razı etme süreci şaşılacak derecede yorucu."

Yavaşça hiddetim alevleniyordu. Dişlerim sıkılmış halde, "Sivilleri bu işe karıştırma," dedim. "Onlar senin gelip yurtlarına zorla girmeni istemediler."

Şansölye tatlı bir ses tonuyla, "Ama unutuyorsun," dedi. "Senin Cumhuriyet'in de onlarca yıl boyunca aynı şeyi yaptı, senin ailene de aynı şeyi yapmadılar mı? Cumhuriyet'i *bize* yaptıkları şeyden dolayı işgal ediyoruz. Sınırın ötesinden bize gönderdikleri bu virüsten. Tam olarak kime

sadıksın ve *neden?* Ve oğlum, bu yaşta sahip olduğun bu konumun ne kadar inanılmaz olduğunu, halkın nabzını nasıl da tuttuğunu biliyor musun? Ne kadar güce sahip olduğunu?.."

"Ne demek istiyorsun, Şansölye?"

"Öleceğini biliyorum. Aynı zamanda da büyüdüğünü görmek istediğin bir kardeşin olduğunu da biliyorum."

"Bir kez daha Eden'dan bahsedersen sohbetimiz biter."

"Pekâlâ. Sadece beni dinle. Kolonilerde, bütün hastanelerimiz ve tedaviler Meditech Şirketi'ne bağlıdır ve seninle Cumhuriyet'in asla yapamayacağı kadar iyi ilgileneceklerini garanti edebilirim sana. Teklifim şu. Hayatının geri kalanını sana sadık kalmamış bir ülkeye sadık kalarak tüketebilir veya *bizim* için bir şey yapabilirsin. Cumhuriyet halkından açık açık Koloniler'i kabul etmelerini isteyebilir ve bu ülkenin daha iyi bir şekilde yönetilmesine yardım edebilirsin. Kaliteli bir yerde tedavi görürsün. Güzel olmaz mı? Şu anda gördüğün tedaviden daha iyisini hak ettiğin aşikâr."

Alay eder gibi zorla kahkaha attım. "Evet, tabii. Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Şansölye, "Pekâlâ," dedi, eğlenmiş gibi konuşmaya çalışıyordu fakat bu sefer sesinde karanlığın izlerini duydum. "Bu tartışmayı kaybedeceğimi görebiliyorum. Eğer Cumhuriyet için savaşmayı seçersen bu kararına saygı duyacağım. Senin ve kardeşin için en iyisini umarım, Cumhuriyet'te yerimizi sağlam bir şekilde belirledikten sonra bile. Fakat ben bir iş adamıyım, Day ve aklımda her zaman bir B planı olmasını severim. O zaman şunu sormama izin ver." Bir an için durdu. "Princeps adayı June Iparis. Onu seviyor musun?"

Göğsümü buzdan bir pençe sıkıştırdı. "Niçin?"

"Eh." Şansölye şimdi kasvetli bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bu durumu bir de benim gözümden görmelisin," dedi nazikçe. "Bu gidişle, kaçınılmaz olarak Koloniler kazanacak. Bayan Iparis kaybetmekte olan bir hükümetin kalbindeki insanlardan biri. Şimdi, çocuğum, bunu bir düşünmeni istiyorum. Savaşı kaybeden tarafın iktidardaki hükümetinin başına ne gelir sence?"

Ellerim titriyordu. Bu aklımın gerisindeki karanlıklarda yüzmekte olan, düşünmemeye çalıştığım bir düşünceydi. Ta ki şu ana kadar. "Onu tehdit mi ediyorsun?" dedim.

Ses tonum karşısında onaylamayarak cık cık dedi. "Sadece mantıklı davranıyorum. Biz zafer ilan edince onun başına ne gelecek sanıyorsun? *Gerçekten* Cumhuriyet'in Senato'sunun lideri olma yolunda ilerleyen bir kızın yaşamasına izin vereceğimizi mi sanıyorsun? Bütün medeni milletler böyle yürür, Day ve bu yüzyıllardır böyle olmuştur. Hatta bin yıllarca. Neticede Seçmeninin, karşısında duran herkesi idam ettirdiğine eminim. Yapmadı mı?" Sustum. "Bayan Iparis, Seçmeni ve Senatosuyla birlikte yargılanıp idam edilecek. Savaşta kaybeden bir hükümetin başına işte *bu* gelir. Day." Sesi ciddileşti. "Eğer bizimle işbirliği kurmazsan, o zaman ellerin onların kanına bulanmış bir halde yaşaman gerekebilir. Ancak eğer işbirliği yaparsan onların savaş suçlarını affetmenin bir yolunu bulabilirim. Ve dahası," diye ekledi, "rahat bir yaşamın bütün konforuna sahip olabilirsin. Bir daha ailenin güvenliği için hiçbir zaman endişe duyman gerekmez. Cumhuriyet halkı için de endişelenmek zorunda kalmayacaksın. Onlar işin doğrusunu bilmiyor; sıradan halk asla onlar için neyin daha iyi olacağını bilmez. Ama sen ve ben biliyoruz, değil mi? Onların, Cumhuriyet'in idaresi olmadan daha iyi durumda olacaklarını biliyorsun. Bazen seçimlerini anlamıyorlar, onlar adına karar verilmesi gerekiyor. Ne de olsa yeni Seçmeninizi kabul etmelerini istediğinde onları manipüle etmeyi sen seçmiştin. Yanlış mıyım?"

Yargılanıp idam edilecekti. *June, ölecekti.* Bu ihtimalden korkmak ve bunu benim için dile getirip sonra da bana şantaj yapmak için kullanmak ayrı şeylerdi. Bunun yerine aklım çılgınlar gibi onların kaçabilmeleri, başka bir ülkede sığınma bulabilmeleri için yollar arıyordu. Belki Antarktikalılar June'u ve diğerlerini deniz aşırı bir yerde tutabilir ve Koloniler'in ülkeyi işgal etmesinden koruyabilirdi. Bir yolu olmalıydı. Ama... peki ya biz ne olacaktık? Koloniler'i kardeşime zarar vermekten ne alıkoyabilirdi ki?

Sonunda boğuk bir sesle, "Sözünü tutacağını nereden bileceğim?" diyebildim.

"Sana dürüstlüğümü göstermek için Koloniler'in bu sabah itibariyle ateşkes ilan edip üç gün boyunca bekleyeceklerinin sözünü veriyorum. Eğer

önerimi kabul edersen şu anda Cumhuriyet halkının... ve sevdiklerinin güvenliğini garantilemiş olursun. Bu yüzden seçim senin." Şansölye biraz güldü. "Ve sohbetimizin aramızda kalmasını öneririm."

"Düşüneceğim," diye fısıldadım.

"Harika." Şansölyenin sesi canlandı. "Dediğim gibi ilk fırsatta. Üç gün sonra, senden Cumhuriyet'e resmî bir duyuru konusunda geri dönüş bekliyorum. Bu çok verimli bir ilişkinin ilk adımları olabilir. Zaman önemli, bunu herkesten daha iyi bildiğinin farkındayım."

Ve sonra arama sona erdi. Bu sessizlik sağır ediciydi. Bir süre konuşmanın özünü düşünüp iyice sindirdim. Aklımdan sonsuz sayıda düşünce geçiyordu... Eden, June, Cumhuriyet, Seçmen. Ellerin onların kanına bulanacaktı. İçimde büyüyen çaresizlik ve korku beni boğmaya çalıştı. Şansölye zekiydi, bunu kabul ediyordum. Zayıflıklarımın ne olduğunu tam olarak biliyordu ve bunları kendi yararına kullanmaya çalışacaktı. Fakat aynısını ben de yapabilirdim. June'u sessizce uyarmalıydım. Eğer Koloniler çenemi kapatıp Şansölye'nin dediğini yapmadığımı ve bunları başkasına anlattığımı öğrenirse, o zaman kimbilir nasıl oyunlar oynamaya çalışacaklardı. Ama belki de bunu kendi avantajımıza çevirebilirdik. Zihnim dönüyordu. Belki Şansölyeyi kendi oyununda alt edebilirdik.

Koridorda birden bütün tüylerimi diken diken eden bir çığlık yankılandı. Başımı sesin geldiği yere çevirdim. Biri istemeden koridorda götürülüyordu, bu her kimse iyi mücadele ediyordu.

Ses, *"Enfeksiyon kapmadım,"* diye isyan ediyordu. Ses tam kapımın önüne gelene kadar yükseldi, sonra da sedyenin tekerlekleri koridorda ilerlerken azaldı. Bu sesi hemen tanıdım. "Yeniden test yapın. Bir şey değil bu. *Enfeksiyon kapmadım."*

Tam olarak neler olduğunu bilmesem de bir şeyi hemen anladım. Koloniler'e yayılan hastalığın yeni bir kurbanı vardı.

Tess.

JUNE

CUMHURİYET'İN TARİHİNDE İLK KEZ, İNİŞ YAPACAK BİR BAŞKENT yoktu.

Drake Üniversitesinin güney tarafında yer alan, eskiden Cumhuriyet Tarihi dersine girdiğim yere yarım kilometreden az bir mesafedeki iniş pistine saat 16.00'da iniş yaptık. Akşamüzeri rahatsız edici derecede güneşliydi. Her şey gerçekten bir seneden az bir süre önce mi olmuştu? Uçaktan inip bavullarımızın çıkmasını beklerken donuk bir sersemlik içinde etrafıma baktım. Bana hem nostaljik hem de garip gelen kampüs, hatırladığımdan daha da boştu. Dördüncü sınıf öğrencilerinin birçoğu, duyduğuma göre erken mezun edilip Cumhuriyet'in ayakta kalması için cepheye, mücadele etmeye gönderilmişti. Anden'ın birkaç adım arkasında kampüsün içinde yürüyordum, Mariana ve Serge ise Senatör olmalarının tabiatına uygun bir şekilde, pek konuşmayan Seçmenleriyle sohbet ediyorlardı. Ollie bana yakın duruyordu, boynundaki tüyler havaya kalkmıştı. Drake'in normalde öğrencilerle kaynayan ana avlusu şimdi Denver ve birkaç komşu şehirden gelen küme küme mültecilere ev sahipliği yapıyordu. Yabancı ve ürkütücü bir görüntüydü.

Bizi bekleyen bir sıra jipe binip Batalla bölgesine doğru yola çıkarken, LA'da değişmiş olan şeyleri fark ettim. Batalla bölgesinin Blueridge bölgesiyle birleştiği yerlerde tahliye merkezleri kurulmuştu. Buradaki askerî binalar sivil apartmanlara dönüşmüştü ve bu yoksul bölgedeki birçok eski, terk edilmiş bina aceleyle tahliye merkezleri olarak değişmişti. Üstü başı dağılmış Denver mültecilerinden oluşan büyük kalabalıklar girişlerinde bekliyor, bir oda alabilecek kadar şanslı olmayı umuyorlardı. Tek bir bakışta burada bekleyen insanların hepsinin doğal olarak Denver'ın yoksul bölgelerinden geldiğini anladım.

Anden'a, "Üst sınıf aileleri nereye yerleştiriyoruz?" diye sordum. "Herhalde bir cevher bölgeye, değil mi?" Böyle bir şeyi sesimde bir keskinlik olmadan söyleyebilmek zordu.

Anden mutsuz görünüyordu ama sakince, "Ruby'ye. Üçünüzün daireleri de orada olacak" ifademi okudu. "Ne düşündüğünü biliyorum. Fakat

zengin aileleri zorla yoksul bölgelerdeki tahliye merkezlerine götürüp bu yüzden bana karşı ayaklanmalarını göze alamam. Ruby'de yoksullara ayrılacak belli sayıda alan belirledim, çekiliş sistemiyle oralara yerleştirilecekler."

Cevap vermedim çünkü bunun üzerine söyleyebilecek bir şeyim yoktu. Bu duruma nasıl müdahale edilebilirdi ki? Anden bir senede bütün ülkenin altyapısını kökünden değiştiremezdi ya. Pencereden bakarken, büyümekte olan bir grup korunan bir mülteci bölgesinin kenarı boyunca toplanıyordu. ŞEHRİN DIŞINA GİDİN! İçlerinden birinin pankartında, ONLARI KARANTİNA ALTINDA TUTUN! yazıyordu.

Bu manzara tüylerimi diken diken etti. Cumhuriyet'in ilk yıllarında, batının doğudan kaçan insanlara karşı düzenlediği protestolardan pek de farklı değildi.

Bir süre sessizlik içinde derlemeye devam ettik. Sonra birden Anden elini kulağına bastırdı ve şoföre işaret etti. Jipin koltuklarına gömülü küçük monitörü gösterip, "Ekranı aç," dedi. "General Marshall Koloniler'in on ikinci kanalda bir şey yayınladıklarını söyledi."

Ekran açılırken hepimiz izliyorduk. Önce sadece siyah bir ekran gördük fakat sonra yayın başladı ve Koloniler'in sloganı ve mührü dalgalanan bir Koloniler bayrağının üzerinde belirdi.

AMERİKA KOLONİLERİ

CLOUD . MEDITECH . DESCON . EVERGREEN

ÖZGÜR BİR DEVLET KORPORATİF BİR DEVLET

DEMEKTİR

Sonra ekrana binlerce parıldayan mavi ışıkla kaplanmış güzel, parıldayan bir şehrin akşam manzarası geldi. Görkemli bir ses, "Cumhuriyet vatandaşları," dedi. "Amerika Kolonilerine hoş geldiniz. Birçoğunuzun bildiği gibi Koloniler, Cumhuriyet'in başkenti Denver'ı ele geçirdi ve böylece, hepinizi sıkı denetim altında tutan zorba rejime karşı gayriresmî bir zafer ilan etmiş oldu. Yüzyıldan fazla bir süredir devam eden çileden sonra artık özgürsünüz." Manzara değişti ve yerine Cumhuriyet ile Kolonilerin haritaları geldi ancak bu sefer iki devleti birbirinden ayıran

çizgi yok olmuştu. İçim ürperdi. "Önümüzdeki üç hafta içinde, hepiniz adil rekabet ve özgürlük sistemimize geçirileceksiniz. Koloniler vatandaşısınız. Bu ne demek diye merak ediyor olabilirsiniz."

Ses durdu ve görüntü değişip önlerinde bir çek tutan mutlu bir aileye dönüştü. "Yeni bir vatandaş olarak, hepinize çalışmayı kabul edeceğiniz dört ana şirketimizden biri tarafından altmış bin Cumhuriyet Notuna eşdeğer en az beş bin Koloniler Notu verilecek Şimdiki geliriniz ne kadar yüksekse size yine o kadar çok ödeme yapacağız. Artık Cumhuriyet'in sokak polislerine hesap vermeyecek, DesCon'un şehir devriyelerine, kendini *size* hizmet etmeye adamış özel bölge polislerinize gideceksiniz. İşvereniniz artık Cumhuriyet değil, tatmin edici bir kariyer için başvurabileceğiniz dört saygın şirketimizden biri olacak." Video tekrar mutlu çalışanların, takımları ve kravatları üzerinde gururlu, gülümseyen yüzlerinin gösterildiği görüntülere geçti. "Vatandaşlarımız, sizlere seçim özgürlüğü sunuyoruz."

Seçim özgürlüğü. Day'le birlikte oraya ilk gittiğimizde gördüklerim aklımda yanıp sönüyordu. İşçi kalabalıkları, yoksulların harap olmuş gecekondu mahalleleri. İnsanların kıyafetlerine basılmış reklamlar. Binaların her bir yanını kaplayan reklamlar. En çok da DesCon polisinin soyguna uğrayan bir kadına departmanlarına yapması gereken ödemeyi kaçırdığı için yardım etmeyişleri. Cumhuriyet'in geleceği bu mu olacaktı? Ve birden midem bulandı çünkü insanlar için Cumhuriyet'in mi yoksa Koloniler'in mi daha iyi olacağını bilemiyordum.

Yayın devam etmekteydi. "Sizden sadece ufak bir karşılık bekliyoruz." Video tekrar değişti, bu sefer birlik içinde isyan eden bir grup insanın görüntüsü geldi. "Eğer Cumhuriyet'le ilgili bir şikâyetiniz varsa, işte şimdi bunları dile getirmenin vakti. Eğer şehirlerinizde protesto düzenleyebilecek kadar cesur davranırsanız, Koloniler sizlere beş bin Koloniler Notu daha ödeyecek ve size bütün Cloud A.Ş. market ürünlerinde bir yıllık indirim fırsatı verecektir. Colorado eyaletinin Denver şehrindeki herhangi bir DesCon merkezine adınız ve posta adresinizle birlikte desteğinizin kanıtını göstermeniz yeterlidir."

Demek şehrin belli yerlerinde ortaya çıkan çeşitli protestoların sebebi buydu. Propagandaları bile reklam gibiydi. Hem de tehlikeli derecede çekici bir reklam. "Biraz erken zafer ilan etmişler," dedim sessizce.

Anden cevap olarak, "İnsanları bize karşı kışkırtıyorlar," dedi. "Bu sabah ateşkes ilan ettiler, herhalde böyle bir propaganda yaymak için bir şans elde etmeyi amaçlamışlardı."

"Etkili olacağından şüpheliyim," dedim ancak sesim gerektiği kadar kendinden emin çıkmadı. Bunca sene süren Koloniler karşıtı propagandayı aşabilmek için Koloniler'in çok uğraşması gerekiyor. Değil mi?"

Anden'ın jipi sonunda durmak için yavaşlamaya başladı. Kaşlarımı çattım, bir an için kafam karışmıştı. Beni geçici daireme götürmek yerine, şu anda Los Angeles Merkez Hastanesi'nin önüne park etmiştik. Metias'ın öldüğü yere. Anden'a baktım. "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

Anden, "Day burada," dedi. Day'in adını anınca biraz sesi alçaldı.

"Niçin?"

Anden bana bakmıyordu. Bunu tartışmak istemiyor gibi görünüyordu. "LA'e tahliye sırasında bayılmış," diye açıkladı. "Yer altı tünellerini yıkmak için kullandığımız bir dizi patlama görünüşe göre şiddetli baş ağrılarından birini tetiklemiş. Doktorlar ona yeni bir tedavi uygulamaya başladılar." Anden durdu, sonra bana kasvetli bir bakış attı. "Buraya gelmemizin başka bir sebebi daha var. Ama kendin göreceksin zaten."

Jip durdu. Çıkıp Anden'ın çıkmasını bekledim. İçime bir korku yayılmaktaydı. Ya Day'in hastalığı kötüleştiyse? Ya kurtulamazsa? Bu yüzden mi gelmiştik? Bu hastanede ona olan her şeyden sonra, Day'in bu binaya tekrar adım atması için hiçbir sebep yoktu, tabii zorla getirmedilerse.

Anden'la birlikte etrafımızda askerlerle binaya girdik. Dördüncü kata çıktık, burada askerlerden biri kartıyla kapıyı açtı ve Merkez Hastanesi'nin laboratuvar katına adım attık. İlerledikçe midemdeki gergin his daha da sıkışıyordu.

Sonunda ana laboratuvar katının yan tarafına dizilmiş bir sıra küçük odanın önünde durduk. Bu kapılardan birinden geçerken Day'i gördüm. Cam duvarları olan bir odanın dışında duruyor, mavi sigaralarından birini içiyor ve içerideki biri tam koruma giysisi içindeki laboratuvar teknisyenleri tarafından incelenirken onları izliyordu. Fakat nefesimi kesen şey, zorlukla bir çift koltuk değneğine dayanıyor oluşuydu. Ne

kadardır buradaydı? Bitkin, solgun ve mesafeli görünüyordu. Acaba doktorlar onun üzerinde ne tür ilaçlar denemekteydi? Bu düşünceyle birden Day'in hayatının tükenmekte olduğu, geriye kalan saniyelerinin yavaş yavaş geçmekte olduğu gerçeği bir bıçak gibi saplandı.

Yanında beyaz tulumları içinde, boyunlarında sallanan koruma gözlükleri bulunan, her biri odayı izleyip notlar almakta olan birkaç laboratuvar teknisyeni duruyordu. Kısa bir mesafe ötede, Pascao diğer Vatanseverlerle koyu bir sohbete dalmıştı. Day'i yalnız bırakmışlardı.

Yaklaşırken, "Day?" diye seslendim.

Bana doğru baktı; gözlerinden bir düzine farklı duygu geçti, bazıları yüzümü kızartmıştı. Sonra Anden'ı fark etti. Seçmene başıyla sert bir selam vermeyi başardı, sonra da camın öbür tarafındaki hastayı izlemeye döndü. Tess'i.

Day'e, "Neler oluyor?" diye sordum.

Sigarasından bir nefes daha çekip gözlerini yere indirdi. "Beni içeriye sokmuyorlar. Bu yeni vebanın ona bulaşmış olabileceğini düşünüyorlar," dedi. Sesi alçaktı ancak arkasındaki hüsran ve öfke dalgasını duyabiliyordum. "Benim ve diğer Vatanseverlerin üzerinde de testler yaptılar. İçimizde bir tek Tess temiz çıkmadı."

Tess laboratuvar teknisyenlerinden birinin eline vurarak uzaklaştırdı, sonra da dengesini sağlamakta zorlanır gibi geriye sendeledi. Alnı terledi ve boynuna aktı. Gözlerinin akında hastalıklı bir sarılık vardı ve yakından bakınca etrafındaki şeyleri görme çabasıyla gözlerini kıstığını fark etmiştim. Bu bana miyopluğunu, Lake'in caddelerine gözlerini kısarak bakışını hatırlattı. Elleri titriyordu. Bu görüntü karşısında yutkundum. Vatanseverler, Koloni askerlerine çok uzun süre maruz kalmış olamazlardı fakat görünüşe göre, bu süre virüsü taşıyan askerlerden birinin vebayı onlara bulaştırmasına yetmişti. Aynı zamanda Kolonilerin sınırlarımıza girmişken, bile bile virüsü bize yayıyor olması da oldukça gerçek bir ihtimaldi.

Metias'ın eski günlüklerinden bir satırı hatırlayınca içim dondu: *Bir gün kimsenin durduramayacağı bir virüs üreteceğiz.* Ve bu da Cumhuriyet'in tamamen yıkılmasına sebep olabilirdi.

Teknisyenlerden biri bana dönüp kısa bir açıklama yaptı. "Virüs eski veba deneylerimizden birinin mutasyonu gibi görünüyor," dedi ve devam etmeden önce Day'e gergin bir bakış attı (Day, ona bu konuda zor anlar yaşatmış olmalıydı).

"Koloniler'in yayımladıkları istatistiklerden anladığımız üzere, virüsün sağlıklı yetişkinlere tutulum oranı düşük ancak birini enfekte ettiği zaman, hastalık hızla ilerliyor ve ölüm oranı oldukça yüksek. Bulaşma-ölüm arasında geçen süreyi yaklaşık bir hafta olarak görüyoruz." Bir anlığına camın öteki tarafındaki Tess'e döndü. "Bazı erken semptomlar gösteriyor; ateş, baş dönmesi, sarılık ve bizi kendi ürettiğimiz virüslerden birine götüren semptom, yani geçici veya kalıcı körlük."

Yanımda Day yumruklarını o kadar sıkıyordu ki eklemleri beyazlamıştı. Onu tanıdığım kadarıyla teknisyenlerle biz gelmeden birkaç kere kavga edip Tess'i zorla görmeye çalışıp çalışmadığını veya onlara Tess'i yalnız bırakmaları için bağırıp bağırmadığını merak ettim. Şu anda mor, yarı kör olmuş gözleriyle Edeni hayal ediyor olmalıydı ve o anda eski Cumhuriyet için derin bir nefret dalgası içimi doldurdu. Benim babam da bu deneysel laboratuvar kapılarının ardında çalışmıştı. Bütün bu LA vebalarıyla gerçekte ne yaptıklarını öğrenince istifa etmeye çalışıp sonunda hayatını kaybetmişti. Bu ülke gerçekten arkamızda mıydı artık? Dış dünyanın -veya Koloniler'in- gözündeki imajımız değişebilecek miydi?

Day, gözleri hâlâ Tess'e odaklı bir şekilde, "Frankie'yi kurtarmaya çalıştı," diye fısıldadı. "Tam bizden sonra Zırh'ın içine girmeyi başarmıştı. Thomas onu öldürecek sanmıştım." Sesi acıyla doldu. "Ama belki de zaten günleri sayılıydı."

"Thomas mı?" diye fısıldadım.

"Thomas öldü," diye mırıldandı. "Pascao ve ben Zırh'a doğru kaçarken, onun durup tek başına Koloniler askerleriyle yüzleştiğini gördüm. Başından vurulana dek onlara ateş etti." Son cümlesinde irkildi.

Thomas ölmüştü.

İki kere göz kırptım, birden baştan ayağa uyuşmuştum. Şoke olmamam gerekiyordu. Neden şoke olmuştum ki? Buna hazırdım ben. Ağabeyimin kalbine bıçak saplayan, Day'in annesini vuran asker... ölmüştü. Ve tabii ki böyle ölecekti; Cumhuriyet'i kanının son damlasına kadar savunarak, ona

çoktan sırtını dönmüş olan bir devlete karşı deli sadakati hiç sarsılmadan. Bunun Day'i neden bu kadar etkilendiğini de hemen anladım. *Başından vuruldu.* Bu haber karşısında içim boşaltılmış gibi hissediyordum. Bitkindim. Uyuşmuştum. Omuzlarım düştü.

Sonunda boğazımdaki düğümün içinden, "Böylesi daha iyi," diye fısıldadım. Aklımdan Metias'ın görüntüleri ve Thomas'ın onun hayatta olduğu son geceyle ilgili anlattıkları geçti. Düşüncelerimi tekrar Tess'e getirmeye zorladım. Yaşayanlara, hâlâ önemi olanlara. "Tess iyileşecek," dedim Sözlerim ikna edici gelmiyordu. "Sadece bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Cam odadaki teknisyenler Tess'in sağ koluna uzun bir iğne yerleştirip sonra da çıktılar. Ağzından boğuk bir hıçkırık çıktı. Day gözlerini bu görüntüden ayırdı, değneklerini tutuşunu düzeltti ve bize doğru gelmeye başladı. Yanımdan geçerken, "Bu gece," diye fısıldadı. Sonra da herkesi geride bırakıp koridora ilerledi.

Sessizce onun gidişini izledim. Anden iç çekti, üzüntüyle Tess'e doğru baktı ve diğer teknisyenlere katıldı. Bize virüs hakkında bilgi veren kıza, "Day'in temiz olduğundan emin misiniz?" diye sordu. Kız onayladı, Anden da ona başını salladı. "Derhal askerlerimizin ikinci kez kontrol edilmelerini istiyorum." Diğer Senatörlerden birine döndü. "Sonra da hemen Koloniler'in Şansölyesi'ne ve DesCon'un CEO'suna bir mesaj gönderilmesini istiyorum. Bakalım diplomasiyle bir yere varabilecek miyiz?"

Sonunda Anden bana uzunca bir bakış attı. "Senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum," dedi. "Fakat eğer Day'le tekrar kardeşi hakkında konuşmaya gönlün razı olursa sana minnettar olurum. Antarktika'yla hâlâ bir şansımız olabilir."

SAAT: 19.30.

RUBY BÖLGESİ.

23°C.

Kaldığım apartman Metias'la eskiden yaşadığımız yerden sadece birkaç blok ötedeydi. Jipim oraya yaklaşırken caddeden aşağı bakıp eski sitemizi görmeye çalıştım. Ruby bölgesi bile şu anda hangi bölgelerin tahliye edilenler için olduğunu gösteren bantlarla bloke edilmişti ve askerler caddelere dizilmişlerdi. Anden'in bütün bu karmaşanın içinde nerede kaldığını merak ettim; büyük ihtimalle Batalla bölgesindeydi. Bu gece kesin geç saate kadar ayakta olacaktı. Bana ayrılan daireye gitmek için oradan ayrılmadan önce beni laboratuvar koridorunda bir köşeye çekmişti. Gözleri farkında olmadan önce dudaklarıma gidip sonra gözlerime döndü. Ross City'de yaşadığımız o kısa anı ve sonrasında söylediği kelimeleri düşündüğünü biliyordum. *Day'i derinden sevdiğini biliyorum.*

Garip bir duraklamadan sonra, yarın sabah Senato'yla bir sonraki adımlarımızın ne olduğu üzerine konuşmak için toplantı yapacağız. Bunun her bir Princeps adayının gruba bir şeyler söyleyeceği bir konferans olduğu konusunda seni uyarmak istiyorum. Bu her birinizin eğer resmen Princeps seçilmiş olsaydınız nasıl davranacağınızı tecrübe etmek için bir şans ama unutma, işler kızışabilir." Biraz gülümsedi. "Bu savaş hepimizin sinirlerini yıprattı desek hafif kalır."

Ona bu seferkine katılmak istemediğimi söylemek istemiştim. Senatörlerle bir toplantı daha, hepsi de Anden'ı kendi tarafına çekmeye veya onu diğerlerinin önünde utandırmaya çalışan kırk adet konuşan kafanın birbirini yenmek için savaşmasını dinlemek demekti. Hangisinin daha iyi Princeps adayı olduğunu görmek için Serge ve Mariana'nın tartışmalara önderlik edeceklerinden emindim. Bunun düşüncesi bile geriye kalan bütün enerjimi tüketiyordu. Ama aynı zamanda da Anden'ın bu yükü öylesine soğuk ve mesafeli insanlarla dolu bir salonda tek başına omuzlaması fikri katlanılır gibi değildi. Bu yüzden iyi bir Princeps adayının yapacağı gibi ona gülümseyip eğildim. "Orada olacağım," diye cevapladım.

Jip bana ayrılan apartmana gelip durdu ve bu anıyı zihnimden uzaklaştırdım. Ollie'yle jipten çıktım, sonra da köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar uzaklaşmasını izledim. Binaya girdim.

İlk baştaki planım, odama yerleşir yerleşmez Day'in yanına uğrayıp, "bu gece" derken neyi kastettiğini öğrenmekti. Ama koridoruma yaklaşırken buna ihtiyacım olmadığını gördüm.

Day kapımın dışında kamp kurmuş, duvara yaslanarak oturuyor ve dalgın dalgın mavi sigarasını içiyordu. Koltuk değnekleri yanında öylece duruyordu. Hareket etmiyor olsa da hâlâ vahşi, umursamaz, karşı koyan tavrı kendini ele veriyordu ve bir an onunla sokaklarda ilk tanıştığımız an aklımda canlandı; açık mavi gözleri, ele avuca sığmaz hareketliliği ve dizginlenemeyen saçları... Bu nostaljik görüntü o kadar tatlıydı ki birden gözlerim doldu. Derin bir nefes alıp ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Beni koridorun ucunda görünce ayağa kalktı. Ben yaklaşırken, "June," dedi. Ollie onu karşılamak için yanına gitti, Day de başını okşadı. Hâlâ bitkin görünüyordu ancak yine de bana hafif ve hüzünlü bir şekilde gülümseyebildi. Koltuk değnekleri olmayınca biraz sallandı. Gözleri ızdırapla doluydu ve bunun sebebinin laboratuvarda yaşadığımız kısıtlılık hali olduğunu biliyordum. "Yüzünden anlaşıldığına göre, Antarktikalılar pek de yardımcı olmadı sanırım."

Başımı sallayıp kapıyı açtım ve onu içeri davet ettim. Ardımdan kapıyı kapatırken, "Pek değil," dedim. Gözlerimle içgüdüsel olarak odayı inceleyip düzenini ezberledim. Eski evime rahatsız edici derecede çok benziyordu. "Veba konusunda Birleşmiş Milletler'le iletişime geçtiler. Bütün limanlarımızı trafiğe kapatacaklar, ithalat veya ihracat yok yardım yok, erzak yok. Şu anda hepimiz karantina altındayız. Bize dediler ki ancak onlara bir çare bulduğumuzu kanıtlarsak veya Anden ödeme olarak onlara topraklarımızın bir kısmım verirse yardım edebilirlermiş. O zamana kadar birliklerini göndermeyecekler. Tek bildiğim şu anki durumumuzu çok yakından izlemekte oldukları."

Day hiçbir şey demedi. Bunun yerine benden uzaklaştı ve odanın balkonunda durdu. Tırabzanlara dayandı. Ollie'nin önüne mama ve su koyup ona katıldım. Güneş bir süre önce batmıştı ama şehrin ışıklarının parıltısı sayesinde gökyüzünü gri ve siyah tonlarda boyayarak yıldızların önünü kapatan alçak bulutları görebiliyorduk. Destek alabilmek için Day'in ağırlığını tırabzana ne kadar çok bıraktığını fark ettim ve nasıl hissettiğini sormak geldi içimden. Fakat yüz ifadesi beni durdurdu. Herhalde bu konuda konuşmak istemiyordu.

Sigarasından bir nefes daha çekip, "Demek öyle," dedi. Uzaktaki JumboTron'lardan gelen ışık yüzüne parlayan mavi ve mor bir ışık çizgisi çiziyordu. Gözleri binaları tarıyordu, içgüdüsel olarak onlardan nasıl

atlayarak geçebileceğini analiz ettiğini biliyordum. "Sanırım artık tek başımıza kaldık Yine de buna çok üzüldüm diyemem. Cumhuriyet her zaman sınırlarını kapatmasıyla ünlü değil miydi zaten? Belki de bu şekilde daha iyi mücadele edebilir. Hiçbir şey insanı sokaklarda tek başına köşeye sıkışmak kadar motive edemez."

Tekrar sigarasını dudaklarına götürürken ellerinin titrediğini fark ettim. Ataş yüzük parmağında ışıldıyordu. "Day," dedim yavaşça. Sadece bir kaşını kaldırıp bana yandan baktı. "Sen titriyorsun."

Mavi dumanı üfledi, karanlıkta şehrin ışıklarına gözlerini kıstı, sonra da kirpiklerini indirdi. "Tekrar LA'de olmak bir garip," diye karşılık verdi, sesi sanki aklı başka yerde gibi ve mesafeli geliyordu. "Ben iyiyim. Sadece Tess için endişeleniyorum." Uzun bir sessizlik oldu. İkimizin de dilinin ucunda Eden'in olduğunu biliyordum ancak ikimiz de bu konuyu açan kişi olmak istemiyorduk. Day sonunda sessizliğimizi sona erdirdi ve konuya temkinlice, yorucu bir acıyla yaklaştı. "June, Seçmeninin benden istediği şeyi düşünüyordum. Şey, hani... kardeşimle ilgili olan." İç çekti, sonra tırabzanlara daha da yaslandı ve bir elini saçlarından geçirdi. Kolu koluma değdi, bu küçük hareket bile kalbimi hızlandırmıştı. "Bu konuyu Eden'la da tartıştım."

"O ne dedi?" diye sordum. Bir şekilde, Anden'ın benden ricasını düşününce suçluluk duyuyordum. *Fakat eğer Day'le tekrar kardeşi hakkında konuşmaya gönlün razı olursa sana minnettar olurum.*

Day sigarasını demir tırabzanın üstünde söndürdü. Göz göze geldik. "Yardım etmek istiyor," diye mırıldandı. "Bugün Tess'i gördükten sonra ve senin bana dediğin şeyi düşününce, eh..." Çenesi kasıldı. "Yarın Anden'la konuşacağım. Belki Eden'in kanında, işte... bütün her şeyi değiştirebilecek bir şey vardır. *Belki."*

Hâlâ tereddütteydi elbette ve sesindeki acıyı açıkça duyabiliyordum. Ama aynı zamanda da *onay veriyordu.* Cumhuriyet'in bir tedavi bulabilmek için küçük kardeşini kullanmalarına izin veriyordu. Dudaklarımın kenarı küçük, acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Day, halk kahramanı, çevresindekilerin kendisi için acı çekmesine dayanamayan bu çocuk, sevdikleri için canını seve seve verir.* Ancak Tess'in hayatını kurtarmak için ihtiyacımız olan onun canı değil, kardeşininkiydi. Sevdiği birini kurtarmak için başka bir sevdiğini feda ediyordu. Acaba fikrini değiştirmesine sebep olan başka bir şey var

mıydı? "Teşekkürler, Day," diye fısıldadım. "Bunun nasıl zor olduğunu biliyorum."

Yüzünü buruşturup başını salladı. "Hayır. Sadece bencil davranıyorum. Ama elimde değil." Yere baktı, zayıflıklarını gözler önüne seriyordu. "Sadece... Anden'a onu geri getirmesini söyle. Lütfen onu geri getirin."

Onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı, ellerinin kontrolsüzce titremesine sebep olan bir şey. Ona doğru yaslandım, sonra da bir elimi elinin üzerine koydum. Yine gözlerimin içine baktı. Yüzünde o kadar derin bir mutsuzluk ve korku vardı ki kalbimi paramparça ediyordu. "Ters giden başka bir şey mi var, Day?" diye fısıldadım. "Bildiğin bir şeyler mi var?"

Bu sefer gözlerini kaçırmadı. Yutkundu ve konuşmaya başladığında sesi hafifçe titriyordu. "Koloniler'in Şansölyesi hastanedeyken beni aradı."

"Şansölye mi?" diye fısıldadım, sesimi alçak tutmaya dikkat ediyordum. Yerin kulağı vardı. "Emin misin?"

Day bir kere başını salladı. Sonra her şeyi anlattı. Şansölyeyle yaptığı sohbeti, rüşveti, şantajı ve tehditleri. Eğer Day, Kolonileri geri çevirirse onların bana ne yapacaklarını anlattı. Bütün dile gelmemiş korkularımı. Sonunda iç çekti. Bütün bu bilgileri aktarınca çok az da olsa omuzlarındaki yük hafiflemişti. "Bunu Kolonilere karşı kullanabilmenin bir yolu olmalı," dedi. "Onları kendi oyunlarında alt etmenin bir yolu. Bunun ne olduğunu bilmiyorum henüz ama eğer Şansölye'yi ona yardım edeceğime ikna edebilmenin bir yolunu bulabilirsek o zaman belki onları hazırlıksız yakalayabiliriz."

Eğer Koloniler gerçekten kazanırsa benim peşime *gerçekten* düşeceklerdi. Öldürülecektik, hem de hepimiz. Onun kadar sakin konuşmaya çalıştım ama başaramadım. Yine de sesimde bir titreme sızabilmişti. "Bütün bunlara duygusal bir tepki vermeni bekleyecektir," diye yanıtladım. "Koloniler'e kendi propagandanla darbe vurmak için iyi bir fırsat olabilir. Ama ne yaparsak yapalım, dikkatli olmalıyız. Şansölye sana bütün kalbiyle güvenmemesi gerektiğini biliyordur."

Day, "Eğer onlar kazanırsa, işler senin için iyi gitmeyecek," diye fısıldadı, sesi ızdırap içindeydi. "Onların vicdanlı ahmaklar olmalarını hiç beklemedim ama belki de ülkeden kaçmanın bir yolunu bulmalısın. Tarafsız bir yere kaçıp sığınma talep et."

Ülkeyi terk edip bütün bu kâbustan kaçarak uzak bir diyarda gizlenmek mi? içimdeki küçük, karanlık bir ses *kabul et, daha güvende olursun* diye fısıldadı… fakat bu düşünceden hemen sıyrıldım. Kendimi elimden geldiğince iyi bir şekilde hazırladım. "Hayır, Day," diye yanıt verdim yavaşça. "Eğer kaçarsam geride kalanlar ne yapacak? Peki kaçamayanlar?"

"Seni *öldürecekler*." İyice yaklaştı. Gözleri onu dinlemem için yalvarıyordu. "Lütfen."

Başımı salladım. "Olduğum yerde kalacağım. Halkın moralinin daha da düşmesine gerek yok. Ayrıca bana ihtiyacın olabilir." Hafifçe gülümsedim. "Cumhuriyet'in ordusuyla ilgili işimize yarayabilecek bir iki şey biliyorum bence, ne dersin?"

Day hüsranla başını salladı ama aynı zamanda kararımdan dönmeyeceğimi de biliyordu. Çünkü o da benim yerimde olsa aynısını yapardı.

Elimi tutup beni kendine çekti. Kolunu belime sardı. Dokunuşu bana o kadar yabancıydı ki bütün bedenime karşı konulamaz bir ısı dalgası yaydı. Gözlerimi kapadım, göğsüne kendimi bıraktım ve anın tadını çıkardım. En son öpüştüğümüzden bu yana gerçekten o kadar zaman geçmiş miydi? Onu gerçekten bu kadar çok mu özlemiştim. Bizi ezmekle tehdit eden problemler bizi hayatta kalabilmek için birbirimize çaresizce, nefes nefese tutunacak kadar zayıflatmış mıydı? Onun kollarında olmanın ne kadar doğru geldiğini unutmuştum. Gömleği kırışmıştı ve yumuşak bir şekilde tenime değiyordu, göğsü sıcaktı ve kalp atışlarını hafifçe hissedebiliyordum. Toprak, duman ve rüzgâr kokuyordu.

Saçlarıma doğru, "Beni deli ediyorsun, June," diye mırıldandı. "Sen benim tanıdığım en korkutucu, en zeki, en cesur insansın ve bazen sana yetişmek için çabalamaktan nefesim kesiliyor. Hiç kimse senin gibi değil. Bunun farkındasın, değil mi?" Ona bakmak için yüzümü kaldırdım. Gözleri JumboTron'lardan gelen hafif ışığı yansıtıyordu, akşam renklerinden oluşan bir gökkuşağıydı. Yumuşak bir sesle, "Bu dünyaya milyarlarca insan gelip gidecek," dedi, "ama sana benzeyen bir kişi bile olmayacak."

Kalbim parçalanırcasına sıkıştı. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Sonra birdenbire beni bıraktı, gecenin serinliği tenimde şok etkisi yaptı. Karanlığın içinden bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum. Soluğu her zamankinden daha da kesilmiş gibi geliyordu. "Ne oldu?" dedim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi zoraki geliyordu. "Ben öleceğim, June. Sana yaramam. Seni görene kadar iyi oluyorum ama seni gördüğüm anda her şey tekrar değişiyor. Artık seni umursamadığımı, eğer uzaklarda olursan her şeyin daha kolay olacağını sanıyorum ve bir bakıyorum, yine buradayım ve sen de..." Bana bakmak için durdu. İfadesindeki ızdırap kalbimi yaran bir bıçak gibiydi. "Peki *neden* kendime bunu yapıyorum? Seni görüp öyle bir..." Gözleri dolmuştu. Bu görüntüye dayanamıyordum. Benden iki adım uzaklaştı ve sonra kafesteki bir hayvan gibi geri döndü. Birden, "Beni hiç seviyor musun ki?" diye sordu. Omuzlarımdan tuttu. "Sana bunu daha önce de söyledim ve hâlâ geçerli. Ama senden bunu hiç duymadım. Emin olamıyorum. Ve sonra sen gelip bana bu *yüzüğü* veriyorsun," elini kaldırdı, "ve ben artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

Daha da yaklaştı, ta ki dudaklarını kulağımda hissedene kadar. Bütün bedenim titredi. Yumuşak, kırık, hırıltılı bir fısıltıyla, "Hiçbir *fikrin* var mı? Biliyor musun... nasıl *istiyorum..."*

Gözlerime umutsuzca bakabilecek kadar geriye çekildi. "Eğer beni sevmiyorsan sadece söyle, bana yardım etmek zorundasın. Öylesi daha iyi olacaktır. Senden uzak olmayı daha kolaylaştıracaktır, değil mi? Ben de vazgeçebilirim." Kendini ikna etmeye çalışır gibi konuşuyordu. "Eğer beni sevmiyorsan *vazgeçebilirim."*

Sanki benim ondan daha güçlü olduğumu düşünüyor gibi konuşuyordu. Ancak değildim. Bunu ondan daha iyi sürdürebiliyor değildim. Dişlerim sıkılmış ve gözlerim dolmuş bir şekilde, "Hayır," dedim. "Sana yardım edemeyeceğim. Çünkü seni *seviyorum.*" İşte, söylemiştim. "Sana âşığım," diye tekrar ettim.

Day'in gözlerinde çatışan bir bakış, onu savunmasız düşüren bir neşe ve keder vardı. O anda sözlerime karşı ne kadar dayanıksız olduğunu fark ettim. *Varlığının tamamıyla seviyor. Doğası böyle.* Gözlerini kırptı ve doğru karşılığı bulmaya çalıştı. "Ben... diye tökezledi. "Çok korkuyorum, June. Sana olabileceklerden çok..."

Dudaklarına iki parmağımı koyup onu susturdum. "Korku seni daha da güçlü yapacaktır," diye fısıldadım. Kendimi tutamadan yüzünü ellerime alıp dudaklarını benimkilere bastırdım.

Day'in kendine hâkimiyetinin son parçaları da toz oldu. Çaresizce kendini öpüşüme bıraktı. Ellerini yüzümde hissettim; biri pürüzsüz, diğeri hâlâ sargılıydı, sonra da kollarını çılgınlar gibi belime sarıp öyle yakına çekti ki nefesimi sesli bir şekilde içime çektim. Kimse ona benzemiyordu. Ve şu anda başka hiçbir şey istemiyordum.

Tekrar içeri girdik, dudaklarımız hiç ayrılmıyordu. Day bana doğru tökezledi, sonra dengemizi kaybedip geri geri yatağa düştük. Bedeni nefesimi kesti. Elleri çenemde ve boynumda, sırtımda, bacaklarımda geziyordu. Ceketini çekip çıkardım. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp yüzünü boynuma gömdü. Saçları koluma saçıldı, dolgun ve giydiğim bütün ipeklerden daha yumuşaktı. Day sonunda gömleğimin düğmelerini bulabildi. Ben onunkileri çoktan çözmüştüm, kumaşın altında teni yanıyordu. Ondan gelen sıcaklık beni de ısıttı. Onun ağırlığının tadını çıkardım.

İkimiz de tek kelime edemiyorduk. Kelimler bizi durdurabilir, ikimizi bağlayan bu büyüyü bozabilir diye korkuyorduk. O da benim kadar titriyordu. Birden onun da benim kadar heyecanlı olabileceğini fark ettim. Önce gözlerime baktı, sonra da mahcup bir şekilde aşağı indirdi. *Day utangaç mıymış?* Yüzünde ne kadar garip ve yeni bir ifade vardı, ona hiç uymuyordu ama çok yakışıyordu. Bunu gördüğüme çok sevinmiştim çünkü ben de kendi yanaklarımdan yükselen ısının farkındaydım. Utanıp açıkta kalan tenimi kapatma isteği duymuştum. Day'le ilk kez sevişmenin nasıl bir şey olacağını sık sık hayal etmiştim. *Ona âşığım.* Çekinerek zihnimde bu yeni sözcükleri test ettim, anlamı beni hem şaşırtıyor hem de korkutuyordu. İşte buradaydı ve gerçekti.

Bu ateşli arzusunda bile Day bana karşı nazikti.

Karakterinde incelik, düzgünlük ve zarafet olan Anden'ın yanında hissettiğim nezaketten farklıydı. Day kaba, kararsız ve saftı. Ona bakınca dudaklarının kenarında oynaşan hafif gülümsemeyi fark ettim, bu ufacık yaramazlık işareti sadece ona olan arzumu artırdı. Boynuma burnunu sürttü; dokunuşu ensemden aşağı dans eden titreşimler gönderdi. Kulağıma doğru, kalbimi küt küt attıran bir şekilde rahatlayarak hafifçe

inledi. Bu inlemeyle, onu hasta eden bütün karanlık duygulardan kendini özgür kıldı. Ellerimi saçlarından geçirip onu tekrar öperek ona iyi olduğumu gösterdim. Yavaşça gevşedi. Bana doğru hareket ederken nefesimi içime çektim; gözleri o kadar parlıyordu ki içinde boğulacak gibi hissettim. Yanaklarımı öptü, saçımın bir tutamım dikkatlice kulağımın arkasına yerleştirdi, kollarımı sırtına dolayıp onu kendime çektim.

İleride ne olursa olsun, yollarımız bizi nereye götürürse götürsün, bu an bize ait olacaktı.

Sonrasında sessizdik. Day, bacaklarının bir kısmını battaniyeyle örtmüş yatıyordu, gözlerini yarı uyku haliyle kapamıştı, parmakları sanki içini rahatlatmak istercesine parmaklarıma geçmiş haldeydi hâlâ. Etrafımıza baktım. Örtüler yatağın kenarından düşecek gibi sarkıyordu. Çarşaflarda bir düzine küçük güneş ve onların ışınları gibi görünen dışa doğru kırışıklıklar vardı. Yastığımda derin izler oluşmuştu. Yerlere cam kırıkları ve çiçek yaprakları dağılmıştı. Şifonyerimin üzerindeki vazoyu kırdığımızı bile fark etmemiştim, kiraz ağacı döşemelere çarpıp parçalandığını bile duymamıştım. Gözlerim tekrar Day'e döndü. Yüzü şimdi çok huzurluydu, gecenin loş ışığında acılarından kurtulmuş gibi görünüyordu. Hatta biraz da saf. Artık ağzını kapamıştı, kaşları da çatık değildi. Titremiyordu. Dağınık saçları yüzünü çevrelemiş, birkaç teli dışarıdan gelen şehir ışıklarını yansıtıyordu. Öne gelip elimi kol kaslarında gezdirdim ve dudaklarımı yanağına değdirdim.

Gözleri açıldı; uykulu uykulu bana dönmüşlerdi. Uzun bir süre bana baktı. Acaba ne görüyordu, acaba daha önce itirafta bulunduğu bütün o acı, neşe ve korku hâlâ orada mıydı, sonsuza kadar orada mı olacaktı? Bana doğru eğilip en narin ve yumuşak öpücüğünü verdi. Elleri üzerimde, ayrılmaktan korkuyordu. Ben de gitmek istemiyordum. Uyanmayı düşünmek bile istemiyordum. Onu tekrar kendime çektiğimde boyun eğdi, daha fazlasını istiyordu. Ve tek düşünebildiğim, konuşmadığı için ondan vazgeçmem gerekirken bizi birleştiriyor olduğumu söylemediği için ne kadar minnettar olduğumdu.

DAY

DAHA ÖNCE DE KIZLARLA BİR ŞEYLER YAŞADIĞIM OLMUŞTU. İlk kez on iki yaşında beni polise şikâyet etmesin diye on altı yaşındaki bir kızla öpüşmüştüm. Gecekondu bölgeleri ve zengin bölgelerden kızlarla düşüp kalkmıştım, hatta cevher bölgelerinden birinde on dört yaşındayken birkaç gün boyunca lise birinci sınıftaki bir kızla romantik anlar geçirmiştim. Şirindi, kısacık, açık kahverengi saçları ve kusursuz, zeytin rengi bir teni vardı, her öğleden sonra okulunun bodrum katına inip, işte şey, biraz eğlenirdik. Uzun hikâyeydi.

Ama... *June.*

Kalbim tam da korktuğum gibi parça parça olmuştu ve onu geri birleştirecek irade gücüne sahip değildim. Etrafıma kurmaya çalıştığım her türlü bariyer, onun için beslediğim duygulara karşı ter türlü direnç, artık tamamen ortadan kalkmıştı. Tuzla buz olmuştu. Gecenin loş mavi ışığında, uzanıp June'un kıvrımlı vücudunda bir elimi gezdirdim. Hâlâ kesik kesik nefes alıyordum. İlk konuşan ben olmak istemiyordum. Göğsüm yumuşak bir şekilde onun sırtına değiyordu ve kolumu rahat bir şekilde beline koymuştum; saçları koyu, pırıltılı bir halat gibi boynuna dökülüyordu. Yüzümü pürüzsüz tenine gömdüm. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu fakat onun yaptığı gibi ben de sustum.

Söylenecek hiçbir şey yoktu.

...

Birden fırlayarak uyanıverdim. Neredeyse nefes alamıyordum, ciğerlerim içine hava çekme çabasıyla şişti. Deliler gibi etrafıma bakındım. *Ben neredeyim?*

June'un yatağındaydım.

Kâbustu, sadece bir kâbus... Lake bölgesindeki ara sokak, cadde ve kan yok olmuştu. Orada bir an durup nefesimi kontrol altına almaya ve kalbimin

çarpışını yavaşlatmaya çalıştım. Su gibi terlemiştim. Arkamdan June'a baktım. Kendi tarafında bana dönük şekilde yatıyor. Bedeni yumuşak, istikrarlı bir ritimle kalkıp iniyordu. İyi. Onu uyandırmamıştım. Sağlam elimi kullanarak aceleyle yüzümdeki gözyaşlarını sildim. Sonra birkaç dakika öylece uzandım, hâlâ titriyordum. Tekrar uyuyamayacağımın bariz olduğunu anlayınca yavaşça yatakta oturur pozisyona geldim ve kollarımı dizlerime dayayarak büzüldüm. Başımı eğdim. Kirpiklerim koluma değiyordu. Kendimi sanki otuz katlı bir binaya tırmanmış gibi zayıf düşmüş hissediyordum.

Bu şüphesiz şu ana kadar gördüğüm en kötü kâbustu. Göz kapaklarımın altında dans eden görüntüleri yeniden ziyaret ederim korkusuyla uzun süre gözlerimi kırpmadım. Odaya göz gezdirdim. Görüşüm tekrar bulanıklaştı; öfkeyle gözyaşlarımı sildim. Saat kaçtı? Dışarısı hâlâ zifirî karanlıktı, sadece uzaktaki JumboTron'ların ve sokak lambalarının odaya sızan ışıklarından gelen parıltı vardı. June'a döndüm, dışarıdaki loş ışıkların siluetine düşüşünü izledim. Bu sefer uzanıp ona dokunmadım.

Orada öylece büzülmüş halde, nefesim düzene girene kadar ciğerlerimi defalarca havayla doldurarak ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum. Bütün vücudumdaki terin kuruması için yeterli olmuştu. Gözlerim odanın balkonuna kaydı. Bir süreliğine ona baktım, sonra dikkatlice, çıt çıkarmadan yataktan çıktım ve gömleğimi, pantolonumu ve botlarımı giydim. Saçımı döndürüp sıkı bir düğüm yaptım ve üzerine sıkıca bir şapka taktım. June biraz kımıldadı. Hareket etmeyi kestim. Tekrar uykusuna geri dönünce, gömleğimi ilikleyip balkonun cam kapılarına doğru gittim. Yatak odasının köşesinde, June'un köpeği merakla başını kaldırdı. Fakat ses çıkarmadı. Zihnimden ona teşekkür edip balkonun kapılarını açtım. Savrularak açıldılar, sonra da klik sesi çıkarmadan arkamdan kapandılar.

Yorgun argın balkonun tırabzanlarına tırmandım, kedi gibi tünedim ve etrafımı inceledim. Ruby bölgesi, geldiğim yerden tamamen farklı olan bir cevher bölgeydi. LA'e geri dönmüştüm fakat burayı tanıyamıyordum. Temiz sokaklar, yeni ve parlak JumboTron'lar, çatlakları ve delikleri olmayan geniş kaldırımlar vardı; ağlayan öksüz çocukları pazar tezgâhlarından sürükleyerek götüren polisler yoktu. İçgüdüsel olarak, dikkatim Lake bölgesinin bulunduğu yere döndü. Binanın bu tarafından bakınca, LA'in

merkezini göremiyordum ancak onun orada olduğunu, beni uyandırıp geri gelmemi fısıldayan anıları *hissedebiliyordum.* Ataş yüzük parmağıma ağır geliyordu. Kâbustan sonra zihnimin arkalarında karanlık, korkunç bir ruh hali, üzerimden atamadığım bir şey dolaşıyordu.

Balkonun yanına sıçrayıp daha aşağıdaki bir pervaza indim. Botlarım kaldırıma değene kadar katları sessizce, birer birer indim ve gecenin karanlığına karıştım. Nefesim bölük pörçük çıkıyordu.

Artık bu cevher bölgesinde bile caddelerde nöbet tutan devriyeler vardı, sanki her an sürpriz bir Koloni saldırısı olabilirmişçesine silahlarını hazırda tutuyorlardı. Sorulardan kaçmak için onlardan uzaklaştım ve eski sokak alışkanlıklarıma geri döndüm. Arka sokaklardaki labirentlerden ve binaların gölgeli taraflarından geçerek insanları gidecekleri yere götürmek üzere bekleyen jiplerin sıralandığı bir tren istasyonuna vardım. Jipleri görmezden geldim, sürücülerle sohbet edecek halde değildim, sonra benim Day olduğumu anlayacaklardı ve ertesi sabah şehrin dört bir köşesinde benim ne yapmaya kalktığım konusunda söylentiler yayılacaktı. Onun yerine tren istasyonuna girdim ve bir sonraki otomatik trenin gelip beni şehir merkezindeki Birlik İstasyonu'na götürmesini bekledim.

Yarım saat sonra, şehir merkezindeki istasyondan çıkıp eski evimize doğru sessizce caddelerden ilerledim. Gecekondu mahallelerinin kaldırımlarındaki çatlaklar en azından bir işe yarıyordu. Orada burada gelişigüzel bir şekilde bitmiş olan papatyalar görüyordum, gri bir sokağa yayılmış mavi ve yeşil noktalardı. İçgüdüsel olarak eğilip bir avuç kopardım. Annemin en sevdiği çiçeklerdi.

"Hişt. Hey, oğlum."

Kimin seslendiğini görmek için döndüm. Çok ufak olduğu için birkaç saniye sürdü. Yaşlı bir kadın üstüne tahta çakılarak kapatılmış bir binanın yanında kamburu çıkmış bir şekilde, gecenin soğuğunda üşüyerek bekliyordu. Neredeyse iki büklüm olmuştu, yüzünün her yeri derin kırışıklıklarla doluydu ve giysileri o kadar yırtık pırtıktı ki hangi parçası nerede başlıyor, nerede bitiyor anlayamıyordum. Sadece büyük bir paçavra tomarı gibiydi. Kirli çıplak ayaklarında kırık bir kupa duruyordu fakat beni asıl durduran şey, ellerinin kalın sargılara sarılmış olmasıydı. Tıpkı

anneminkiler gibiydi. İlgimin onun üzerinde olduğunu görünce, gözleri cılız bir umut kıvılcımıyla aydınlandı. Benim kim olduğumu anlayıp anlayamadığından emin değildim, gözleri görüyor mu ondan bile emin değildim. "Yavrum, n'olur biraz yardım et," diye boğuk bir şekilde konuştu.

Uyuşmuş bir şekilde ceplerimi karıştırdım ve küçük bir para tomarı çıkardım. Sekiz yüz Cumhuriyet Notu. Yakın bir zamana kadar bu kadar para bulabilmek için hayatımı tehlikeye atabilirdim. Yaşlı kadının yanına eğildim, sonra da titreyen avcuna paraları bastırıp kendi ellerimle sargılı ellerini sıktım.

"Bunu sakla. Kimseye söyleme." Bana şoka uğramış gözlerle, ağzı açık bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapmayınca kalkıp caddede ilerlemeye devam ettim. Sanırım bana tekrar seslendi ama arkamı dönmekte uğraşmadım. O sargılı elleri tekrar görmek istemiyordum.

Birkaç dakika sonra, Watson ve Figueroa kavşağına vardım. Eski yuvama.

Sokak hatırladığımdan çok da farklı değildi ancak bu sefer evimiz tahtalarla kapatılmış ve terk edilmişti, tıpkı gecekondu bölgelerinin çoğundaki diğer binalar gibi. Acaba burada, eski yatak odamızda saklanan, mutfak zemininde uyuyan gecekonducular var mıydı? Evden gelen herhangi bir ışık görünmüyordu. Acaba hâlâ kâbusumun içinde kaybolmuş bir halde miyim diye merak ederek yavaşça eve doğru ilerledim. Belki de henüz uyanamamıştım. Artık sokakların önünü kesen karantina bantları, evin dışında dolaşan veba devriyeleri yoktu. Oraya doğru ilerlerken eve doğru giden çatlak beton yolun üzerinde eski bir kan izinin az da olsa görünür olduğunu fark ettim. Artık kahverengiye dönmüş ve solmuştu, hatırladığımdan çok farklıydı. Kan lekesine gözlerimi diktim, uyuşmuş ve hissizleşmiştim, sonra da etrafından dolaşıp devam ettim. Getirdiğim mavi papatyaları sıkı sıkı tutuyordum.

Ön kapıya yaklaşınca o tanıdık kırmızı X işaretinin hâlâ orada olduğunu gördüm. Artık solmuş ve yontulmuştu, kapının çerçevesine de birkaç tane çürümekte olan tahta parçası çakılmıştı. Bir süre orada durup yok olmakta olan boya izlerinin üzerinde bir parmağımı gezdirdim. Birkaç dakika sonra, sersemlik halinden çıkıp evin arkasına gittim. Çitlerimizin yarısı artık yıkılmıştı ve küçük arka bahçeyi komşularımızın gözleri önüne seriyordu.

Arka kapıya da tahta parçaları çivilenmişti fakat o kadar çürümüş ve ufalanmışlardı ki üzerlerine biraz ağırlık bindirmem boğuk bir çatırtıyla parçalara ayrılmalarına yetti.

Kapıyı zorla açıp içeri adım attım. Girerken şapkamı çıkardım ve saçlarım sırtıma döküldü. Annem her zaman evde şapkalarımızı çıkarmamızı söylerdi.

Gözlerim karanlığa alıştı. Sessizce birkaç adım atıp küçük odamızın arkasına girdim. Evi bir tür standart protokol nedeniyle tahta çivileyerek kapatmış olabilirlerdi fakat içerideki mobilyalara dokunulmamıştı, tek farkı şu anda üzerlerinin bir toz tabakasıyla kaplı olmasıydı. Ailemin az sayıdaki eşyası hâlâ burada, onları en son gördüğüm şekilde duruyordu. Eski Seçmen'in portresi odanın uzaktaki duvarında, tam ortada, göze çarpacak şekilde asılmıştı ve küçük yemek masamızın bacaklarından birinde kalın karton parçaları çakılı duruyor, masayı dik tutma görevini yerine getiriyorlardı. Sandalyelerden biri yere düşmüştü, sanki biri aceleyle ayağa kalkmak zorunda kalmış gibi. *John'du,* şimdi hatırlamıştım. Hepimizin Eden'ı almak için yatak odasına gidişimizi, veba devriyeleri onu almaya gelmeden küçük kardeşimizi kaçırmaya çalışışımızı hatırlıyordum.

Yatak odası. Botlarımı dar yatak odası kapısına doğru çevirdim. Oraya ulaşmak için birkaç adım atmam yetti. Evet, burası da olduğu gibiydi, belki sadece fazladan birkaç örümcek ağı vardı. Eden'in bir zamanlar eve getirdiği bitki köşede duruyordu, tabii artık ölmüştü, yaprakları ve sarmaşıkları kararmış, kuruyup buruş buruş olmuşlardı. Bir an orada durup ona baktım, sonra oturma odasına geri döndüm. Masanın etrafında dolaştım. Sonunda eski sandalyeme oturdum. Her zamanki gibi gıcırdadı.

Dikkatli bir şekilde papatya demetini masaya koydum. Lambamız masanın tam ortasında duruyordu, sönüktü. Genellikle rutin şöyle gerçekleşirdi: Annem her gün eve ben okuldan döndükten birkaç saat sonra altı sularında gelirdi, John da dokuz ya da on gibi gelirdi. Annem masa lambasını John gelene kadar yakmamaya çalışırdı ve bir süre sonra artık John'un kapıdan içeri girdiği anlamına gelen, "lambanın yanmasını" dört gözle bekler olmuştuk. Ve *bu* da akşam yemeğine oturma vakti geldi demekti.

Neden burada oturmuş, annemin mutfaktan çıkıp gelerek lambayı yakacağı o eski tanıdık beklentiyi hissettiğimi bilmiyordum. Nasıl olup da John'un eve geldiğini ve akşam yemeğinin hazır olduğunu düşünerek göğsümde bir neşe kıvılcımı hissedebildiğimi de. Aptal eski alışkanlıklar. Yine de gözlerim beklentiyle kapıya doğru gitti. Bir an umutlandım.

Fakat lamba yanmadı. John eve gelmedi. Annem evde değildi.

Kollarımı masaya dayayarak avuçlarımı gözlerime bastırdım. Boş odaya umutsuzca, "Bana yardım et," diye fısıldadım. "Yapamıyorum." *İstiyorum, onu seviyorum ama buna katlanamıyorum. Nerdeyse bir yıl geçti. Benim sorunum ne? Neden hayatıma devam edemiyorum?*

Boğazım tıkandı. Gözyaşlarım hızla akmaya başladı. Onları durdurmaya çalışmakla uğraşmadım çünkü bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Kontrolümü kaybetmiş bir şekilde hıçkırıyordum. Duramıyordum, nefes alamıyordum, göremiyordum. Ailemi göremiyordum çünkü burada değillerdi. Onlar olmadan bütün bu mobilyaların hiçbir anlamı yoktu, lamba sadece eski, kararmış bir çöpten ibaretti. Kâbusumdan görüntüler devam ediyor, beni rahat bırakmıyordu. Ne kadar kendimi zorlasam da onları uzaklaştıramıyordum.

Zaman bütün yaraları iyileştirirdi. Fakat bunu değil. Henüz değil.

JUNE

KIMILDAMADIM FAKAT KAPAKLARINI HAFİFÇE AÇTIĞIM UYKULU gözlerle Day'in yatağa oturup yüzünü kollarına gömdüğünü gördüm. Nefes nefeseydi. Yedi dakika sonra yavaşça kalktı, bana son bir bakış attı ve balkondan dışarıya fırlayıp kayboldu. Her zamanki gibi sessizdi ve eğer kâbusundan uyanışı beni de uyandırmasaydı, benim ruhum duymadan odadan çıkabilirdi.

Ama bu sefer çıktığını *duymuştum* ve tam o ayrıldıktan sonra ben de kalktım. Üzerime bir şeyler geçirdim, botlarımı giydim ve peşinden yola koyuldum. Serin hava yüzüme çarptı ve ay ışığı bütün geceyi gümüşe boyadı.

Kötüleşen sağlığında bile istediğinde hızlı olabiliyordu. Birlik İstasyonunda yetişip onu şehir merkezindeki sokaklarda takip ederken kalbim tam bir antrenman yapmışım gibi çarpıyordu. Nereye gittiğini çoktan anlamıştım. Eski evlerine gidiyordu. Sonunda Watson ve Figueroa Kavşağına gelişini, köşeyi dönüşünü ve küçük, kapısında hâlâ X işareti bulunan, tahtayla kapatılmış bir eve girişini izledim.

Sadece buraya geri dönmek bile anılarıyla başımı döndürmüştü. Day için ne kadar daha kötü olduğunu hayal bile edemiyordum. Temkinli bir şekilde üzerlerine tahta çakılı pencerelerin olduğu yere gittim ve dikkatlice onu dinledim. Arka kapıdan girdi, içeride dolaştığını duydum, adımları boğuk ve bastırılmış geliyordu, sonra da oturma odasında durdu. Pencere pencere dolaşıp iki tahtasının arasında çatlak olan bir yer buldum. Önce onu görememiştim fakat sonra fark ettim.

Day oturma odasındaki masada, başını ellerine almış oturuyordu. Yüz hatlarını göremeyeceğim kadar karanlık da olsa ağladığını duyabiliyordum. Silueti kederle sarsılıyordu ve ızdırabı vücudunun çökmüş, mahvolmuş her bir kasına kazınmıştı. Bu ses bana o kadar yabancıydı ki yüreğim dağlandı; Day'in ağladığını görmüştüm ama buna alışık değildim. Hiçbir zaman alışabileceğimi de sanmıyordum. Elimi

yüzüme götürdüğümde benim de yanaklarımdan yaşların süzüldüğünü fark ettim.

Bunu ona ben yaptım... ve beni sevdiği için, bundan asla kaçamayacaktı. Beni sevse bile her gördüğünde ailesinin kaderini hatırlayacaktı, *özellikle* de beni severse.

DAY

SONUNDA GÖZLERİM ŞİŞMİŞTİ VE BİTKİN BİR ŞEKİLDE ŞAFAK sökmeden önce June'un yatak odasına döndüm. Hâlâ oradaydı ve hiç kıpırdamamış görünüyordu. Yanına uzanmaya çalışmadım; onun yerine koltuğuna kendimi bırakıp dışarıdaki ışık güçlenene kadar derin, rüyasız bir uykuya daldım.

June beni sarsarak uyandırdı. "Hey," diye fısıldadı. Gözlerimin kızarık ya da şişmiş olması üzerine yorum yapmamasına şaşırdım. Uyanıp beni yatak yerine koltukta bulduğu için şoka uğramış gibi bile görünmüyordu. Onun gözleri de yorgun gibiydi. "Ben... Anden'ı kararın hakkında bilgilendirdim. İki saat içinde bir laboratuvar ekibinin seni ve Eden'ı iki saat içinde dairenizden almaya hazır olacağını söyledi." Sesi, minnettar, bitkin ve tereddütlü geliyordu.

"Orada olurum," diye mırıldandım. Elimde olmadan boşluğa doğru birkaç saniye baktım. Artık hiçbir şey gerçek gelmiyordu ve sanki duyguların, görüntülerin ve düşüncelerin bulanık olduğu bir duman denizinde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Kendimi zorlayıp koltuktan kalktım ve banyoya gittim. Gömleğimin düğmelerini çözdüm ve yüzüme, göğsüme ve kollarıma su çarptım. Şu anda aynaya bakmaktan korkuyordum. Oradan John'un benim yerime onun gözleri bağlanmış bir şekilde bana bakmasını istemiyordum. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki sol elimdeki yarık tekrar açılmış kanıyordu, herhalde içgüdüsel olarak o elimi sürekli sıktığım içindi. June gittiğimi görmüş müydü? Onun evimizin dışında, bir bölük askerin başında bekleyişinin anısını tekrar yaşarken titredim. Sonra Şansölye'nin sözleri, June'un içinde bulunduğu... Tess'in, Eden'in, *hepimizin* içinde bulunduğumuz tehlikeli durum tekrar aklıma geldi.

Yüzüme tekrar tekrar su çarptım ve bu bir işe yaramayınca duşa girip âdeta kaynayan suyun altına geçtim. Fakat bu da görüntüleri uyuşturmuyordu.

Sonunda banyodan çıkarken saçlarım hâlâ ıslak ve gömleğimin düğmelerinin yarısı iliksizdi, hastalıklı soluk bir renkteydim ve titriyordum. June sessizce yatağının kenarında oturmuş, açık mor çayını yudumlarken beni izliyordu. Ondan herhangi bir şey saklamaya çalışmanın boşuna olduğunu bilmeme rağmen yine de denedim. Becerebildiğim kadar sahici bir gülümsemeyle, "Hazırım," dedim. Yüzümde bu tür bir acıyı görmeyi hak etmiyordu ve onun da bu acıya sebep olan kişinin kendisi olduğunu düşünmesini istemiyordum. Öfkeyle kendime, *buna sebep olan kişi o* değil, diye hatırlattım.

Ama June bir yorum yapmadı. Beni o koyu, derin gözleriyle incelemeye devam etti. "Anden'dan biraz önce bir arama geldi," dedi, bir elini rahatsızca saçlarından geçirdi. "Koloniler'e bazı askerî sırların aktarılmasından sorumlu olan kişinin Komutan Jameson olduğuna dair bazı yeni kanıtlar bulmuşlar. Görünüşe göre, artık onlar için çalışıyor."

İçimdeki duygu kasırgasının altından bir de derin bir nefret yükseldi. Eğer Komutan Jameson olmasa, belki de June'la aramdaki her şey daha iyi olurdu ve belki de ailelerimiz hayatta olurdu. Bilemiyordum. *Asla* bilemeyecektik. Ve şu anda ölmüş olması gerekirken bir de düşman için çalışıyordu. Sessizce küfrettim. "Tam olarak nerede olduğunu bilmemizin bir yolu var mı? Şu anda Cumhuriyet'in içinde mi?"

"Kimse bilmiyor." June başını salladı. "Anden onun üzerindeki herhangi bir şeyin izinin sürülebilip sürülemeyeceğini görmeye çalıştıklarını söyledi ama çok uzun süre önce hapishane kıyafetlerinden kurtulmuştur ve çizmelerindeki takip cipi çoktan gitmiştir. Kesinlikle yapmıştır bunu." June yüzümdeki hüsranı görünce anlayışla yüzünü buruşturdu. İkimiz de aynı kişi tarafından parçalanmıştık. "Biliyorum." Çayını koyup sağlam elimi sıktı.

Dokunuşu üzerine anılar zihnimde canlanıverdi. Kendimi tutamayıp irkildim. Donakaldı. Bir saniye için ifadesinde derin bir şekilde incindiğini gördüm. Hatamı hemen onu öperek düzeltmeye, kendimi dün geceki gibi bu hareketin içinde kaybetmeye çalıştım.

Ama ben hiçbir zaman iyi yalan söyleyebilen biri olmamıştım, en azından onun yanında. Benden bir adım uzaklaştı. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Bir şey yok," dedim aceleyle, eski yaralarımızı gün yüzüne çıkardığım için kendime sinir olmuştum. "Düşündüğün gibi..."

"Evet, öyle." June kendini zorlayıp benimle yüz yüze geldi. "Dün gece nereye gittiğini gördüm, seni orada gördüm..." Suçlulukla yere bakarken sesi azaldı. "Seni takip ettiğim için özür dilerim ama bilmek zorundaydım. Gözlerindeki ızdırabın sebebinin ben olduğumu görmek zorundaydım."

Olanların tamamının sorumlusunun o olmadığı, onu o kadar çaresizce sevdiğim için bu duygunun beni dehşete düşürdüğü konusunda ikna etmek istedim. Ama yapamadım. June yüzümdeki tereddüdü gördü ve bunun korktuğu şeye verilmiş bir olay olduğunu anladı. Dudağını ısırdı. Sanki basit mantıktan ibaretmişçesine, "Benim suçum," dedi. "Ve senin affını hiçbir zaman hak edebilecek miyim, bilmiyorum. *Etmemeliyim."*

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Ellerim çaresizce iki yanımda sallanıyordu. Geçmişimizden korkunç görüntüler tekrar zihnimden geçiyordu, onları hiçbir çabam durduramıyordu. "Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum."

June'un gözleri yaşlarla parıldıyordu ancak onları tutmayı başardı. Tek bir hata gerçekten birlikte geçirilecek bir ömrü yok edebilir miydi? Sonunda, "Bunun bir yolu olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ona doğru bir adım attım. "Hey," diye fısıldadım kulağına. "Her şey düzelecek." Bu doğru muydu, bilemiyordum ancak söylenecek en iyi şey bu gibi gelmişti.

June da ayak uydurup gülümsedi fakat gözleri gözlerimdeki şüpheyi aynen yansıtıyordu.

Bugün Koloniler'in sözünü verdiği ateşkesin ikinci günüydü.

Dünyada geri dönmek istediğim en son yer, Los Angeles Merkez Hastanesi'nin laboratuvarıydı. Orada olup Tess'i cam duvarlar ardında, kan dolaşımına kimyasallar enjekte edilirken görmek yeterince zordu. Şimdi oraya Eden'la birlikte gidecektik ve aynısının ona da yapılmasını izlemek zorunda kalacaktım. Geçici apartmanımızın önünde bekleyen jipe inmeye hazırlanırken Eden'in önünde diz çöktüm ve gözlüklerini düzelttim. Çok ciddi bir şekilde bana baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim tekrar.

Eden, "Biliyorum," diye yanıt verdi. Ceketinin omuzlarındaki pamukçukları temizlerken sabırsızca elimi üzerinden uzaklaştırdı. "Bana bir şey olmayacak. Bütün gün sürmeyecek dediler zaten."

Anden onun güvenliğini garanti edememişti; sadece her türlü önlemi alacaklarının sözünü vermişti. Ve Cumhuriyet'in ağzından -istemeyerek de olsa sonunda güvendiğim bir ağızdan- çıkınca küçük, çatlamış bir güven parçasının neredeyse hiçbir anlamı yoktu. İç çektim. "Eğer herhangi bir noktada fikrini değiştirirsen bana söyle, tamam mı?"

Bütün bunlara omuz silkerek, "Endişelenme, Daniel," dedi. "Bana bir şey olmayacak. O kadar da korkutucu görünmüyor. En azından sen de orada olacaksın."

Uyuşmuş bir şekilde, "Evet. En azından ben de orada olacağım," diye tekrar ettim. Lucy dağınık, sarı, dalgalı saçları konusunda telaşlanmıştı. Evi ve annemi hatırlatan bir şey daha. Gözlerimi kapayıp düşüncelerimi netleştirmeye çalıştım. Sonra da uzanıp Eden'in burnuna bir kere dokundum. Ona, "Ne kadar erken başlarlarsa," dedim, "bütün bunlar o kadar erken sona erer."

Dakikalar sonra, askerî bir jip beni alırken bir hastane aracı Eden'ı ayrıca Los Angeles Merkez Hastanesi'ne götürüyordu.

Dördüncü kat laboratuvarına girerken, kendime tekrar tekrar, *bunu yapabilir,* diyordum. Teknisyenler bana kalın camlı pencereleri olan bir odaya kadar eşlik etti. *Ve eğer o bunu yapabilirse o zaman ben de yapabilirim.* Ancak yine de ellerim terlemişti. Durmak bilmeyen titremelerini kesme çabasıyla tekrar ellerimi sıktım ve yaralı elime bir acı saplandı. Eden bu cam odanın içindeydi. Altın sarısı saçları Lucy'nin bütün çabalarına karşın dağınık ve karışmış haldeydi ve şu anda kırmızı, ince bir hasta önlüğü giyiyordu. Ayakları çıplaktı. Bir çift teknisyen onun uzun beyaz bir yatağa çıkmasına yardım etti ve biri de nabzını ölçmek için Eden'in kollarını kıvırdı. Eden koluna soğuk kauçuk değince irkildi.

Teknisyen, "Rahat ol," dedi, sesi camdan boğuk geliyordu. "Sadece derin bir nefes al."

Eden cevap olarak kısık sesle, "Tamam," dedi. Onların yanında çok küçük duruyordu. Ayakları yere ulaşmıyordu bile. Gözleri bizi ayıran camda dolaşıp beni ararken bacakları boşlukta sallanıyordu. Ellerimi sıkıp açtım, sonra da onları pencereye bastırdım.

Bütün Cumhuriyet'in kaderi küçük kardeşimin omuzlarına yüklenmişti. Eğer annem, John veya babam burada olsalardı, herhalde bütün bu olanların saçmalığı karşısında gülerlerdi.

Yanımdaki teknisyen içimi rahatlatmak için, "İyi olacak," dedi. Pek ikna edici değildi. "Bugünkü prosedürler canını yakmayacaktır. Sadece biraz kan örneği alıp ona bazı ilaçlar vereceğiz. Analiz için Antarktika'nın laboratuvar takımlarına da birkaç örnek gönderdik."

Ona, "Bunun beni rahatlatacağını mı düşünüyorsun?" diye çıkıştım. *"Bugünkü* prosedürler canını yakmayacaktır, öyle mi? Peki ya yarınkiler?"

Teknisyen kendini savunmak için ellerini kaldırdı. "Üzgünüm," diye kekeledi. "Yanlış çıktı ağzımdan, öyle demek istemedim. Kardeşinizin canı hiç yanmayacak, yemin ediyorum. İlaçlar biraz rahatsızlık verebilir ancak elimizden gelen her türlü önlemi alıyoruz. Ben, ıh, bunu şanlı Seçmenimize olumsuz bir şekilde iletmeyeceğinizi umarım."

Demek endişelendiği şey buydu. Eğer sinirlenirsem Anden'a gidip sızlanacaktım. Ona gözlerimi kıstım. "Eğer bana kötü bir şey iletmem için bir sebep vermezseniz ben de iletmem."

Teknisyen tekrar özür diledi ama artık dikkatim onda değildi. Gözlerim tekrar Eden'in üzerindeydi. Teknisyenlerden birine bir şey soruyordu fakat duyamayacağım kadar alçak bir sesle konuşuyordu. Teknisyen kardeşime başını salladı. Eden yutkundu, gergin bir şekilde bana baktı ve gözlerini sıkı sıkı kapadı. Teknisyenlerden biri bir şırınga çıkarttı ve dikkatli bir şekilde Eden'in kolundaki damara enjekte etti. Eden çenesini sıktı ancak tek bir ses çıkarmadı. Boynumun dibinde tanıdık, boğuk bir acı zonkladı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Böyle bir anda strese girip baş ağrılarımdan birini tetiklemenin Eden'a faydası olmayacaktı.

Kendime, *bunu yapmayı kendi seçti,* diye hatırlattım. Ani bir gururla omuzlarım kalktı. Eden ne zaman büyümüştü? Sanki gözümü kırpmışım da

büyümesini kaçırmışım gibi hissediyordum.

Teknisyen sonunda artık kanla dolan şırıngayı çıkardı. Eden'in koluna hafifçe bir şey sürdüler ve bandajladılar. İkinci teknisyen Eden'in açık eline bir avuç hap koydu.

Kardeşime, "Hepsini bir seferde yut," dedi. Eden dediğini yaptı. "Biraz acıdırlar, en iyisi hepsinden bir seferde kurtulmak."

Eden yüzünü buruşturdu ve biraz öğürdü ama biraz suyla birlikte hepsini yutmayı başardı. Sonra yatağa uzandı. Teknisyenler onu silindirik bir makineye götürdü. Daha bir saat önce söylemişlerdi ancak makinenin adını hatırlayamıyordum. Onu yavaşça içine doğru ittiler, tek görebildiğim şey topuklarıydı. Ellerimi yavaşça pencereden çektim. Camda ellerimin izi çıkmıştı. Bir dakika sonra Eden'in makinenin içinde ağladığını duyunca kalbim göğsümün içinde sıkıştı. Bir şey canını yakıyor olmalıydı. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem kırılabilirdi.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin sonunda, teknisyenlerden biri içeri girmemi işaret etti. Hemen onları savurarak yanlarından geçip cam odaya girdim ve Eden'a doğru eğildim. Yeniden beyaz yatağın kenarında oturuyordu. Yaklaştığımı duyunca gülümseyiverdi.

Bana zayıf bir sesle, "O kadar da kötü değildi," dedi.

Elini alıp avcumda sıktım sadece. "İyi iş çıkardın," diye cevap verdim. "Seninle gurur duyuyorum." Gerçekten de. Kendimle hiç gurur duymadığım kadar gururlanmıştım, bana kafa tuttuğu için onunla gurur duyuyordum.

Laboratuvar teknisyenlerinden biri üzerinde Eden'in kan hücrelerinin büyütülmüş halinin bulunduğu bir ekran gösterdi. Bize, "İyi bir başlangıç," dedi. "Bunun üzerinde çalışıp, bu gece Tess'e bir ilaç enjekte etmeye çalışacağız. Eğer şansımız yaver giderse beş altı gün daha dayanabilecek ve bize çalışmamız için biraz daha zaman kazandıracaktır." Teknisyenin gözleri kasvetliydi fakat sözleri oldukça umut vericiydi. Bu garip kombinasyon tüylerimi diken diken etti. Eden'in elini daha da sıkıca tuttum.

Teknisyenler rahatça konuşabilmemiz için bizi yalnız bıraktıklarında Eden, "Çok zamanımız kalmadı," diye fısıldadı. "Eğer bir çare bulamazlarsa ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bu pek düşünmek istediğim bir şey değildi çünkü o zaman kendimi çaresiz hissediyordum. Eğer bir çare bulamazsak uluslararası askerî yardım olmayacaktı. Yardım olmazsa, o zaman Kolonilere karşı zafer elde etme şansımız olmayacaktı. Ve eğer Koloniler bizi istila ederse... Oradayken gördüklerimi ve Şansölye'nin bana ettiği teklifi hatırladım. *Eğer seçersen birlikte çalışabiliriz. İnsanlar onlar için en iyisinin ne olduğunu bilmezler. Bazen onlara yardımcı olmak gerekir. Öyle değil mi?*

Tedavi üzerinde çalışırken onları oyalamanın bir yolunu bulmalıydım. Kolonileri yavaşlatıp Antarktikalılara yardımımıza koşmaları için bir şans verecek her ne olursa. Saçlarını karıştırıp Eden'a, "Mücadele etmek zorundayız sadece," dedim. "Ta ki savaşacak gücümüz kalmayana kadar. Hep böyle olmuyor mu zaten?"

Eden, "Cumhuriyet niye kazanamıyor?" diye sordu. "Her zaman onların ordusunun dünyadaki en güçlü ordu olduğunu düşünürdüm. Haklı olmalarını ilk kez gerçekten istiyorum."

Eden'in saflığına üzgün bir şekilde gülümsedim. "Koloniler'in müttefikleri var," dedim. "Bizim yok." Her şeyi nasıl açıklayabilecektim ki? Anden ordusunu kazanmayacağı bir savaşa doğru götürürken kırılmış bir kukla gibi beklediğim için kendimi tam olarak ne kadar çaresiz hissettiğimi ona nasıl anlatabilirdim ki? "Onların ordusu daha güçlü ve bizim yeterince askerimiz yok."

Eden iç çekti. Küçük omuzları boğazımı düğümleyen bir şekilde çöktü. Gözlerimi kapayıp kendimi sakin olmaya zorladım. Böyle bir zamanda Eden'in önünde ağlamak fazla utanç vericiydi. "Keşke Cumhuriyetteki herkes asker olsaydı," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtım. *Keşke Cumhuriyet teki herkes asker olsaydı.*

Ve o anda ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Şansölye'nin şantajına nasıl karşılık vereceğimi ve Koloniler'i nasıl oyalayacağımı bulmuştum. Ölmekteydim, çok fazla zamanım kalmamıştı; zihnim yavaş yavaş dağılıyordu, kuvvetim de. Fakat bir şey için yeterli kuvvetim vardı. Son bir adım atmak için yeterince zamanım vardı. Sessizce, "Belki de Cumhuriyet'teki herkes asker olabilir," diye cevap verdim.

JUNE

DÜN GECE BİR RÜYA GİBİ GELİYORDU. HEM DE HER AYRINTISIYLA. Ama bu sabah tam tersiydi, koluna dokunduğumda Day'in geri çekilişini, elimin hafifçe değişi karşısında şiddetle titreyişini kuşkusuz hissetmiştim. Dairemden çıkıp beni bekleyen jipe doğru giderken kalbim hâlâ acıyordu. Senatoyla geçireceğim bir sabah. Boşu boşuna Day'i aklımdan çıkarmaya çalıştım fakat bu mümkün değildi. Şu anda Senato toplantısı gözüme çok önemsiz görünüyordu. Koloniler güçlü müttefiklerinin yardımıyla yavaş yavaş ülkemizi geri püskürtüyordu, Antarktika hâlâ bize yardım etmeyi reddediyordu ve Komutan Jameson serbestti. Ben de dışarıda, eğitimini aldığım şeyi yapabilecekken *-yapmam gerekirken-* oturup politika konuşacaktım. Onlara ne söyleyecektim ki zaten? Kimse beni dinleyecek miydi?

Ne yapacaktık?

Hayır. Odaklanmam gerekiyordu. Anden bir kez daha Koloniler'in Şansölyesi'yle ve CEO'larıyla ve generalleriyle müzakere etmeye çalışırken, onu desteklemeliydim. İkimiz de bunun bir işe yaramayacağını biliyorduk... Onları yerinden kımıldatacak tek şey bir tedaviydi. Ve bu bile Koloniler'i tutmaya yaramayabilirdi. Ama olsun. Denemek zorundaydık. Ve belki de özellikle Day'in bu işin içinde ne kadar yer alacağını bilirse, o zaman Vatanseverlere yardım etmeyi kabul ederdi.

Day'in tek bir düşüncesi bile dün gecenin anılarını canlandırdı. Yanaklarım kızardı, bunun sıcak Los Angeles iklimiyle bir alakası olmadığını biliyordum. *Aptal zamanlama,* diye kendimi azarlayıp dün geceyi zihnimden uzaklaştırdım. Lake'in genellikle kalabalık olan sokakları, tüyler ürperten bir şekilde boştu, sanki yaklaşmakta olan bir fırtınaya hazırlık yapıyor gibiydik Sanırım bu pek de yanlış sayılmazdı.

Birden ensemde bir karıncalanma hissettim. Bir an için durup kaşlarımı çattım. O da neydi? Sokalar hâlâ terk edilmiş görünüyordu fakat garip bir öngörü ensemdeki tüyleri diken diken etti. *Biri beni izliyor.* Bu fikir çok abartılı geldi ancak yürürken çenem kasıldı ve elimi silahımın

üstüne koydum. Belki de gülünç davranıyordum. Herhalde Day'in bana uyarısı -Koloniler'in beni ona karşı kullanabilecek oluşu veya beni hedef almış olabilecekleri- zihnime oyunlar oynamaya başlıyordu. Yine de boş yere endişelenecek bir sebep yoktu. Arkam güvende olsun diye en yakınımdaki binaya yaslanıp Anden'ı aradım. Jip ne kadar erken gelirse o kadar iyiydi.

Ve onu gördüm. Aramayı durdurdum.

İyi bir kılığa girmişti. (Sadece ilk senesindeki askerler tarafından giyilmesi gereken yıpranmış Cumhuriyet kıyafetleri vardı, bu da onun dikkat çekmeyip kolayca gözden kaçtığı anlamına geliyordu; asker şapkasını yüzüne doğru iyice indirmişti, altından sadece birkaç koyu kırmızı tel çıkıyordu.) Fakat bu mesafeden bile, o soğuk ve katı yüzünü tanımıştım.

Komutan Jameson.

Rahat bir şekilde başka bir yere bakıp ceplerimde bir şey arıyormuş gibi yaptım ancak kalbim çılgınca bir hızla atıyordu. Burada, Los Angeles'taydı, yani bir şekilde Denver'daki çatışmadan kurtulabilmiş ve Cumhuriyet'in pençelerinden kaçmıştı. Benim olduğum yerde bulunması çok büyük bir tesadüf müydü? Belki de *benim* burada olacağımı bildiği için gelmişti. Koloniler. Burada başka gözler de olmalıydı. Caddenin karşısında önümden geçerken ellerim titriyordu. Beni gördüğünü gösteren hiçbir işaret vermemişti ama beni fark ettiğini biliyordum. Bu kadar boş bir blokta görülmemem imkânsızdı ve kılık değiştirmemiştim.

Sonunda bana sırtım dönünce kollarımı kavuşturdum, başımı hafifçe aşağı eğdim ve kulaklığımdan tekrar Anden'ı aradım. "Onu görüyorum. Burada. Komutan Jameson Los Angeles'ta."

Sesim o kadar alçak ve mırıltıyla geliyordu ki Anden anlamakta zorlandı. İnanamayarak, "Onu görüyorum mu dedin?" diye sordu. "Seninle aynı blokta mı?"

"Evet," diye fısıldadım. Komutan Jameson'ın gözden kaybolan figüründen gözlerimi ayırmamaya dikkat ediyordum. "Buraya jipimin beni nereye götüreceğini veya senin nerede olduğunu öğrenmek için kasıtlı olarak gelmiş olabilir." O uzaklaştıkça içimden karşı konulmaz bir peşine takılma isteği yükseldi. Uzun zamandır ilk kez ajanlık becerilerim bana

sesleniyordu. Politika yok olmuştu; birden tekrar sahaya itilmiştim. Bir köşeden dönünce hemen bulunduğum noktadan ayrılıp peşine takıldım. Nereye gidiyordu? Anden'a hemen, "Lake ve Colorado'da," diye fısıldadım. "Kuzeye dönüyor. Buraya asker gönder ama senin onu takip ettiğini anlamasın. Nereye gittiğini görmek istiyorum." Anden başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdım.

Binaların kenarlarından yavaş yavaş yürüdüm, elimden geldiğince gölgelerden gitmeye dikkat ettim ve Komutan Jameson'ın gitmiş olabileceğini düşündüğüm caddeye doğru giden kestirme bir sokaktan geçtim. Köşeden kafamı uzatıp kendimi açık etme riskini almak yerine, arka sokakta bekleyip ne kadar süre geçtiğini hesapladım. Eğer hızını koruduysa ve bu caddeden yürüdüyse o zaman bu sokaktan en az bir dakika önce geçmiş olmalıydı. Dikkatlice caddeye hızlı bir bakış atabilecek kadar eğildim. Gerçekten de benim yanımdan geçmişti ve aceleyle uzaklaşan figürünün arkasını görebiliyordum. Bu kısacık bakış bana aynı zamanda bir şeyi daha gösterdi, kendi mikrofonuna konuşuyordu.

Keşke Day yanımda olsaydı. Bu sokaklarda görünmeden ilerlemenin en iyi yolunu hemen bulurdu. Bir an için onu aramayı düşündüm ama onun buraya gelmesi abartı olurdu.

Bunun yerine Komutan Jameson'ı takip ettim. En az dört blok boyunca peşindeydim, sonra Ruby'nin Batalla'nın bir kısmına sınır komşusu olduğu bir şeride girdik. Burada cadde boyunca iki üç tane hava gemisi üssü yer alıyordu. Tekrar bir dönüş yaptı. Peşinden dönebilmek için aceleyle ilerledim ama ben caddeye bakana kadar o gözden kaybolmuştu. Belki de birinin onu takip ettiğini fark etmişti; ne de olsa Komutan Jameson böyle bir takip konusunda benden çok daha tecrübeliydi. Çatılara baktım.

Anden'ın sesi kulaklığımı çatırdattı. "İzini kaybettik," diye onayladı. "Oradaki birliklere onu arayıp hemen rapor vermeleri için sessiz bir alarm gönderdim. Çok uzağa gitmiş olamaz."

"Doğru," diye dediğine katıldım fakat omuzlarım düşmüştü. Hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Mikrofonundan kiminle konuşuyordu? Gözlerim caddeyi taradı, buraya ne için gelmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Belki de gözcülük yapıyordu. Bu düşünce sinirlerimi bozdu.

Sonunda kendi mikrofonuma, "Geri dönüyorum," diye fısıldadım. "Eğer şüphelerim doğruysa, o zaman bizim..."

Bir vınlama -kör edici bir kıvılcım- gözümün önünde bir şey parladı. Geri çekilip kendimi içgüdüsel olarak yakındaki bir çöplüğün arkasına attım. *Bu da neydi?*

Bir kurşun. İsabet ettiği duvara baktım. Tuğlanın bir parçası yoktu. Biri beni vurmaya çalışmıştı. Aniden geldiğim yere dönmem hayatımı kurtarmıştı. Çılgınca Anden'ı tekrar aramaya çalıştım. Kan kulaklarıma bir tsunami dalgası gibi hücum ediyor, gürültüsüyle mantığı engelleyerek paniğin beni ele geçirmesine izin veriyordu. Artık saldırıya uğradığım kesinleşmişti.

Aramayı kapattım. Komutan Jameson nereden ateş ediyordu? Yanında başkaları da var mıydı? Koloni birlikleri? Taraf değiştiren hain Cumhuriyet askerleri? Bilmiyordum. Anlayamıyordum. Duyamıyor ve *göremiyordum...*

Yükselen paniğimin içinden Metias'ın sesi geldi. *Sakin ol, June'cuk. Mantığın seni kurtaracaktır. Odaklan, düşün, harekete geç.*

Gözlerimi kapayıp derin, içimi titreten bir nefes aldım ve zihnimi dengelemek, ağabeyimin sesine odaklanabilmek için kendime bir saniye izin verdim. Dağılmanın sırası değildi. Hiçbir zaman duygularıma yenik düşmemiştim ve şu anda da başlayacak *değildim. Düşün, June. Aptal olma.* Bir sene travma geçirdikten sonra, aylarca politik pazarlıklardan sonra, günlerce savaştan ve ölümden sonra, her şeyden ve herkesten şüphelenir olmuştum. İşte Koloniler bizi bu şekilde bölebilirdi... Müttefikleri veya silahlarıyla değil, propagandalarıyla. Korku ve umutsuzlukla.

Paniğim geçti. Mantık tekrar yerini aldı.

Önce kendi silahımı kılıfından çıkardım. Sonra abartılı bir şekilde sanki çöp kutusunun arkasından fırlayacakmış gibi yaptım. Ama olduğum yerde kaldım, şaşırtmacam sayesinde yeni bir kurşun daha gelmişti. *Kıvılcım!* Arkamı dayadığım tuğla duvardan sekti. Anında bıraktığı ize bakıp nereden gelmiş olabileceğini hesaplamaya çalıştım. (Çatıdan gelmiş olamazdı, yeterince geniş bir açı değildi. Dört veya beş kat yukarıdaydı. Tam karşımdaki binadan değil, yanındakinden geliyordu.) Bu katlardaki pencerelere baktım. Birkaçı açıktı. Önce direkt olarak o pencerelere nişan almak istedim ama sonra istemeden birini vurabileceğimi hatırladım.

Onun yerine binayı inceledim. Bir yayın istasyonu veya askerî bir binaydı, hava üslerine yakın olduğu için buranın hava gemilerini gözlemledikleri yer olup olmadığını merak ettim.

Hava üsleriyle ilgili ne işi vardı? Koloniler oraya sürpriz bir saldırı mı düzenlemeyi planlıyordu?

Mikrofonumu yeniden açtım. Kodunu girdikten sonra, "Anden," diye fısıldadım. "Beni buradan kurtar. Silahımın takip kodunu kullan."

Ancak aramamın ulaşacak zamanı yoktu. Bir salise sonra tam başımın üstüne bir kurşun daha geldi, bu sefer geri çekilip çöpün altına girdim. Gözlerimi açınca kendimi Komutan Jameson'ın soğuk gözlerinin tam içine bakarken buldum.

Bileğimi tutmaya çalıştı.

Bana uzanamadan çöplüğün altından fırladım. Silahımı ona doğrultmak için kıvrıldım ama çoktan başka tarafa fırlamıştı. Silahını kaldırmıştı. Öldürmek için nişan almadığını hemen anladım. *Neden?* Soru zihnimden ışık hızında geçti. *Çünkü Koloniler beni canlı istiyor çünkü pazarlık etmek için bana ihtiyaçları var.*

Ateş etti; yerde yuvarlandım. Kurşunlardan biri bacağımı birkaç santimle kaçırdı. Ayağa fırlayıp tekrar ona nişan aldım, bu sefer ben ateş ettim. Onu kıl payı kaçırdım. Çöpün arkasına eğildi. Aynı anda tekrar bir arama yapmaya çalıştım. Başardım. Arkamı dönüp koşarken nefesim kesilmiş bir halde mikrofona, "Anden," dedim. "Beni buradan kurtar!"

Anden, "Gelmek üzereyiz," diye yanıtladı. Bir köşenin etrafından koşup dönerken arkamdan bir el daha ateş edildiğini duydum. Son kurşundu. Tam zamanında bir jip bana doğru hızla gelip bir iki metre ötemde kayarak durdu, içinden iki asker çıkıp bana kalkan olurken, diğer iki asker de Komutan Jameson'a doğru caddede koşmaya başladı. Ama onu yakalamak için artık çok geç olduğunu biliyordum. O da kaçmış olmalıydı. Her şey başladığı kadar çabuk bitmişti. Askerlerin yardımıyla jipe bindim, sonra da hızla uzaklaşırken koltuğa yığıldım. Damarlarımdan adrenalin akıyordu. Bütün bedenim kontrolsüzce titriyordu.

Askerlerden biri, "İyi misiniz?" diye sordu fakat sesi çok uzaklardan geliyordu. Tek düşünebildiğim bu karşılaşmanın ne anlama geldiğiydi. Komutan Jameson o blokta jipimin gelmesini bekliyor olacağımı biliyordu;

beni yakalama girişimiyle tuzağa düşürmeye çalışmış olmalıydı. Hava gemisi üslerinde ortaya çıkışı tesadüf değildi. Buradan Koloniler'e rotasyonlarımız ve bulunduğumuz yerler hakkında bilgi sızdırıyordu. Aramızda gizlenen başka Koloni askerleri de olmalıydı. Komutan Jameson aranan bir suçluydu. Yardım almadan bu kadar kolay bir şekilde dolaşabilmesi mümkün değildi. Ve tecrübesi sayesinde, büyük ihtimalle Koloniler buraya gelene kadar onu bulmak için yapılan bir insan avından kaçabilirdi. *Koloniler buraya gelene kadar.* Bir sonraki hedeflerini belirlemişlerdi ve bu bizdik.

Kulaklığımdan tekrar Anden'ın sesi geldi. Acil bir şekilde, "Yoldayım," dedi. "Sen iyi misin? Jip seni doğrudan Batalla Binasına götürecek ve yanına tam koruma..."

O lafını tamamlayamadan nefes nefese, "Onlara limanlar hakkında bilgi sızdırıyor," dedim. Konuşurken sesim titriyordu. "Koloniler Los Angeles'a saldırmak üzere."

DAY

JUNE'LA İLGİLİ ARAMA EDEN'LA OTURURKEN GELDİ. SABAH boyu süren deneylerin ardından nihayet uykuya dalmıştı. Dışarıda bulutlar bütün şehri iç karartıcı bir atmosferle örtmüştü. Ne iyi. Eğer bugün hava günlük güneşlik olsaydı o zaman nasıl hissederdim, bilemiyordum. Özellikle de Komutan Jameson ve onun June'u sokağın ortasında vurmaya çalışmasıyla ilgili haberler gelmişken. Bulutlar ruh halime gayet iyi bir şekilde uyuyordu.

Sabırsız bir şekilde June'un hastaneye varmasını beklerken Tess'i odasının penceresinden izleyerek zaman geçirdim. Laboratuvar teknisyenleri hâlâ eski belgesellerdeki bir grup lanet olası akbaba gibi etrafında dolaşıp yaşam bulgularını ölçüyorlardı. Başımı salladım. Onlara bu kadar yüklenmemeliydim. Birkaç saat önce koruyucu giysi giyip içeride Tess'in yanına oturmama ve elini tutmama izin vermişlerdi. Bilinci yerinde değildi tabii ama yine de parmaklarımı sıkabilmişti. Burada olduğumu biliyordu. Onun tedavisi için beklediğimi biliyordu.

Görünüşe göre, laboratuvar ekibi ona Eden'in kan hücrelerinden yapılmış bir miktar sıvıyla hazırlanan bir tür formülü enjekte ediyordu. Bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordum. Yüzleri ışığı yansıtan cam maskelerinin ardına gizlenmişti, bu da onları bir tür uzaylıya çevirmişti. Tess'in gözleri kapalı ve teni sarıydı.

Kendime, *Koloniler'in yaydığı virüs ona bulaştı,* diye hatırlatmam gerekiyordu. *Hayır, Cumhuriyet'in yaydığı virüs.* Kahrolası hafızam.

Pascao, Baxter ve diğer Vatanseverler de hastanede kalıyorlardı. Zaten başka gidecek nereleri vardı ki? Dakikalar geçerken Pascao yanıma oturdu ve ellerini ovuşturdu. Gözleri Tess'in üzerinde, "Mücadele ediyor," diye mırıldandı. "Ama şehirde başka salgınlar da bildirildi. Çoğu bazı mültecilerden gelmiş. JumboTron'lardaki haberleri gördün mü?"

Başımı salladım. Çenem öfkeyle kasılmıştı. June *ne zaman* gelecekti? On beş dakika önce onu buraya getireceklerini söylemişlerdi. "Kardeşimi ve

Tess'i görmek dışında hiçbir yere gitmedim."

Pascao iç çekti ve bir eliyle yüzünü ovdu. June'u sormamak konusunda dikkatliydi. Sinirli halim için ondan özür dilerdim ancak şu anda bunu umursayamayacak kadar kızgındım. "Şehir merkezinde şu anda üç karantina bölgesi oluşturuldu. Eğer hâlâ şu küçük gösterini yapmayı planlıyorsan, iki gün içinde harekete geçmemiz gerek."

"Bu süre bize yeter. Eğer June'dan ve Seçmen'den duyduğum söylentiler doğruysa o zaman en iyi şansımız bu olacak." Los Angeles'ın bazı kısımlarına karantina altına alındıkları için kordon çekilmesi içimden karanlık ve rahatsız edici bir nostalji geçmesine sebep oldu. Her şey çok yanlıştı ve artık çok yorulmuştum. Bütün her şey için endişe duymaktan, sevdiklerim sabaha çıkabilecek mi veya gün içinde hayatta kalabilecekler mi diye düşünmekten artık bitap düşmüştüm. Bir yandan da uyuyamıyordum. Eden'in sabah söyledikleri hâlâ aklımda çınlıyordu. *Keşke Cumhuriyetteki herkes asker olsaydı.* Elim, parmağımı süsleyen ataş yüzüğün üzerinde gidip geliyordu. Eğer June bu sabah yaralanmış olsaydı, acaba akıl sağlığımın son kırıntıları da yok olur muydu? Pamuk ipliğine bağlı yaşıyormuşum gibi geliyordu. Kelimenin gerçek anlamı da durumuma bayağı uyuyordu sanırım, bugün baş ağrılarım hiç kesilmemişti ve başımın arkasında nabız gibi atan sürekli ağrıya alışmıştım artık. *Sadece birkaç ay daha,* diye düşündüm. *Doktorların dediği gibi sadece birkaç ay daha, ondan sonra belki de ilaçlar bu ameliyatı olmamı sağlayacak kadar işe yaramış olurlar. Dayan.*

Pascao soluk gözlerini bana çevirdi. "Bana anlattığın şey tehlikeli olacak," dedi. Kelimelerini dikkatle seçiyor gibi görünüyordu. "Bazı siviller hayatını kaybedecek. Başka yolu yok."

Ona bakışını iade ederek, "Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladım. "Ne kadar çarpık olursa olsun burası onların vatanı. Onları harekete geçirmemiz lazım."

Bizim koridorun ötesinden bağrışmalar geldi. Pascao'yla birlikte durup bir saniyeliğine dinledik ve eğer onu tanımasam, Seçmen'in sesi olduğuna yemin edebilirdim. Garipti. Anden'ın en büyük hayranı sayılmazdım ancak daha önce tepesinin attığını *hiç* görmemiştim.

Koridorun sonundaki çift kapılar bir patırtıyla savrularak açıldı. Birden koridoru bağrışlar doldurdu. Anden yanında ona yetişmeye çalışan June'la ve her zamanki asker kalabalığıyla birlikte kıyameti koparak içeri girdi. *June.* Bütün vücuduma bir rahatlama yayıldı. Ayağa fırladım. Hızla yanına giderken yüzü aydınlandı.

Daha ağzımı açamadan beni savuşturup, "Ben iyiyim," dedi. Bundan bıkmış gibi görünüyordu, sanki bütün günü herkesi buna ikna ederek geçirmiş gibiydi. "Fazla temkinli oldukları için beni buraya getirdiler..."

Fazla temkinli davranmaları umurumda değildi. Sözünü kesip ona sıkıca sarıldım. Göğsümdeki ağırlık kalktı ve öfkemin geri kalanı taştı. Anden'a, "Sen Seçmen'sin," diye çıkıştım. "Cumhuriyet'in kahrolası Seçmenisin. Kendi Princeps adayının gidip de elinizde tutmayı bile beceremediğiniz bir hapishane kaçkını tarafından öldürülmemesini sağlayamaz mısın? Ne biçim korumalar bunlar, bir grup askerî lise öğrencisi mi?"

Anden bana tehlikeli bir bakış attı fakat beni şaşırtıp sustu. June'dan uzaklaşıp yüzünü ellerime aldım. Acil bir şekilde, "Sen iyisin, değil mi?" diye sordum. "Bir şeyin yok, değil mi?"

June bir kaşını kaldırdı, sonra da bana kısa, içimi rahatlatan bir öpücük verdi. Anden'a doğru bir bakış attı ama şu anda askerlerinden biriyle konuşmakla meşguldü.

Askere, "Bana Princeps adayını almakla görevlendirilen adamları bulun," diye kızdı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve hem yabani hem de çılgına dönmüş gibi görünüyordu. "Eğer şanslı olmasaydık Jameson onu öldürecekti. Hepsini hain ilan etmeme şu kadar kaldı. İdam mangasının önünde hepsine yetecek kadar yer var." Asker hazır ola geçti ve birkaç askerle birlikte Anden'ın dediklerini yapmaya gitti. Kendi sinirim geçti ve onun gazabının ne kadar tanıdık geldiğini hissedince içim ürperdi. Sanki babasına bakıyordum.

Şimdi de bana dönmüştü. Sesi sakinleşti. "Laboratuvar takımı bana kardeşinin şu ana kadarki deneyleri cesur bir şekilde başarıyla atlattığını söyledi," dedi. "Sana tekrar bunun için teşekkür..."

Tek kaşım havada, "Çok fazla övmene gerek yok," diye lafını kestim. "Bütün bunlar henüz sona ermedi." Bugün gibi birkaç gün sonra, Eden deneyler yüzünden daha da hızla solduğunda bu kadar kibar olmayabilirdim. Sesimi alçaltıp tekrar terbiyeli biri gibi konuşmaya çalıştım. Biraz işe yarıyordu. "Özel olarak konuşmamız lazım. Seçmenim, size de anlatmam gereken bazı fikirlerim var. Komutan Jameson'la ilgili bu yeni haberlerin ışığında, Kolonileri karıştırmak için bir fırsatımız olabilir. Sizin, benim, June'un ve Vatanseverlerin."

Bunun üzerine Anden'ın gözleri karardı ve izleyenlere göz gezdirirken kararsız bir şekilde kaşlarını çatarak dudaklarını bastırdı. Pascao'nun yüzünden silinmeyen dev sırıtışı ruh haline iyi gelmiş görünmüyordu. Ancak birkaç saniye sonra, askerlerine başıyla işaret verdi. "Bize bir konferans salonu hazırlayın," dedi. "Güvenlik kameraları kapatılsın."

Askerleri dediklerini yapmak için koşuşturmaya başladılar. Ona yetişirken, June'la uzunca bakıştık. *İyi durumda, zarar görmemiş.* Ve yine de eğer gözlerimi başka yere çevirecek kadar dikkatsiz davranırsam uçup gidecekmiş gibi geliyordu. Özel bir odaya geçene kadar başına neler geldiği sorusunu içimde tuttum ve yüz ifadesine bakınca onun da doğru anı beklediğini görebiliyordum. Elini tutmak için yanıp tutuşuyordum. Bunu da kendime sakladım. Birbirimizin etrafındaki dansımız sürekli kendini tekrar etmeye mahkûm gibi görünüyordu.

Bir odaya yerleşip devriyesi bütün kameraları kapatır kapatmaz Anden, "Evet," dedi. Belki de bu sabah Princeps adayımızın başına neler geldiğiyle başlamalıyız."

June çenesini kaldırdı fakat elleri belli belirsiz titriyordu. "Ruby bölgesinde Komutan Jameson'ı gördüm. Tahminimce uygun bir konum bulmak için bölgedeydi ve benim nerede olacağımı biliyor olmalıydı." Sesinin sakinliğine hayran kaldım. "Onu bir süre takip ettim, Ruby ve Batalla arasındaki sınırda bulunan hava gemisi üssü şeridine varana kadar. Bana orada saldırdı."

Bu kısa özet bile gözlerimi kan bürümesine yetmişti. Anden iç çekip bir elini saçından geçirdi. "Komutan Jameson'ın Kolonilere Los Angeles hava gemisi üsleri hakkında bazı konumları ve zaman çizelgelerini vermiş

olabileceğinden şüpheleniyoruz. Aynı zamanda Bayan Iparis'i pazarlık gücü elde etmek için kaçırma girişimde bulunmuş da olabilir."

Pascao, "Bu, Koloniler'in LA'e saldıracakları anlamına mı geliyor?" diye sordu. Bir sonraki düşüncesinin ne olduğunu biliyordum. "Ama bu Denver'ın düştüğü anlamına gelir..." Anden'ın yüzündeki ifade karşısında sesi kesildi.

Anden, "Bazı erken söylentiler kulağımıza geliyor," diye cevap verdi. "Söylenenlere göre Koloniler şehrin tamamını yerle bir edebilecek bir bombaya sahipmiş. Onları bu bombayı kullanmaktan alıkoyan tek şey, uluslararası yasakmış. Sonunda Antarktika'nın işin içine girmelerini istemezler, değil mi?" Anden ne ara bu kadar iğneleyici birine dönüşmüştü? "Her halükârda, eğer şimdi saldırırlarsa, Koloniler bizi ezmeden önce hemen Antarktika'ya sunabileceğimiz bir tedavi bulmuş olmamız gerekecek. Hem onlara *hem* de Afrika'ya karşı koyamayız."

Tereddüt ettim, sonra da aklımda dönüp duran düşüncelerden bahsettim. "Bu sabah Eden'la deneyleri sırasında konuştuk. Bana bir fikir verdi."

June, "Nedir o fikir?" diye sordu.

Ona baktım. Her zamanki gibi güzeldi fakat June bile bu işgalden dolayı stres belirtileri göstermeye başlamıştı, omuzları hafifçe çökmüştü. Gözlerim tekrar Anden'a kaydı. "Teslim ol," dedim.

İşte *bunu* beklememişti. "Kolonilere beyaz bayrak kaldırmamı mı istiyorsun?"

"Evet, teslim ol." Sesimi alçalttım. "Dün akşamüzeri, Koloniler'in Şansölyesi bana bir teklifte bulundu. Eğer Cumhuriyet halkını ayaklandırıp Cumhuriyet askerlerine karşı Koloniler'i desteklemelerini sağlayabilirsem, Koloniler savaşı kazandığında Eden ve benim koruma altına alınacağımızın garantisini verdi. Diyelim ki sen teslim oldun ve ben de aynı anda teklifine yanıt verip halktan Koloniler'i yeni hükümetleri olarak kabul etmelerini istemek için Şansölye'yle görüşmek istediğimi ilettim. İşte şimdi Koloniler'i hazırlıksız yakalamak için bir şansın var. Şansölye zaten senin bugün yarın teslim olacağını varsayıyor.

June, "Teslimiyet konusunda yalan söylemek uluslararası kanunlara aykırıdır," diye kendi kendine mırıldandı fakat beni dikkatle inceliyordu. Onun bu fikre tamamen karşı olmadığını görebiliyordum. "Antarktikalıların hoşuna gideceğini pek sanmıyorum, bütün bunların amacı onları bize yardım etmeye ikna etmek, değil mi?"

Başımı salladım. "Onlar Koloniler bize haber vermeden ateşkesi bozduğunda, bütün bunlar patlak verdiğinde pek umursamış gibi görünmüyorlardı." Anden'a baktım. Beni yakından izliyordu, elini çenesine dayamıştı. "Şimdi de bu iyiliklerine karşılık vermek istiyorsun, öyle mi?"

Sonunda, "Sen Şansölyeyle buluşunca ne olacak?" diye sordu. "Yalandan teslim olmak, harekete geçmeden önce sadece kısa bir süre idare edebilir."

Ona doğru eğildim, sesim heyecanlıydı. "Eden bana bu sabah ne dedi biliyor musunuz? 'Keşke Cumhuriyet'teki herkes asker olsaydı,' dedi. Ama *olabilirler."*

Anden sessizdi.

"Cumhuriyet'teki her bir bölgeye izimi bırakmama izin ver. Böylece insanlar oldukları yerde durup Koloniler'in yurtlarını ele geçirmelerine izin veremeyecekler, benden bir işaret bekleyip onlarla ne uğruna savaştığımızı hatırlayacaklar. İşte o anda, Koloniler Şansölyesi'nin yapmamı istediği duyuruda, halkı Koloniler'i kabul etmeye değil, harekete geçmeye çağıracağım."

June, "Peki ya çağrına karşılık vermezlerse?" dedi.

Ona hızlıca gülümsedim. "Bana biraz güven, canım. Halk beni seviyor."

June elinde olmadan gülümsedi.

Anden'a döndüm. Kısa süren neşemin yerini ciddiyet aldı. "Halk Cumhuriyet'i düşündüğünden daha fazla seviyor," dedim. "Hatta *benim* düşündüğümden de daha fazla. Buralardaki mültecileri kaç kere vatanperver Cumhuriyet şarkıları söylerken gördüm, biliyor musunuz? Son aylarda seni ve ülkeyi destekleyen kaç tane grafitti gördüm biliyor musunuz?" Sesime bir parça coşku geldi. "Halk gerçekten sana inanıyor. Bize inanıyorlar. Ve eğer onlara çağrıda bulunursak bizim için mücadele edeceklerdir. Koloniler'in bayraklarını yırtan, ofislerinin önlerinde

protestolar düzenleyen, evlerini Koloniler'in işgal güçleri için birer tuzağa dönüştürenler onlar olacaktır." Gözlerimi kıstım. "Benim milyonlarca kopyam haline gelecekler."

Anden'la birbirimize baktık. Sonunda gülümsedi.

June bana, "Eh," dedi, "sen Koloniler'in en çok aranan suçlusu haline gelirken, Vatanseverlerle birlikte ben de gösterine katılabiliriz. Onları ulusal bir düzeyde kandıracağız. Eğer Antarktika karşı çıkarsa Cumhuriyet de bütün bunların sadece bir avuç kaçağın işi olduğunu iddia edebilir. Eğer Koloniler pisliğe bulaşmak isterse o zaman biz de pisliğe bulaşırız.

JUNE

JUNE

SAAT: 17.00.

BATALLA BİNASI.

20°C

SENATO TOPLANTILARINDAN NEFRET EDİYORDUM. HEM DE TÜM varlığımla. Ben dışarıda, sokaklarda zihnimi ve bedenimi sağlıklı bir şekilde kullanabilecekken, atışan politikacılar ve geveze kafalardan oluşan bir kalabalık konuşuyor, konuşuyor ve sürekli konuşuyordu. Fakat Day, Anden ve benim yaptığımız plandan sonra, Senatoyu bilgilendirmekten başka çaremiz yoktu. Şimdi Batalla Binasındaki yuvarlak toplantı salonunda oturuyordum, koltuğum odanın diğer ucundan Anden'a dönüktü, Senatörlerin korkutucu bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyordum. Beni Senato toplantıları kadar küçük bir çocukmuşum gibi hissettiren pek fazla bir şey yoktu.

Anden önündeki huzursuz kitleye seslendi. "Denver düştüğünden beri Vegas'taki üslerimize yapılan saldırılar hız kazandı," dedi. "Afrika filolarının şehre yaklaşmakta olduğunu gördük. Yarın yola çıkıp oradaki generallerle görüşeceğim." Burada durdu. Nefesimi tuttum. Anden'ın yenilgiyi, özellikle de Koloniler'e karşı yenilgi fikrini dile getirmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Bana baktı, ona yardım etme sıram gelmişti. Çok yorgundu. Hepimiz öyleydik. "Bayan Iparis," diye seslendi. "Anlatacaklarınız ve tavsiyeniz için kürsüyü size bırakıyorum. Buyurun."

Derin bir nefes aldım. Senato toplantılarına katılmaktan daha çok nefret ettiğim tek şey, Senatoya hitap etmekti, üstüne üstlük onlara yalan söylemem gerektiği için daha da berbat bir hale gelmişti. "Şimdiye dek hepinizin Komutan Jameson'ın Koloniler için çalışıyor olduğu

söylentilerini duyduğunuza eminim. Bildiğimiz üzere, Koloniler'in yakında Los Angeles'ı sürpriz bir saldırıyla vuracak olması muhtemel. Eğer bunu yaparlarsa ve Vegas'taki saldırılar devam ederse, uzun süre ayakta duramayacağız. Day ve Vatanseverlerle konuşmalarımızdan sonra, sivillerimizi korumanın ve adil bir antlaşma için müzakerelere oturmanın tek yolunun Koloniler'e teslim olmaktan geçtiğini düşünüyoruz."

Sersemlemiş bir sessizlik. Sonra salon birden konuşmalarla doldu. Sesini yükseltip Anden'a karşı çıkan ilk Serge oldu. "Kusura bakmayın, Seçmenim, ama" dedi, sesi kızgınlıkla titriyordu, "bunu diğer Princeps adaylarınızla görüşmediniz."

Anden, "Şu andan önce sizinle görüşme fırsatı bulabildiğim bir hadise değildi bu," diye yanıtladı. "Bayan Iparis'in bu konudaki bilgisi sadece olayı birinci elden tecrübe etme talihsizliğine düşmüş olması nedeniyle var."

Genellikle Anden'ın tarafında yer alan Mariana bile bu fikre karşı görüş bildirdi. "Bu tehlikeli bir uzlaşma," dedi. En azından sakince konuşuyordu. "Eğer bunu hayatlarımızı kurtarmak için yapıyorsanız kararınızı hemen tekrar gözden geçirmenizi öneririm. Halkı Koloniler'e teslim etmek onları korumayacaktır."

Diğer Senatörler kendilerini onun gibi tutmayı beceremediler.

"Teslim olmak mı? Topraklarımıza Koloniler'i neredeyse yüz senedir sokmadık!"

"O kadar zayıf düşmüş olamayız herhalde? Geçici olarak Denver'ı işgal etmekten başka ne yaptılar ki?"

"Seçmenim, bu konuyu hepimizle konuşmuş olmanız gerekirdi, bu krizin ortasında olsak bile!"

Her bir ses bir öncekinden daha yüksek şekilde çıkıp bütün salon hakaretlerle, öfkeyle ve hayret nidalarıyla dolarken, önüme baktım. Bazıları Day'e karşı nefret saçıyordu. Bazıları Koloniler'e küfrediyordu. Bazıları tekrar düşünüp daha fazla uluslararası yardım talep etmesi ve limanlarımızı mühürlememesi için Birleşmiş Milletler'e yalvarsın diye Anden'a yakarıyordu. Gürültü kalabalığı.

Senatörlerden biri (sıskaydı, en fazla 60 kiloydu ve parlayan kel bir kafası vardı) sanki bütün ülkenin çöküşünden ben sorumluymuşum gibi

bana bakarak, "Bu bir rezalet!" diye hırladı. "Küçük bir kızdan emir alacak değiliz herhalde. Veya Day'den. Şaka ediyor olmaksınız. Ülkeyi hâlâ suçlular listesinde olması gereken kahrolası bir çocuğun sözüyle teslim edeceğiz, öyle mi?"

Anden gözlerini kıstı. "Day'e hitap ediş şeklinize dikkat edin Senatör, yoksa halk sırtını size dönebilir."

Senatör Anden'a dudak büktü ve olabildiğince doğruldu. *"Seçmenim,"* dedi, sesi abartılı ve alaycıydı. *"Siz* Amerika Cumhuriyetinin liderisiniz. Bütün ülke üzerinde güç sahibisiniz. Ve şimdi de sizi *öldürmeye* çalışan birinin tavsiyeleri tarafından esir alınmışsınız." Öfkem yükselmeye başladı. Senatöre bakmamak için başımı eğdim.

"Bence, efendim, bütün hükümetiniz -ve bütün halkınız- sizi ergenlik çağındaki bir kızın, bir suçlunun ve bir grup ayaktakımı teröristin taleplerine boyun eğen korkak, zayıf iradeli ve perde arkasından anlaşmalar yapan enayinin teki olarak görmeden önce bir şeyler yapmanız gerekiyor. Babanız olsa..."

Anden ayağa fırlayıp elini hızla masaya indirdi. Salon anında sessizliğe büründü.

"Senatör," dedi sessizce. Adam bakışlarına karşılık verdi fakat iki saniye öncesine kadar duyduğu kendine güven azalmıştı. "Tek bir konuda haklısınız. Babamın oğlu olarak, Cumhuriyet'in Seçmeni *benim.* Kanun *benim. Benim* verdiğim her karar, kimin yaşayıp kimin öleceğini doğrudan etkiler." Git gide büyüyen bir endişeyle Anden'ın yüzünü inceledim. Nazik, sessiz hali yavaşça babasından miras kalmış olan karanlık bir maskenin ve şiddetin ardında kayboluyordu. "Bana karşı *gerçekten* de başarısız bir suikast düzenlemiş olan o Senatörlerin başına gelenleri hatırlarsanız iyi edersiniz."

Salon o kadar sessizleşti ki sanki Senatörlerin yüzlerinden ter aktığını duyabiliyormuşum gibi geldi. Mariana ve Serge'in bile yüzleri solmuştu. Anden hepsinin ortasında gazap maskesini takmış, çenesi gerilmişti; gözleriyse derin, yaklaşmakta olan bir fırtınayı andırıyordu. Bana döndü, bedenimden berbat bir titreme geçtiğini hissettim fakat bakışlarımı sabit tuttum. Bu salonda onun gözünün içine bir ben bakabiliyordum.

Teslimimiz sahte bile olsa ve Senatörler bunu anlayamasa dahi bütün bunların sonunda Anden'ın bu grupla nasıl ilgileneceğini merak ettim.

Belki de buna mecbur kalmayacaktı. Belki de başka bir ülkenin egemenliği altına girecektik veya belki de ikimiz de ölmüş olacaktık.

O anda bölünmüş bir Senato ve onu bir arada tutmaya çabalayan genç bir Seçmen'le birlikteyken sonunda yolumu açıkça görebilmiştim. *Buraya ait değilim. Burada olmaman gerekiyor.* Bu gerçeği öyle sert bir şekilde idrak ettim ki birden nefes almakta zorlandım.

Anden ve Senatörler gergin birkaç söz daha söylediler ancak sonra hepsi sona erdi ve huzursuz bir kalabalık olarak odadan sırayla çıktık. Anden'ı koridorda bulup bir kenara çektim; koyu kırmızı üniforması, Senatörlerin siyah üniformalarının arasında çok bariz belli oluyordu. Bir düşmanlık denizinde içini rahatlatmaya çalışarak, "Dediğine geleceklerdir," dedim. "Başka bir seçenekleri yok"

Bir saniyeliğine bile olsa rahatladı. Benden gelecek birkaç basit sözcük, onun öfkesini dağıtmaya yetmişti. "Biliyorum. Fakat başka bir seçenekleri *olmamasını* istemiyorum. Tamamen özgür iradeleriyle sağlam bir şekilde benim arkamda olmalarını istiyorum." İç çekti. "Özel olarak konuşabilir miyiz? Seninle tartışmak istediğim bir konu var."

Yüzünü inceleyip ne söylemek istediğini tahmin etmeye çalıştım. Sonunda, başımı salladım. "Benim dairem daha yakın."

Jipine binip Ruby bölgesindeki apartmanıma gelene kadar sessizce ilerledik. Tek kelime etmeden merdivenlerden çıkıp daireme girdik. Ollie her zamanki gibi hevesle bizi karşıladı. Kapıyı ardımdan kapattım.

Anden'ın siniri geçeli bayağı olmuştu. Huzursuz bir şekilde, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen," deyip ben de yemek masasına oturdum. Seçmen Primo oturmak için izin mi istiyordu?

Anden imzası olan zarafetiyle yanımdaki sandalyeye oturdu ve bitkin ellerle şakaklarını ovdu. "Bazı iyi haberlerim var," dedi. Gülümsemeye çalıştı fakat ne kadar zor geldiğini görebiliyordum. "Antarktika'yla bir anlaşma yaptım."

Yavaşça yutkundum. "Ve?"

"Bize askerî yardım göndereceklerini teyit ettiler, şimdilik bir miktar hava desteği gelecek, bir tedavi bulduğumuzu kanıtladığımızda ise ek kara desteği yollayacaklar," diye yanıtladı. "Ve Day'i tedavi etmeyi kabul ettiler." Bana bakmıyordu. "Dakota karşılığında. Başka bir seçeneğim yoktu. Onlara en büyük toprak parçamızı veriyorum."

Kalbim dayanılmaz bir neşe ve rahatlama hissiyle çarptı ve aynı zamanda da Anden'a karşı acıma duygusuyla ezildi. Ülkeyi parçalamaya zorlanmıştı. En değerli kaynağımızı veriyordu; dünyadaki *herkes* için en değerli kaynağı. Bu kaçınılmazdı. Her bir zafer fedakârlıkla kazanılıyordu. "Teşekkür ederim," dedim.

"Bana henüz teşekkür etme." Buruk gülümsemesinden hemen sonra yüzünü buruşturdu. "Pamuk ipliğine bağlıyız. Yardımları yeterince hızlı gelecek mi, bilmiyorum. Cepheden gelen haberlere göre Vegas'ta geri çekiliyoruz. Eğer bu sahte teslim olma planlarımız başarısızlığa uğrarsa, eğer yakında bir tedavi bulamazsak bu savaş daha Antarktika'nın desteği buraya ulaşamadan sona ermiş olacak."

"Sence bir tedavi bulunursa bu, Koloniler'i durdurabilir mi?" diye sordum sessizce.

Anden başını salladı. "Pek fazla seçeneğimiz yok," diye cevapladı. "Ancak yardım gelene kadar dayanmak zorundayız." Bir an için sustu. "Yarın Vegas cephesine doğru yola çıkıyorum. Birliklerimizin buna ihtiyacı var."

Tam da savaşın kalbine. Sakin olmaya çalıştım. "Princeps adayların da gidecekler mi?" diye sordum. "Ve de Senatörlerin?"

Anden, "Sadece generallerim bana katılacak," diye yanıtladı. "Sen gelmiyorsun, Mariana ve Serge de. Biri Los Angeles'ın başında durmalı."

İşte bana söylemek istediği asıl şeye gelmiştik. Zihnim bir an sonra ne söyleyeceği üzerinde dönüp durdu.

Anden masaya yaslandı ve eldivenli ederini birbirine geçirdi. "Biri Los Angeles'ın başında durmalı," diye tekrar etti, "yani Princeps adaylarımdan birinin geçici olarak Seçmenin yerini alması gerekecek. O kişi ben birliklerin yanındayken Senatoyu kontrol altında tutacak. Bu kişiyi tabii ki ben belirleyeceğim ve Senato da bunu onaylayacak." Sanki cevabımın ne olacağını biliyormuşçasına dudaklarının kenarlarında küçük, üzgün bir gülümseme belirdi. "Mariana ve Serge ile bireysel olarak bu konuda

görüştüm ve ikisi de bu atama için hevesli. Şimdi *senin* de hevesli olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

Dairemin penceresinden dışarı bakmak için kafamı çevirdim. Geçici olarak Cumhuriyet'in Seçmeni'nin yerini alma düşüncesi -seçilme şansım Mariana ve Serge'in karşısında düşük de olsa- beni heyecanlandırmalıydı ama heyecanlandırmadı.

Anden dikkatle beni izliyordu. "Bana söyleyebilirsin," dedi sonunda. "Bunun ne kadar büyük bir dönüm noktası olduğunun farkındayım ve senin bir süredir rahatsız olduğunu hissettim. Bana dürüst gözlerle baktı. "Bana doğruyu söyle, June. *Gerçekten* bir Princeps adayı olmak istiyor musun?"

Garip bir boşluk duygusu hissettim. Bunu uzun zamandır düşünüyordum, Cumhuriyet'in politikasına karşı ilgisizliğim ve bitkinliğim, Senato'nun didişmeleri, Senatörler ve Princeps adaylarının kavgaları. Bunu ona söylemenin zor olacağını düşünmüştüm. Ancak şimdi o burada cevabımı beklerken kelimeler ağzımdan kolayca ve sakince çıktı.

"Anden, Princeps adayı olmanın benim için çok büyük bir onur olduğunu biliyorsun. Ama zaman geçtikçe bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ve artık bunun ne olduğunu anladım. Sen orduna liderlik edip düşmanların üzerine sürebiliyorsun, Day ve Vatanseverler de kendi gerilla yöntemleriyle mücadele ediyorlar. Sahada olmayı, düşük kıdemli bir ajan olarak çalışmayı ve kendime inanmayı *özledim.* Her şeyin politik değil de doğrudan olduğu, hangi yolu seçmem, ne yapmam gerektiğini kolayca fark edebildiğim günleri özledim. Ben... ağabeyimin beni eğittiği şeyi yapmayı özledim." Bakışlarımı sabit tuttum. "Üzgünüm, Anden fakat ben bir politikacı olmaya uygun muyum, bilemiyorum. Ben bir *askerim.* Beni yokluğun süresinde geçici bir Seçmen olarak değerlendirmemen gerektiğini düşünüyorum ve senin Princeps adayın olmaya devam etmeli miyim, bundan emin değilim."

Anden gözlerimi aradı. Sonunda, "Anlıyorum," dedi. Sesinde üzüntünün sancısı olmasına rağmen söylediklerime katılıyor gibi görünüyordu. Eğer Anden'ın çok iyi, Day'den daha iyi bir şekilde yaptığı bir şey varsa o da benim nereden geldiğimi anlamaktı.

Bir an sonra, gözlerinde başka bir duygu gördüm, gıpta. Kendisi her zaman bizim Seçmenimiz, ülkenin dayandığı kişi olmak zorundayken, benim politika dünyasından çıkıp başka bir şey olabilme seçeneğime gıpta ediyordu. Hiçbir zaman temiz bir vicdanla bundan kaçamazdı.

Boğazını temizledi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Dışarıdaki birliklere katılmak istiyorum," diye yanıtladım. Bu sefer kararımdan o kadar emin, bu ihtimal yüzünden o kadar heyecanlıydım ki yerimde duramıyordum. "Beni tekrar oraya gönder. *Savaşmama izin ver*." Sesimi alçalttım. "Eğer kaybedersek o zaman zaten Princeps adaylarının hiçbirinin bir önemi kalmayacak"

Anden başıyla onaylayarak, "Tabii ki," dedi. Odaya tereddütlü bir ifadeyle göz gezdirdi ve cesur maskesinin ardındaki genç kralın dayanmak için mücadele verdiğini görebiliyordum. Sonra yatağımın kenarında duran bir ceketi fark etti. Gözleri onda kaldı.

Day'in ceketini kaldırmamıştım.

Anden sonunda gözlerini ondan ayırdı. Day'in geceyi burada geçirdiğini söylememe gerek yoktu, yüzünden bunu anladığını görebiliyordum. Yüzüm kızardı. Duygularımı saklamakta hep iyi olmuştum ancak bu sefer o gece hakkındaki bir şeyin -Day'in ateş gibi yanan teninin tenime değişinin, elleriyle saçlarımı yüzümden çekişinin, dudaklarının boynuma değişinin- gözlerimden okunacağı düşüncesiyle utanmıştım.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Eh," dedi. Bana kısa, hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve ayağa kalktı. "Sen bir *askersin,* Bayan Iparis, tepeden tırnağa ama seni Princeps adayı olarak görmek benim için bir onurdu." Cumhuriyet'in Seçmeni önümde eğildi. "Bundan sonra her ne olursa olsun umarım bunu unutmazsın."

"Anden," diye fısıldadım. Senato salonundaki karanlık, öfkeli yüzü gözümün önüne geldi. "Vegas'tayken bana kendin gibi kalacağına söz ver. Olmadığın birine dönüşme. Tamam mı?"

Cevabıma veya Day'in ceketine şaşırmamış olabilirdi. Fakat bu onu hazırlıksız yakalamıştı. Gözlerini kırptı, bir an için kafası karışmıştı. Sonra ne demek istediğimi anladı. Başını salladı. "Gitmem gerekiyor. Adamlarıma önderlik etmeliyim, tıpkı babamın yaptığı gibi."

Dikkatlice, "Demek istediğim bu değildi," dedim.

Söyleyeceği sözcükleri bulmak için bir an çabaladı. "Babamın ne kadar acımasız olduğu veya yaptığı gaddarlıklar bir sır değildi. Denemeler, vebalar..." Sesi biraz kısıldı, pek azımızın tanıma fırsatı bulabildiği birinin anılarını hatırlarken yeşil gözlerindeki ışık uzaklaştı. "Ama adamlarıyla birlikte *savaşmıştı.* Sen bunu belki de herkesten daha iyi anlıyorsun. Birliklerini ölmeleri için savaşa yollarken kendisi geride, Senato salonunda beklemedi. Gençken bu ülkeyi kuralsız bir kargaşadan, katı bir sıkıyönetime dönüştürürken, dışarıda, filolarının başındaydı. Kendisi gidip cephede savaştı, Koloniler jetlerini düşürdü." Anden bana hızlıca bir bakış atmak için durdu. "Yaptığı hiçbir şeyi savunmaya çalışmıyorum. Ama babam *korkusuzdu.* Ordusunun güvenini harekete geçerek kazandı, ne kadar acımasızca olursa olsun... Ben de birliklerimizin moralini yükseltmek istiyorum ve bunu LA'de saklanarak yapamam. Ben..."

Bakışlarını bakışlarımla tutarak, "Sen baban değilsin," dedim. "Sen Anden'sin. Onun adımlarını takip etmek zorunda değilsin; kendi adımların var. Artık Seçmen sensin. Onun gibi olmak zorunda değilsin."

Önceki Seçmen'e olan bağlılığımı, onun bir savaşçı jetinin kokpitinden bağırarak emirler verişini ya da caddelerde tankların başını çekişini gösteren görüntüleri düşündüm. Her zaman ön saflarda olmuştu. *Gerçekten* de korkusuzdu. Şimdi Anden'a bakarken, gözlerinde yanıp tutuşan aynı korkusuzluğu, ülkesine yaraşır bir lider olarak kendini kabul ettirme ihtiyacını görebiliyordum. Gençliğinde belki babası da Anden gibiydi; idealist, umutlarla ve hayallerle, en asil niyetlerle dolu, cesur ve kararlıydı. Nasıl olup da yavaş yavaş bu kadar karanlık bir ülkeyi yaratan o Seçmene dönüşmüştü? Hangi yolu izlemeyi seçmişti? Aniden bir an için, önceki Cumhuriyet'i anlıyor gibi hissettim. Ve Anden'ın aynı yolu takip etmeyeceğini biliyordum.

Anden da sanki söylemediğim sözlerimi duymuş gibi bakışlarıma karşılık verdi... ve aylardır ilk kez, gözlerindeki o kara bulutun, o gözü dönmüş öfkeye yol açan karanlığın bir kısmının yok olduğunu gördüm..

Önünde babasının gölgesi olmayınca güzelliği ortaya çıkıyordu.

"Elimden geleni yapacağım," diye fısıldadı.

DAY

KOLONİLER'İN ATEŞKESİNİN İKİNCİ GECESİ

EH, BU GECE EVE GERİ DÖNMENİN BİR ANLAMI YOKTU. Pascao'yla birlikte Los Angeles'ın içinde koşup kapıları ve duvarları işaretleyecektik ve halkı sessizce davamız hakkında uyaracaktık. Bu yüzden bunu yapmaya hastane gibi merkezî bir konumdan başlayabilirdik. Ayrıca bir süre Eden'in yanında kalmam gerekiyordu. Kan testleriyle geçen bir akşam sonrasında kendini iyi hissetmiyordu. Geldiğimden beri iki kere kusmuştu. Hemşirelerden biri elinde bir kova tutarak odadan aceleyle çıkarken kardeşime bir bardak su koydum. Kana kana içti.

Zayıf bir sesle, "Olmuş mu?" diye sordu. "Herhangi bir şey bulabilmişler mi henüz?"

"Daha değil." Boş bardağı ondan aldım ve bir tepsiye koydum. "Ama birazdan soracağım. Bakayım ne yapmışlar. Bütün bunlara değse iyi olur."

Eden iç çekti, gözlerini kapadı ve kafasını yatağına dizilmiş yastık dağına yasladı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Arkadaşın nasıl? Tess miydi?"

Tess. Henüz uyanmamıştı ve kendimi şimdi keşke teknisyenleri savuracak gücünün olduğu zamana geri dönebilsek diye düşünürken buldum. Yavaşça yutkundum, aklımdaki hasta görünüşünü yıllardır tanıdığım tatlı, neşeli görüntüsüyle değiştirmeye çalıştım. "Uyuyor. Laboratuvar daha ateşinin düşmediğini söyledi."

Eden dişlerini sıktı ve yaşam bulgularını gösteren monitöre geri döndü. Sonunda, "İyi birine benziyor," dedi. "Duyduklarıma göre."

Gülümsedim. "Öyledir. Bütün bunlar sona erince belki ikiniz birlikte takılabilirsiniz. İyi anlaşırsınız." *Eğer hepimiz bundan sağ salim çıkabilirsek,* diye içimden geçirdim ve sonra hemen bu düşünceyi kafamdan kovdum. Kahretsin, her geçen gün alnımı dik tutmak daha da zorlaşıyordu.

Ondan sonra sohbetimiz sona erdi ama Eden elimi sıkıca tutmaya devam etti. Gözleri kapalıydı. Bir süre sonra nefes alışları uykunun düzenli ritmine girdi ve eli battaniyesinin üzerine düştü. Battaniyeyi çenesine kadar çektim, onu birkaç saniye daha izledim ve ayağa kalktım. En azından o deliksiz bir şekilde uyuyabiliyordu. Bense uyuyamıyordum. Son iki gündür, neredeyse her saat başı dehşet verici bir kâbustan titreyerek uyanıyor ve tekrar uyuma girişiminde bulunmadan önce yürüyerek kendime gelmeye çalışıyordum. Baş ağrılarım sürekli yanımda donuk bir şekilde bana eşlik ediyor ve geriye kalan zamanımı hatırlatıyordu.

Kapıyı açıp olabildiğince sessiz bir şekilde dışarı sızdım. Orada burada duran birkaç hemşire dışında koridor boştu. Bir de Pascao. Koridordaki banklardan birinde oturmuş beni bekliyordu. Beni görünce ayağa kalkıp kısa bir an için sırıttı.

"Diğerleri konumlarını alıyor," dedi. "Toplamda iki düzine Koşucumuz var, şu anda dışarıda bölgeleri işaretliyorlar. Sanırım bizim de dışarıya çıkma vaktimiz geldi."

Beni koridordan götürürken, şakayla karışık, "İnsanları kışkırtmaya hazır mısın?" dedim.

"Bütün bu olayın verdiği heyecandan kemiklerim ağrıyor." Pascao koridorun sonundaki bir çift kapıyı itti, bizi daha geniş bir bekleme salonuna götürdü ve sonra da ışıkları hâlâ kapalı, kullanılmayan bir odaya soktu. Işıkları açtı. Gözlerim hemen yatağın üstünde duran şeye gitti. Gri hatları olan koyu renkte bir çift giysiye benziyordu, ikisi de düzgünce steril örtülerin üzerine yerleştirilmişti. Giysilerin yanında küçük silahlara benzeyen bir tür ekipman vardı. Pascao'ya bir bakış attım, o da ellerini ceplerine soktu. "Şuna bir bak," dedi alçak sesle. "Bu öğleden sonra Baxter ve birkaç tane Cumhuriyet askeriyle birlikte fikir yürütürken, bu giysileri biz Koşuculara ödünç verdiler. Özellikle sana yardımcı olacak. June şehirde fark edilmeden hızla hareket edebilmek için bu giysileri ve hava halatı fırlatıcılarını kullandığını söyledi. Al." Bana birini fırlattı. "Bunu giy."

Giysiye kaşlarımı çattım. Öyle çok özel bir şeye benzemiyordu ama Pascao'nun dediklerinin doğru olduğunu varsaymaya karar verdim.

Pascao kendi giysisini omzuna atarken, "Yan odada olacağım," dedi. Yanımdan geçerken omzumu dürttü. "Bunlarla birlikte, bu gece Los Angeles'ın tamamını güçlük çekmeden dolaşabileceğiz."

Tam onu son zamanlardaki baş ağrılarım ve ilaçlarım yüzünden bütün şehir boyunca ona ayak uydurabilecek kadar kuvvetli olmadığım konusunda uyaracaktım ki kapıdan çıkıp beni odada yalnız bırakmıştı. Giysiyi tekrar inceledim ve gömleğimin düğmelerini çözdüm. Giysi şaşırtıcı derecede hafifti, fermuarımı kapattığımda ayaklarımdan boynuma kadar rahatça uymuştu. Dirseklerimi ve dizlerimi ayarlayıp biraz yürüdüm. Kollarımın ve bacaklarımın her zamankinden daha güçlü olduğunu hissedince şoka uğradım. Hem de çok daha güçlüydüm. Kısa bir atlayış denedim. Giysi ağırlığımın neredeyse tamamını emiyordu ve fazla çaba sarf etmeden yatağı geçecek kadar yükseğe atlayabilmişim. Bir kolumu büktüm, sonra da diğerini. Son birkaç aydır kaldırabildiğimden daha ağır şeyleri kaldırabilecek kadar kuvvetli hissediyordum. İçimden ani bir heyecan geçti.

Bunun içindeyken koşabilirdim.

Pascao kapımı yumrukladı, sonra da kendi giysisinin içinde içeri girdi. Bana bakarak, "Nasıl hissediyorsun, güzel çocuk?" diye sordu. "Tam uymuş."

"Bu giysiler ne için yapılmış?" diye karşılık verdim, hâlâ yeni fiziksel limitlerimi ölçüyordum.

"Ne için sanıyorsun? Cumhuriyet bunları genellikle fiziksel olarak zor görevlere giden askerlere veriyor. Eklemlerimize yerleştirilmiş özel yaylar bulunuyor. Dirsekler, dizler, her neyse. Başka bir deyişle, seni küçük, akrobatik bir kahramana dönüştürecek."

İnanılmazdı. Pascao deyince, dirseklerim boyunca bir tür yayın hafif itiş ve çekiş gücünü ve yayların dizlerimi her büküşümde verdiği hafif kaldırma gücünü hissedebiliyordum. Pascao yüzünde onaylayan bir ifadeyle beni izlerken, "Hoşuma gitti," dedim. "Hem de çok. Sanki tekrar binalara tırmanabilirmişim gibi geliyor."

Pascao sesini tekrar bir fısıltıya dönüştürerek, "Aklımdaki fikir şu," dedi. Şakacı tavrı ortadan kayboldu. "Eğer Koloniler, Seçmen teslim olduklarını ilan ettikten sonra hava gemilerini buraya, LA'e indirirse Cumhuriyet,

birliklerini o hava gemilerine sürpriz bir saldırı gerçekleştirecek şekilde konumlandıracak. Koloniler daha neye kalkıştığımızı fark edemeden birlikler onların gücünü epeyce kırabilir. Ben Vatanseverlere Cumhuriyet'in takımlarıyla birlikte liderlik edeceğim ve hava gemilerinin konuşlandığı üslere patlayıcı döşeyeceğim."

"İyi bir plana benziyor." Temkinli bir şekilde kollarımdan birini kastım, giysinin bana verdiği kuvvete hayran kalmıştım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Eğer bu planı doğru bir şekilde gerçekleştirmezsem ve Şansölye tam olarak neye kalkıştığımızın farkına varırsa o zaman Cumhuriyet yalandan teslim oluşumuzun getireceği avantajı kaybedecekti. Sadece bir şansımız vardı.

Hastanenin kayan cam kapılarını açtık ve balkona çıktık. Gecenin serin havası beni tazeleyip son birkaç günün kederinin ve stresinin bir kısmını alıp götürdü. Bu giysiyle yine kendim gibi hissediyordum. Binalara baktım. Omzumdaki hava halatı fırlatıcısını doğrultarak Pascao'ya, "Şunları test edelim mi?" diye sordum.

Pascao sırıttı, sonra da bana bir kutu kırmızı sprey boya verdi. "Lafı ağzımdan aldın."

Böylece yola çıktık. Birinci kata o kadar hızlı bir şekilde indim ki neredeyse adımımı kaçırıyordum, sonra da hiç uğraşmadan yere indim. Ayrıldık, ikimiz de şehrin başka bir bölgesine gidecektik. Kendi bölgemde koşarken elimde olmadan gülümsedim. Tekrar özgürdüm, rüzgârın tadını alabiliyor ve gökyüzüne dokunabiliyordum. Sıkıntılarım bu anın içinde uçup gitmişti ve sorunlarımdan bir kez daha kaçabiliyordum. Şehrin molozuna ve pasına rahatça karışıp onu bana ait olan bir şeye dönüştürebiliyordum.

Birçok insanın geçmek zorunda kalacağını bildiğim bölgenin simgesi olan binalara gelene kadar Tanagashi bölgesinin karanlık arka sokaklarından geçtim, sonra sprey boya kutumu çıkardım. Duvara şunu yazdım:

BANA KULAK VERİN.

Onun altına herkesin benden geldiğini anlayacağını bildiğim bir şey çizdim. Bir yüzün figürünün dış hatları ve üzerine çizilmiş kırmızı bir şerit.

Aklıma gelen her şeyi işaretledim. İşim bittiğinde, hava fırlatıcısını kullanarak komşu bölgelerden birine gittim ve aynı işlemi tekrarladım. Saatler sonra saçlarım terden sırılsıklam olmuş ve kaslarım sızlar bir halde Merkez Hastanesi'ne geri döndüm. Pascao dışarıda beni bekliyordu, yüzü terle kaplıydı. Bana dalga geçer gibi selam verdi.

Bana sırıtıp, "Yukarıya kadar yarışmaya var mısın?" diye sordu.

Cevap vermedim. Sadece tırmanmaya başladım, o da aynısını yaptı. Pascao'nun figürü doğal bir Koşucu rahatlığıyla her katı zıplayıp hoplayarak çıkan, karanlıkta neredeyse görünmeyen şekilsiz bir varlıktı.

Binanın dördüncü katı boyunca uzanan balkona çıktık. Yola çıktığımız hastane kanadının bulunduğu kata gelmiştik. Nefessiz kalmış olmama ve başımın küt küt vurmasına rağmen, neredeyse Pascao kadar hızlı koşmuştum. İkimiz de bitkin bir halde tırabzanlara yaslanırken Pascao'ya, "Vay anasını," diye mırıldandım. "En sağlıklı olduğum zamanlarda bu giysi nerelerdeydi? Bir damla ter dökmeden tek başıma bütün Cumhuriyet'i yok edebilirdim herhalde."

Pascao'nun dişleri gecenin içinde parladı. Şehrin manzarasına baktı. "Belki de böylesi daha iyi olmuştur. Yoksa kurtaracak bir Cumhuriyetimiz olmazdı."

Bir süre sonra serin rüzgârın tadını çıkararak, "Buna gerçekten değer mi?" diye sordum. "Senin için pek bir şey yapmamış olan bir ülke için gerçekten hayatını feda etmeyi istiyor musun?"

Pascao bir an konuşmadı, sonra bir kolunu kaldırıp ufuktaki bir noktayı gösterdi. Bana göstermek istediği şeyi çıkarmaya çalıştım. "Küçükken," diye yanıtladı, "Winter bölgesinde yaşıyorduk. İki küçük kız kardeşimin Deneme'de başarısız olmalarını izledim. Stadyuma kendim gidip Deneme'ye girdiğimde ben de neredeyse başarısız oluyordum. Fiziksel sıçrayışların birinde ayağım takıldı ve yere düştüm. Sence de ironik değil mi? Her neyse askerlerden biri düştüğümü gördü. Gözlerindeki bakışı asla unutmayacağım. Beni ondan başka kimsenin görmediğini fark edince bir

şey söylememesi için yalvardım. İşkence çekiyormuş gibi görünüyordu fakat düşüşümü yazmadı. Fısıldayarak teşekkür ettiğimde, iki kız kardeşimi hatırladığını söyledi. Bana, 'Sanırım ailenize iki ölüm yeter,' dedi." Pascao biran durdu. "Sevdiğim insanlara, *hepimize* yaptıklarından dolayı Cumhuriyet'ten hep nefret ettim. Ama bazen o askere ne olduğunu, nasıl bir hayatı olduğunu, kimi umursadığını, hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum. Kimbilir... Belki de çoktan ölmüştür." Bu düşünce üzerine omuz silkti. "Eğer başka tarafa yüzümü çevirip Cumhuriyet'in kendi işini kendi başına halletmesine karar verirsem ve eğer Cumhuriyet yıkılırsa, o zaman da ülkeyi terk ederim, olur biter. Başka bir yerde, hükümetten saklanarak yaşamanın bir yolunu bulurum." Bana baktı. "Şu anda neden onların tarafındayım, gerçekten bilmiyorum. Belki biraz inancım olduğu için."

Pascao kendini daha da açıklamak istiyordu, sanki cevabını doğru kelimelerle anlatmanın yolunu bilemediği için hüsrana uğramış gibiydi. Fakat ben onu çoktan anlamıştım. Başımı sallayıp Lake bölgesine baktım, June'un ağabeyi aklıma geldi. "Evet. Benim de."

Bir süre sonra, sonunda tekrar hastaneye girdik. Giysiyi çıkarıp kendi kıyafetlerimi giydim. Planın Anden'ın teslim olduğumuzu ilan edişiyle birlikte başlaması gerekiyordu. Ondan sonra da ne olacaksa olacaktı. Her şey değişebilirdi.

Pascao dinlenmeye giderken koridorda adımlarımı takip ettim ve Eden'in odasına geri geldim, laboratuvar takımları acaba görebileceğimiz herhangi yeni bir sonuç göndermişler miydi? Sanki aklımı okumuşlar gibi geldiğimde birkaçının Eden'in odasının kapısının dışında kümelendiklerini gördüm. Alçak sesle konuşuyorlardı. Kısa süren gece boyunca hissettiğim huzur uçup gitti.

"Ne oldu?" diye sordum. Gözlerindeki gerginliği şimdiden görebiliyordum. Bu görüntü karşısında göğsüm sıkıştı. "Ne olduğunu anlatın bana."

Teknisyenlerden biri başlığındaki şeffaf plastiğin arkasından bana, "Antarktika laboratuvar takımından veriler aldık. Kardeşinizin kanından neredeyse bir tedavi işlevi görebilecek bir şey sentezlemeyi başardığımızı düşünüyoruz. Bir dereceye kadar işe yarıyor."

Bir tedavi! İçimden bir enerji akımı geçti ve hissettiğim rahatlama başımı döndürdü. Yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına engel olamadım. "Seçmen'e söylediniz mi? İşe yarıyor mu? Bunu Tess'in üzerinde kullanmaya başlayabilir miyiz?"

Daha devam edemeden teknisyen beni durdurdu. *"Neredeyse* bir tedavi işlevi görebilir, Day," dedi.

"Nasıl yani?"

"Antarktika takımı virüsün muhtemelen Eden'in bağışıklık kazandığı orijinal virüsten mutasyona uğramış olduğunu veya genomunu başka bir genomla kombine edebileceğini onayladı. Kardeşinin T hücrelerinin saldırgan virüsle birlikte değişme yeteneği var; örneklerimizde geliştirdiğimiz tedavilerden biri kısmen işe yarıyor gibi..."

"Anlayabileceğim şekilde," dedim sabırsızca.

Teknisyen sanki *ben* tavrımı *ona* bulaştırabilirmişim gibi bana somurttu. Kızgın bir iç çekişle, "Bir eksiğimiz var," dedi. "Bir bileşen eksik."

"Ne demek, bir şey eksik?" diye sordum. "Ne eksik?"

"Dışarıda bir yerde, şu anki salgınlara sebep olan virüsümüz orijinal Cumhuriyet veba virüsünden mutasyona uğradı ve başka bir virüsle birleşti. Koloniler'de mutasyona uğramış olabileceğini düşünüyoruz, muhtemelen uzun bir süre önce. Hatta aylar önce bile olabilir."

Bana söylemek istedikleri şeyi anlayınca neşem kaçtı. "Yani tedavi henüz işe yaramayacak mı?"

"Sorun sadece henüz işe yaramayacak olması değil. Sorun, bunun işe yaramasını hiçbir zaman sağlayabilir miyiz, bilmememiz. Bu şeyin Hasta Sıfırı[1] Eden değil." Teknisyen tekrar iç çekti. "Ve bu virüsün mutasyona uğradığı kişiyi bulamazsak bunun için asla bir tedavi üretebileceğimizi sanmıyorum."

JUNE

SİTEMİZİN HER YANINDAN FERYAT EDEN BİR SİRENİN SESİNE uyandım. Hava saldırısı alarmıydı. Bir saniyeliğine Denver'a geri gittim, etrafımızda karla karışık yağmur yağarken Day'le birlikte küçük, lambalarla aydınlanan bir kafede oturmuş bana ölmekte olduğunu anlatırken onu dinliyordum. Sirenler feryat ederken yeniden panik ve kargaşa içindeki caddelerdeydik. El ele tutuşmuş, dehşet içinde sığınak arıyorduk.

Yavaş yavaş gerçekliğe geri geldim ve siren ötmeye devam ediyordu. Kalbim çarpmaya başladı. Yataktan fırladım, iniltiler çıkarmakta olan Ollie'yi rahatlatmak için durdum, sonra da koşup ekranımı açtım. Haber manşetleri patlıyor, sirenle yarışıyordu ve ekranın altından öfkeli kırmızı bir uyarı geçiyordu.

SIĞINAKLARA GİDİNİZ

Manşetleri taradım.

DÜŞMAN HAVA GEMİLERİ LOS ANGELES'IN
SINIRLARINA YAKLAŞIYOR

BÜTÜN BİRLİKLERİN YEREL
MERKEZLERİNE GİTMESİ GEREKMEKTEDİR

SEÇMEN PRIMO ACİL DURUM
DUYURUSUNDA BULUNACAK

Kolonilerin Los Angeles'a müdahalede bulunmadan önce yine de üç gün daha bekleyeceğini tahmin etmişlerdi. Görünüşe göre programı öne almışlardı ve üç günlük ateşkesin bitişine hazırlanıyorlardı, yani planımızı erkene almamız gerekecekti. Kulaklarımı kapadım, balkona koştum ve ufka doğru baktım. Sabahın ışıkları hâlâ zayıftı ve bulutlar düzgünce görmemi engelliyordu ama öyle bile olsa Kaliforniya'nın dağların bulunduğu ufuk çizgisinde sıralanan noktaların ne olduğu belliydi. Nefesim boğazımda kaldı.

Hava gemileriydi. Koloniler'in mi Afrika'nın mı, bu mesafeden tam olarak anlayamıyordum fakat onların Cumhuriyet'in hava gemileri olmadığı gerçeği şüphe götürmezdi. Pozisyonlarına ve hızlarına bakılacak olursa daha saat sona ermeden Los Angeles merkezinin tam üzerinde uçuyor olacaklardı. Mikrofonumu klik sesiyle açtım, sonra da üzerime bir şeyler geçirmek için dolaba koştum. Eğer Anden yakında bir duyuruda bulunmaya hazırlanıyorsa o zaman kesinlikle teslimiyetle ilgili olacaktı. Ve eğer öyle olursa elimden geldiğince hızlı bir şekilde Day'e ve Vatanseverlere katılmam gerekiyordu. Sahte bir teslimiyet, gerçeğine dönüşene kadar çok kısa bir süreliğine işe yarayacaktı.

Day hatta gelince, "Neredesiniz?" diye haykırdım.

Onun sesi de en az benimki kadar acil geliyordu. Sirenin yankısı onun tarafından da duyuluyordu. "Eden'in hastane odasındayım. Gemileri gördün mü?"

Botlarımın bağcıklarını bağlamadan önce tekrar ufka baktım. "Evet. Hazırım. Birazdan orada olurum."

"Gökyüzünü takip et. Güvende ol." İki saniyeliğine tereddüt etti. "Ve acele et. Bir sorunumuz var." Sonra arama kesildi ve yanımda Ollie'yle birlikte kapıdan çıkmış, rüzgâr gibi koşuyordum.

Merkez Hastanesinin Bank Kulesindeki laboratuvar katına varıp Day, Eden ve Vatanseverleri görmek için içeri götürüldüğümüzde sirenler susmuştu. Bölgenin elektrikleri tekrar kesilmiş olmalıydı ve Bank Kulesi gibi ana hükümet binaları haricinde dışarıdaki manzara tüyler ürperten bir şekilde siyahtı, rutubetli sabah gölgeleri tarafından neredeyse bir bütün halinde yutulmuştu. Koridordaki ekranlar şimdi ulusa seslenmeye hazır olan Anden'ın çıkmak üzere olduğu boş bir podyumu gösteriyordu. Ollie dibime yapışmış, sıkıntıdan nefes nefese kalmıştı. Eğilip onu birkaç kere okşadım, o da beni elimi yalayarak ödüllendirdi.

Day ve diğerleriyle Eden'in odasında tam Anden ekrana çıkarken buluştum. Eden bitkin ve yarı bilinçli görünüyordu. Hâlâ kolunda bir serum vardı fakat onun dışında, başka hiçbir boru ya da kablo yoktu. Yatağın yanında, teknisyenlerden biri defterine notlar alıyordu.

Day ve Pascao fiziksel olarak ağır görevler için tasarlanmış koyu renkte Cumhuriyet giysileri gibi görünen bir şey giyiyorlardı. Bir keresinde Day'i

ilk kez Batalla Binasından kaçırmam gerektiği zaman, gece geç saatlerde binaların çatılarını dolaşıp Kaede'yi ararken giydiğim giysiyle aynı türdeydi. İkisi de bir laboratuvar teknisyeniyle konuşuyordu ve yüz ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla iyi haberler almıyorlardı. Onlardan detayları almak istedim ama Anden podyuma adımını atmıştı ve dikkatlerimizi ekrana çevirirken kelimelerim uçup gitti. Tek duyabildiğim nefes alış verişlerimiz ve yaklaşmakta olan hava gemilerinin uzaktan gelen meşum uğultusuydu.

Anden sakin görünüyordu; onunla ilk tanıştığımdan beri sadece bir sene geçmiş olsa da yüzündeki ağırlık ve ciddiyet onu olduğundan çok daha olgun gösteriyordu. Sadece çenesini hafifçe sıkışı bile gerçek duyguları hakkında bir ipucu veriyordu. Baştan aşağı beyazlar içindeydi, omuzlarında gümüş apoletler vardı ve askerî ceketinin yakasının yakınına altından bir Cumhuriyet mührü iğnelenmişti. Arkasında iki bayrak vardı: Biri Cumhuriyet bayrağı diğeriyse boş, beyaz, renksizdi. Yutkundum. Derslerden tanıdığım ancak kullanıldığını hiç görmediğim bir bayraktı. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk, bunu planlamıştık ve gerçek olmadığını biliyorduk ama yine de derin, karanlık bir keder ve başarısızlık hissine engel olamıyordum. Sanki gerçekten ülkemizi başka birine devrediyormuşuz gibiydi.

Anden, "Cumhuriyet askerleri," diye üste etrafını çevreleyen askerlere seslenmeye başladı. Her zamanki gibi sesi yumuşak ve hükmedici, alçak ama netti. "Bugün sizlere bu mesajı vermeye buruk bir yürekle geldim. Bu sözleri Koloniler'in Şansölyesi'ne de aktarmış bulunuyorum." Güç toplarmışçasına bir an durdu. Böyle bir hareketi yalandan bile yapmanın ona benden çok daha fazla koyduğunu hayal edebiliyordum. "Cumhuriyet resmen Koloniler'e teslim olmuş bulunmaktadır."

Sessizlik. Daha birkaç dakika öncesine kadar gürültü ve kargaşa içinde olan üs, şimdi aniden durmuştu. Her bir asker âdeta donmuş inanamayarak dinliyordu.

Anden, "Şu anda Koloniler'e karşı bütün faaliyetleri kestik," diye devam etti, "ve iki gün içinde, Koloniler'in ileri gelen resmî görevlileriyle bir araya gelip resmî teslimiyet şartları taslağını yapacağız." Durdu, ağırlığın bütün üsse yerleşmesini bekledi. "Askerler, sizleri bu konudaki gelişmelerden haberdar edeceğiz." Sonra da yayın sona erdi. *Cumhuriyet Çok Yaşa,* diye

bitirmedi. Ekranlar Cumhuriyet bayrağının değil de Koloniler bayrağının görüntüsüyle dolunca tüylerim ürperdi.

Bu teslimiyeti gerçekçi göstermek için muhteşem bir iş çıkarmışlardı. Umarım Antarktikalılar sözlerinde dururdu. Umarım yardım yoldaydı.

Konuşma sona ererken Pascao bize, "Day, bu üsleri patlamaya hazır hale getirmek için fazla zamanımız yok," diye mırıldandı. Yanımızdaki üç Cumhuriyet askeri de benzer bir şekilde hazırlanmışlardı, hepsi de onları hava üslerinin bomba döşenecek yerine götürmek için rehberlik etmeye hazırdı. "Bize biraz zaman kazandırmak zorunda kalacaksın. Koloniler'in birkaç saat içerisinde üslerimize hava gemilerini indirmeye başlayacağı haberi geldi."

Day başını salladı. Pascao askerlere vır vır ede ede komutlar vermek için arkasını dönünce Day'in gözleri üzerimde titreşti. Onlarda midemi altüst eden bastırılmış bir korku görüyordum. "Tedaviyle ilgili ters giden bir şey oldu, değil mi?" diye sordum. "Eden nasıl?"

Day iç çekti, bir elini saçlarından geçirdi ve kardeşine baktı. "Dayanıyor."

"Ama?.."

"Ama sorunumuz şu ki kendisi Hasta Sıfır değil. Kanında bir şeyin eksik olduğunu söylediler."

Hastane yatağındaki narin çocuğa baktım. Eden Hasta Sıfır değil miydi? "Ama ne? Eksik olan neymiş?"

"Açıklamaktansa sana göstermem daha kolay olur. Hadi. Anden'ı da bu konuda uyarmamız gerek. Antarktika'dan yardım alamayacaksak bütün bu teslim olma yalanının ne anlamı var?" Day Bizi dışarı çıkarıp koridordan götürdü. Bir süre gergin bir sessizlik içinde yürüdük, sonunda üzerinde bir şey yazmayan bir kapının önünde durduk. Day kapıyı açtı.

Bilgisayarlarla dolu bir odaya girdik. Ekranları incelemekte olan bir teknisyen bizi görünce ayağa kalktı, sonra da bizi oraya götürdü. "Bayan Iparis'i son gelişmelerden haberdar etme zamanı mı?"

"Bana neler olduğunu anlatın," diye yanıtladım.

Bizi bir bilgisayarın başına oturttu ve birkaç dakika boyunca bir ekranı yüklemesini bekledik Sonunda işi bitince, hücreler olduğunu varsaydığım bazı slaytlardan iki tanesinin yan yana karşılaştırıldığını gördüm. Onlara daha yakından baktım.

Teknisyen soldakine işaret etti, merkezdeki bir hücrenin etrafında bir dizi küçük çokgenli partikül toplanmış gibi görünüyordu. Partiküller, hücreden dışarı fırlamış olan düzinelerce küçük boruya tutunuyordu. Teknisyen parmağıyla büyük hücrenin etrafında bir daire çizerek, "Bu," dedi, "hedef almaya çalıştığımız enfekte olmuş virüsün bir simülasyonu. Hücrenin kırmızı bir tonu var, bu da virüslerin içeride tutunduklarını belirtiyor. Eğer bir tedavi olmazsa bu hücre çözülüyor -patlayarak açılıyor- ve ölüyor. Şimdi, etrafındaki şu küçük partikülleri görüyor musunuz? Bunlar ihtiyacımız olan ilaç partikülleri. Enfekte olan hücrenin dışına tutunuyorlar." Büyük hücrenin olduğu yere iki kere dokundu ve kısa bir animasyon, partiküllerin hücreye asıldığını; sonunda hücrenin boyutunun küçüldüğünü ve renginin değiştiğini gösterdi. "Bunlar hücreyi patlamaktan kurtarıyor."

Gözlerim sağ taraftaki karşılaştırmaya kaydı, onda da benzer bir enfekte olmuş hücrenin etrafı küçük partiküllerle sarılmıştı. Bu sefer partiküllerin tutunabilecekleri borular göremiyordum. Teknisyen, *"Şu anda* gerçekleşmekte olan şey bu," diye açıkladı. "Tedavi partiküllerimizin hücrenin reseptörlerine tutunabilmesini sağlayacak bir şeyimiz eksik. Ve bunu geliştiremezsek partiküllerin geri kalanı da işe yaramaz. Hücre ilaçla bağlantıya geçemez ve ölür."

Kollarımı kavuşturdum ve Day'le birbirimize çatık kaşlarla baktık, o da çaresizce omuz silkti. "Eksik parçanın ne olduğunu nasıl anlayabiliriz?"

"İşte sorun o. Tahminimizce bu özel tutunma özelliğinin orijinal virüsün bir parçası değildi. Yani biri bu virüsü bilerek değiştirdi. Hücreyi etiketlerken üzerinde o işaretleyicinin izlerini görebiliyoruz." Hücrenin yüzeyinde dağılan minik parlak noktaları gösterdi. "Bu da, Bayan Iparis, Koloniler'in gerçekten fiziksel olarak virüste değişiklik yaptıkları anlamına geliyor olabilir. Cumhuriyet'in bu virüsle bu spesifik şekilde oynama yapıldığının hiçbir kaydı yok."

"Dur bir saniye," diye araya girdi Day. "Bu benim için yeni. Yani sen şimdi bu vebayı Koloniler'in *ortaya çıkardığını* mı söylüyorsun?"

Teknisyen bize haşin bir şekilde baktı, sonra da ekrana döndü. "Böyle bir ihtimal var. Ancak ilginç olan şey şu: Bu ek parçanın -tutunma özelliğinin- Cumhuriyet'ten çıkmış olabileceğini düşünüyoruz. Küçük bir Colorado kasabasından gelmiş olan benzer bir virüs var. Fakat izleyiciler bize değiştirilen virüsün, Koloniler tarafındaki bir cephe şehri olan Tribune City'den çıktığını söylüyor. Yani oralarda bir yerde, Eden'in virüsü Tribune City'deki başka bir şeyle bağlantıya geçti."

İşte o anda yapbozun parçaları benim için yerli yerine oturdu. Betim benzim attı. Tribune City: Kolonilere Day'le ilk kaçtığımız zaman yanlışlıkla içine düştüğümüz şehirdi. Cumhuriyet tarafından tutuklandığımda nasıl hastalandığımı hatırladım, Day'in beni Lamar'dan ta Koloni topraklarına kadar bir yer altı tünelinde taşırken ne kadar hasta ve ateşimin ne kadar yüksek olduğunu düşündüm. Bir geceliğine Koloniler'in bir hastanesinde kalmıştım. Bana ilaç enjekte etmişlerdi ancak beni başka bir amaçla kullanıyor olabileceklerini hiç düşünmemiştim. Hiç farkında olmadan bir deneyin parçası mı olmuştum? Bu yapbozun kayıp parçasını kan dolaşımında saklayan ben miydim?

Teknisyenin lafını bölerek, "O benim," diye fısıldadım. Day de o da bana afallamış bir bakış attı.

Teknisyen, "Nasıl yani?" diye sordu fakat Day sessizdi. Yüzünü olayı kavradığını gösteren bir ifade kapladı.

"O benim," diye tekrar ettim. Cevap o kadar açıktı ki nefes alamıyordum. "Sekiz ay önce Tribune City'deydim. Colorado'da tutuklandığımda hasta düşmüştüm. Eğer bu bahsettiğiniz diğer virüs önce Cumhuriyet'ten çıkıp sonra da Koloniler'deki Tribune City'den geri geldiyse o zaman bu yapbozun eksik parçası *benim.*"

DAY

JUNE'UN TEORİSİ HER ŞEYİ DEĞİŞTİRDİ.

Hemen başka bir hastane odasında laboratuvar ekibine katıldı, orada ona birkaç ve kablo bantlayıp kemik iliği örneği aldılar. Onu da daha önce Eden'ı geçirdikleri bir dizi taramadan geçirdiler, midesi bulanmış görünüyordu. Keşke kalabilseydim. Çok şükür Eden'in testleri sona ermişti ancak June riske girmişti ve o anda tek istediğim burada kalıp her şeyin düzgün bir şekilde ilerlediğinden emin olmaktı.

Kendime kızıp, *Tanrı aşkına,* dedim, *burada durmanın kime ne faydası olacak?* Fakat sonunda Pascao bizi kapıdan geçirip hastaneden çıkarınca, arkama bakmadan edemedim.

Eğer eksik olan parça June'un kanındaysa o zaman bir şansımız vardı. Vebanın yayılmasını önleyebilir, herkesi kurtarabilirdik. *Tabii ki Tess'i de.*

Hastaneden beraberimizde birkaç Cumhuriyet askeriyle birlikte trene binmiş, Batalla'nın hava gemisi üslerine doğru giderken, bu düşünceler yerimde duramaz hale gelinceye kadar içimde birikti.

Pascao kıpır kıpır olduğumu fark edip sırıttı. "Daha önce hiç üslere girmiş miydin? Orada birkaç numara yaptığını hatırlar gibiyim."

Sözleri bazı anıları tetikledi. On dört yaşına girdiğimde cepheye gidecek olan iki Los Angeles hava gemisine sızmıştım. İçeriye Vatanseverlerle Vegas'ta yaptığımızdan çok da farklı olmayan bir şekilde girmiştim. Sonu gelmeyen havalandırma borularına sızıp bütün gemide fark edilmeden dolaşmıştım. O zaman hâlâ büyüme çağındaydım; vücudum daha ince ve küçüktü, sayısız tünelin içinden rahatça geçebiliyordum. İçeri girdiğimde, mutfaklarından taşıyabildiğim kadar konserve yiyecek çaldım, sonra da makine dairelerini ateşe verip gemileri Cumhuriyete yıllarca, belki de sonsuza kadar hizmet veremeyecek kadar hasara uğrattım. Beni Cumhuriyet'in en çok arananlar listesinin başına çıkaran işte bu olaydı. Bana soracak olursanız, fena iş çıkarmamıştım.

Şimdi üslerin düzenini düşünüyordum. Batalla bölgesindeki birkaç hava gemisi üssü haricinde, LA'daki dört ana üs, şehrin batı kıyı şeridinde, devasa gölümüz ve Pasifik Okyanusu'nun arasında kalan ince bir kara parçası üzerindeydi. Savaş gemilerimiz, çoğunlukla kullanım dışı halde orada duruyordu. Ama Vatanseverlerle oraya gitmemizin sebebi LA'nın bütün hava gemilerinin de orada durmasıydı ve Koloniler teslim oluşumuzdan sonra şehri işgal etmeye kalkarlarsa -kalktıklarında- hava gemilerini oraya çekeceklerdi.

Bugün Koloniler'in ateşkes sözü verdiği üçüncü ve son gündü. Tren bölgelerden hızla geçerken Anden'ın teslimiyet duyurusunu tekrar tekrar yayınlayan JumboTron'ların etrafında kalabalıklar oluşturan sivilleri görebiliyordum. Çoğu şok içinde dehşete düşmüş birbirine tutunuyordu. Bazıları öfkeliydi; ekranlara ayakkabı, levye ve taş fırlatıyor, Seçmenlerinin ihaneti karşısında küplere biniyorlardı. *Öfkelenin, bu öfkeyi Koloniler'e karşı kullanın.* Ben de yakında kendi rolümü oynamak zorunda kalacaktım.

Trenimiz deniz üslerine giden köprülere yaklaşırken, "Pekâlâ, çocuklar, dinleyin," dedi Pascao. Avcunu açıp bize bir dizi küçük metal cihaz gösterdi. "Unutmayın, liman başına altı tane." Her bir cihazın ortasına bulunan küçük, kırmızı tetiği gösterdi. "Temiz, yerinde gerçekleşen patlamalar istiyoruz ve askerler de bunları yerleştirmek için en uygun yerleri bizlere gösterecek. Eğer doğru yapabilirsek Kolonilerin iniş limanlarını kullanan bütün hava gemilerini sakatlayabileceğiz. İniş takımı mahvolmuş bir hava gemisi kimsenin işine yaramaz, değil mi?" Sırıttı. "Aynı zamanda, iniş limanlarını *çok* aşırı berbat etmemize de gerek yok. Liman başına *altı t*ane."

Yüzümü çevirip pencereden ufukta yaklaşan ilk deniz üssünün olduğu yere doğru baktım. Muazzam büyüklükteki piramit iniş üsleri sırayla belirdi, karanlık ve heybetlilerdi, aklıma onları Vegas'ta ilk kez gördüğüm zaman geldi. Midem huzursuzca sıkıştı. Eğer bu plan başarısız olursa, Koloniler'i tutamazsak ve Antarktikalılar yardımımıza gelmezlerse, ayrıca tedavi için ihtiyacımız olan şey June'da değilse bize ne olacaktı? Koloniler sonunda Anden'ı veya June'u veya beni yakalarsa ne olacaktı? Başımı sallayıp görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım. Bunun için endişelenecek vakit yoktu. Olacaktı veya olmayacaktı. Biz yolumuzu seçmiştik.

Deniz Üssü Bir'in ilk iniş limanına vardığımızda, şehrin içini gökyüzündeki küçük, kara benekleri fark edecek kadar görebiliyordum. Koloni birlikleri - hava gemileri, jetler, bir şeyler- Los Angeles'ın açıklarında uçuyor, saldırıya hazırlanıyorlardı. Havayı bir uğultu doldurdu, sanırım daha şimdiden gemilerin istikrarlı bir şekilde yaklaştıklarını duyabiliyorduk. Gözlerim caddelerdeki JumboTron'lara döndü. Anden'ın duyurusu devam ediyor, ekranın altından geçen parlak, kırmızı *Sığınaklara Gidiniz* uyarısı da ona eşlik ediyordu.

Jipten aceleyle çıkıp piramit üsse girerken dört Cumhuriyet askeri bize katıldı. Bizi asansörlerden üssün belli belirsiz görünen, hava gemilerinin havalanıp iniş yaptığı iç çatısına çıkarırlarken onlara yakın duruyordum. Etrafımızda istasyonlarına koşturup Koloniler'e karşı kalkışa geçmeye hazırlanan askerlerin zeminden yankılanan adımlarının sağır edici sesi geliyordu. Anden'ın destek için Denver ve Vegas'a kaç birlik göndermek zorunda kaldığını merak ettim, geride bizi korumaya yetecek sayıda birlik kaldığını ummaktan başka çarem yoktu.

Kendime, *burası Vegas değil,* diye hatırlatıp, kendimi tutuklattığım zamanı düşünmemeye çalıştım. Fakat işe yaramıyordu. Üssün tepesine asansörle çıkıp açık çatısına ulaşmak için merdivenleri tırmandığımızda, kalbim sadece egzersizden dolayı küt küt atıyor değildi. Eh, Vatanseverler için ilk çalışmaya başladığım zamanın anılarını olsa olsa *bu* yeniden hatırlatabilirdi. Üssün iç göbeğiyle kesişen metal kirişleri, iniş yaptıktan sonra hava gemisiyle birleşecek olan bütün o küçük kilit parçalarını incelemeyi kesemiyordum. Üzerimdeki koyu giysi tüy gibi hafifti. Bombaları yerleştirme zamanı gelmişti.

Cumhuriyet yüzbaşılarından biri tavanın gölgelerinde ulaşması özellikle zor görünen bir, iki, üç gediği işaret ederek, "Şu kirişleri görüyor musunuz?" diye sordu Pascao'yla bana. "Gemiye çok hasar, üsse az hasar. İkiniz her üsteki o üç noktaya yerleştireceksiniz bombaları. Eğer kaldıraçlarımızı kullanabilseydik biz de yapabilirdik ama bunun için zaman yok." Durup bize zoraki gülümsemeye çalıştı. Bu lanet askerlerin çoğu hâlâ bizimle çalıştıkları için tam olarak rahat görünmüyorlardı. Garip bir beklemeden sonra, "Şey," dedi, "yapılabilecek gibi görünüyor mu? Yeterince hızlı mısınız?"

Benim ünümü unuttuğu için yüzbaşıya tam çıkışacaktım ki Pascao o çınlayan kahkahalarından birini atarak beni durdurdu. Yüzbaşı'yı şakacı bir şekilde kaburgalarından dürterek, "Bize pek inancınız yok, değil mi?" dedi. Yüzbaşı'nın yüzü öfkeden kızarınca da pişmiş kelle gibi sırıttı.

Yüzbaşı, diğer Vatanseverler ve kendi devriyesiyle devam etmeden önce sert bir sesle, "İyi," diye karşılık verdi. "Acele edin. Az zamanımız kaldı." İşe koyulmamız için bizi yalnız bıraktı, sonra da diğerlerine bomba yerleştirme bölgelerini anlatmaya başladı.

Gittikten sonra Pascao sırıtmayı bıraktı ve yüzbaşının gösterdiği gediklere odaklandı. "Kolayca ulaşılacak gibi değil," diye mırıldandı. "Yapabileceğinden emin misin? Ölüyorsun falan ya, bunun için yeterince gücün var mı?"

Ona küçük düşürücü bir bakış attım, sonra da sırayla bütün gediklere baktım. Dizlerimi ve dirseklerimi test edip ne kadar gücüm kaldığını ölçmeye çalıştım. Pascao benden biraz daha uzundu, ilk iki gediği o daha iyi halledebilirdi fakat üçüncü gedik o kadar sıkışık bir konumdaydı ki ona sadece benim ulaşabileceğimi biliyordum. Ayrıca yüzbaşının neden ilk orayı gösterdiğini de anlamıştım. Üssün bu tarafı boyunca altı bomba yerleştirmesek bile, her türlü hava gemisini o konuma yerleştirilecek tek bir bombayla devre dışı bırakabilirdik. Orayı işaret ettim.

"Şunu ben alıyorum," dedim.

"Emin misin?" Pascao oraya doğru gözlerini kıstı. "Daha ilk üssümüzde yere düşüp öldüğünü görmek istemiyorum."

Sözleri alaycı bir şekilde gülümsememe neden oldu. "Bana hiç inancın yok mu?"

Pascao sırıttı. "Azıcık."

İşe koyulduk. Merdivenlerin tırabzanlarından en yakın kirişe uçtum, sonra da durmaksızın bu metal labirentinin içinde ilerledim. Tam bir déjà vu hissi yaşıyordum. Giysimin eklemlerindeki yaylara alışmak biraz zamanımı aldı ancak birkaç sıçramadan sonra iyice uyum sağladım. Hızlıydım. Yardımları sayesinde çok hızlıydım. On dakika içinde, üssün tavanının çeyreğini geçmiştim ve gediğe çok yakın mesafedeydim. Boynumdan ince ince terler boşaldı, başım o tanıdık ağrıyla zonkluyordu. Aşağıdaki askerler,

üssün elektronik yazı bandında hâlâ teslimiyet duyurusu geçerken bile durup bizi izliyordu. Ne yaptığımız hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktu.

Son atlayışta durdum ve sıçradım. Bedenim gediğe çarptı ve rahatça içine kaydım. Anında küçük bombayı çıkardım. Klipsini açtım ve sağlam bir şekilde yerine yerleştirdim. Basımdaki ağrısı başımı döndürüyordu fakat onu zorla uzaklaştırdım.

Olmuştu.

Yavaşça kirişlerden geri döndüm. Tekrar merdivenlere doğru sallanırken kalbim adrenalinden çarpıyordu. Kirişlerin içinde Pascao'yu görüp başparmaklarımı kaldırdım.

Heyecanımın yerini uğursuz bir telaş alırken, *bu kolay kısmıydı,* diye kendime hatırlattım. Zor kısım Şansölye'ye inandırıcı bir yalan söyleyebilmek olacaktı.

Birinci üssü tamamladık, sonra diğerine geçtik. Dördüncü üssü de bitirdiğimizde, kuvvetim tükenmeye başlamıştı. Eğer sağlığım yerinde olsaydı, bu giysi beni neredeyse durdurulamaz yapabilirdi ama şimdi, onun yardımıyla bile, kaslarım ağrıyor ve nefesim zorlanarak çıkıyordu. Şimdi askerler beni üsteki bir odaya götürüp aramaya ve yayına hazırlarken, başka tavanlara tırmanmam gerekmeyeceği için içimden şükrettim.

Diğer askerler odadan çıkarken, "Şansölye dediklerini yutmazsa ne olacak?" diye sordu Pascao. "Alınma, güzel çocuk ama sözlerini tutmakla ünlü olduğunu pek söyleyemeyeceğim."

"Ona hiçbir şey için söz vermedim," dedim. "Ayrıca, benim duyurumun bütün Cumhuriyet'e ulaştığını görecek. Ülkedeki herkesin sadakatimi artık Koloniler'e sunduğumu gördüğünü düşünecek. Pek uzun süremeyecek. Fakat bize biraz zaman kazandıracak." İçimden çılgınlar gibi Koloniler ne yaptığımızı anlamadan nihai tedaviyi bulabilmemizi ümit ediyordum. Pascao başını çevirip odanın penceresinden dışarı baktı, Cumhuriyet askerlerinin üssün tavanındaki son birkaç bombayı yerleştirmeyi tamamlamasını görebiliyorduk. Eğer bu başarısız olursa veya Koloniler biz daha bir şey yapamadan bunun sahte bir teslimiyet olduğunu çakarsa, işte o zaman işimiz biterdi.

Pascao, "O zaman aramanı yapmanın zamanı geldi," diye mırıldandı. Kapıyı kilitledi, bir sandalye buldu ve onu bir köşeye çekti. Sonra da benimle birlikte beklemeye koyuldu.

Mikrofonumu açıp Koloniler Şansölyesi'ni ararken ellerim hafifçe titriyordu. Bir an için tek duyabildiğim statikti ve bir yanım beni daha önce aramış olan numaranın izini bir şekilde sürememesini, bir şekilde ona ulaşmanın hiçbir yolunun bulunmamasını umuyordu. Ancak sonra statik geçti, arama netleşti ve bağlandığını duydum. Şansölye'yi selamladım.

"Benim, Day. Bugün söz verdiğin ateşkesin son günü, değil mi? Teklifine bir cevabım var."

Birkaç saniye geçti. Sonra kulaklıktan o kesin, iş adamı sesi geldi. Şansölye, "Bay Wing," dedi, her zamanki gibi kibar ve cana yakındı. "Tam zamanında. Sesini duymak ne güzel."

Kibarlıklarını duymazdan gelerek, "Eminim Seçmen'in duyurusunu şimdiye kadar görmüşsündür," diye cevapladım.

Adam, "Evet, doğru," dedi. Arkadan kâğıt sesleri duydum. "Ve aradığın için, bu gün sürprizlerle dolu olacağa benziyor. Bizimle tekrar ne zaman iletişime geçeceğini merak ediyordum. Söyle bakalım, Daniel, teklifimi düşündün mü?"

Odanın karşısından Pascao'nun mat gözleri benimkilere kilitlendi. Konuşmayı duyamıyordu ama yüzümdeki gerginliği görebiliyordu. Bir duraklamadan sonra, "Düşündüm," dedim. Sesim gerçekçi ve isteksiz çıkmalıydı, değil mi? Acaba June onaylar mıydı?

"Ve neye karar verdin? Unutma, bu tamamen sana kalmış. Seni istemediğin hiçbir şey yapmaya zorlayacak değilim."

Tabii. Hiçbir şey yapmaya zorlanmıyordum. Sadece kenarda durup sevdiğim insanları yok etmeni izleyecektim. "Bunu yapmayı kabul ediyorum." Bir duraklama daha.

"Cumhuriyet'in etrafı kuşatılmış zaten. Halk sizin varlığınızdan hoşnut değil ama onların zarar görmesini istemiyorum. *Kimsenin* zarar görmesini istemiyorum." Şansölyenin anlaması için June'un ismini telaffuz etmem gerekmiyordu. "Bütün şehre bir duyuruda bulunacağım. Vatanseverler

sayesinde JumboTron'lara erişimimiz var. Kısa sürede duyuru bütün Cumhuriyet'teki JumboTron'lara ulaşacaktır." Yalanımı gerçekçi bir şekilde sürdürebilmek için biraz daha tavır koydum. "June'a dokunmaman için bu yeterince iyi mi?"

Şansölye bir kez ellerini çırptı. "Tamamdır. Eğer, lafın gelişi, bizim... sözcümüz olmayı kabul edersen, o zaman sana Bayan Iparis'in güç değişimiyle birlikte gelen duruşmalardan ve idamlardan kurtulacağının garantisini veriyorum."

Sözleri içimi ürpertti ve bana, başarısız olursak bu yapacağım şeyin Anden'ın hayatını kurtarmaya yetmeyeceğini hatırlattı. Eğer başarısız olursak Şansölye muhtemelen benim de bütün bunların arkasında olduğumu anlayacaktı, böylece June'un... ve herhalde Eden'in da... güvende olma şansları ortadan kalkıyordu. Boğazımı temizledim. Odanın diğer ucunda, Pascao'nun suratı gerginlikten taş kesilmişti. "Peki ya kardeşim?"

"Kardeşin için endişelenmene gerek yok. Sana daha önce de bahsettiğim gibi ben gaddar değilim. Onu bir makineye bağlayıp içini kimyasallarla, zehirlerle doldurmayacağım, onun üzerinde deneyler yapmayacağım. O -ve sen- tehlikeden ve endişeden uzakta, konforlu ve güvenli bir yaşam süreceksiniz. Şansölye'nin sesi sakinleştirici ve nazik olduğunu düşündüğü bir tona büründü. "Sesindeki mutsuzluğu duyabiliyorum. Ama gerekli olandan başka bir şey beklemiyorum. Eğer senin Seçmen'in beni tutuklasaydı, beni gözünü kırpmadan idam ederdi. Dünya böyle bir yer, Daniel. Unutma, senin bütün hayatın boyunca çektiklerinin sorumlusu Koloniler değil."

"Bana Daniel deme." Sesim alçak çıkmıştı. *Ben ailemin dışındaki kimse için Daniel değilim. Ben Day'im. Açık ve net.*

"Özür dilerim." Sesi gerçekten üzgün geliyordu. "Umarım dediğim şeyi anlıyorsundur, Day."

Bir an için sessizce durdum. Şimdi bile Cumhuriyet'e arkamı dönmemi, her şeyin paramparça olmasına izin vermemi fısıldayan bütün karanlık düşüncelerin ve anıların çekimini hissedebiliyordum. Şansölye beni düşündüğümden daha iyi tartıyordu. Bir ömür boyu yaşanmış olan ızdırabı

geride bırakmak kolay değildi. Sanki Şansölye'nin büyüsünün karanlık çekimini hissetmişçesine, düşünceler denizinin arasından June'un bana bir şeyler fısıldayan sesini duydum. Gözlerimi kapadım ve ona tutundum, ondan güç aldım.

Bir süre sonra, "Bu duyuruyu ne zaman yapmamı istediğini söyle," dedim. "Her şey hazır. Şu işi artık bitirelim."

"Harika." Şansölye boğazını temizledi, birden tekrar işadamı gibi konuşmaya başladı. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu öğleden sonra birliklerimle beraber Los Angeles'ın dış deniz üslerine iniş yapacağım. Konuşmayı o zaman yapacağın şekilde ayarlayalım. Olur mu?"

"Tamam."

Tam kapatacakken, "Ve bir şey daha," diye ekledi Şansölye. Gerildim, tam da mikrofonu kapatmak için dilimi hazırlamıştım. "Unutmadan."

"Ne?"

"Duyuruyu benim gemimin güvertesinden yapmanı istiyorum."

Afallayarak Pascao'ya baktım; Şansölye'nin ne dediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, yüzümden kan çekilince kaşlarını çattı. Şansölye'nin gemisinden mi? Elbette. Nasıl olup da onun bu kadar kolay kandırılabileceğini düşünebilmiştik? Önlem alıyordu. Eğer duyuru sırasında ters giden bir şey olursa o zaman avcunun içinde olacaktım. Eğer Cumhuriyet halkına Koloniler'e boyun eğmelerinden başka bir şey söyleyecek olursam, etrafım adamlarıyla sarılıyken beni tam orada, hava gemisinin güvertesinde öldürebilirdi.

Şansölye tekrar konuştuğunda, sesindeki tatmin olmuşluğu duyabiliyordum. Ne yaptığının tam olarak farkındaydı. "Sözlerin bir Koloniler gemisinden gelirse daha anlamlı olacaktır, sence de öyle değil mi?" dedi. Ellerini bir kez daha çırptı. "Seni birkaç saat içerisinde Deniz Üssü Bir'de bekliyoruz. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum, Day."

JUNE

VEBAYLA BAĞLANTIMIN OLDUĞUNUN ORTAYA ÇIKIŞI BÜTÜN PLANLARI değiştirdi.

Vatanseverlerle yola çıkıp Day'in hava gemisi üslerine tuzak kurmasına yardım etmek yerine hastanede kaldım, laboratuvar ekipleri beni makinelere bağlayıp üzerimde bir dizi test yaptı. Hançerlerim ve silahım kablolara takılmasın diye yakındaki konsolun üzerindeydi, sadece botumdaki tek bir bıçak vardı. Eden yanımdaki yatakta oturuyordu, teni hastalıklı bir şekilde solmuştu. Birkaç saat geçmişti ve mide bulantısı başlamıştı.

Eden bana cesaret verici bir gülümsemeyle, "İlk gün en kötüsü," dedi. Büyük ihtimalle laboratuvar takımının uyumasına yardımcı olması için verdiği ilaçlardan dolayı yavaşça konuşuyordu. "Sonra daha iyiye gidiyor." Uzanıp başımı okşadı ve onun bu masum tavrı karşısında kanımın kaynadığını hissettim. Day de küçükken böyleydi herhalde.

"Teşekkürler," diye yanıtladım. Diğer düşüncelerimi dile getirmedim ama Eden gibi bir çocuğun böyle testler yapılmasına günlerce dayanabildiğine inanamıyordum. Bilseydim, Day'in ilk başta istediği gibi Anden'ın ricasını tamamen geri çevirebilirdim.

Bir süre sonra, "Senin eşleştiğini görürlerse ne olacak?" diye sordu Eden. Gözleri kapanmaya başlamıştı ve sorusu ağzından geveleyerek çıkmıştı.

Gerçekten de ne olacaktı? Tedavimiz olacaktı. Sonuçları Antarktika'ya sunup onlara Koloniler'in bu virüsü bilerek kullandığını kanıtlayabilirdik; bunu Birleşmiş Milletler'e sunup Kolonileri geri çekilmeye zorlayabilirdik. Limanlarımız yeniden açılırdı. "Antarktikalılar yardımın yolda olduğuna söz verdi," demeye karar verdim. "Kazanabiliriz. Belki."

"Ama Koloniler dibimize kadar geldiler." Eden pencereden şu anda düşman hava gemilerinin gökyüzünde dizili olduğu yere doğru baktı. Bazıları üslerimize çoktan iniş yapmıştı, diğerleriyse üstlerinde uçuyordu, içinde bulunduğumuz Bank Kulesinin üzerine düşen gölgeden, şu anda

üstümüzde gemilerden birinin olduğunu anlayabiliyordum. Uykuya yenik düşmemeye çalışarak, "Ya Daniel başarısız olursa?" diye fısıldadı.

"Hamlelerimizi dikkatlice yapmamız gerekiyor sadece." Fakat Eden'in sözleri bakışlarımın şehrin üzerinde kalmasına sebep oldu. Ya Day gerçekten başarısız olursa? Giderken halka duyurusunu yapmadan önce bizimle iletişime geçeceğini söylemişti bana. Şu anda Koloniler gemilerinin ne kadar yakında olduğunu görünce, dışarıda onların yanında olamadığım için tahammül edilmez bir hüsran duygusu içindeydim. Ya Koloniler hava gemisi üslerinin üzerinde oynandığını anlarsa? Ya geri dönmezlerse?

Bir saat daha geçti. Eden derin bir uykuya dalarken ben de uyanık kalıp üzerime dalgalar halinde gelen mide bulantısını irade gücümle savuşturmaya çalışıyordum. Gözlerimi kapadım. Yardımcı oluyor gibiydi.

Uykuya dalmış olmalıydım çünkü birden kapımızın açılma sesiyle uyandım. Teknisyenler sonunda dönmüşlerdi. İçlerinden biri üzerinde MIKHAEL yazan isimliğini düzelterek, "Bayan Iparis," dedi. "Mükemmel bir eşleşme değildi ama yakındı, bir ilaç geliştirmemize yetebilecek kadar yakın. Tedaviyi şu anda Tess'in üzerinde deniyoruz." Yüzündeki sırıtışa engel olamıyordu. "Kayıp parça sizmişsiniz. Hemen yanı başımızda."

Konuşmadan yüzlerine bakıyordum. *Sonuçları Antarktika'ya gönderebiliriz,* düşüncesi zihnimden hızla geçti. *Yardım isteyebiliriz. Vebanın yayılmasını önleyebiliriz. Kolonilere karşı bir şansımız var.*

Mikhael'in arkadaşları beni kablolarımdan çözmeye başladı ve ayağa kalkmama yardım etti. Kendimi yeterince kuvvetli hissediyordum ama oda yine de sallanıyordu. Dengemi bulamamamın sebebi testlerin yan etkisi miydi yoksa bütün bunların işe yaradığı düşüncesi miydi, emin değildim. Kapıya doğru ilerlerken, "Tess'i görmek istiyorum," dedim. "Tedavinin etki göstermesi ne kadar sürecek?"

Uzun bir koridora girerken, "Emin değiliz," diye itiraf etti. "Ancak simülasyonlarımız güvenilir; enfekte olmuş hücrelerle birkaç kültür testi yaptık. Tess'in sağlığı çok yakında iyiye doğru gitmeye başlayacaktır."

Tess'in odasının uzun pencerelerinde durduk. Yatağında hezeyanlı bir tür yarı uykudaydı ve etrafında tam giysileri içinde koşuşturan laboratuvar teknisyenleri, yaşam bulgularını gösteren monitörler, duvarlara yayılmış

çizelgeler ve grafikler vardı. Kollarından birine serum takılmıştı. Yüzünü inceleyip bilincinin yerinde olduğuna dair bir işaret aradım ama bulamadım.

Kulaklığımdan statik yükseldi. Gelen bir arama vardı. Kaşlarımı çattım, bir elimi kulağıma bastırdım ve mikrofonumu açtım. Bir saniye sonra Day'in sesini duydum, "iyi misin?" ilk düşüncesi buydu. Tabii ki buydu. Statik o kadar şiddetliydi ki ne dediğini neredeyse hiç anlamamıştım.

Duyabildiğini umarak, "iyiyim," diye yanıtladım. "Day, beni dinle, bir tedavi bulduk."

Cevap yoktu, sadece gürültülü ve kesintisiz statik geliyordu. "Day?" dedim tekrar ve diğer taraftan bir tür çatırtı duydum, sanki benimle çaresizce iletişim kurmaya çalışıyor gibiydi. Fakat bağlanamadım. Sıradışıydı. Bu askerî hatlar genellikle kristal kadar berraktı. Sanki başka bir şey bütün frekanslarımızı bloke ediyordu. Tekrar denedim. "Day?"

Sonunda sesini tekrar yakaladım. Sesinde aylar önce benden uzaklaşmayı seçtiği zamanı hatırlatan bir gerginlik vardı. Damarlarımdan korku aktı. "Duyuruyu Koloni gemilerinden birinin güvertesinde yapacağım, Şansölye başka türlü kabul etmez."

Bir Koloniler hava gemisinin güvertesinde. Böylece Şansölye bütün kartları elinde tutacaktı, eğer Day ani bir hamle yapmaya veya anlaştıkları şeyin dışında bir duyuruda bulunmaya kalkarsa, Şansölye onu oracıkta tutuklayabilir veya öldürtebilirdi. "Yapma," diye fısıldadım otomatikman. "Gitmek zorunda değilsin. Bir tedavi bulduk, eksik parça benmişim."

"... June?"

Sonra cevap gelmedi, sadece statik, iki kere daha deneyip sinirlerim bozulmuş bir şekilde mikrofonu kapattım. Yanımda teknisyenin de boşu boşuna bir arama yapmaya çalıştığını gördüm.

Ve o anda içinde bulunduğumuz binanın üzerine düşen gölgeyi hatırladım. Sinir bozukluğum hemen söndü ve ardından dehşet dalgaları ve kavrayış geldi. *Olamaz.* Koloniler'di. Frekanslarımızı onlar bloke ediyordu, onları ele geçirmişlerdi. Hamlelerini bu kadar çabuk yapmalarını beklemiyordum. Hemen şehre doğru bakan pencereye koşup gökyüzüne baktım. Üzerimizde uçan devasa Koloniler gemisini görebiliyordum ve

daha da yakından bakınca daha küçük uçakların güverteden ayrılıp aşağı inmekte olduğunu fark ettim.

Mikhael de bana katıldı. "Seçmen'e ulaşamıyoruz," dedi. "Görünüşe göre bütün frekanslar kapatılmış."

Bu, Day'in duyurusu için yapılan bir hazırlık mıydı? *Başı belada. Bunu biliyorum.*

Tam bu düşünce aklımdan geçerken koridorun sonundaki kapılar savrularak açıldı. Silahlarını kaldırmış beş asker uygun adım içeri girdi ve bir bakışta onların Cumhuriyet askeri olmadığını anladım, denizci mavisi ceketleri ve altın yıldızlarıyla Koloniler birlikleri oldukları görülüyordu. Baştan ayağa içimi panik kapladı, içgüdüsel olarak Eden'in odasına yöneldim fakat askerler beni gördü. Liderleri silahını bana salladı. Elim belimdeki silahıma uçtu ve o anda bütün silahlarımın (ayak bileğimdeki bıçak hariç) işe yaramaz bir halde Eden'in odasında olduğunu hatırladım.

Şatafatlı bir sesle, "Cumhuriyet'in teslim olmasıyla birlikte bütün kontrol Koloniler görevlilerine geçti. Komutanınız olarak, arama yapabilmemiz için kenara çekilip geçmemize izin vermenizi emrediyorum," dedi.

Mikhael ellerini havaya kaldırıp görevlinin dediğini yaptı. Daha da yaklaştılar. Geçmişten görüntüler zihnime hücum edip duruyordu; hepsi de Drake'teki derslerimdendi, bir dizi manevra kafamdan ışık hızında geçti. Onları dikkatle ölçtüm. Özel bir görevi yerine getirmek için buraya gönderilmiş küçük bir takımdı. Diğer takımlar her bir katta dolaşıyor olmalıydı ama bu askerlerin bize özel bir şey için gönderildiğini biliyordum. Kendimi dövüşe hazırladım. Benim peşimdelerdi.

Mikhael aklımı okumuşçasına askerlere bir kere başını salladı. Kolları yukarıda kaldı. "Ne istiyorsunuz?"

Asker cevap verdi. "Eden Bataar Wing diye bir çocuğu arıyoruz."

Nefesimi birden içime çekip böylece Eden'in bu katta olduğunu belli etmemem gerektiğini biliyordum ama üzerime bir korku dalgası çarptı. Yanılmıştım. Benim peşimde değillerdi. Day'in kardeşini istiyorlardı. Eğer Day duyurusunu Şansölye'nin gemisinde tek başına yapmak zorunda bırakıldıysa, Şansölye onu rehin almaya karar verirse çaresiz kalacaktı ve eğer Eden'i yakalarsa Day'i istediği şekilde kontrol edebilecekti.

Düşüncelerim daha da ileriye gitti. Eğer Koloniler gerçekten bugün Cumhuriyet'i ele geçirmeyi başarabilirse o zaman Şansölye Day'i silahı olarak, Cumhuriyet halkı onu kahramanları olarak gördüğü ve ona inandığı sürece, onları manipüle etmek için süresiz olarak kullanabilecekti.

Mikhael ağzını açamadan konuşmaya başladım. Askere, "Bu katta sadece veba hastaları var," dedim. "Eğer Day'in kardeşini arıyorsanız daha üst kadara bakmanız gerekecek."

Asker tüfeğini bana çevirdi. Beni tanıyınca gözlerini kıstı. "Sen Princeps adayısın," dedi. "Değil mi? June Iparis."

Çenemi kaldırdım. "Princeps adaylarından biriyim, evet."

Bir an için, Eden hakkında dediğim şeye inanmış olabileceğini düşündüm. Adamlarından bazıları merdivene doğru hareketlenmeye başlamıştı bile. Asker uzun bir süre beni izledi, gözlerimi inceledi, sonra da arkamda uzanan, Edenin odasının bulunduğu koridora baktı. Kılımı kıpırdatmaya bile cüret edemedim. Bana kaşlarını çattı. "Senin ününü duydum." Onun dikkatini dağıtabilecek başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan, başını askerlerine doğru yatırdı ve tüfeğiyle koridoru gösterdi. "Kapsamlı bir arama yapın. Çocuk bu katta olmalı."

Artık yalan söylemek için çok geçti. Eğer Day'e borçlu olduğum bir şey varsa o da buydu. Askerlerle koridor arasındaki boşluğa kaydım. Beynimde hesaplar dönüyordu. (Koridor yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeydi, eğer ortaya gelirsem askerlerin hep birden bana saldırmalarını engelleyip rakiplerimi tek bir büyük grup yerine iki daha küçük gruba bölebilirdim.) "Şansölyen benim ölmemi istemeyecektir," diye yalan attım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Laboratuvar teknisyeni yanımda ne yapacağım bilemeden şoka uğramış gözlerle bakıyordu. "Beni canlı ele geçirip yargılamak isteyecektir. Bunu biliyorsun."

"Şu küçücük ağızdan çıkan koca yalanlara da bakın." Asker silahını doğrulttu. Nefesimi tuttum. "Önümden çekil yoksa ateş ederim."

Eğer suratındaki tereddüdü görmemiş olsaydım dediğini yapacaktım. Öylece vurulup ölmemin Day'e veya Eden'a bir yararı olmazdı. Fakat askerin anlık kararsızlığı ihtiyacım olan tek şeydi. Yavaşça ve temkinli bir şekilde kollarımı kaldırdım. Gözlerimi onun üzerine odaklamıştım. "Beni

vurmak istemezsin," dedim. Sesimin sağlamlığı karşısında şoke olmuştum, damarlarımda akan adrenaline rağmen içinde tek bir korku zerresi yoktu. Bacaklarım biraz sallanıyordu, deneylerden dolayı hâlâ bir parça dengesizdim. "Şansölyeniz affedici birine benzemiyor."

Asker tekrar tereddüt etti. Şansölye'nin benim için ne planladığını bilmiyordu. Dediklerimi doğru varsaymak zorundaydı.

Birkaç uzun saniye boyunca durduk.

Sonunda ağzından bir küfür saçıp silahını alçalttı. Askerlerine, "Yakalayın onu," diye patladı. "Vurmayın."

Dünya hızla üzerime geldi, düşmanlarım hariç her şey soldu, içgüdülerim kontrolü ele aldı.

Haydi oynayalım. Kiminle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz.

Bütün askerler bana doğru hücum ederken dövüş pozisyonunu aldım. Koridorun dar oluşu işime yaradı. Aynı anda beş askerle başa çıkmak yerine sadece iki tanesiyle uğraşıyordum, ilk askerin yumruğuna eğildim, botumdan bıçağımı çıkardım ve yapabildiğim kadar sert bir şekilde baldırını yardım. Bıçak rahatça pantolonunun bacağını ve tendonunu yırttı. Haykırdı. Bacağı anında büküldü ve asker işe yaramaz bir şekilde yere yığıldı. Bana doğru hücum eden ikinci asker yerdeki arkadaşının üzerine takılıp düştü, ikinci askerin yüzünü tekmeleyip bayılttım ve sırtına basıp üçüncü askere uçtum. Bana yumruk atmaya çalıştı. Bir kolumla darbesini bloke ettim, diğer elimse yüzüne fırladı ve burnuna o kadar sertçe çarptı ki kırılan kemiklerin çatırtısını hissedebildim. Asker arkaya doğru sendeleyip yüzünü acı içinde tutarak düştü.

Üçü gitti.

Şaşırtma avantajım kayboldu, geride kalan iki asker bana daha dikkatli yaklaşıyordu. Biri mikrofonuna destek göndermeleri için bağırdı. Arkalarında Mikhael kaçmaya başladı. Ona doğru bakmaya cüret edemesem de merdiven boşluğundaki koridorları kilitleyip daha fazla Koloni askerlerinin yukarıya hücum etmesini imkânsız hale getirmeye çalıştığını biliyordum. Geriye kalan askerlerden biri silahını kaldırıp bacağıma doğrulttu. Ona tekme attım. Tam ateş ederken botum tüfeğin namlusuna geldi ve içinden çıkan kurşun omzumun üzerinden geçip çılgın gibi sekti. Bütün binanın hoparlörlerinden bangır bangır alarm

ötmeye başladı. Merdiven boşlukları kilitlenmiş ve dışarıya alarm gönderilmişti. Tüfeğe tekrar tekme attım, arkaya gidip sert bir şekilde askerin yüzüne çarptı. Bir an için sersemledi. Dönüp dirseğimi sertçe çenesine geçirdim...

... ama o anda başımın arkasına sert bir darbe geldi. Gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu. Sendeleyip bir dizimin üzerine düştüm ve kendime gelmek için mücadele ettim, ikinci asker bana arkadan saldırmış olmalıydı. Askerin nerede olduğunu tahmin etmek için elimden gelenin en iyisini yapıp tekrar bir yumruk savurdum ama ıskalayıp yeniden düştüm. Bulanık görüşümün içinden askerin tekrar yüzüme vurmak için tüfeğinin dipçiğini kaldırdığını gördüm. *Bu darbe beni bayıltacak.* Boşu boşuna yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştım.

Darbe gelmedi. Gözlerimi kırpıp ayağa kalkmaya çabaladım. Ne olmuştu? Görüşüm netleşince son askerin de yerde yattığını, teknisyenlerin ellerini ve bacaklarını bağlamak için yanına koşturduğunu fark ettim. Birden her yerden insanlar çıkıvermişti. Başımda zorlukla nefes alan Tess duruyordu, düşen diğer askerlerden birinin tüfeğini tutuyordu. Onun odayı terk ettiğini fark etmemiştim.

Zayıfça gülümseyebildi. Bir elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ederken, "Bir şey değil," dedi.

Gülümsedim. Titreyerek beni ayağa kaldırdı. Dengesiz bacaklarım üzerinde sallanınca yaslanmam için omzunu verdi, ikimiz de çok dengeli değildik ama düşmedik.

Mikhael aceleyle yanımıza gelirken, "Bayan Iparis," dedi. "Seçmene ulaşmayı başardık, ona tedaviyi anlattık. Ancak aynı zamanda Bank Kulesi'ni boşaltma uyarısı aldık. Sahte teslimiyetin çok yakında sona ereceğini ve Koloniler'in ilk misilleme saldırısının hedeflerinden birinin..."

Hastane bir titremeyle sallandı. Hepimiz olduğumuz yerde donakaldık. Ufka doğru baktım. İlk başta titreme bir deprem gibi gelmişti ya da geçmekte olan bir hava gemisinin gümbürtüsü gibi fakat bu sallanma, sismik bir dalganın keskin sarsıntısı şeklinde veya hava gemilerinin alçak sesli homurtusu gibi değil, kısa ve düzenli aralıklarla gerçekleşiyordu ve bir an sonra hava gemisi üslerindeki bombaların patlamaya başladığını fark ettim. Tess'le pencereye koştuk, ufukta sıralanmış olan üslerden turuncu

ve gri renkte parlak dumanlar yükseliyordu. Paniğe kapıldım. Day duyurusunu yapmış olmalıydı. Hayatta olup olmadığı hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Sahte teslimiyet bitmişti; ateşkes sona ermişti. Cumhuriyet için son savaş başlıyordu.

DAY

ON BEŞ YAŞINDAYKEN, LOS ANGELESTAKİ BİR BANKAYI soymuştum çünkü arka girişindeki nöbetçiler bunu on saniyede yapabileceğime inanmamışlardı. Önceki gece bankanın yerleşim planıyla ilgili ayrıntılı bir liste hazırlayıp ayağımı koyabileceğim her boşluğu, pencereyi ve pervazı not almış ve içerideki her katı sezgilerimle tahmin etmiştim. Geceyarısı nöbetçi rotasyonunu bekledim ve bodrum katına indim. Orada, kasanın kilidine küçük bir patlayıcı yerleştirdim. Geceleyin alarmları tetiklemeden içeriye girmem mümkün değildi... fakat ertesi sabah, nöbetçiler envanter sayımı için kasaya indiğinde binanın içindeki lazer güdümlü alarmların çoğu kapalı olacaktı. Ertesi gün girişimin zamanlamasını o anla çakışacak şekilde ayarladım. Bankanın arka girişindeki nöbetçilere sataşırken içerideki nöbetçiler kasanın kapısını açtılar. Ve bombalar patladı. Aynı anda bankanın ikinci kat camından içeri sıçradım, merdivenlerden indim, sonra da toz dumanın arasından kasaya girdim ve binadan bankanın bekleme sırasındaki zincirleri kendime bağlayıp en üst kattan savrularak çıktım. Beni görmeliydiniz.

Şimdiyse yanlarımda Koloni askerleriyle birlikte piramit limanlardan birinin iç rampalarından dümdüz yukarı çıkıp içine gireceğim ilk hava gemisinin girişine doğru ilerlerken eski banka gösterimi tekrar gözden geçirdim ve dayanılmaz bir kaçma isteği duydum. Geminin yanına savrulup peşimdeki birlikleri atlatarak havalandırmaya girmeyi planladım. Gözlerim gemiyi taradı ve en iyi kaçış güzergâhlarının, en yakın saklanma bölgelerinin ve en kullanışlı ayak basma yerlerinin bir haritasını çıkardım. İçeriye böyle önden girmek bana korumasız hissettiriyordu. Yine de bunun yüzüme yansımasına izin vermedim. Girişe yaklaşınca bir çift teğmen tarafından içeriye alınıp silahım var mı diye baştan ayağa üstüm aranırken onlara kibarca gülümsedim sadece. Eğer Şansölye gözümün korkmasını istiyorduysa hayal kırıklığına uğrayabilirdi.

Askerler botlarıma işlenen bozuk para boyutundaki yuvarlak diskleri fark etmedi. Biri kayıt cihazıydı. Eğer Kolonilere karşı kullanmak istediğim

herhangi bir konuşma olacaksa işte bu oydu, bütün halka gösterilecekti. Diğerleri de küçük patlayıcılardı. Dışarıda, hava gemisi üssünün ötesinde bir yerlerde, Pascao ve birkaç Vatansever binaların gölgelerinde saklanıyordu.

Umarım halk işaretim için hazırdı. Son adımım için kulaklarını açmış izliyor ve bekliyorlardı.

İlk kez duvarlarında Seçmen'in portresinin olmadığı bir hava gemisine girmiştim. Onun yerine kırlangıç kuyruğu şekilli mavi ve altın rengi bayrakların aralarına saçılmış reklamlar vardı. Büyük ekranlarda yiyeceklerden elektronik eşyaya, hatta evlere kadar her şeyin reklamı yapılıyordu. June'la Koloniler'e düştüğümüz zamanı hatırlayınca üzerime rahatsızlık verici bir déjà vu hissi geldi ama teğmenler bana bakınca sadece omuz silkip gözlerimi yere eğdim. Koridorlardan geçip iki kez merdiven çıktıktan sonra sonunda beni büyük bir salona götürdüler. Bir an ne yapacağımı bilemeyip orada durdum. Burası Los Angeles manzaralı uzun penceresiyle bir tür gözlem güvertesi gibi görünüyordu.

Pencerenin yanında tek başına bir adam duruyordu. Şehrin ışıkları siluetini karartmıştı. Eliyle beni çağırdı. "Ah, sonunda buradasın!" diye feryadı kopardı. Şansölye'nin pürüzsüz, yumuşak sesini hemen tanıdım. Hiç de kafamda canlandırdığım gibi değildi: Kısa ve ufaktı, *zayıftı,* saçları seyrek ve griydi, sesi bedenine göre fazla gürdü. Omuzları hafifçe kamburlaşmıştı, teni ince ve bazı yerlerde saydam görünüyordu, sanki kâğıttan yapılmış da dokunursam buruşabilirmiş gibi geliyordu. Şaşkınlığımı yüzümden gizleyemiyordum. DesCon gibi şirketleri yöneten, bir milletin tamamını tehdit edip gözünü korkutan ve hassas bir çıkarcılıkla pazarlık eden adam bu muydu? Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Gözlerine iyice bakmasam neredeyse onu hafife alacaktım.

İşte önceden konuştuğum Şansölye'yi o zaman tanıdım. Gözleri beni iliklerime kadar donduran bir şekilde ölçüyor, analiz ediyor ve tartıyordu. Bakışlarında çok ters bir şey vardı.

Sonra sebebini anladım. Gözleri mekanikti.

"Orada öyle duracak mısın?" diye sordu. "Buraya gel. Benimle manzaranın tadını çıkar, çocuğum. Duyurunu buradan yapacaksın. Seyretmek için güzel bir konum, öyle değil mi?

Cevap dilimin uçundaydı. "Önümüzde bütün bu Koloniler gemileri olmasa daha da güzel olurdu," fakat biraz çaba sarf ederek dilimi tuttum ve dediğini yaptım. Yanına gelip durunca gülümsedi, sahte gözlerine bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Vay be, ne kadar da genç ve zindesin." Sırtımı sıvazladı. "Buraya gelerek doğru şeyi yaptın." Tekrar Los Angeles'a baktı. "Bütün bunları görüyor musun? Buna sadık olmanın ne anlamı var? Artık bir Kolonilisin ve Cumhuriyet'in çarpık kanunlarına uymak zorunda kalmayacaksın. Sana ve kardeşine o kadar iyi bakacağız ki çok geçmeden Koloniler'e katılmakta niçin bir an bile tereddüt etmişim ki diyeceksin."

Olası kaçış yollarını kafama yazdım. "Cumhuriyet'teki insanlara ne olacak?"

Şansölye düşünceli bir ifadeyle dudaklarına dokundu.

"Senatörler, ne yazık ki bütün bu olanlara daha az sevinecek ve Seçmen'e gelecek olursak... eh, bir ülkenin yalnızca tek bir lideri olabilir ve ben zaten buradayım." Bana insani sayılabilecek bir şekilde gülümsedi, ağzından çıkanlar karşısında çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. "Onunla senin sandığından çok daha fazla birbirimize benziyoruz. Gaddar değiliz. Sadece gerçekçiyiz. Ve hainlerle başa çıkmanın ne kadar zor olabileceğini biliyorsun."

Tüylerim diken diken oldu. "Peki ya, Princeps adayları?" diye tekrar ettim. "Ya da Vatanseverler? Bu anlaşmamızın bir parçasıydı, hatırlıyorsun değil mi?"

Şansölye başını salladı. "Tabii ki hatırlıyorum. Day, büyüdükçe insanlarla ve toplumla ilgili öğrenmen gereken şeyler var. Bazen, işleri zor yoldan halletmen gerekir. Şimdi, paniğe kapılmadan önce, Bayan Iparis'in zarar görmeyeceğini bil. Bize yardım edeceğini düşünecek olursak senin hatırın için onu affetme planlarımız var. Tıpkı senin de dediğin gibi, anlaşmamızın bir parçası ve ben sözümden dönmem. Diğer Princeps adaylarıysa Seçmen'le birlikte idam edilecek."

İdam edileceklerdi. Ne kadar kolaydı... Anden'ın başarısız suikast girişimini düşününce midem bulanır gibi oldu. Bu sefer o kadar şanslı olmayabilirdi. "June'a," diyebildim boğulurcasına, "Vatanseverlere ve

kardeşime zarar vermemen koşuluyla. Ama hâlâ ilk sorumu yanıtlamadın. Cumhuriyet halkına ne olacak?"

Şansölye bana baktı ve yanıma eğildi. "Day, sence kitlelerin bir milletin tamamı adına karar verme hakkı var mıdır?"

Dönüp şehre baktım. Buradan deniz üssünün zeminine kadar uzun bir mesafe vardı; kendimi yavaşlatmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Onu kışkırtmak için, "Bir milletin tamamını kapsayan yasalar, halkın bireylerini de etkileyecektir, değil mi?" diye yanıtladım.

Umarım kayıt cihazım bunların hepsini kaydediyordu. "Bu yüzden halkın elbette ki bu kararlara katılma hakkı vardır."

Şansölye başını salladı. "Adil bir cevap. Ancak adalet milletlere güç vermez, Day, değil mi? Herkese hayata eşit başlama şansı verilen, herkesin çoğunluğun iyiliği için çalışıp kimsenin kimseden daha zengin veya fakir olmadığı milletlerin hikâyelerini okudum. Sence bu sistem işe yaramış mıdır?" Başını salladı. "İnsanlar yüzünden yaramadı, Day. Bu, büyüyünce öğreneceğin bir şey. İnsanlar doğaları gereği adaletsiz, hakkaniyetsiz ve işbirlikçidirler. Onlara karşı dikkatli olmalısın, senin onların her isteğine cevap verdiğini *düşünmelerini* sağlamanın bir yolunu bulmak zorundasın. Kitleler kendi başlarına işleyemezler. Yardıma ihtiyaçları vardır. Onlar için neyin iyi olduğunu bilmezler. Cumhuriyet halkına ne olacağını mı öğrenmek istiyorsun? Pekâlâ, Day, sana söyleyeyim. Halk bir bütün olarak sistemimize entegre edilmekten sevinç duyacak. Bilmeleri gereken her şeyi bilecekler, herkesin iyi bir şekilde değerlendirilmesini sağlayacağız. Tıkır tıkır işleyen bir makine gibi olacak."

"Bilmeleri *gereken* mi?"

"Evet." Ellerini arkasında birleştirdi ve çenesini kaldırdı. "İnsanların kendi kararlarının hepsini kendi başlarına verebileceğine gerçekten inanıyor musun? Ne korkunç bir dünya olurdu. İnsanlar her zaman için gerçekten ne istediklerini bilmezler. Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın, Day. Önce Seçmen lehinde bir konuşma yapmışken, şimdi bugün bu konuşmayı yapacaksın." Konuşurken başını hafifçe eğdi. "Herkes ne yapması gerekiyorsa onu yapar."

Herkes ne yapması gerekiyorsa onu yapar. Cumhuriyet'in kendi eski Seçmen'inin felsefesinin yankılarıydı bunlar, hangi ülkede olursam olayım hiç değişmiyor gibi görünen bir şeyin yankılarıydı. Dışarıdan sadece başımı sallayarak onayladım fakat içimde planı gerçekleştirme konusunda ani bir tereddüt hissettim. Mücadelenin içine düşmüştüm; *seni tuzağa düşürüyor,* diye kendime hatırlattım. *Sen Şansölye gibi değilsin. Sen halk için savaşıyorsun.*

Sen gerçek bir şey için savaşıyorsun, değil mi?

Şansölye zihnimin daha da derinliklerine ulaşamadan buradan çıkmalıydım. Kaslarım gerildi, konuşmaya hazırdım. Görüşümün odak noktasının dışından odayı inceledim. Katı bir şekilde, "Pekâlâ," dedim, "şu işi bitirelim."

Şansölye, "Bu kadar hevessiz olma, oğlum," deyip sahte bir ayıplamayla cık cık etti ve ciddi bir şekilde bana baktı. "Halkı söylediklerine iyice ikna etmeni bekliyoruz." Başımı salladım. Pencereye doğru adım attım, sonra da iki askerin mikrofonumu gemiden yayın yapmak için bağlamalarını bekledim. Camda şeffaf canlı yayın görüntüm beliriverdi. Bütün bedenim ürperdi. Her yer Koloni askerleriyle doluydu, eğer hamlemi doğru yapmazsam, kendimi ve büyük ihtimalle de sevdiğim herkesi ölüme mahkûm etmiş olacaktım. İşte başlıyorduk. Artık geriye dönüş yoktu.

"Cumhuriyet halkı," diye başladım. "Bugün burada Koloniler Şansölyesi'yle, kendi gemisinin güvertesinde bulunuyorum. Hepinize bir mesajım var." Sesim hırıltılı çıkıyordu, devam etmeden önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Ayak parmaklarımı oynatınca botlarımın tabanındaki iki küçük patlayıcının şişkinliğini hissettim, bir sonraki hamleme hazırdım. Bütün varlığımla Pascao ve diğer Koşucularla birlikte şehrin dört bir köşesine bıraktığımız izlerin işe yaramasını ve halkın hazırlıklı olmasını umdum.

"Hep birlikte birçok şey yaşadık," diye devam ettim. "Ancak Cumhuriyet'te son birkaç ayda yaşadıklarımıza dayanmak hepsinden zordu. İnanın biliyorum. Yeni bir Seçmen'e alışmak, gerçekleşen değişimleri görmek... ve hepimizin şimdiye kadar öğrenmiş olduğu gibi ben de pek iyi bir halde değildim." Sanki karşılık verir gibi baş ağrım canlandı. Dışarıda,

sesim şehrin her yerindeki düzinelerce hava gemisinden ve Los Angeles'taki yüzlerce JumboTron'dan yankılanıyordu. Bu halka son kez hitap edişimmiş gibi derin bir nefes aldım. "Sizlerle belki de hiçbir zaman tanışma fırsatı bulamayacağım. Ancak sizi tanıyorum. Bana hayattaki bütün güzellikleri ve neden ailem için savaş verdiğimi siz gösterdiniz. Umarım sevdikleriniz için harika şeyler olur, umarım ailemin çektiklerini çekmek zorunda kalmazlar." Burada durdum. Şansölyeye döndüm, o da başını sallayıp devam etmem için beni cesaretlendirdi. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki kendi sesimi bile zor duyuyordum.

"Koloniler'in size sunacağı çok şey var," dedim gür sesle. "Gemileri şu anda göklerimizde uçuyor. Çok geçmeden bayrakları çocuklarınızın okullarında ve evlerinizde dalgalanacak. Cumhuriyet halkı, veda etmeden önce sizlere son bir mesajım var."

Zamanı gelmişti. Bacaklarım gerildi ve ayaklarım hafifçe yer değiştirdi. Şansölye bakıyordu.

"Cumhuriyet zayıf ve bitap düşmüş bir halde." Gözlerimi kıstım. "Ama burası hâlâ *sizin ülkeniz.* Onun için savaşın. *Burası sizin vatanınız, onların değil."*

Şansölye'nin öfke taşan ifadesini gördüğüm anda yerden sıçrayıp cama bütün kuvvetimle tekme attım. Koloni askerleri bana hücum etti. Botlarım cama vurdu, tabanlarındaki patlayıcılar iki küçük *pap* sesi çıkardı ve ayaklarımı titretti. Cam paramparça oldu.

Ve şimdi de havada, boşluğun içinde uçuyordum. Kollarımı yukarıya savurup kırık pencerenin pervazına tutundum. Yanımdan bir kurşun vınlayarak geçti. İçeriden Şansölye'nin kızgın haykırışının geldiğini duydum. Herhalde artık hayatta kalmamı önemsemiyorlardı. Vücudumu ateş bastı, adrenalinle doldum.

Tırmanıp akşamın içine çıktım. Boşa harcayacak zaman yoktu. Az kalsın şapkam başımdan uçup gidecekti. Bir saniye için pencereden sallanıp şapkamı başıma iyice yerleştirmeye çalıştım. Şu anda en son ihtiyacım olan şey, saçlarımın bir işaret feneri gibi etrafa savrulup yerdekilerin beni görmesiydi. Rüzgâr biraz dinince kendimi tamamen çekip pencerenin çerçevesine tutundum. Yukarı bakıp bir sonraki pencereyle aramdaki

mesafeyi ölçtüm. Sonra zıpladım. Çerçevenin alt pervazına tutunup kendimi zorlukla yukarı çektim. Harcadığım çaba beni inletti. Bir sene öncesine kadar böyle bir şey benim için hiç sorun olmazdı.

Dördüncü pencereye sıçradığımda hafif bir ses duydum. Sonra da ilk patlama geldi.

Bütün geminin içinden neredeyse elimi kaydıran derin bir titreme geçti ve aşağı bakınca geminin piramit üste durduğu yerden turuncu ve gri bir patlama bulutunun yükseldiğini gördüm. Vatanseverler hamlelerini yapmıştı. Ardından ikinci bir patlama daha geldi. Bu sefer gemi hafifçe gıcırdadı ve doğuya doğru biraz eğildi. Dişlerimi sıkıp hızlandım. Tam yanımdan kuvvetli bir rüzgâr eserken ayaklarımdan biri pencereden kaydı. Neredeyse dengemi kaybediyordum. Bir saniye için bacağım tehlikeli bir şekilde sallandı. Kendimi, "Yapma ama," diye azarladım. "Sen buna tırmanmak mı diyorsun?" Sonra bir kolumu olabildiğince yukarı savurup bacağım tamamen kaymadan bir sonraki pencereye tutunmayı başardım. Kendimi böyle zorlamak başımın arkasında donuk bir ağrının yanıp sönmesine sebep oldu. Yüzümü buruşturdum. *Hayır, şimdi olmaz. Şimdi olmasın da ne zaman olursa olsun.* Fakat yapacak bir şey yoktu. Baş ağrısının gelişini hissediyordum. Eğer şimdi başlarsa, acıya dayanamayıp kesin yere çakılırdım. Umutsuzca daha hızlı tırmandım. Ayağım en üst pencerede tekrar kaydı. Kendimi son saniyede yakalamayı basardım, üst güvertenin pervazını kavradığımda da baş ağrım bütün gücüyle patladı.

Kör edici bir acıydı. Orada öylece sallanıyor, hayata tutunmaya ve beni ezmeye çalışan şiddetli ızdıraba karşı koymaya çalışıyordum. İlk iki patlamadan sonra peş peşe iki patlama daha geldi, gemi artık gıcırdıyor ve inliyordu. Kalkışa geçmeye çalıştı ancak sadece titremeyi başarabildi. Eğer Şansölye beni şimdi yakalarsa kendi elleriyle öldürürdü. Uzaklardan gelen bir siren sesi duydum. Üst güvertedeki askerler şimdiye dek oraya doğru gitmekte olduğumu öğrenmiş olmalılardı ve beni bekliyor olacaklardı.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Kendime, *gözlerini aç,* diye emrettim. *Gözlerini açmak zorundasın.* Gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerimin ardından, üst güverteyi ve koşan askerleri görür gibi oldum. Haykırışları güvertede çınlıyordu. Bir an için hafızamı tekrar kaybedip nerede olduğumu, ne yaptığımı, görevimin ne olduğunu unuttum. Bu yabancılık

öğürmeme sebep oldu ve kusmamak için kendimi zor tuttum. *Düşün, Day. Daha önce de kötü durumlara düştün.* Hafızam bulanıklaştı. Buraya ne için çıkmıştım ben? Sonunda zihnimi temizledim, geminin altına sallanabilmek için bir şey bulmam gerekiyordu. Sonra güvertenin kenarı boyunca uzanan pürüzsüz metal zincir tırabzanları ve asıl planımı hatırladım, gözlerim en yakındaki zincire kaydı. Muazzam bir efor sarf ederek onu tutmak için uzandım. İlk seferde tutamadım. Askerler beni görmüştü ve birkaçı bana doğru koşuyordu. Dişimi sıkıp yeniden denedim.

Bu sefer zinciri yakaladım. İki elimle tutunup aşağı doğru asıldım. Zincir kancalarından çıktı. Geminin yan tarafından atladım ve kendimi bıraktım. Zincirin ağırlığımı taşıması için dua ettim. Zincir iki taraftaki kancalarından da kurtulup beni baş döndürücü bir hızla aşağı indirirken bir dizi *pap* sesi çıktı. Basımdaki ağrı neredeyse tutuşumu zayıflatacaktı. Bütün kuvvetimle tutundum. Saçlarım uçuşuyordu, şapkamın düşmüş olduğunu fark ettim. Düştüm, düştüm, düştüm. Dünya sanki yanımdan ışık hızıyla geçip gidiyordu. Esen rüzgâr beni yavaş yavaş kendime getirdi.

Tam geminin alt kısmına varınca zincirin bir tarafı aniden koptu. Bir yana doğru savrulurken ciğerlerimdeki hava boşaldı. Geminin altı boyunca sallanırken, kalan zincire iki elimle tutundum. Piramit üs neredeyse zıplayabileceğim kadar yakındı ama çok hızlı sallanıyordum. Geminin yanına daha da yakın sallandım ve botlarımın topuklarını çat diye çeliğe geçirdim. Uzun, gürültülü bir çığlık koptu. Botlarım sonunda tutunacak bir yer buldu. Duruşumun kuvveti beni kendi etrafımda döndürdü. Durmak için mücadele ettim. Fakat bunu başaramadan zincir sonunda koptu ve piramit üssün dış yüzeyine kapaklandım.

Darbenin kuvveti nefesimi kesti. Birkaç saniye boyunca pürüzsüz, eğimli camın üzerinde kaydım, sonra botlarım yüzeye tutundu. Yara bere içinde, piramidin üzerine doğru korunmasız bir halde yaslanmışken askerlerin beni kurşun yağmuruna tutacağından emin bir halde durdum. Pascao ve diğerleri şimdi hamlemi yapmış olduğumu biliyor olmalılardı ve deniz üslerindeki bombaları patlatacaklardı. Çıra gibi yanmadan önce buradan kaçmalıydım. Kenardan olabildiğince hızlı bir şekilde kaydım. Aşağıda beni durdurmaya gelen Koloni askerlerini görebiliyordum. İçime bir umutsuzluk

hissi saplandı. Hepsinden zamanında kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Yine de ilerlemeye devam ettim. Patlama bölgesinden uzaklaşmam gerekiyordu.

Zeminden onlarca metre yukarıdaydım. Askerler beni yakalamak için tırmanmaya çalışıyordu. Gerilip çömelir pozisyona geçtim ve eğimli üstte çabucak yana doğru ilerledim. Başaramayacaktım.

Bu daha aklımdan geçerken geminin altında son iki patlama gerçekleşti.

Üstümden gelen devasa bir kükreme yeri salladı ve arkama bakınca üssün tepesinde geminin durduğu yerden kocaman bir ateş topunun yükseldiğini gördüm. Deniz üssündeki bütün piramit limanlardan turuncu alevler yükseldi. Aynı anda patlamışlardı. Sonuç kesinlikle inanılmazdı. Hemen beni takip eden askerlere bir bakış attım. Tanıklık ettikleri şey karşısında şoka uğramış, oldukları yerde durmuşlardı. Üstümüzde sağır edici bir patlama daha oldu ve sarsıntı herkesi yere serdi. Eğimli duvar üzerinde dengemi sağlamaya çabalıyordum. *Hadi, hadi, hadi!* Son birkaç metreyi tökezleyerek indim ve dizlerimin üzerinde yere düştüm. Dünya dönüyordu. Tek duyabildiğim, askerlerin bağrışmaları ve üsleri aydınlatan ateş toplarının kükreyişleriydi.

Birinin elleri beni yakaladı. Mücadele ettim fakat artık hiç kuvvetim kalmamıştı. Birden beni bıraktılar ve yanımda tanıdık bir ses duydum. Şaşkınlık içinde döndüm. Kimdi bu? *Pascao. Adı Pascao.*

Parlak gri gözleri bana doğru kısıldı, elimden tuttu ve koşmam için beni çekiştirdi. "Hayatta olduğunu görmek güzel. Böyle devam."

JUNE

LA ŞEHİR MERKEZİNDEKİ BANK KULESİ'NDEN BAKINCA KIYI ŞERİDİ boyunca uzanan deniz üzerinden yükselen dev, turuncu alev bulutlarını görebiliyordum. Patlamalar muazzam büyüklükteydi, gökyüzünün kenarını kör edici bir ışıkla aydınlatıyor ve havada yankılanıyorlardı; izlerken, şok darbesinin kulenin pencerelerini salladığını gördüm. Hastane çalışanları kargaşa içinde etrafımda dönüyordu. Laboratuvar ekipleri Tess'i ve Eden'i tahliye için hazırlıyorlardı.

Pascao'dan bir arama geldi. "Day'i buldum," diye bağırdı. "Dışarıda buluşalım."

Dizlerimin bağı çözüldü. *Hayatta. Başardı.* Tess'in odasına bir bakış attım, tekerlekli sandalyeye oturtulduğunu gördüm ve ona baş parmaklarımı kaldırdım. Zayıf düşmüş olmasına rağmen sevindi. Kulenin dışında binayı kaplayan gölgenin hareket ettiğini gördüm, üzerimizde uçan Koloni gemisi bizden uzaklaşarak savaşa katılıyordu. Patlamalarımız, bir eşek arısı kovanına çomak sokmuş gibi, bu ve diğer hasarlı gemilerin güvertelerinden düzinelerce Koloni jeti harekete geçmiş ve havada filolar oluşturmaya başlamıştı. Cumhuriyet jetleri onlarla havanın ortasında karşı karşıya geldi.

Acele et. Antarktika. Lütfen.

Laboratuvar katından aceleyle Bank Kulesi'nin lobisine indim. Her yerde kaos vardı. Cumhuriyet askerleri bulanık şekiller halinde yanımdan geçiyordu, birkaçı da ön girişte toplanmış, kimsenin içeriye girmesine izin vermiyordu. İçlerinden biri, "Bu hastaneye giriş yasak!" diye havladı. "Yaralıları caddenin karşısına götürün, binayı tahliye ediyoruz!" Koridor boyunca sıralanmış ekranlar Cumhuriyet askerlerinin caddelerde Koloniler askerleriyle çarpışmasını ve beni şaşırtarak, Cumhuriyet *sivillerinin,* ellerine geçirebildikleri her türlü silahla Kolonileri geri püskürtebilmek için onlara katılışını gösteriyordu. Yollar alev alevdi. Bütün ekranların alt kısmında kalın, tehditkâr harflerle şu yazı geçiyordu: BÜTÜN CUMHURİYET ASKERLERİ SAVAŞA. BÜTÜN CUMHURİYET

ASKERLERİ SAVAŞA. Tam olarak böyle olmasını planlamış olsak da bu görüntü karşısında içim acıdı.

Dışarıdaki çatışmanın gürültüsü sağır ediciydi. Savaş jetleri üstümüzden kükreyerek geçiyor, diğerleriyse tam Bank Kulesi'nin üzerinde uçuyordu; Koloniler LA'daki en uzun binaya saldırırsa *-saldırınca-* hazır olacaklardı. Şehir merkezindeki diğer öncelikli binaların üzerinde de benzer düzene geçmiş jetler gördüm. "Hadi, Day," diye mırıldandım, parlak saçlarını ya da Pascao'nun açık renk gözlerine dair bir işaret görebilmek için sokakları taradım. Derin bir titreme yeri salladı. Birkaç sıra binanın ardında turuncu bir alev topu patladı, sonra da bir çift Koloniler jeti, arkasından da onları takip eden bir Cumhuriyet jeti geçti. Ses o kadar yüksekti ki onlar geçene kadar kulaklarımı ederimle kapadım.

"June?" Pascao'nun sesi kulaklığıma geldi ancak onu zar zor duyabiliyordum. "Gelmek üzereyiz. Neredesin?"

Gürültünün içinden, "Bank Kulesi'nin önündeyim," diye bağırdım.

Hemen, "Buradan bir an önce kaçmalıyız," diye yanıtladı. "Hacker'larımızdan geri bildirimler alıyoruz. Koloniler bir saat içinde bu binaya saldırmayı planlıyor."

Tam da bunu bekliyormuş gibi, bir Koloni jeti havayı yaran bir çığlıkla yanımızdan geçti ve bir an sonra Bank Kulesi'nin üstünde büyük bir patlama oldu. En üst katlardan üzerimize cam parçaları yağarken etrafımdaki askerler haykırarak uyarı verdi. Binanın girişine doğru geri sıçrayıp kendimi güvene aldım. Şiddetli bir fırtına gibi yağan moloz, jipleri ezip binbir parçaya ayrıldı.

"June?" Pascao'nun sesi yeniden geldi, artık açıkça endişe içindeydi. "*June*, iyi misin?"

"İyiyim!" diye bağırdım. "Sizi gördükten sonra tahliyeye yardım edeceğim. Birazdan görüşürüz!" Sonra kapattım.

Üç dakika sonra, sonunda Day'i ve Pascao'yu bölgeyi boşaltan sivillerin ve caddelerde savaşmaya giden askerlerin oluşturduğu dalgaya karşı Bank Kulesine doğru tökezleyerek ilerlemeye çakşırken gördüm. Enkazın arasından sendeleyerek geçtiler. Girişten koşup hemen Pascao'nun sağlam omzuna bütün ağırlığıyla dayanan Day'e yöneldim, "içinizde yaralanan var mı?" diye sordum.

Pascao, "Ben iyiyim," dedi ve Day'e başını salladı. "Bu heriften pek emin değilim ama. Sanırım yaralı değil ama acayip bitkin düştü."

Day'in diğer kolunu omzuma attım. Pascao'yla birlikte onu Bank Kulesinin birkaç blok ötesindeki bir binanın lobisine götürdük. Burada kuleyi ve iki bina arasındaki kargaşa içindeki enkaz yığını dolu meydanı doğrudan görebiliyorduk, içeride sıra sıra yaralı asker vardı, doktorlar aralarında çılgınca koşuşturuyordu. Day'i nazikçe yere indirirken, "Kuleyi boşaltıyoruz," diye açıkladım. Üzerinde herhangi bir yara göremesem bile acıyla yüzünü buruşturdu. Bana tekrar panik içinde bakınca, "Endişelenme," diye güvence verdim. "Eden ve Tess şu anda tahliye ediliyorlar."

Day, "Sen de aynısını yapıyor olmalısın," diye ekledi. "Çatışma daha yeni başlıyor."

"Eğer sana endişelenmeyi bırak desem, dediğimi *yapacak mısın?*"

Cevabım karşısında iğneleyici bir şekilde gülümsedi. Day, "Antarktika yardıma geliyor mu?" diye sordu. "Anden'a tedaviden bahsettin mi?.."

Lafını bölüp, "Sakin ol," dedim, sonra da ayağa kalkıp bir elimi Pascao'nun omzuna koydum. "Ondan gözünü ayırma. Tahliyeye yardım etmek için kuleye geri döneceğim. Day'in kardeşini buraya getirmelerini söyleyeceğim." Pascao çabucak başını salladı, binadan çıkmadan önce onlara son bir bakış attım.

İnsanlar sel olmuş, kuleden çıkıyordu, iki yanlarında da askerler vardı. Bazıları koltuk değnekleriyle veya tekerlekli sandalyeyle bazıları da sedyelere bağlanmış, doktor ekipleri tarafından götürülüyorlardı. Cumhuriyet askerleri onlara bağırarak emirler yağdırıyordu, silahları hazır, bedenleri gergindi. Hemen onları geçip girişe yöneldim, sonra da zorlukla merdivenlere ulaştım. Laboratuvar katına gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Hemşire açık kapıdan insanları asansöre yöneltiyordu.

Hemşireye ulaşıp kolunu yakaladım. Afallamış bir şekilde bana döndü. Hemen başını eğerek, "Princeps adayı," demeyi başarabildi. "Sizin burada ne?.."

Nefessiz bir şekilde, "Eden Bataar Wing," diyebildim. "Hastaneden çıkarılmaya hazır mı?"

"Day'in kardeşi mi?" dedi. "Evet... evet odasında. Onu rahat bir şekilde çıkarmak için hazırlanıyoruz. Hâlâ tekerlekli sandalyeye ihtiyacı var fakat..."

"Ve Tess? Karantina altında olan kız?"

"Merdivenlerden iniyor şu anda..."

Hemşirenin cümlesini bitirmesini beklemeden hemen ana laboratuvar salonuna ve koridora yöneldim. Sonuna geldiğimde bir çift doktorun Eden'in sandalyesini iteklediğini gördüm. Bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu, kafasıyla sandalye arasına bir yastık yerleştirilmişti, alnı terden sırılsıklamdı.

Hep birlikte asansöre doğru koşarken doktorlara onu nereye götürmeleri gerektiğini söyledim. "Orada Day'i göreceksiniz. Kardeşini yanından ayırmayın."

Yeni bir patlama bütün binayı salladı, yarımız dizlerimizin üzerine düştük. Doktorlardan bazıları çığlık attı. Tavandan toz yağınca gözlerim sulandı, ceketimin düğmelerini çözüp Eden'in üzerine ona kalkan olsun diye serdim. "Asansör olmaz," diyebildim, merdivenlere yöneldim. "Onu aşağı taşıyabilir miyiz?"

Hemşirelerden biri dikkatlice Edeni kaldırıp sıkı sıkı tuttu. Merdivenlerden aceleyle inerken üzerimize daha çok toz yağdı. Dışarıdan bastırılmış haykırışların, silahların ve patlamaların yankıları geldi. Sadece çatışmanın alevleriyle aydınlanan bir akşamın içine çıkıverdik Anden'dan hâlâ ses yoktu. Girişin altında dururken gözlerim çatıları taradı, tahliye edilenler etrafımızda, Cumhuriyet askerlerinin arasında koşuşturuyordu. Askerlerden biri beni tanıyıp hemen yanıma koştu, konuşmaya başlamadan önce hızlı bir selam verdi. "Princeps adayı!" diye bağırdı. "Bir an önce en yakın sığınağa gitmeniz gerekiyor. Sizi Seçmene götürecek bir jip göndereceğiz."

Anında başımı salladım. *"Hayır.* Buradan ayrılmayacağım." Çatılardan gelen bir kıvılcım başımı kaldırıp bakmama sebep oldu ve o anda ana girişin önündeki çıkıntıya isabet eden bir kurşun hepimizi yerimizden sıçrattı. Çatılarda Koloniler'in tetikçileri vardı. Birkaç Cumhuriyet askeri tüfeklerini doğrultup ateş açtı. Benimle konuşan asker bir elini omzuma

koydu. Çılgınca bize işaret ederek, "O zaman buradan uzaklaşın," diye bağırdı.

Edeni taşıyan hemşire birkaç adım ilerledi, gözleri dehşet içinde çatılara dikilmişti. Bir elimi uzatıp onu durdurdum. "Henüz değil," dedim. "Biraz bekle." Daha bu kelimeler ağzımdan çıkalı iki saniye geçmemişti ki tahliye edilenlerden birine kurşun isabet etti. Kan fışkırdı ve etrafındakiler hemen kaçıştı, çığlıkları havada yankılanıyordu. Yeniden çatıları tararken kalbim hızla atıyordu. Cumhuriyet askerlerinden biri sonunda tetikçilerden birini vurmayı başardı ve yakındaki binalardan birinin çatısından bir Koloniler askerinin düştüğünü gördüm. Bedeni yere çarpmadan gözlerimi çevirmeyi başardım ama yine de şiddetli bir mide bulantısı çökmüştü üzerime. *Edeni nasıl güvenliğe ulaştıracağız?*

Eden'i tutan hemşireye, "Buradan ayrılma," diye emir verdim. Sonra dört Cumhuriyet askerini çağırdım. "Beni koruyun. Yukarı çıkıyorum." Askerlerden birine bana silahını vermesini işaret ettim, tereddüt etmeksizin hemen uzattı.

Kalabalığa girip binalara yöneldim. Day ve Pascao'nun bu binalardan oluşan ormanda gösterdikleri eforsuz zarafeti taklit etmeye çalıştım. Kargaşa içindeki tahliyeler devam ederken iki tarafın askerlerinin çatışması sırasında, yakınımdaki dar bir arka sokağın gölgelerine sıvışıp binanın yan tarafından tırmanmaya başladım. Ufaktım, koyu renk kıyafetler giyiyordum ve tek başımaydım. Benim buraya çıkmamı beklemiyorlardı. Zihnimden, öğrendiğim bütün keskin nişancılık dersleri geçti. Eğer onlardan kurtulabilirsem insanların tek parça halinde kaçma şansı artacaktı. Bu aklımdan geçerken başka bir Koloni jeti üzerimden geçti ve Bank Kulesi'nin üzerinde devasa bir kırmızı bulut yükseldi. Hemen arkasında bir Cumhuriyet jeti onu takip ediyor, aynı anda da ateş ediyordu. Koloniler jetini vurmayı başardı. Koloni jetinin motorlarından biri alev aldı, jet bir yana yattı ve arkasında siyah bir duman izi bıraktı. Ardından sağır edici bir kükreme geldi; birkaç blok ötede düşmüş olmalıydı. Tekrar yanan kuleye baktım. Çok zamanımız yoktu. Bu bina yerle bir olacaktı. Dişlerimi sıkıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde yukarı tırmandım. Keşke Day ve Pascao kadar iyi bir Koşucu olabilseydim.

Sonunda en üst katın pervazına ulaştım. Buradan bakınca aşağıdaki çatışma alanını rahat bir şekilde görebiliyordum. Bank Kulesi hem gökten

hem de yerden kuşatılmıştı. Yüzlerce Cumhuriyet askeri düzenli bir şekilde ilerleyen düşman askerleri karşısında mücadele ediyordu. Hastalar ve doktorlar hâlâ akın akın kuleden çıkıp derme çatma sığınaklara gidiyorlardı. Üst katlardaki memurların çoğu neredeyse tamamen beyaz tozla ve kanla kaplanmıştı. En üst pervazdan baktım.

Burada tetikçi yoktu. Kendimi çatıya çektim, gölgelerde kalmaya dikkat ettim. Elim silahımı öyle sıkı tutuyordu ki parmaklarımı neredeyse hissedemiyordum. Sığınaklara uzanan tehlike bölgesindeki çatıları taradım, sonunda birkaç Koloniler askerinin komşu binaların çatılarında çömelmiş, tahliyeyi gerçekleştiren Cumhuriyet birliklerini hedef aldıklarını gördüm. Sessizce onlara doğru derledim.

Birinciyi çabuk hallettim, binanın en üst kenarından bakarken onu arkadan hedef aldım. Sanki Metias silahımı yönlendiriyor, ölümcül olmayan bir yerinden vurmamı sağlıyordu. Bütün bu kaosun içinde kaybolan bir haykırışla yere yığılırken hemen yanına gidip silahını alıp çatının öbür yanına savurdum. Sonra da onu bayıltacak kadar hızlı bir şekilde suratına vurdum. Gözlerim bir sonraki askere döndü. Bir elimi kulaklığıma götürüp mikrofonumu açtım.

Bank Kulesi'nin oradaki askere, "Hemşireye beklemesini söyle," diye tısladım. "Bir sinyal göndereceğim..."

Cümlemi bitirmeye fırsat bulamadım. Bir patlama beni çatıya sırtüstü yapıştırdı. Gözlerimi açıp aşağı bakınca, bütün caddenin kül ve tozla kaplanmış olduğunu gördüm. Toz bombası mıydı? Siviller, duman ve tozun içinde panik halinde kaçışıyor, yanlarında onlara eşlik eden Cumhuriyet askerlerinin oluşturduğu sırayı bozuyorlardı, kulakları askerlerin bağırışlarını hiç duymuyordu. Koloniler askerlerinin vizörleri vardı. Bütün bu dumanın içinden görebiliyor olmalılardı. Kalabalığa ateş ediyor, dört bir yana saçılmalarına sebep oluyorlardı. Telaş içinde kuleye doğru baktım. Eden neredeydi? Hemen bir sonraki hedefime yöneldim, bir öncekiyle aynı şekilde onu da hallettim. Bir tetikçiden daha kurtulmuştum. Üçüncü hedefime odaklandığımda kurşunumun bittiğini görüp küfrettim.

Tam çatıdan adayacakken çatılardan birindeki parlak bir şey dikkatimi çekti. Olduğum yerde kaldım.

Yakınımdaki daha yüksek bir binanın çatısında, Komutan Jameson çömelmiş bekliyordu. Elindeki silahı görünce baştan ayağa ürperdim. Hayır. *Hayır.*

Cumhuriyet askerlerini birer birer vuruyordu. Sonra ilgisini çeken bir şey gördü ve kalbim durdu. Yerdeki yeni bir hedefe odaklanmıştı. Gözlerim silahının doğrultusunda ilerledi. O anda, kalabalığa karşı Bank Kulesine doğru ilerleyen altın saçlı bir çocuk gördüm.

Day'e nişan almıştı.

DAY

ÖNCE TESS TAHLİYE EDİLDİ - BANK KULESİ'NDEN ÇIKARKEN güçsüz bir halde hemşirelerden birinin kollarında taşındığını gördüm. Zemin kata varır varmaz onu hemşirenin kollarından aldım, sonra da onu tahliye edilen sivillerle aynı yönde taşıdım. Bilinci yarı açık görünüyordu, varlığımdan haberi yoktu, başı bir yana düşmüştü. Sığınaklara giden yolu yarıladığımızda yavaşladım. Kahretsin, ne kadar da bitkindim. Çok canım yanıyordu.

Pascao Tess'i kollarımdan aldı. Onu göğsüne kaldırdı. Çatılarda kıvılcımlar çakıyordu; ateş ettiklerinin işaretiydi bu. Bana arkasını dönmeden önce, "Bank Kulesi'nin girişine geri dön," diye bağırdı. "Ben onu götürürüm." Sonra da ben bir şey diyemeden gitti.

Bir süre onların gidişini izledim, Tess'in güvende olduğundan emin olana kadar gözlerimi ayırmak istemiyordum. Sığınağa ulaştıklarında dikkatimi tekrar kuleye çevirdim. Eden şimdiye kadar indirilmiş olmalıydı. Boynumu çevirdim, kalabalığı tarayıp sarı bukleli bir kafa aradım. June merdivenlerden inmiş miydi? Onu bu panik içindeki kalabalığın içinde bulamıyordum ve onun yokluğu içime bir endişe ateşi düşürmüştü.

Sonra bir patlama oldu. Yere kapaklandım.

Toz. Başıma vuran ağrıyla birlikte, *bir toz bombası,* diye düşündüm. İlk başta dumanın içinden hiçbir şey göremedim. Her yerde kargaşa vardı, kıvılcımlar uçuyor ve arada bir bastırılmış ateş etme sesleri geliyordu; havadaki beyaz tozun içinden bulanık bir şekilde insanların Cumhuriyet barikatlarının güvenliğine koştuklarını gördüm, bacakları sanki ağır çekimde hareket ediyordu, ağızları sessiz çığlıklarla açılmıştı. Bitkin bir şekilde başımı salladım. Kendi uzuvlarım da sanki bir bataklığın içinden geçiyormuş gibiydi ve başımın arkası ağrıyor, beni acıya boğmak istiyordu. Gözlerimi kırparak karşı koymaya, duyularımı kaybetmemeye çalıştım. Umutsuzca tekrar Eden'a seslendim fakat kendi sesimi bile duyamıyordum. *Ben* duyamıyorsam o nasıl duyabilecekti ki?

İnsanların arası bir anlığına açıldı.

Ve sonra onu gördüm. Eden'ı. Dehşete düşmüş bir Cumhuriyet hemşiresinin kollarında bilinçsiz bir haldeydi. Kadın tozun içinde yanlış yöne doğru tökezleyerek ilerliyordu, tam da meydanın solunda dizili Koloni birliklerinin olduğu yere doğru, sığınağın tam aksi yöndeydi. Düşünmek veya ona bağırmak için bir an bile durmadım, karşılıklı ateşin kesilmesi için iyi bir an bile beklemedim. Sadece ona doğru koşmaya başladım.

JUNE

KOMUTAN JAMESON ONU VURACAKTI. SİLAHINI DOĞRULTTUĞU yön apaçık belliydi.

Day caddeyi kaplayan tozun içinden koşuyordu. Day ne yapıyorsun? Koşarken tökezledi ve çatıdan bile bedenini hareket ettirebilmek için ne kadar çabaladığını, her bir yerinin bitkinlikle kırıldığını görebiliyordum. Kendini fazla zorlayacaktı. Gitmekte olduğu yere doğru bakınca dikkatini çeken şeyin ne olduğunu gördüm.

Eden'di. Tabii ki. Eden'i taşıyan hemşire, bütün o yükselen toz bulutunun ortasında takılıp yere düştü. Korkuya yenik düştü ve kaçmaya başladı. Eden geride kalmış, yavaşça kımıldanıyordu. Açık yolda tamamen korunmasız, kör, gruptan ayrı düşmüştü ve dumandan dolayı durmaksızın öksürüyordu.

Ayağa fırladım. Day bu şekilde herkesin aksine doğru koşmaya devam ederse çok yakında açık bir hedef haline gelecekti.

Elim belime fırladı ve sonra kendi silahımın içinde kurşun kalmadığını hatırladım. Çatıda koşup son hedefimin yanına gittim, onun silahını çatıdan fırlatmamıştım. Tekrar Komutan Jameson'a bakınca kasıldığını ve nişan aldığını gördüm. *Hayır. Hayır!* Ateş etti.

Kurşun Day'i yarım metreyle ıskaladı. Tökezledi, içgüdüsel olarak bir kolunu bir an için başının üstüne götürdü ama kendini toparlayıp inatla devam etti. Kalbim çılgınlar gibi göğsüme vuruyordu. *Daha hızlı.* Neredeyse uçarak bir çatıdan diğerine geçtim. Aşağıda Day'in Eden'in yanına varmak üzere olduğunu gördüm. Sonra ona ulaştı, Eden'in yanında kayarak durdu ve kollarını koruyucu bir şekilde kardeşinin etrafına sardı. Etraflarındaki toz onlara odaklanmayı zorlaştırıyordu, solgun renkli hayaletler gibiydiler. Düşmüş askerlere yaklaştıkça nefes alışlarım daha da sıklaştı. Tozun Komutan Jameson'ı engellemesini umdum.

Bayılttığım askerin yanına vardım. Silahını aldım. Tek bir kurşun kalmıştı.

Aşağıda Day, Eden'i yakaladı, bir elini koruyucu bir şekilde kardeşinin başının arkasına koydu ve yaralı vücudunun el verdiği ölçüde sığınağa doğru yalpalayarak gitmeye başladı. Komutan Jameson tekrar nişan aldı. İçimden bir çığlık attım ve daha da hızlanmaya çalıştım. Bütün adrenalinim, bütün dikkatim ve konsantrasyonum şu anda bir ok gibi ona odaklanmıştı. Ateş etti. Bu sefer kurşun kardeşleri ıskaladı fakat birkaç santim ötede bir kıvılcım çakmıştı. Day yukarı bakmadı bile. Sadece Eden'i daha da sıkı tuttu ve tökezledi.

Sonunda bulunduğu çatıya yaklaştım. Üzerine sıçrayıp düz beton zeminine indim. Buradan hem bulunduğum çatıyı hem de aşağıdaki caddeyi görebiliyordum. Otuz üç metre ötemde, bacaların ve havalandırma borularının arasından bana arkası dönük, caddeye odaklanmış olan Komutan Jameson'ı görebiliyordum.

Tekrar ateş etti. Aşağıdan çok iyi tanıdığım acı dolu boğuk bir haykırış duydum. Ciğerlerim boşaldı. Çabucak caddeye bakınca Day'in dizlerinin üzerine düştüğünü ve bir an için Eden'ı bıraktığını gördüm. Etrafımdaki sesler donuklaştı.

Vurulmuştu.

Titredi, sonra tekrar ayağa kalktı. Eden'i tekrar kollarına aldı. İleriye doğru sendeledi. Komutan Jameson bir kez daha ateş etti. Kurşun hedefini vurdu. Elimdeki tüfeği kaldırdım ve onun tam üzerine doğrulttum. Artık yeterince yakındaydım, sırtındaki çelik yeleğin kenarlarındaki kabartmaları görebilecek kadar yakın. Ellerim titredi. Tamamen üstün durumdaydım, Komutan Jameson'ın kafasına direkt atış şansım vardı. Tekrar ateş etmeye hazırlanıyordu.

Nişan aldım.

Sanki dünya birden saniyede milyonlarca kareye bölünmüş gibi, Komutan Jameson arkasına döndü. Varlığımı hissetmişti. Gözleri kısıldı ve sonra silahını bana döndürdü, odağını Day'den bana çevirmişti. Düşünceler aklımdan ışık hızında geçti. Silahımın tetiğini çektim ve son kurşunumu tam kafasına doğru gönderdim.

Ve ıskaladım.

Ben asla ıskalamazdım.

Bunu düşünecek vakit yoktu. Komutan Jameson silahını bana doğrultmuştu ve kurşunum suratının yanından vınlayarak geçerken, gülümseyip bana ateş ettiğini gördüm. Kendimi yere attım ve yuvarlandım. Kolumdan birkaç santim ötede bir kıvılcım çaktı. Yakındaki bir bacanın arkasına fırladım ve kendimi duvara olabildiğince bastırdım. Arkamda bir yerlerden, ağır botların sesi yaklaşıyordu. *Nefes al. Nefes al.* Son karşılaşmamız zihnimde dönüp durdu. Neden dünyada yüzleşemediğim tek şey Komutan Jameson'dı?

"Çık dışarıya oynayalım, Küçük Iparis," diye seslendi. Ben ses çıkarmayınca güldü. "Gel de güzel erkek arkadaşının yolun ortasında kan kaybından ölüşünü izle."

Kalbime nasıl bıçak saplayacağını biliyordu. Ancak dişimi sıkıp kanlar içinde ölmekte olan Day'in görüntüsünü kafamdan uzaklaştırdım. Bu saçmalığa harcayacak zamanım yoktu. Yapmam gereken şey, onu silahsız bırakmaktı ve bu düşünce üzerine, hiçbir işe yaramayan silahıma baktım. Rol yapma zamanıydı.

Artık susmuştu. Tek duyabildiğim yaklaşmakta olan botların yumuşak adımlarının, ağabeyimin katilinin sesiydi. Silahımı daha da sıkıca tuttum.

Yeterince yakına gelmişti. Gözlerimi bir an için kapadım, hızlıca kendime iyi şanslar diledim ve sonra saklandığım yerden dönerek fırladım. Silahımı Komutan Jameson'a sanki ateş edecekmişim gibi doğrulttum. Umduğum şeyi yaptı, kenara sıçradı bu sefer hazırdım ve tam üzerine atıldım. Zıpladım ve olabildiğince sert bir şekilde yüzüne tekmeyi geçirdim. Botlarımın darbesi tatmin edici bir ses çıkardı. Başı arkaya fırladı. Silahını tutuşu gevşedi ve bu fırsattan istifade ederek bir tekmeyle onu elinden uçurdum. Küt diye çatıya yığıldı. Silahı bir yana uçtu, sonra da çatıdan dumanla kaplı sokağa düştü.

Hızımı kesmedim. Hâlâ yerdeyken onu bayıltmak için yüzüne doğru dirseğimi savurdum. İlk seferde vurabildim ama ikincide olmadı. Komutan Jameson dirseğimi tuttu, diğer elini kelepçe gibi bileğime geçirdi ve çevirdi. Ben de onunla birlikte takla attım. Bileğim onun tutuşu altında bükülürken kolum acıyla yandı. Kolumu kıramadan, dönüp botumun keskin topuğuyla kolunu ezdim. Acıyla irkildi fakat bırakmadı. Tekrar daha sert bir şekilde ezdim.

Tutuşu biraz hafifledi ve sonunda ellerinden kurtuldum.

Aramızda biraz mesafe açıp ona doğru dönerken ayağa fırladı. Karşı karşıya daire çizmeye başladık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kolum hâlâ acıyla sızlıyor, onun yüzüne de şakağından kan akıyordu. Ona karşı kaba kuvvet mücadelesini kazanamayacağımı biliyordum. Benden daha uzun ve güçlüydü, yeteneklerim ona yılların getirdiği tecrübeyle asla boy ölçüşemezdi. Tek umudum onu tekrar şaşırtmacayla yakalayıp gücünü ona karşı kullanmanın bir yolunu bulmaktı. Dönmeye devam edip bir açığını yakalamaya çalışırken etrafımızdaki dünya soldu. Bütün öfkemi toplayıp korkumun yerini almasını ve bana güç vermesini sağladım.

Artık sadece sen ve ben varız. Böyle olması gerekiyordu hep, her şey başladığından beri beklediğim an işte buydu. En sonunda yumruk yumruğa yüzleşeceğiz.

Önce Komutan Jameson saldırdı. Hızı beni dehşete düşürdü. Bir an önümdeydi, sonraki an ise yanıma geçmişti ve yumruğu yüzüme doğru uçuyordu. Kaçacak zamanım yoktu. Tek yapabildiğim, omzumu kaldırmak oldu, böylece yumruğu beni sıyırarak vurdu. Gözlerimde şimşekler çaktı. Geriye tökezledim. Bir sonraki darbesini atlattım, ucu ucuna. Ondan yuvarlanarak uzaklaştım, görüşümü netleştirmeye çalıştım ve ayağa kalktım. Tekrar bana doğru hamle yaptığında zıplayıp kafasına tekme attım. Ona değdi ama ona doğrudan çarpmayacak kadar hızlı hareket etti. Tekrar uzağa fırladım. Bu sefer çatının kenarına doğru yavaşça geriledim, korkudan gözlerimi ondan alamıyordum. *Güzel,* diye kendime hatırlattım. *Olabildiğince korkmuş görün.* Sonunda botlarımın arkası çatının kenarına çarptı. Aşağı baktım, sonra da Komutan Jameson'a. Hafif bir dengesizlik dışında, korkusuz görünüyordu. Kocaman açılmış gözlerimle ona korkmuş gibi bakmak pek zor olmadı.

Üzerime doğru bir yırtıcı gibi yürüyordu. Tek bir kelime söylemiyordu ve zaten buna ihtiyacı da yoktu. Bana söylemek istediği her şeyi önceden söylemişti. Hepsi bir zehir gibi aklımdan geçti. *Küçük Iparis, senin yaşındaki halime ne kadar da benziyorsun. Ne kadar sevimli. Bir gün, hayatın her zaman istediğin gibi gitmediğini öğreneceksin. Her zaman istediğin her şeyi elde edemeyeceğini. Ve seni olduğun hale getiren, kontrol edemeyeceğin güçlerin varlığını fark edeceksin. Zamanının burada bitecek olması çok kötü. Senin büyüyüp nasıl birine dönüştüğünü görmek eğlenceli olurdu.*

Gözleri beni hipnotize etti. O an içinde, daha kötü bir şey hayal edemiyordum.

İleri atıldı.

Tek bir şansım vardı. Eğildim, kolunu yakaladım ve onu başımın üzerinden savurdum. Kendi hızı onu çatının kenarından uçurdu.

Fakat eli koluma kenetlenmişti. Bedenimin yarısı kenardan sarkıyordu. Sol omzum yerinden çıktı. Çığlık attım. Topuklarımı yere gömdüm, düşmemek için mücadele ediyordum. Komutan Jameson kendini binaya yapıştırıp ayağını koyacak bir yer aradı. Tırnaklarını etime öyle bir geçirmişti ki derimin yırtıldığını hissedebiliyordum. Gözlerime yaşlar doldu. Aşağıda, Cumhuriyet askerleri hâlâ tahliye edilenleri toparlıyor, çatılardaki düşman askerlere ateş ediyor ve mikrofonlarına emirler yağdırıyorlardı.

Kalan bütün gücümle onlara haykırdım. "Vurun onu!" diye haykırdım. "*Vurun onu!*"

İki Cumhuriyet askeri başını bana çevirdi. Beni tanıdılar. Tüfeklerini bana doğrulturken, Komutan Jameson gözlerimin içine bakıp sırıttı. "Bunu kendi başına yapamayacağını biliyordum."

Sonra askerler ateş açtı. Komutan Jameson'ın bedeni şiddetle sarsıldı, tutuşu aniden gevşedi ve caddeye yaralı bir kuş gibi düştü. Görmemek için başımı çevirdim ama yine de bedeninin kaldırıma çarpışının korkunç sesini duydum. Ölmüştü. Bir anda. Onun sözleri ve kendi sesim kulaklarımda çınlıyordu.

Vurun onu. Vurun onu.

Metias'ın sözleri aklımdan geçti. *Doğru sebeplerden dolayı birini öldüren insanların sayısı çok azdır.*

Gözyaşlarımı aceleyle sildim. Ben ne yapmıştım? Kanı ellerimi kirletmişti, sağlam elimi üzerime sildim fakat lekesi çıkmıyordu. Bu lekeyi asla çıkarabilecek miydim, bilmiyordum. Tekrar tekrar, "Bu doğru bir sebep," diye fısıldadım.

Belki de o kendini yok etmişti ve ben sadece ona yardım etmiştim. Fakat bu düşünce bile boş geliyordu.

Çıkmış omzumun acısı başımı döndürüyordu. Sağ kolumu kaldırdım, yaralı sol kolumu tuttum, dişimi sıktım ve sertçe ittim. Tekrar çığlık attım. Kemik bir an için direndi ve sonra omzumun yerine oturduğunu hissettim. Gözlerimden yeniden yaşlar boşaldı. Ellerim kontrolsüzce titriyor, kulaklarım çınlıyordu. Kalbimin atışından başka hiçbir şeyi duyamıyordum.

Ne kadar zaman geçmişti? Saatler mi? Birkaç saniye mi?

Mantığın ışığı aklıma sızdı ve acıyı kesti. Her zamanki gibi beni kurtardı. *Day'in yardımına ihtiyacı var,* diye fısıldadı. *Ona git.*

Day'i aradım. Caddenin öbür tarafına ve sığınağın etrafındaki daha güvenli alanlara ulaşmıştı, Cumhuriyet askerleri burada barikatlar kurmuşlardı... ama ben daha çatının kenarına koşarken bilinçsiz olan Eden'in Day'den alınıp güvenli bir yere götürüldüğünü fark ettim. Birkaç kişi yerde yatan Day'in üzerine eğilip anlık olarak görüşümü engellemişti. Olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledim ve yangın merdivenini bulunca metal merdivenlerden koşarak indim. Korku ve adrenalin yaralarımı uyuşturmuştu.

Lütfen, diye sessizce yalvardım. *Lütfen bir şeyi olmasın.*

Ona ulaşana kadar etrafında bir kalabalık oluşmuştu. İçlerinden birinin, "Yürüyün! Geri çekilin, biraz hava alsın! Acele etmelerini söyleyin!" diye bağırdığını duydum. Boğazımdaki düğüm beni boğuyordu, nefes alamıyordum. Botlarım yere vuruyor, kalbimle ritim tutuyordu. İnsanları kenara savurup Day'in yanında dizlerimin üzerine düştüm. Bağıran kişi Pascao'ydu. Bana endişe dolu bir bakış attı.

Bana, "Onun yanından ayrılma," dedi. "Doktor çağırmaya gidiyorum." Bir kere başımı salladım ve koşarak uzaklaştı. Etrafımızda çember olan insanları fark etmiyordum bile. Tek yapabildiğim Day'e bakmaktı. Baştan ayağa titriyordu, gözleri şokla açılmış, saçları yüzüne yapışmıştı. Vücuduna daha yakından bakınca, gömleğine koyu kan bulaştıran iki kurşun izi gördüm, biri göğsünde diğeri de kalçasına yakın bir yerdeydi. Birinden boğuk bir çığlık çıktı. Belki de benden gelmişti. Sanki bir rüyadaymış gibi eğilip yüzüne dokundum.

"Day, benim, June. Buradayım."

Bana baktı. Ağzından, "June?" diyerek nefesini bıraktı. Bir elini yüzüme götürmeye çalıştı fakat o kadar şiddetle titriyordu ki bunu başaramadı. Uzanıp yüzünü avuçlarıma aldım. Gözleri yaşla doluydu. "Sa... Sanırım... vuruldum..." Kalabalıktan iki kişi ellerini yaralara bastırdı, bastırınca ağzından acılı bir hıçkırık çıktı. Onlara bakmak istedi fakat kafasını kaldıracak gücü kalmamıştı. Dudaklarımı yanağına değdirebilecek kadar yaklaşıp, "Doktorlar yolda," dedim sertçe. "Dayan. Tamam mı? *Benimle kal.* Bana bakmaya devam et. iyileşeceksin."

"Pek sanmıyorum," diye kekeledi. Hızla gözlerini kırpıştırdı. Gözyaşları yüzünde süzüldü. Parmak uçlarım ıslandı. "Eden... güvende mi?.."

"Güvende," diye fısıldadım. "Kardeşin iyi, güvende ve çok yakında onu göreceksin."

Day cevap vermeye başladı fakat başaramadı. Teni kül gibiydi. *Lütfen, hayır.* En kötü ihtimali düşünmeyi reddediyordum ama üzerimizde karanlık bir gölge gibi asılı duruyordu. Ölümün ağırlığının omzumun üzerindeki ağırlığım hissediyordum, kör gözleri Day'in ruhuna bakıyor, sabırla onun ışığını söndürmeyi bekliyordu.

Day sonunda, "Gitmek... istemiyorum..." diyebildi. "Seni... bırakmak istemiyorum... Eden'i..."

Dudaklarımı onun titreyen dudaklarına değdirerek onu susturdum. Nazikçe, "Eden'in başına asla kötü hiçbir şey gelmeyecek," diye yanıtladım, yanımdan gitmemesi için umutsuzca çabalıyordum. "Odaklan, Day. Hastaneye gideceksin. Seni almaya geliyorlar; az kaldı."

Az kaldı.

Day sadece bana gülümsedi, ifadesi o kadar hüzünlüydü ki uyuşukluğum birden kayboldu ve ağlamaya başladım. O açık mavi gözler... Önümde Lake'in sokaklarında yaralarımı saran, bütün varlığıyla ailesini koruyan, her şeye rağmen yanımda olan, ışık ve kahkaha dolu, yas, öfke ve arzu dolu, kaderi sonsuza kadar kaderimle iç içe geçmiş olan çocuk duruyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Biraz benimle kalabilir misin?" Başka bir şey daha söyledi ancak sesi o kadar alçaktı ki ne olduğunu anlayamadım. *Hayır. Hayır. Bunu yapamazsın.* Nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. Bilincini yitirmemek için savaştığını, her geçen saniye gözlerinin

bana odaklanmakta daha da zorlanmaya başladığını görebiliyordum. Bir an için Day arkamdaki bir şeye bakmaya çalıştı ama omzumun arkasına bakınca gökyüzünden başka bir şey göremedim. Onu tekrar öptüm ve başımı başına yasladım.

Tekrar tekrar, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Gitme." Gözlerimi kapadım. Gözyaşlarını yanaklarına düştü.

Orada ona yaslanmış dururken, hayat ışığının yavaş yavaş sönüşünü hissederken, yas ve öfke beni yuttu. Ben hiçbir zaman dini inançları olan biri olmamıştım. Ancak şimdi uzaktan bize doğru hızla gelen doktorları görünce, yüce bir güce umutsuz bir dua gönderdim. Neye gönderdiğimi bilmiyordum. Ama birinin, O'nun, beni duymasını umdum. Bizi kollarına alıp bize acımasını, içimde kalan bütün güçle bu duayı göğe yolladım.

N'olur ölmesin.

Lütfen onu bu dünyadan alma. Lütfen burada, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra kollarımda ölmesin. Benden onca kişiyi aldın. Lütfen, sana yalvarıyorum, ölmesin. Bunun için her şeyimi feda etmeye hazırım, istediğin her şeyi yapmaya hazırım. Belki böyle saf bir istek karşısında bana güleceksin ama bunu içtenlikle diliyorum ve mantıksız veya imkânsız görünse de umurumda değil. Ölmesin. Lütfen. Buna ikinci bir kez daha katlanamam.

Çaresizce etrafıma baktım, görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı ve her şey kan ve duman, ışık ve küller içindeydi; tek duyabildiğim çığlıklar, silah sesleri ve nefret sözleriydi. Savaşmaktan, hüsrandan, öfke ve çaresizlikten bitap düşmüştüm artık.

Bana dünyada hâlâ iyiliğin olduğunu söyle. Bana hepimiz için hâlâ bir umut olduğunu göster.

Gözyaşlarımın bulanık örtüsünün ardında, ellerin beni Day'den ayırdığını hissettim. İnatla onlarla mücadele ettim. Yaralı omzum acıyordu. Acil ekipleri üzerine eğilmişlerdi. Gözleri kapalıydı ve artık nefes aldığını göremiyordum. Metias'ın cesedinin görüntüleri tekrar gözümün önünde canlandı. Doktorlar beni Day'den uzaklaştırmaya çalışınca onları sertçe savurdum ve feryat ettim. Ters giden her şey için feryat ettim. Hayatımızda parçalanmış olan her şey için.

DAY

SANIRIM JUNE ÜZERİME EĞİLMİŞTİ AMA YÜZÜNÜN AYRINTILARINI görmekte güçlük çekiyordum. Kendimi fazla zorlayınca görüşümün kenarları kör edici bir beyaza döndü. İlk başta kıvrandırıcı gelen acıyı artık hissetmiyordum. Hatıralar gelip gidiyordu, sokaklarda korku içinde ve yalnız başıma geçirdiğim ilk günlerin anıları, kanayan dizlerim ve boş midem; küçük Tess ve sonra John'un hâlâ hayatta olduğumu ilk öğrendiği an; evimiz, babamın gülümseyişi, Eden'in bebekliği. June'la sokaklarda ilk tanıştığım gün. Onun meydan okuyan duruşu, alev alev gözleri. Sonra git gide hiçbir şey hatırlayamaz oldum.

Derinlerde bir yerde çok uzun yaşamayacağımı hep biliyordum. Kaderime bu yazılmamıştı işte.

June'un omzunun arkasında uçan parlak bir şey dikkatimi çekti. Kafamı olabildiğince çevirip baktım. Önce parlak bir ışık küresine benzettim. Ama bakmaya devam ettikçe bunun annem olduğunu fark ettim.

Anne, diye fısıldadım. Ayağa kalkıp ona doğru bir adım attım. Ayaklarım çok hafifti.

Annem bana gülümsedi. Genç, sağlıklı ve kusursuz görünüyordu, ellerinde artık sargılar yoktu, saçları buğday ve kar rengindeydi. Yanına ulaştığımda yüzümü nazikçe pürüzsüz ve yarasız avuçlarına aldı. Kalbim durdu; sıcaklıkla, ışıkla doldu ve sonsuza kadar burada, bu anın içinde hapsolup kalmak istedim. Gücümü kaybettim. Annem beni düşmeden yakaladı ve orada diz çöktük; tekrar birlikteydik. "Benim küçük, kaybolmuş yavrum," diye mırıldandı.

Sesim bir fısıltı olarak çıktı. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm."

"Şişt, yavrucuğum." Yanımda diz çökerken başımı eğdim. Alnımı öptü ve yine küçük bir çocuk olmuştum. Aciz, umutlu ve sevgiyle doluydum. Kolunun belli belirsiz altın çizgisinin ötesinde, yerde yatan solgun, kırık

bedenimi görebiliyordum. Üzerime bir kız eğilmişti, ellerini yüzüme koymuştu. Uzun, koyu saçları omzundan dökülüyordu. Ağlıyordu.

"John ve babam?.." diye başladım.

Annem sadece gülümsedi. Gözleri inanılmaz maviydi, sanki içlerinde bütün dünyayı görebiliyordum. Gökleri, bulutları ve geriye kalan her şeyi.

"Endişelenme," diye yanıt verdi. "İyiler ve seni çok seviyorlar."

İçimden dayanılmaz bir şekilde onu takip edip nereye gidiyorsa onunla birlikte gitme isteği geldi. "Sizi özledim," dedim sonunda. "Yokluğunuz, her gün içimi yakıyor."

Annem bir elini saçlarımdan geçirdi, tıpkı çocukken yaptığı gibi. "Canım benim, bizi özlemene gerek yok. Biz seni hiç terk etmedik." Başını kaldırıp caddeye, bedenimin etrafında toplanmış olan kalabalığa doğru başını salladı. Şimdi acil ekipleri beni bir sedyeye kaldırıyorlardı. "Eden'a geri dön. Seni bekliyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Başımı çevirip kardeşimi kalabalığın içinde görebilir miyim, diye baktım ama yoktu.

Annem ayağa kalktı; elleri yüzümden ayrıldı ve kendimi nefes almaya çalışırken buldum. *Hayır. Lütfen beni bırakma.* Elimi ona uzattım ama görünmez bir engel elimi durdurdu. Işık daha da parlaklaştı. "Nereye gidiyorsun? Seninle gelebilir miyim?"

Annem gülümsedi fakat başını salladı. "Hâlâ aynanın diğer tarafına aitsin. Bir gün yanımıza geçmeye hazır olduğunda, seni görmeye tekrar geleceğim. Güzel yaşa, Daniel. O son adımının hakkını ver."

JUNE

İLK ÜÇ HAFTA BOYUNCA HASTANEDE DAY'İN YANINDAN HİÇ ayrılmadım. Aynı kişiler gelip gidiyordu. Tabii ki Tess, bekleme salonunda benim kadar çok zaman geçiriyor, Day'in komadan çıkmasını bekliyordu; Eden, Lucy'nin ona izin verdiği kadar kalıyordu; diğer Vatanseverler, özellikle de Pascao ilk haftanın sonunda isimlerini öğrendiğim sayısız doktor, hemşire ve cepheden kendi yaralarıyla geri dönmüş olan Anden. Sürüyle insan hastanenin dışında kamp kurmuştu ancak Anden onlara dağılmalarını söylemeye cüret edemiyordu. Dışarıda haftalarca, hatta aylarca kalmalarından sonra bile. Birçoğu saçlarını boyayıp o tanıdık kızıl şeritten yapmıştı. Genellikle sessizce bekliyorlardı. Bazen ilahiler söylüyorlardı. Artık onların varlığına oldukça alışmıştım, bir yerden sonra rahatlatıcı geliyordu. Bana Day'in hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyorlardı, hâlâ mücadele ettiğini.

Cumhuriyet ve Koloniler arasındaki savaş, şimdilik de olsa sona ermişti. Antarktika sonunda bizi kurtarmaya gelmişti. Yanlarında getirdikleri korkutucu teknolojileri ve silahları Afrika'yı ve Koloniler'i tekrar ateşkes antlaşmasına dönmeye ikna etti. Anden ve Şansölye uluslararası mahkemeye çıkarıldı ve hem bize hem de karşı tarafa gereken yaptırımlar uygulandı ve sonunda kalıcı bir barış antlaşması süreci başlatıldı. Tabii savaş alanlarının külleri duruyordu ve sürmekte olan bir düşmanlık yok denemezdi. Yaraların kapanmasının zaman alacağını biliyordum. Bu ateşkesin ne kadar süreceği veya Cumhuriyet ve Koloniler'in ne zaman gerçek bir barışa kavuşacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki de bu asla olmayacaktı. Ancak şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Doktorların o korkunç kurşun yaralarını kapattıktan sonra Day'e ilk yaptıkları şey, beyin ameliyatını gerçekleştirmek oldu. Yaşadığı travma yüzünden onu ameliyata hazır hale getirecek ilaçları tam olarak alması söz konusu değildi... ancak yine de ameliyatı gerçekleştirdiler. Artık bu noktada ameliyata hazır olup olmadığı önemli değildi; eğer ameliyat etmeselerdi ölecekti. Yine de bu benim uykularımı kaçırıyordu. Bir daha

hiç uyanabilecek miydi, eğer uyanırsa da tamamen farklı biri mi olacaktı, kimse bilmiyordu.

Önce iki ay geçti, sonra üç.

Yavaş yavaş hepimiz evde beklemeye başladık. Hastanenin kalabalığı sonunda azalmaya başladı.

Beş ay oldu ve kış sona erdi.

Mart ayında bir perşembe sabahı saat 07.28'de, her zamanki kontrolümü yapmak için hastanenin bekleme salonuna gittim. Bu saatte bekleneceği gibi, bir tek ben gelmiştim. Eden, Lucy'yle birlikte evdeydi, uykuya ihtiyacı vardı. Büyümeye devam ediyordu ve eğer Day şimdi uyanıp onu görecek olsa kardeşinin büyüyüp o bebek tombişliğinden kurtulmakta olduğunu ve yüzünün olgunlaşmaya başladığını söylerdi.

Tess bile henüz burada değildi. Genellikle sabahın geç saatlerinde gelip asistanlık yapar, doktorları takip ederdi ve onu molalarında yakaladığım zaman, bir araya gelip sessizce sohbet ederdik. Bazen beni güldürmeyi bile başarıyordu. Bana dün, "Seni seviyor gerçekten," dedi. "Eğer onu paramparça etmiş olsan bile seni severdi. Birbirinize uyuyorsunuz. Sanırım biraz sevimli bir şey bu." Bunu yüzünde biraz utangaç ve kıskanır bir gülümsemeyle söylemişti. Bir şekilde onu ilk tanıdığım anki haline geri dönmüştü ancak daha olgun ve bilge biri olarak.

Onu sevecen bir şekilde dürttüm. "Sizin aranızda benim asla dokunamayacağım bir bağ var," diye karşılık verdim. "En kötü zamanlarımızda bile."

Bunun üzerine yüzü kızardı ve ona kalbimi açmaktan kendimi alamadım. Sevgi dolu bir Tess dünyadaki en güzel şeylerden biriydi. "Ona iyi davran," diye fısıldadı. "Söz mü?"

Şimdi de bekleme odasının penceresinden hemşireye selam verdim, her zamanki sandalyeme oturdum ve etrafa bakmaya başladım. Bu sabah bomboştu. Tess'in arkadaşlığını özlediğimi hissettim. Kendimi ekrandan geçen manşetlerle oyalamaya çalıştım.

ANTARKTİKA BAŞKANI IKARI, BİRLEŞMİŞ
MİLLETLER, CUMHURİYET VE KOLONİLER
ARASINDA YAPILACAK YENİ BARIŞ ANTLAŞ-

MASINI ONAYLADI

SEÇMEN PRIMO ESKİ DENEME'LERİN YE-
RİNİ ALACAK SEVİYE SİSTEMİNİ DUYURDU

CUMHURİYET VE KOLONİLER ARASINDAKİ
YENİ SINIR ŞEHİRLERİ BİRLEŞMİŞ ŞEHİR-
LER OLARAK ADLANDIRILDI, BU ŞEHİR-
LERE İKİ ÜLKEDEN YAPILACAK GÖÇLERE
GELECEK YILIN SONUNDA İZİN VERİLMEYE
BAŞLANACAK

SENATÖR MARIANA DUPREE SENATONUN
YENİ PRINCEPS'İ SEÇİLDİ

Haber manşetleriyle yüzüme belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Dün gece, Anden daireme gelip Mariana hakkında bizzat bilgi vermişti. Ona tebriklerimi doğrudan ileteceğimi söyledim. "İşini çok iyi yapıyor," dedim. "Benden çok daha iyi. Onun adına sevindim."

Anden başını eğdi. Kibar bir gülümsemeyle, "Bence uzun vadede sen daha iyi olurdun," diye karşılık verdi. "Sen halkı anlıyorsun. Fakat senin kendini en rahat hissettiğin yere dönmüş olmandan mutluyum. Birliklerimiz senin gibi birine sahip oldukları için çok şanslılar." O anda tereddüt etti ve bir an için elimi tuttu. Eldivenlerini çevreleyen yumuşak neopreni, kol düğmelerinin gümüş parıltısını hatırladım. "Artık seni görmek için çok fırsatım olmayabilir. Belki de böylesi en iyisidir, değil mi? Yine de arada bir uğra, olur mu? Sesini duymak güzel olur."

"Aynen," diye yanıtladım, karşılık olarak elini sıktım.

Düşüncelerim tekrar bugüne geldi. Doktorlardan biri Day'in odasının yakınındaki koridordan göründü. Beni gördü, derin bir nefes aldı ve bana yaklaştı. Doğruldum, dikkat kesildim. Dr. Kann'dan Day'in durumu hakkında adam gibi bir gelişme duyalı uzun zaman olmuştu. Bir yanım heyecanla havaya sıçramak istedi çünkü belki de haberler iyiydi; bir yanımsa korkuyla çekildi, haberler kötü olabilirdi. Gözlerim doktorun yüzünü tarayıp ipuçları aradı. (Gözbebekleri hafifçe sulanmıştı, yüzü gergindi ancak kötü haber verecek birinin yüzü gibi değildi. Yüzünde sevince dair işaretler vardı.) Nabzım hızlandı. Bana ne söyleyecekti? Belki de hiçbir gelişme falan yoktu, sadece her zamanki sözlerini tekrar

edecekti. *Korkarım, bugün de pek bir değişiklik yok ama en azından hâlâ stabil durumda.* Artık bunu duymaya alışmıştım.

Dr. Kann önümde durdu. Gözlüklerini düzeltti ve ak düşmüş sakallarını dalgın bir şekilde kaşıdı. "Günaydın, Bayan Iparis," dedi.

Her zamanki gibi, "Durumu nasıl?" diye karşıladım.

Dr. Kann gülümsedi fakat tereddüt etti (bir gariplik daha; haberler önemli olmalıydı). "Haberler harika." Kalbim bir saniye durdu. "Day uyandı. Bir saatten az bir süre önce."

"Uyandı mı?" Nefes aldım. *Uyandı.* Bir an dayanamayacak gibi oldum. Yüzünü dikkatle inceledim. "Ancak daha fazlası var. Değil mi?"

Dr. Kann iki elini omuzlarıma koydu. "Sizi endişelendirmek istemiyorum, Bayan Iparis, hem de hiç. Day ameliyatını harika bir şekilde atlattı. Uyandığında bir bardak su istedi, sonra da kardeşini görmeyi. Oldukça uyanık ve tutarlı görünüyor. Hemen kısa bir beyin taraması yaptık." Sesi daha da heyecanlı bir tona büründü. "Daha detaylı bir kontrolden geçirmemiz gerekecek, elbette ama ilk sonuçlara göre her şey normale dönmüş durumda. Hippokampüsü sağlıklı görünüyor ve sinyalleri normal atıyor. Neredeyse her açıdan, bildiğimiz Day geri döndü."

Gözlerim doldu. Bildiğimiz Day geri dönmüştü. *Beş ay* bekledikten sonra, bu çok aniydi. Bir an yatakta bilinçsizce yatarken, her gece hayata tutunmaya çakşırken şimdi uyanıvermişti. Öylece. Doktorla birlikte gülümsemeye başladım ve kendimi tutamayıp ona sarıldım. Güldü, garip bir şekilde başımı okşadı ama umurumda değildi. Day'i görmek istiyordum. "Ziyaretçi kabul edebilir mi?" diye sordum. Sonra ansızın doktorun tam olarak ne dediğini fark ettim. "Neden 'neredeyse' dediniz?"

Doktorun gülümsemesi kayboldu. Tekrar gözlüklerini ayarladı. "Uzun süreyle düzeltemeyeceğimiz bir şey değil. İşte, hippokampüs bölgesi belleği etkiliyor, hem kısa süreli hem de uzun süreli. Görünüşe göre Day'in uzun süreli anıları -ailesi, kardeşi Eden, arkadaşı Tess ve bunun gibileri- etkilenmemiş. Fakat birkaç sorudan sonra, görünüşe göre son iki senedir olan olaylar ve karşılaştığı insanlar hakkında pek bir şey hatırlamıyor. Buna geriye dönük amnezi diyoruz. Örneğin ailesinin öldüğünü hatırlıyor..." Dr. Kann'ın sesi rahatsız olmuş bir şekilde alçaldı. "Ama

Komutan Jameson'ı veya Koloniler'in istilasını hatırlamıyor. Görünüşe göre sizi de hatırlamıyor."

Gülümsemem kayboldu. "O... beni hatırlamıyor mu?"

Dr. Kann, "Bu elbette zamanla, eğer düzgün bir şekilde terapi uygulanırsa düzelebilecek bir şey," diye rahatlatmaya çalıştı. "Kısa süreli bellek yetileri düzgün bir şekilde çalışıyor. Ona söylediğim şeylerin çoğunu hatırlıyor ve çok sıkıntı yaşamadan yeni anılar üretiyor. Sadece onunla görüşmeden önce sizi uyarmak istedim. Sizi hatırlamazsa şaşırmayın. Acele etmeden kendinizi ona yeniden tanıtın. Yavaş yavaş, belki de birkaç sene içinde eski anıları geri gelebilir."

Sanki rüya görüyormuşum gibi doktora başımı salladım. "Tamam," diye fısıldadım.

"Eğer isterseniz şimdi onu görebilirsiniz." Sanki dünyadaki en iyi haberleri vermiş gibi bana gülümsedi. Ve vermişti de.

Ancak yanımdan ayrıldığında orada bir süre durdum sadece. Zihnimi bir sis kaplamıştı. Düşünüyordum. Kaybolmuştum. Sonra Day'in odasının olduğu koridora doğru yavaş yavaş yürümeye başladım. Koridor dumanlı, bulanık bir tünel gibi üzerime geliyordu. Aklımdan geçen tek şey, Day'in yaralı bedeninin yanında çaresizlik içinde ettiğim o dua, hayatı karşılığında göklere verdiğim o sözdü.

N'olur ölmesin. Bunun için her şeyimi feda etmeye hazırım.

Kalbim âdeta söndü, renklerini kaybetti. Şimdi anlıyordum. Birileri duamı duymuştu ve aynı anda da neyi feda etmem gerektiğini göstermişti. Bana Day'i bir daha asla üzmemem için bir şans sunulmuştu.

Odaya girdim. Day uyanıktı ve yastıklarına yaslanarak doğrulmuştu, şaşırtıcı bir şekilde son aylardaki bilinçsiz ve solgun halinden çok daha sağlıklı görünüyordu. Fakat şimdi bir şey farklıydı. Day'in gözleri beni herhangi bir tanıma belirtisi olmadan takip ediyordu; beni bir yabancının kibar ve dikkatli mesafesiyle izliyordu, ilk tanıştığımız anki gibi.

Kim olduğumu bilmiyordu.

Yatağının yanına doğru yaklaşırken kalbime bir acı saplandı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Yatağına oturunca, "Selam," dedi. Gözleri merakla yüzümde dolaşıyordu.

Yumuşak bir şekilde, "Selam," diye karşılık verdim. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Day suçlu görünüyordu, bu da sadece bıçağı kalbimin daha da derinliklerine gömdü. "Bilmeli miyim?"

Ağlamamak için, Day'in aramızdaki her şeyi -birlikte geçirdiğimiz geceyi, yaşadığımız güçlükleri, paylaştığımız ve kaybettiğimiz her şeyi- unutmuş olduğu düşüncesine dayanabilmek için bütün gücümü harcadım. Anılarından silinmiştik, geriye hiçbir şey kalmamıştı. *Benim* tanıdığım Day artık yoktu.

Şimdi ona anlatabilirdim. June Iparis olduğumu, bir zamanlar sokaklardan kurtardığı ve âşık olduğu o kız olduğumu söyleyebilirdim. Dr. Kann'ın dediği gibi her şeyi anlatabilir, böylece eski anılarını tetikleyebilirdim. *Söyle ona, June. Sadece söyle. Çok mutlu olacaksın. Çok kolay olur.*

Ancak ağzımı açtığımda ses çıkmadı. Yapamadım.

Ona iyi davran, demişti Tess. *Söz mü?*

Day'in hayatında olduğum sürece onu incitecektim. Başka bir seçeneğin olması mümkün değildi. Evlerindeki mutfak masasına eğilip hıçkırarak ağladığını, ondan koparıp aldığım şeylerin acısını çektiğini hatırladım. Şimdiyse kader bana çözümü gümüş bir tepside sunmuştu. Day çetin sınavını vermişti ve buna karşılık onun hayatından çıkmam gerekiyordu. Bana artık bir yabancıymışım gibi bakıyordu, göz göze geldiğimizde bakışlarında beliren arzunun ve aşkın yanında gelen o acı ve trajedi yoktu. Artık özgürdü.

Özgür kalmıştı, beni geçmişin yükünü taşıyan tek kişi olarak geride bırakıyordu.

Ben de yutkundum, gülümsedim ve ona başımı eğdim. Kendimi zorlayarak, "Day," dedim, "seninle tanışmak güzel. Cumhuriyet tarafından nasıl olduğunu görmek için gönderildim. Uyandığını görmek bir harika. Ülkemiz bu iyi haberleri duyunca çok sevinecek."

Day nazikçe başıyla onaylayarak karşılık verdi, gerginliği gözden kaçmıyordu. Tedbirli bir şekilde, "Teşekkürler," dedi. "Doktorlar bana beş aydır komada olduğumu söyledi. Neler oldu?"

"Cumhuriyet ve Koloniler arasındaki bir çatışmada yaralandın," diye yanıtladım. Söylediğim her şey sanki başka birinin ağzından çıkıyor gibiydi. "Kardeşin Eden'i kurtardın."

"Eden burada mı?" Day'in gözleri tanıdık bir isim duyunca parladı ve yüzüne muhteşem güzellikte bir gülümseme yayıldı. Kardeşini hatırlamasına sevinsem de bu manzara karşısında içim yandı. Benimle ilgili konuşunca da yüzünde bu ifadenin belirmesini isterdim...

"Eden seni görmekten mutluluk duyacaktır. Doktorlar ona haber verdi, hemen gelecektir." Gülümsemesine karşılık verdim ve bu sefer biraz acı-tatlı olsa da içten bir gülümsemeydi. Day yüzümü tekrar incelemeye başlayınca gözlerimi kapayıp hafifçe başımı eğdim.

Artık bırakmanın zamanı gelmişti.

Ona söyleyeceğim son sözleri dikkatle seçerek, "Day," dedim. "Seninle birlikte savaşmak büyük bir ayrıcalık ve onurdu. Tahmin edemeyeceğin kadar çok sayıda insanı kurtardın." Kısa bir an için gözlerimi gözlerine kenetledim, ona asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim her şeyi anlattım. "Teşekkürler," diye fısıldadım. "Her şey için."

Sesimin bu kadar duygu dolu olması karşısında Day'in kafası karıştı ama başını eğdi. "Bu onur bana ait," diye yanıtladı. Sesinde sıcaklık olmaması kalbimi parçaladı, eğer her şeyi hatırlasaydı bu sıcaklığı duyardım. Hasretini çektiğim, hak etmeyi ölesiye istediğim, o yürek sızlatan sevginin eksildiğini hissettim. Artık uçup gitmişti.

Eğer kim olduğumu bilseydi, şu anda ona başka bir şey söylüyor olurdum, şansım varken çok daha sık söylemem gereken bir şeyi. Artık duygularımdan emindim ve çok geç kalmıştım. Bu yüzden o iki kelimeyi, onun iyiliği için kalbime hapsettim ve yataktan kalktım. Yüzünün her bir muhteşem ayrıntısını, gittiğim her yere götürebilme umuduyla içime çektim ve hatıralarıma kazıdım. Sessizce selamlaştık.

Ve son defa ona arkamı döndüm.

İki hafta sonra, Los Angeles'ın neredeyse tamamı, Day'in ülkeden temelli ayrılışını görmeye geldi. Day'in yanından ayrıldığım günün sabahı, Antarktika onu ve kardeşini görmeye geldi. Eden'in yeteneklerini fark etmişlerdi ve ona akademilerinden birinde yer ayırmışlardı. Aynı zamanda Day'e de onunla birlikte gitme şansı sunmuşlardı.

Kalabalıklara karışmadım. Bunun yerine olayların gelişimini Ollie mutlu mutlu yanımda uyurken dairemden izlemeye karar verdim. Sitemizin çevresi her biri JumboTron'ları görebilmek için birbiriyle boğuşan insanlarla kaynıyordu. Olanları ekrandan izlerken, bastırılmış gürültüleri arka plan sesine dönüşmüştü.

DANIEL ALTAN WING VE KARDEŞİ, BU
GECE ANTARKTİKA, ROSS CITY'YE DOĞRU
YOLA ÇIKIYOR

Manşetlerde bu yazıyordu. Ekranda Day, Eden'la birlikte bir şehir devriyesi tarafından jiplerine doğru eşlik edilirken apartmanlarının etrafında toplanan halka el sallıyordu. Ona ekrandaki gibi Daniel demeliydim. Belki de o artık *sadece* Daniel'di, artık bir takma isme ihtiyacı yoktu. Kardeşini araca bindirip ardından da kendisinin binerek gözlerden tamamen kaybolmasını izledim. Elim farkında olmadan Ollie'nin kürkünde dolaşırken, *çok garip,* diye düşündüm. Kısa bir süre önce olsa, şehir devriyeleri onu gördükleri yerde tutuklardı. Şimdiyse Cumhuriyet'ten onların kahramanı olarak ayrılıyordu ve sonsuza dek hatırlanacaktı.

Ekranı kapattım, sonra da dairemin sessiz karanlığında oturup sessizliğin tadını çıkardım. Halk caddelerde hâlâ onun ismini söyleyerek tezahürat ediyordu. Gecenin derinliklerine kadar devam ettiler.

Sonunda bütün bu gürültü patırtı sona erince koltuğumdan kalktım. Botlarımı ve ceketimi giydim, boynuma ince bir eşarp dolayıp caddelere çıktım. Saçlarım ılık esintide uçuşuyor, arada bir uzun teller kirpiklerime takılıyordu. Bir süre sakin yollarda tek başıma dolaştım. Nereye gittiğimi tam olarak bilmiyordum. Belki de tekrar Day'e giden yolu bulmaya çalışıyordum. Fakat bu mantıksızdı. Çoktan gitmişti ve onun yokluğu göğsümde boş, sızlayan bir acı bırakmıştı. Gözlerim rüzgârdan sulandı.

Bir saat süren bir yürüyüşten sonra Lake bölgesine doğru kısa bir tren seyahati yaptım. Orada suyun kenarında dolaşıp şehir merkezinin

ışıklarını ve yitip gitmiş olayların bir kalıntısı olan, artık kullanılmayan ışıksız Deneme stadyumunu hayranlıkla izledim. Gölde dev su türbinleri dönüyor, hareketlerinin ritmi rahatlatıcı bir arka plan senfonisine dönüşüyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, bu anın içinde, Ruby bölgesinin değil, Lake'in bana bir yuva gibi geldiğiydi. Burada, o kadar da yalnız değildim. Bu sokaklarda hâlâ Day'in kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Göl kenarındaki aynı binalardan ve yıkılmakta olan aynı evlerden geçip eski adımlarımı nefretle, kafa karışıklığıyla, kayıplarla ve cahillikle dolu, tamamen farklı biriyken attığım adımları takip etmeye başladım. Bu yerleri şu anki halimle dolaşmak değişik bir duyguydu. Hem tanıdık hem de yabancıydı.

Bir saat sonra, boş bir caddeye açılan isimsiz bir arka sokağın önünde tek başıma durdum. Bu sokağın sonunda on iki katlı, terk edilmiş bir apartman yükseliyordu, her bir penceresi tahtalarla kapatılmıştı ve giriş katı da tıpkı hatırladığım gibi pencereleri kırık ve yerleri cam kırıklarıyla doluydu. Binanın gölgelerine adım atıp hatırlamaya başladım.

Burası uzun zaman önce Day'in daha birbirimizi tanımazken dumanın ve tozun içinden ilk kez elini uzatıp beni kurtardığı yerdi; birbirimizi sadece sokaklardaki bir çocuk ve yardıma ihtiyacı olan bir kız olarak tanıdığımız birkaç değerli gecenin başlangıcıydı.

Anısı keskin bir şekilde canlandı.

Kalkmamı söyleyen bir ses duydum. Yanıma baktığımda bana elini uzatan bir çocuk gördüm. Açık mavi gözleri, kirli bir yüzü ve yıpranmış bir şapkası vardı ve sanırım hayatımda gördüğüm en güzel çocuktu.

Dönüp dolaşıp birlikte çıktığımız yolculuğun başlangıcına gelmiştim. Sanırım seyahatin sonunda burada olmam doğaldı.

Uzun bir süre karanlıkta durup bir zamanlar paylaştığımız anıların içine gömüldüm. Sessizlik beni teselli edici kollarıyla sardı. Bir elim Kaede'nin beni bir zamanlar yaraladığı yerdeki eski ize gitti. Çok fazla anı, çok fazla sevinç ve üzüntü vardı.

Gözyaşları yüzümden aktı. Acaba Day şu anda yabancı diyarlara giderken ne düşünüyordu? Acaba küçücük bir parçası bile, ne kadar

derinlerde olursa olsun beni, yaşadıklarımızın kırıntılarını saklıyor muydu?

Burada durdukça yüreğimdeki ağırlık daha da hafif geliyordu. Day hayatına devam edecekti, ben de aynısını yapacaktım, ikimiz de iyi olacaktık. Bir gün, belki uzak bir gelecekte birbirimizi tekrar bulurduk O zamana kadar onu unutmayacaktım. Uzanıp duvarlardan birine dokundum ve sıcaklığını hissedebildiğimi hayal ettim. Tekrar yukarı, çatılara doğru, sonra da birkaç yıldızın hafifçe görülebildiği gökyüzüne baktım ve sanırım onu orada *gerçekten* görebildim. Onun burada dokunduğu her taşta, kurtardığı her kişide, hayatının son senelerinde değiştirdiği her bir sokakta, caddede ve şehirde varlığını hissedebildim çünkü o Cumhuriyet'ti, bizim *ışığımızdı.* Seni seviyorum, seni seviyorum, tekrar karşılaşacağımız güne kadar seni kalbimde saklayıp orada koruyacağım, sahip olamadığımız şeylerin yasını tutacak, yaptıklarımızı da sevgiyle anacağım. Keşke burada olsaydın.

Seni seviyorum, sonsuza dek.

LOS ANGELES, KALİFORNİYA

AMERİKA CUMHURİYETİ

½ ½ ½

ON YIL SONRA

JUNE

SAAT: 18.36, 11 HAZİRAN
BATALLA BÖLGESİ. LOS ANGELES
25°C

BUGÜN YİRMİ YEDİNCİ DOĞUM GÜNÜMDÜ.

Doğum günlerimin çoğunu pek bir sıkıntı olmadan kutladım. On sekizincide, Ruby bölgesinde çatı katında bulunan lüks bir yerde Anden, birkaç Senatör, Pascao, Tess ve Drake'ten birkaç sınıf arkadaşımla birlikte gösterişsiz bir akşam yemeği yedik. On dokuzuncuyu New York City'de, eski, sular altında kalmış, kıyıları hafifçe okyanusa doğru eğimli olan şehrin Koloniler'in yeniden inşa ettiği versiyonundaki bir gemide geçirdim. Afrika, Kanada ve Meksika'dan gelen birkaç uluslararası delege adına düzenlenen bir partiye davet edilmiştim. Yirminciyi yalnız başıma, Ollie kucağımda horlayarak uyurken yatağımın içinde Day'in kardeşi Eden'in Antarktika'daki akademisinden erkenden mezun oluşuyla ilgili kısa bir haberi izleyerek geçirdim. Day'in de Antarktika'nın istihbarat birimi tarafından işe alındığı haberini dinlerken, yirmi yaşındaki Day'in nasıl göründüğünü görmeye çalıştım. Yirmi birinci doğum günüm Vegas'ta incelikle hazırlanmış bir tatildi, Anden beni bir yaz festivaline davet etmiş ve otel odamda beni öpmüştü. Yirmi ikinciyi Anden'la birlikte geçirdik, artık resmî olarak erkek arkadaşımdı. Yirmi üçüncü, beni Kaliforniya'daki bütün filoların komutanı, Cumhuriyet tarihindeki en genç başkomutan ilan eden bir seremonide geçti. Yirmi dördüncü, Ollie'siz bir doğum günüydü. Yirmi beşinci, Anden'la CG *Constellation'ın* güvertesinde yemek yiyip dans ederek geçti. Yirmi altıncı, Pascao ve Tess'e Anden'dan yeni ayrıldığımı ve genç Seçmen'le benim onu onun istediği gibi sevemeyeceğim konusunda karşılıklı bir anlaşmaya vardığımızı anlatarak geçti.

Bu yılların bazıları neşeyle, bazıları hüzünle geçti fakat en üzücü olaylar her zaman tahammül sınırımın altındaydı. Geçmişte çok daha kötü şeyler olmuştu ve bu sonraki yıllarda başıma gelen hiçbir trajik olay, ilk gençlik yıllarımda olanlarla boy ölçüşemezdi. Ancak bugün farklıydı. Bu doğum günümden özellikle korkuyordum, çünkü beni derinlerde saklamaya çalıştığım geçmişimdeki bazı olaylara geri götürecekti.

Günün çoğunu oldukça sakin bir ruh halinde geçirdim. Erkenden kalktım, koşu pistinde her zamanki ısınma rutinimi gerçekleştirdim, sonra da yüzbaşılarımı çeşitli şehir operasyonları için organize etmek üzere Batalla bölgesine doğru yola çıktım. Bugün en iyi iki devriyem Anden'a Koloni delegeleriyle yapacağı bir toplantıda eşlik edecekti. Artık aynı daireyi paylaşmıyorduk ama bu onun güvenliğine korkunç önem verdiğim gerçeğini değiştirmiyordu. O her zaman için benim Seçmenim olacaktı ve ben de bunun böyle sürmesini istiyordum. Bugün Koloniler'le sınırlarımız boyunca gerçekleşecek pürüzsüz göç süreci hakkında bir araya gelecekti. Buralarda bulunan Birleşmiş Şehirler, hem Koloniler hem de Cumhuriyet vatandaşlarının bulunduğu gelişmekte olan bölgeler haline gelmişlerdi. Bir zamanlar bizi bölen bir çizgi olan aramızdaki sınır, şimdi bir geçiş bölgesi gibi görünüyordu. Anden delegelerle el sıkışıp fotoğraflar için poz verirken yan hattan onları izliyordum. Başardığı şeyle gurur duyuyordum. Ufak tefek adımlar olsa da yine de çaba gösterilmişti. Metias bunu görse çok mutlu olurdu. Day de.

Akşamüzeri sonunda Batalla Binası'ndan ayrılıp Batalla Meydanı'nın doğu ucunda bulunan fildişi beyazı bir binaya yöneldim. Girişte kimliğimi gösterip binanın on ikinci katına çıktım. Tanıdık koridorda botlarım mermer zeminde yankılanarak, kristal yüzeyine YÜZBAŞI METIAS IPARIS ismi kazınmış yirmi beş santimetrekarelik bir mezar taşına gelene kadar ilerledim.

Bir süre orada durdum, sonra önünde bağdaş kurarak oturup başımı eğdim. Yumuşak bir sesle, "Selam, Metias," dedim. "Bugün benim doğum günüm. Kaç yaşıma bastığımı biliyor musun?"

Gözlerimi kapadım ve etrafımı çevreleyen sessizliğin arasından sanırım hayaletimsi bir elin omzuma dokunduğunu, ağabeyimin arada bir böyle sessiz anlarda hissedebildiğim nazik varlığını duyabiliyordum. Onun bana gülümsediğini, yüz ifadesinin rahat ve özgür olduğunu hayal ettim.

Fısıldayarak, "Bugün yirmi yedi oldum," diye devam ettim. Bir an duraksadım. "Artık aynı yaştayız."

Hayatımda ilk kez, artık onun küçük kız kardeşi değildim. Gelecek sene ben çizgiyi geçecektim, oysa o aynı yerde olacaktı. Bundan sonra, hep daha büyük olacaktım.

Bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım, ağabeyime yılımın nasıl geçtiğini, kendi devriyelerimi yönetmekte yaşadığım mücadelelerimi ve başarılarımı, yoğun programımı anlattım. Her zaman yaptığım gibi onu özlediğimi söyledim. Ve her zaman yaptığım gibi, hayaletinin kulağıma fısıldayıp yumuşak bir şekilde onun da beni özlediğini söylediğini duyabiliyordum. Her neredeyse, oradan beni koruyup kolladığını da.

Bir saat sonra, güneş sonunda batıp pencerelerden gelen ışık azalınca ayağa kalktım ve yavaşça binadan çıktım. Bırakılan mesajları dinledim. Tess'in hastanedeki nöbetinden büyük ihtimalle hastaları hakkında bir sürü yeni hikâye getirerek çıkması gerekiyordu. Day gittikten sonraki ilk birkaç yıl, ikisi iletişimi sürdürdü ve Tess beni Day'in nasıl olduğu konusunda sürekli bilgilendiriyordu. Eden'in gözlerinin daha iyiye gitmesi, Day'in yeni işi, Antarktika oyunları... Ancak yıllar geçtikçe sohbetleri sıklığını yitirdi, Tess büyüyüp kendi hayatını kurdu ve sohbetleri git gide yılda bir yapılan kısa görüşmelere dönüştü. Bazen hiç konuşmadıkları bile oluyordu.

Onun Day'le ilgili hikâyelerini özlemedim dersem yalan olurdu. Fakat yine de kendimi onunla ve Pascao'yla sohbet ettiğimiz akşam yemeklerini iple çekerken buluyordum. Pascao da Drake Üniversitesinden çıkmış, büyük ihtimalle öğrencileri eğitirken yaşadığı maceraları anlatmaya hevesli bir şekilde yola koyulmuş olmalıydı. Onların neler diyeceklerini düşününce gülümsedim. Kalbim ağabeyimle ettiğim sohbetten sonra biraz daha hafiflemişti ve daha özgürdü şimdi. Düşüncelerim kısa bir an için Day'e gitti. Acaba neredeydi, kiminleydi, mutlu muydu diye merak ettim.

Gerçekten, içtenlikle ve derinden mutlu olmasını umuyordum.

Bölge bugün pek kalabalık değildi (son birkaç yılda pek fazla sokak polisine ihtiyaç duymamıştık) ve orada burada bulunan birkaç asker dışında tek başımaydım. Sokak lambalarının birçoğu henüz yanmamıştı ve çökmekte olan karanlığın içinde bir avuç yıldızın parıldadığını

görebiliyordum. JumboTron'ların ışığı Batalla bölgesinin gri kaldırımlarına bir kaleydoskop çeşitliliğinde renkler saçıyordu ve kendimi bilerek onların altında yürürken buldum, elimi uzatıp tenimde dans eden renkleri inceledim. Mesajlarımı kontrol ederken ekranları hafif bir ilgisizlikle seyrediyordum. Omuzlarımdaki apoletler yumuşak bir şekilde çınlıyordu.

Sonra Tess'in akşamüzeri saatlerinde bıraktığı bir mesajda durdum. Sıcaklık ve neşe dolu sesi kulaklarımı doldurdu.

"Hey. Haberleri kontrol et."

Tek söylediği şey buydu. Kaşlarımı çattım, sonra da Tess'in oyununa biraz güldüm. Haberlerde ne vardı? Gözlerim ekranlara döndü, bu sefer meraklanmıştım. Hiçbiri ilgimi çekmedi. Tess'in bahsettiği şeyi aramaya devam ettim. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Sonra... küçük, sıradan bir manşet gördüm, o kadar kısaydı ki bütün gün onu atlamış olmalıydım. Yanlış anlamış olabilirim diye gözlerimi kırpıştırdım ve geçmeden önce tekrar okudum.

EDEN, BATALLA MÜHENDİSLİK POSİZYONU
GÖRÜŞMESİ İÇİN LOS ANGELES'TA

Eden mi? Beni durgunlaştıran sessizlik boyunca bir dalgalanma oldu. Kendimi sonunda gerçekten de Day'in kardeşi hakkında konuştuklarına ikna edene kadar manşeti tekrar tekrar okudum. Eden bir iş görüşmesi için buraya gelmişti.

O ve Day şehirdelerdi.

İçgüdüsel olarak caddede etrafıma baktım. Burada, benimle aynı caddelerdeydiler. O buradaydı, içimde birden uyanan küçük kıza başımı salladım. Bunca zamandan sonra bile hâlâ umut besliyordum. *Sakin ol, June.* Ancak yine de yüreğim ağzıma gelmişti. Tess'in mesajı zihnimde yankılanıyordu. Tekrar caddede yürümeye koyuldum. Belki de nerede kaldıklarını öğrenip bunca zamandan sonra nasıl olduğuna bir bakabilirdim. Tren istasyonuna varınca Tess'i tekrar aramaya karar verdim.

On beş dakika sonra, Batalla bölgesinin merkezinden uzaktaydım; köşeyi dönünce Ruby'ye giden tren istasyonuna varacaktım. Sokak

lambaları yanmıştı ve birkaç asker karşı kaldırımdan yürüyordu; onların dışında bu blokta sadece ben vardım.

Ama caddedeki hafif bir dönemece varınca bana yaklaşmakta olan iki kişi gördüm. Durdum. Sonra kaşlarımı çatıp önümde daha dikkatle bakmaya başladım. Gördüğüm şeyin ne olduğundan emin değildim.

İki genç adamdı. Ayrıntılar durmaksızın zihnimden geçiyordu, o kadar tanıdıklardı ki... İkisi de uzun ve inceydi, loş ışıklı gecenin içinde göze çarpan altın sarısı saçları vardı. Benzer özellikleri ve yürüyüşlerinden aynı aileye mensup olduklarını anladım hemen. Soldaki gözlük takıyor ve heyecanlı bir şekilde konuşuyordu; yürürken yüzüne düşen altın bukleleri gözünün önünden çekiyordu, elleri önünde bir tür grafik çizer gibiydi. Sürekli kollarını kıvırıyordu ve gömleği gevşemiş, kırışmıştı. Umursamaz gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu.

Sağdaki genç adam ise daha içine kapanık duruyordu, ellerini gelişigüzel bir şekilde ceplerine sokmuş, sabırla kıvırcık saçlı arkadaşını dinliyordu. Dudağının köşesinde hafif bir sırıtış vardı. Saçları hatırladığımdan farklıydı, şimdi kısa ve çekici bir şekilde dağınıktı ve yürürken arada bir elini içinden geçiriyor ve daha da dağıtıyordu. Gözleri her zamanki gibi maviydi. Artık büyümüş ve çok iyi tanıdığım o gencin yüzünün yerini olgun bir adamın yüzü almış olmasına rağmen, hâlâ kardeşinin sözlerine gülerken o insanı afallatan ışık ve hayat dolu anlarda eski ateşinden izler görülüyordu.

Kalbim göğsümdeki ağırlığı yarıp geçerek çarpmaya başladı. *Day ve Eden.*

Yaklaşırlarken başımı eğdim. Fakat görüşümün ucundan beni önce Eden'in fark ettiğini gördüm. Cümlesinin ortasında bir saniye durdu ve yüzünde hemen bir gülümseme belirdi. Gözleri kardeşinin üzerine gidip geldi.

Day bana bir bakış attı.

Bakışının çarpıcılığı beni hazırlıksız yakalamıştı. Bakışlarıyla o kadar uzun bir süredir karşılaşmamıştım ki birden nefes alamadım. Doğrulup adımlarımı hızlandırdım. Buradan gitmeliydim. Yoksa duygularımın yüzüme yansımasını engelleyemeyecektim.

Tek kelime etmeden birbirimizin yarımdan geçip gittik. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettim ve kendimi toparlamak için birkaç kere nefes alıp verdim. Tek duyabildiğim, kulağıma kanın hücum edişi ve kalbimin küt küt çarpışıydı. Arkamdaki ayak seslerinin git gide azaldığım duydum. Hayal kırıklığı yavaşça içime oturdu. Yutkundum, zihnime sel gibi doluşan anıları aklımdan atmaya zorladım.

Tren istasyonuna gidiyordum. Eve dönecektim. Ardıma bakmayacaktım.

Yapamazdım.

Sonra... arkamdan tekrar ayak seslerinin geldiğini duydum. Kaldırıma vuran botların sesleri. Durdum, kendimi hazırladım ve omzumdan arkaya doğru baktım.

Day'di. Beni yakalamıştı. Biraz gerisinde, Eden elleri ceplerinde bekliyordu. Day gözlerimin içine yumuşak, şaşkın bir ifadeyle baktı. Tüylerim diken diken oldu. "Affedersin," dedi. *Ah, o sesi.* Hatırladığımdan daha kalın ve daha kibardı, çocukluğun çiğliği gitmiş, yerine bir yetişkinin zarafeti gelmişti. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Ne denirdi ki? Kendimi yıllardır artık birbirimizi tanımadığımıza ikna etmeye çalışarak geçirmiştim. "Hayır," diye fısıldadım. "Üzgünüm." Aklımdan bunun tersini söylemek için kendime yalvarıyordum.

Day kaşlarını çattı, bir an için aldı karışmıştı. Elini saçlarından geçirdi. Bu hareketi yaparken parmağında parlak bir şey olduğunu gördüm. Tellerden yapılmış bir yüzüktü bu. Ataştan yapılmıştı. Şok içinde nefesimi bıraktım.

Bir zamanlar ona verdiğim bu ataştan yüzüğü hâlâ takıyordu.

Sonunda, "Ah," diye karşılık verdi. "O zaman seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben sadece... Bayağı tanıdık geldin. Bir yerlerden tanışmadığımıza emin misin?

Sessizce gözlerini aradım. Hiçbir şey söyleyemedim. Şimdi yüzünde, yabancılık ve yakınlık arasında gizli bir duygu beliriyordu; beni bir yere koymak ve nereye ait olduğumu bulmak için mücadele verdiğini

gösteriyordu bana. Kalbim isyan etti ve bunu keşfetmesi için ona uzandı. Yine de ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Day yumuşak bakışlarıyla yüzümü aradı. Sonra da başını salladı. "Seni *eskiden* tanıyordum," diye mırıldandı. "Uzun zaman önce. Nereden bilmiyorum ama sebebini sanırım biliyorum."

Ben de nazikçe, "Nedenmiş peki?" diye sordum.

Bir an sessizce bekledi. Sonra da bir adım atıp sol gözündeki o küçük kusuru görebileceğim kadar yakına geldi. Biraz güldü ve yanakları pembeleşti. "Özür dilerim. Bu çok garip gelebilir." Sanki bir sisin içinde kaybolmuştum. Uyanmaya cüret edemediğim bir rüya gibiydi. "Ben..." diye başladı, sanki doğru kelimeleri arar gibiydi. "Uzun zamandır kaybettiğim bir şeyi arıyordum."

Kaybettiği bir şeyi. Bu sözler boğazımı düğümledi, aniden çılgınca bir umut patladı içime. "Hiç de garip gelmiyor," diye yanıtladım.

Day buna gülümsedi. Gözlerinde tatlı ve özlem dolu bir bakış belirdi. "Seni orada görünce bir şey bulmuş gibi hissettim. Emin misin... beni tanıyor musun? Ben *seni* tanıyor muyum?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir zamanlar içimde hayatından çıkmamı söyleyen ses yine aynısını yapmamı ve onu eskiden incitmiş olan bu bilgiden korumamı söylüyordu. *On yıl... gerçekten o kadar oldu mu?* Diğer yanım, onunla sokaklarda tanışmış olan o kız ise ona gerçeği söylemem için beni dürttü. Sonunda ağzımı açmayı başardığımda, "Birkaç arkadaşımla buluşmam gerekiyor," diyebildim.

"Ah, özür dilerim." Day boğazını temizledi, eli ayağına dolaştı. "Aslında benim de. Ruby'den eski bir dostumla."

Ruby'den eski bir dost. Gözlerim açıldı. Birden Tess'in neden o kadar haylaz bir mesaj bıraktığını, neden haberleri izlememi istediğini anladım. Tereddütle, "Arkadaşının adı Tess'mi?" diye sordum.

Şimdi şaşırmış görünme sırası Day'deydi. Bana meraklı, kafası karışmış bir şekilde gülümsedi. "Onu tanıyorsun."

Ne yapıyordum ben? Neler oluyordu böyle? Bütün bunlar bir rüyaydı ve uyanmaktan deliler gibi korkuyordum. Bu rüyayı çok fazla kez

görmüştüm. Onun benden tekrar alınmasını istemiyordum. "Evet," diye mırıldandım. "Onunla bu akşam yemek yiyeceğiz."

Sessizlik içinde birbirimize baktık. Day'in yüzü şimdi ciddiydi ve bakışları o kadar yoğundu ki bedenimin her bir zerresinden geçen ısıyı hissedebiliyordum. Uzun, upuzun bir an boyunca böyle durduk ve ilk defa ne kadar süre geçtiğine dair bir fikrim yoktu. Sonunda, "Ben hatırlıyorum," dedi. Gözlerinde, birlikte olduğumuz her an gördüğüm yürek sızlatan hüznü, işkenceyi ve eziyeti aradım. Fakat artık onu bulamıyordum. Onun yerine başka bir şey buldum... iyileşmiş bir yara, izi kalıcı olsa da kapanmış bir yara, hayatının bir döneminin, onca yıldan sonra kendi içinde barıştığı bir parçası. Gördüğüm şey... Bu mümkün müydü? Bu gerçek olabilir miydi?

Gözlerinde hatıralarının parçalarını gördüm. *Bizden* parçalar. Kırılmış ve dağılmışlardı ancak oradaydılar ve karşımda git gide birleşiyorlardı. *Oradalar.*

"Sensin," diye fısıldadı. Sesinde hayret vardı.

"Öyle mi?" diye fısıldadım, sesim onca zamandır saklı tuttuğum bütün duygulardan dolayı titriyordu.

Day çok yakındaydı ve gözleri ışıl ışıldı. Yavaşça, "Umarım," diye cevap verdi, "seni tekrar tanıyabilirim. Eğer bunu istersen. Etrafından kaldırmak istediğim bir sis perdesi var."

Yara izleri asla yok olmayacaktı. Bu kadarından emindim. Ancak belki... belki... zamanla, büyüdükçe, tekrar arkadaş olabilirdik. İyileşebilirdik. Belki de bir zamanlar genç ve masumken bulunduğumuz yere geri dönebilirdik. Belki gerçekten de diğer insanlar gibi buluşabilir, ılık bir akşam caddenin birinde göz göze gelip tanışabilirdik. Day'in eski dileğinin yankıları ilk günlerimizdeki pusunun içinden çıkıp bana geri geliyordu.

Belki de gerçekten kader diye bir şey *vardı.*

Yine de bekledim, cevap veremeyecek kadar kararsızdım. İlk adımı ben atamazdım. *Atmamalıydım.* Bu adım ona aitti.

Bir an için bunun gerçekleşmeyeceğini düşündüm.

Sonra Day uzanıp elimi tuttu. El sıkıştık. Ve öylece, tekrar onunla bağlantı kurmuştum. Ellerimizden bağımızın, geçmişimizin ve sevgimizin

kalp atışlarının geçtiğini, bir büyü dalgası gibi uzun zamandır kayıp bir dostun geri döndüğünü hissettim. *Yazılmış olan bir şeyi.* Bu duygu gözlerimi doldurdu. *Belki de birlikte ileriye bir adım atabiliriz.*

"Merhaba," dedi. "Ben Daniel."

"Merhaba," diye yanıtladım. "Ben June."

TEŞEKKÜRLER

Yolun sonu garip ve hasret dolu bir yerdir. Son birkaç yıldır *Efsane* dünyasıyla yatıp kalktım; hayatım Day ve June'un hayatı oldu ve onların gözünden kendi korkularımın, umutlarımın ve tutkularımın nasıl vuku bulduğunu gördüm. Şimdiyse yollarımızın ayrılma zamanı geldi. Artık onlar bu üçlemenin kısıtlamaları olmaksızın yaşayacaklar; ben de onlara uzaktan el sallayacağım. Nereye gideceklerini bilmiyorum ama iyi olacaklarını düşünüyorum.

Ben bulunduğum yerde yalnız değilim tabii. Yanımda benimle bu yolculuğa çıkanlar ve yolda tanıdıklarım da var:

Benim eşi benzeri bulunmayan yayın hakları temsilcim, Kristin Nelson'a ve NLA takımına: Anita Mumm, Sara Megibow, Lori Bennett ve Angie Hodapp'a. Her zorlukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Üçüncü kitap endişe ile sorunlarıma karşı cesur savaş naralarıyla galip gelen harika editörlerim, Jen Besser, Ari Lewin ve Shauna Fay Rossano'ya. Başardık! Siz olmasanız ne yapardım, bilmiyorum. Sizleri seviyorum, hanımlar.

Putnam Children's takımına, Speak takımına ve Penguin takımına; Don Weisberg Jennifer Loja, Marisa Russell, Laura Antonacci, Anna Jarzab, Jessica Schoffel, Elyse Marshall, Jill Bailey, Scottie Bowditch, Lori Thorn, Linda McCarthy, Erin Dempsey, Shanta Newlin, Emily Romero, Erin Gallagher, Mia Garcia, Lisa Kelly, Courtney Wood, Marie Kent, Sara Ortiz, Elizabeth Zajac, Kristin Gilson ve Eileen Kreit'a. Bir kızın yanında olabilecek en destansı takımlar sizlerdiniz.

CBS Films, Temple Hill, UTA ve ALF&L deki harika insanlar: Wolfgang Hammer, Grey Munford, Matt Gilhooley, Ally Mielnicki, Isaac Klausner, Wyck Godfrey, Marty Bowen, Gina Martinez, Wayne Alexander ve benim şahane film temsilcim, Kassie Evashevskiye. Bu yazarın hayallerine inanmaya devam ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Wicked Sweet Games: Matt Sherwood, Phil Harvey, Kole Hicks, Bobby Hernandez ve tabii ki Seçmen Primo'ya. *Cities of Legend* çok süper bir oyun çünkü sizler çok süpersiniz.

Harika yabancı yayınevlerine, *Efsaneyi* uzaklara ve ötesine ve bazen de yedekte hayranlarla birlikte doğrudan Pasadena'ya taşıdığınız için! (Sana bakıyorum, muhteşem Ruth.)

Benim yeri doldurulamaz yazar arkadaşlarım: JJ, Ello, Andrea, Beth, Jess Spotswoodjess Khoury, Leigh, Sandy, Amie, Ridley, Kami, Margie, Tahereh, Ransom, Cindy, Malinda ve PubCrawl'ın şahane hanımlarına. İnsanın kendi kabilesini bulması çok kıymetli bir şey. Benim için taşıdığınız anlamı tam olarak ifade edemem. Dostluğunuz için teşekkür ederim.

Ailem, arkadaşlarım, Andre, teyzem ve amcam, harika nişanlıma ve en çok da anneme. Ne olursa olsun, her zaman yanımda oldun. Seni seviyorum.

Son olarak bu yolun sonunda özel bir teşekkür etmem gerekiyor:

Okuyucularıma. Sevdiğim şeyi yapmaya sizler sayesinde devam edebiliyorum. Çok minnettarım. Özellikle de genç okuyucularıma: çocukken okuduğum kitaplar kalbimde hep koruduğum, altından bir yerdedir. *Efsane*'nin bazılarınızın kalbindeki o altın yerde bulunma ayrıcalığına sahip olabileceği düşüncesi beni derinden onurlandırıyor. Yıllardır hepinizden aldığım bütün e-postalar ve mektuplar beni çok duygulandırdı. Sizler muhteşem bir genç nesilsiniz ve her biriniz hayatlarınızla harika şeyler başaracaksınız.

Sizlere hikâyeler anlatma onurunu yaşattığınız için teşekkür ederim.

[1] Yeni ortaya çıkan bir virüse ilk yakalanan kişi anlamına gelir ve genelde enfeksiyonun yayıldığı bölgede, hastalığa tanı koyabilmek için o kişinin bulunması gerekir, (ç.n.)